

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times
Bestseller

SAKLAMBAC

www.cizgiliforum.com

LISA
GARDNER

Ben daha yedi yaşındayken anlatmıştı babam: Dünya bir sistemdir. Okul bir sistemdir. Komşular bir sistemdir. Kasabalar, hükümetler ya da insan kalabalıkları keza. Aynı şekilde insan vücudu da bir sistemdir. Küçük, biyolojik alt sistemlerden oluşan bir sistem.

Suç hukuku dersiniz, o da bir sistemdir. Katolik Kilise mi dediniz? Konuşturmayın şimdi beni. Tabii bir de organize sporlar var, değil mi? Birleşmiş Milletler ve tabii ki Amerika Güzellik Yarışması.

"Sistemi sevmek zorunda değilsin," diye devam ederdi babam nutkuna. "İnanmak ya da aynı fikirde olmak zorunda da değilsin. Ama iyice anlayacaksın. Sistemi anlayamazsan hayatta kalamazsın."

Aile de bir sistemdir.

O akşam okuldan eve döndüğümde annemle babamı salonda görmek şaşırtmıştı beni. MIT'de matematik profesörü olan babam genelde yediden önce evde olmazdı. Ama şimdi, ayağının dibinde, özenle hazırlanmış beş bavulla duruyordu karşımda. Annem aklı-

yordu. İçeri girdiğimi görür görmez yüzünü gizlemek için arkasını döndü ama omuzlarının sarsılığını grebi-liyordum.

İkisinin de üzerinde kalın, yn paltolar vardı ki, o sıcak Ekim gününde tuhaf bir görüntü oluşturuyor-du.

nce babam konuştu: "şimdi odana gitmen ge-rekiyor. İki şey al. İstediğin herhangi iki şey. Ama ace-le et Annabelle, fazla vaktimiz yok."

Annemin omuzlan daha bir şiddetle sarsılmaya başlamıştı. Sırt çantamı yere bıraktım. Pembe ve yeşile boyanmış odama çıkıp etrafa bakındım.

Geçmişten bugüne getirmek istediğim bir an var-sa, o da bu andır. ocukluğumun yatak odasında geçen o üç dakika. st ıkartmalarla dolu masam, dedemle-rin fotoğrafları, gümüş işlemeli sa fıram, koca el ay-nası. Kitaplarımı da es geçmiştim. Misket koleksiyo-num ya da anaokulu resim defterim aklımın ucundan bile geçmezdi. En sevdiğim oyuncak köpeğim ile yeni keşfim, gelin kostümlü Barbie bebeğim arasında karar vermekte çok zorlandığımı hatırlıyorum. Ama küpe-đim Boomer'ı seçmiştim. Sonra da, koyu pembe pan-tonlonlu, açık pembe saten tunikli sevgili bebeğimi de kaptığım gibi ıktım.

Gnlğm de almamıştım. En iyi arkadaşım olan Dori Petracelli'nin mektuplarının olduğu dosyaya do-kunmamıştım. Bebeklik fotoğraflarımın olduğu alb-m alsaydım bari. En azından sonraki yıllarda anne-min fotoğrafları olurdu bakmaya. Ama hayır; daha çok küçüktüm ve korkmuştum. Çocukça davranmıştım.

Babam neleri seeceğimi biliyordu herhalde. Her şeyi önceden tahmin etmişti.

Salona geri döndüm. Babam dışarı çıkmış, bavulları arabaya yüklüyordu. Annemse salonu mutfaktan ayıran sütuna sarılmış, öylece duruyordu. Bütün bunlara izin vermeyecekti elbette. Karşı koyacak, babamın bu saçmalığa derhal bir son vermesini isteyecekti.

Ama öyle olmadı. Elini uzatıp saçlarımı okşadı, "Seni çok seviyorum," dedi. Beni tuttuğu gibi bağrına bastı var gücüyle. İslak yanaklarını başımın üstünde hissedebiliyordum. Hemen sonra uzaklaşıp hızla sildi gözyaşlarını.

"Hadi canım. Baban haklı... acele etmeliyiz."

Annem önde, ben arkada, birlikte arabaya kadar gittik. Boomer'ı kolumun altına sıkıştırmış, bebeğimi de göğsüme bastırmıştım sıkı sıkı. Arabada her zaman ki yerlerimizi almıştık. Babam şoför koltuğunda, annem hemen yanında, bense arkada.

Babam küçük Honda'mızı yola çıkardı. Dışarıda, kayın ağacının sararmış yaprakları dökülüyordu süzülerek. Yaprakları tutabilirmişim gibi bastırdım elimi cama.

"Komşulara el salla," diye buyurdu babam. "Her şey yolundaymış gibi davran."

Küçük, ağaçlıklı sokağımızı o son görüşümüz oldu.

Aile de bir sistemdir.

Arabayla Tampa'ya gittik. Babamın demesine göre, annem hep Florida'yı görmek istermiş. New England'ın kışından sonra palmiye ağaçları ve beyaz, köpüklü kumsallarda yaşamak ne güzel olurdu, değil mi?

Yeri annem seçtiğine göre isimleri seçmek de babama kalmıştı. Bundan sonra benim adım Sally ola-

çaktı. Babam Anthony, annemse Claire. Eğlenceliydi ama, değil mi? Yeni bir şehir ve yeni bir isim. Ne büyük macera!

Başlangıçta kâbuslar görüp duruyordum. Her seferinde, "Bir şey gördüm, bir şey gördüm!" diye çığlık çığlığa uyandığım korkunç rüyalar.

"Rüya görüyordun," derdi babam, beni avutmak için sırtımı okşarken.

"Ama çok korktum!"

"Şşş. Sen korkunun ne olduğunu bilemezsin bu yaşta. Babalar ne güne duruyor?"

Palmiye ağaçları ve beyaz, köpüklü kumsallarda yaşamadık. Annem babam bundan söz etmezlerdi gerçi ama şimdi dönüp geçmişe baktığımda daha iyi anlıyorum, bir matematik profesörünün, hem de sahte bir kimlikle her şeye yeniden başlamasının ne kadar zor olduğunu. Babam taksi şoförü olarak iş bulmuştu. Bu yeni işini sevmiştim. Hem günün büyük bir bölümünde evde olması, hem de okuldan kendi özel taksimle alınmam demekti bu.

Yeni okulum, eskisinden daha büyüktü. Bir o kadar da zordu. Florida günlerimizi çok iyi hatırlamıyorum ama okulda birkaç arkadaşım olmuştu galiba. Aklimda kalan hayali zamanlar ve mekânlarda, öğleden sonralarını birinci sınıflar için savunma sporları öğrenerek geçirdiğimi ve annemle babamın bile bana yabancı geldiğini hatırlıyorum.

Babam tek göz dairemizde zırıldayıp duruyor. "Ne dedin bakayım Sally? Noel için bir palmiye ağacı mı süsleyim? Pekâlâ, küçük hanım, işte şimdi eğlenmeye başladık!" Annemse odamızı canlı renklerle boyarken mırıldanıyor, Kasım ayında denize girebile-

girebileceğini düşünüp keyifleniyor, bölgedeki balık türleriyle yeni yeni yemekler yapmayı öğrendiği için kendisiyle gurur duyuyor.

Onlar Florida'da mutluydular galiba. En azından istedikleri buydu. Annem dairemizi süsleyip durdu. Babam resme merak sardı. Çalışmadığı gecelerde annem onun için pencerenin yanında poz verir, ben de kanepeye uzanıp babamın, usta karakalem darbeleriyle annemin o gizemli tebessümünü yakalamaya çalışmasını izlerdim.

Ta ki, okuldan dönüp bavulların hazırlanmış, suratların asılmış olduğunu gördüğüm o güne kadar. Bu kez sormaya gerek yoktu. Kimse bir şey demeden odama gittim. Boomer'ı kaptım. Bebeğimi buldum. Sonra arabaya binip arka koltuktaki yerimi aldım.

Uzun süre kimseden çıt çıkmamıştı.

Aile de bir sistemdir.

Bugüne kadar kaç tane şehirde yaşadığımızı ben de bilmiyorum. Ya da kaç tane takma isim kullandığımızı. Çocukluğum yeni yüzler, yeni şehirler ve hep aynı bavullarla geçti. Gider gitmez en ucuz tek odalı daireyi tutardık. Babam ertesi sabah dışarı çıkar, akşama her seferinde farklı bir işle geri dönerdi. Fotoğrafçı kal falığı, McDonald's kasiyerliği, tezgâhtarlık. Annem bavulları boşaltırdı. Bense okula yollanırdım.

Benim canım konuşmak istemezdi. Annem de öyle.

Bir tek babam konuşurdu aralıksız. "Phoenix! Hep çölün nasıl bir yer olduğunu merak etmişimdir. Cincinnati! Burası tanı bana göre işte. St. Louis! Bizim yerimiz burası!"

Daha fazla kâbus görmüyordum artık. Ya kendiliğinden kaybolmuşlardı ya da daha acil dertlerden dolayı gölgede kalmışlardı. Öğleden sonraları eve döndüğümde annemi kanepede uyuklar halde bulurdum. Ayakta fazla kalamadığı için yemek kursları da bitmişti. Hemen kahve pişirir, ağzına tıktırırdım. Sonra da çantasını karıştırıp bulduğum parayla, babam dönmenden önce alışveriş yapardım.

Onun da her şeyin farkında olduğuna inanmak istedim hep ama bugün bile emin olamıyorum. Annem ve ben, takındığımız her yeni isimle birlikte kendimizi daha da gizler olmuştuk. Tamamen sustuğumuz zaman ise, babamın gürültücü varlığının peşinden giden gölgelere dönüşüyorduk.

Annem ben on dört yaşma gelene kadar dayanabilmişti. Kansas City. Dokuz ay kalmıştık orada. Babam Sears otomotiv departmanında müdürlüğe kadar yükselmişti. Ben de ilk randevuma çıkmaya hazırlanıyordum.

Eve geldim. Annem - ki o zamanki ismi Stella'ydı - yüzüstü yatıyordu kanepede. Bu sefer ne kadar sallarsam sallayayım uyanmadı. Koşup karşı komşumuzun kapısını yumruklamaya başladığımı hayal meyal hatırlıyorum.

"Annem, annem, annem!" diye bağınyordum. Ve o zamana kadar bizden ne bir gülümseme ne bir selam almış olan zavallı komşumuz Bayan Torres hızla evimize daldıktan sonra, elleriyle yaşlı gözlerini kapatarak annemin öldüğünü ilan etmişti.

Polisler geldi. Annemin cesedini götürüşlerini izledim. Turuncu renkli, boş ilaç kutusunun cebinden sıyrılıp yere düştüğünü gördüm. Polislerden biri şişeyi

yerden aldı. Sonra da acıyarak baktı bana.

"Arayabileceğimiz biri var mı?"

"Babam birazdan gelir."

Beni Bayan Torres'e emanet ettiler. Bayan Torres'in jalapeno biberi ve mısırlı tamale kokan evinde oturduk. Pencerelelerdeki parlak, çizgili perdelere ve eskimiş, kahverengi kanepesinin üzerine yaydığı çiçekli yastıklara hayran olmuştum. Yeniden gerçek bir evde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyordum.

Babam geldi. Bayan Torres'e abartılı bir şekilde şükranlarını sunduktan sonra beni alıp eve götürdü.

"Onlara hiçbir şey söyleyemeyiz, biliyorsun, değil mi?" diyip duruyordu babam tekrar tekrar, güvenle dairemize girdikten sonra. "Çok dikkatli olmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi? Kimseye bir şey söylemeni istemiyorum Cindy. Tek bir kelime etmek yok. Bu iş büyük ustalık gerektiriyor."

Polisler yeniden geldiğinde konuşma faslını babam halletti. Bense mutfakta tavuk suyuna erişte çorbasını ısıttım. Aslında hiç aç değildim. Bizim dairemizin de Bayan Torres'inki gibi kokmasını istiyordum sadece. Annemin eve geri dönmesini istiyordum.

Sonradan babamı ağlarken gördüm. Annemin pembe sabahlığını bağrına basmış, 'kanepeye kıvrılmış ağlıyordu. Duramıyordu. Hıçkırır hıçkırır ağlıyordu.

Babamın benim yatağımdayattığı ilk geceydi o. Aklınıza kötü şeyler gelmesin; düşündüğünüz gibi değildi.

Aile de bir sistemdir.

Annemin cenazesi için üç ay bekledik. Devlet

otopsi istiyordu. Ben hiçbir şey anlamıyordum. Neyse ki sonunda annemi verdiler bize. Morgdan cenaze evine kadar eşlik ettik ona. Üzerinde başka birinin ismiyle yakıldı cenazesi.

Zincirlere takılmış iki küçük tüp aldı babam. Biri kendi-sine. Biri bana.

"Böylece," dedi, "her zaman kalbimize yakın olacak."

Leslie Ann Granger. Annemin gerçek adı buydu. Leslie Ann Granger. Babam şişeleri külle doldurdu, sonra da boynumuza taktık. Geri kalanını ise rüzgâra savurduk.

Üstünde sahte bir isim olan bir mezar taşı yaptırmaya ne gerek vardı ki?

Birlikte eve döndük. Bu sefer babamın bir şey demesine gerek kalmamıştı; ben bavulları üç ay önceden hazırlamıştım zaten. Bu kez Boomer ve bebeğim olmayacaktı. İkisini de annemin tabutuna koyup alevlerin arasına göndermişim.

Anneniz öldüğü zaman çocuksu şeylere de ihtiyacınız kalmıyor.

Ben Sienna ismini seçtim. Babamsa Billy Bob olacaktı, ama isterse B.B. de diyebilirdik ona. Bıkkınlıkla gözlerini devirdi ama mızıkçılık da etmedi. İsim seçme şerefi bana verildiği için şehir seçmek babama kalmıştı. Seatile'a sürdük arabayı. Babam hep Batı Sahilimi görmek istemişti ne de olsa.

Seattle'da her şey daha iyiydi. İkimiz de kendi yolumuza gittik. Babam daha önce başka bir şubesinde çalıştığını söylemeden Sears'a girdi yine ve kendisinde keşfedilen bu doğal yetenek sayesinde yöneticilik

basamaklarını hızla tırmandı. Bense aşın kalabalık, fakir devlet okullarından birine yazıldım ve isimsiz, kişiksiz ortalamanın içine karıştım yine.

Ama ilk isyanımı da gerçekleştirmiştim. Bir kiliseye yazıldım.

Küçük cemaat kilisesi evimizden bir sokak ötedeydi sadece. Okula gidip gelirken hep önünden geçiyordum. Bir gün kafamı içeri sokup baktım. Ertesi gün sıralardan birine oturdum. Üçüncü günse papazla konuşurken buldum kendimi.

Tanrı, başka bir isimle gömülseniz bile kabul eder miydi sizi Cennete? Bunu öğrenmek istiyordum.

O öğleden sonrası papazla uzun uzun konuştuk. Şişe dibi gözlükleri vardı. Seyrek, kırılmış saçları. Hoş bir gülümseme. Eve döndüğümde saat altıyı geçmiş, babam boş masada oturmuş, beni bekliyordu.

"Neredeydin?" diye sordu sertçe.

"Şeye yetişemedim de."

"Seni ne kadar merak ettim, biliyor musun?"

"Otobüsü kaçırdım. Öğretmenlerden biriyle dönem ödevini konuşuyorduk. Ben... Eve kadar yürümek zorunda kaldım. Seni işten rahatsız etmek de istemedim." Saçmalıyordum ve yanaklarım kızarmıştı. Ağzımdan çıkan sözlere ben de inanamıyordum.

Babam uzunca bir süre suratını astı. "Beni her zaman arayabilirsin," dedi birdenbire. "Bu işte berabersiniz ufaklık."

Saçlarımı okşadı.

Annemi özlemiştim.

Sonra mutfığa gidip ton balıklı güveç hazırladım.

Yalan söylemenin uyuşturucu gibi bağımlılık ya-

rattığımı anlamıştım. Bir sonraki yalanım, okuldaki münazara kulübüne yazıldığımı söylemek oldu. Tabii böylece kilisede istediğim kadar vakit geçirip, koro çalışmalarını dinleme, papazla sohbet etme, kısacası ortamın tadını çıkarma fırsatını bulmuştum.

Her zaman uzun, koyu renk saçlarım vardı. Anem ben daha küçükken örerdı onları. Ergenlik dönemindeyse bütün alnımı örten kâküller bırakmıştım. Bir gün, gerçek güzelliği gizlediklerine karar verip köşedeki kuaföre giderek kestirdim saçlarımı.

Babam benimle bir hafta konuşmadı.

Kilisemde oturup gelip geçen komşularımı seyrederken, üzerimdeki bol kazakların ve kot pantolonların aslında ne kadar sıkıcı göründüklerini fark ettim. İnsanların parlak renkli giysiler giymesi hoşuma gidiyordu. Renklerin, insanların yüzünü ve gülümseyişlerini ortaya çıkarmasını seviyordum. Bu insanlar mutlu görünüyorlardı. Normal. Sevgi dolu. Herhalde hiçbiri, isimleri sorulduğunda cevap vermeden önce düşünmek zorunda kalmıyordu.

Böylece ben de yeni giysiler almaya karar verdim. Münazara takımı için elbette. Sonra da Pazartesileri aşevinde geçirmeye başladım. Okuldan istiyorlar, demiştim babama. Herkesin yapması gereken kamu hizmetinin bir parçasıydı bu. Orada, aynı benim gibi gönüllü çalışan genç bir adam daha vardı. Kahverengi saçlar. Kahverengi gözler. Matt Fisher.

Matt beni sinemaya götürdü. Filmin ne olduğunu hatırlamıyorum şimdi. Ama omzuma uzanan elini, avuçlarımın terleyişini ve göğsümün sıkışmasını çok iyi hatırlıyorum. Sinemadan sonra dondurma yemeye gittik. Yağmur yağıyordu. Matt'in paltosunun altına

girmiştik.

Sonra da sırtıma verdiği parfüm kokan ceketinin içinde ilk kez öpüşmüştük.

Eve uçarak gittim. Ellerimi göğsümde kavuşturmuştum. Yüzümde hülyalı bir gülümseme.

Babam beni kapıda karşıladı. Arkasında yine o beş bavul.

"Ne yaptığını biliyorum!" diye çıkışacak oldu.

"Şşş," dedim, elimi dudaklarına götürerek. "Şşş."

Şaşkına dönen babamın etrafından dolanıp küçük, penceresiz odama süzıldüm. Ve sekiz saat yataktan çıkmayıp mutluluğumun tadını çıkardım.

Bazen Matt Fisher'ı düşünürüm hâlâ, Evlenmiş midir? Çocukları olmuş mudur? Tanıdığı en çılgın kızıdan söz ediyor mudur kimseye? Bir gece öpüştüğü kızdan. Bir daha da hiç görmediği o kızıdan.

Sabah kalktığımda babam gitmişti. Saat on ikiye doğru gelip sahte nüfus cüzdanımı elime tutuşturdu.

"İsimler hakkında bir şey duymak istemiyorum," dedi, yeni kimliğim, Michael'dan olma Tanya Nelson'a bakıp somurttuğumu görünce. "Bu kadar çabuk kimlik çıkartmak için zaten iki bin uçlandım."

"Ama isimleri sen seçmişsindir."

"Adamın elinde sadece bunlar vardı."

"Ama isimleri sen ayarlamış oldun," diye ısrar ettim.

"Tamam, tamam, neyse ne."

Yerden iki bavul aldı. Bense kollarımı göğsümde kavuşturmuş, nemrut bir suratla dikildim karşısına. "İsimleri sen seçtin, şehri de ben seçerim."

"Hele bir arabaya binelim."

"Boston," dedim.

Gözü dönmüştü. Kavga çıkarmak istediğini biliyordum. Ama kural kuraldır.

Aile de bir sistemdir.

Hayatın boyunca o Kötü Şey'den kaçıp durduysan, bir gün yakalandığında nasıl bir şey olacak diye merak da edersin. Herhalde babamın buna fırsatı olmamıştır.

Polislerin demesine göre, kaldırımdan yola adımını atar atmaz çarpıvermiş o taksi hızla. O çarpmayla beş metre havaya fırlamış. Soma da kafasını bir sokak lambasına çarpıp düşmüş yere.

Yirmi iki yaşındaydım. Okuldan okula süründükten sonra o iş de bitmişti. Starbucks'ta çalışıyordum. Her yere yürüyerek gidiyordum. Dikiş makinesi için para biriktirmek zorundaydım. Nihayet kendi işimi kurmuş, sipariş üzerine perde ve yastık takımları dikmeye başlamıştım.

Boston'ı seviyordum. Çocukluğumun kentine dönmek gözümü hiç korkutmamıştı. Hatta tam tersi olmuştu. Sürekli hareket halindeki kalabalığın içinde kendimi güvende hissediyordum. Parklarda dolaşmayı, Newbury Sokağı'nda yürüyüp vitrinlere bakmayı seviyordum. Gündüzlerin meşe kokusuyla dolduğu, gecelerin soğuktan tir tir titrettiği sonbaharın geri dönüşü bile hoşuma gidiyordu. Kuzey Yakası'nda, Mike'ın yerine yürüyerek gidip bir şeyler atıştırabileceğim küçük bir daire tutmuştum. Pencerelere perdeler astım. Bir köpek aldım. Mısırlı tamale pişirmeyi bile öğrendim. Geceleri beşinci kattaki parmaklıklı pencerenin önünde durur, annemin küllerini avucumda sıkarken aşağıdan geçen isimsiz kalabalığı seyrederek

dim.

Kendi kendime, artık bir yetişkin olduğumu söylüyordum. Artık korkacak bir şey kalmamıştı. Geçmişim babamın kontrolündeydi. Ama şimdi geleceğim kendi ellerimdeydi ve daha fazla kaçmak istemiyordum. Boston'ı seçmemin bir nedeni vardı ve burada kalmaya niyetliydim.

Sonra bir gün olanlar oldu. *Boston Herald* i elim alıp ilk sayfaya göz attım: Yirmi beş yıl sonra nihayet ölü bulunmuştum.

Telefon. Öbür tarafa yuvarlandı. Bir yastık kaptı. Yastığı kulağına bastırdı.

Telefon çalıyor.

Yastığı fırlatıp battaniyeyi çekti üzerine.

Telefon çalıyor.

Homurdanma. Zar zor bir gözünü açtı. Saat sabahın iki buçuğu. "Allah belanızı versin..." Bir elini uzatıp ahizeye uzandı ve kulağına götürdü. "Ne var?"

"Neşen yerinde yine."

Massachusetts'in çiçeği burnunda polis dedektifi Bobby Dodge yüksek sesle homurdandı bu kez. "Bu daha ikinci günüm. Şimdiden işe çağıracak değilsin ya. Hey." Beyin hücreleri yavaş yavaş hayata dönmeye başlıyordu. "Dur biraz..."

"Mattapan'daki eski akıl hastanesini biliyor musun?" diye sordu Boston Dedektifi D.D. Warren.

"Niye ki?"

"Olay var."

"*Boston emniyeti için olay var demek istiyorsun.*

Sizin adınıza sevindim. Ben uyumaya devam edeceğim."

"Yarım saate kadar burada ol."

"D.D..." Bobby ister istemez uyanmış, yatakta doğrulup somurtmaya başlamıştı. D.D.'yle geçmişleri eskiye uzanıyordu ama sabahın iki buçuğu sabahın iki buçuğuydu işte. "Sen ve elemanların bir çaylakla uğraşmak istiyorsanız kendi departmanınızdan birini bulun. Ben bu naneler için fazlasıyla eskiyim."

"Bunu görsen iyi olur," dedi kadın cevaben.

"Neyi?"

"Otuz dakika Bobby. Telsizi açma. Şunu kendi gözlerinle görmeni istiyorum." Bir anlık sessizlik. Sonra daha kısık bir sesle ekledi: "Bobby acele et. Bu iş sevimsiz bir hal alabilir." Telefonu kapatmıştı.

Bobby Dodge alakasız zamanlarda yataktan kaldırılmaya alışık. Massachusetts Polisi Özel Taktik ve Operasyon Ekibi'nde keskin nişancı olarak geçirdiği sekiz yıl boyunca, günde yirmi dört saat çalışmış, çoğu hafta sonları ve bayramları da es geçmek zorunda kalmıştı. O zamanlar bu rahatsız etmiyordu Bobby'yi. Bu zorluğu seviyor, seçkin bir takımın bir parçası olmaktan gurur duyuyordu.

Ancak iki yıl önce kariyeri raydan çıkmıştı. Birini vurmuştu. Departman sonunda onu haklı bulmuştu ama artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Altı ay önce taktik ekibinden affını istediğinde kimse kalması için ısrar etmemişti. Daha sonra dedektiflik sınavını da geçince herkes aynı fikirde olduğunu belli etmişti: Bobby'nin kariyerine yeni bir başlangıç yapmasının zamanı gelmişti.

İşte buradaydı şimdi de. Henüz iki günlük bir cinayet masası dedektifi olarak şimdiden, fazla aciliyeti olmayan birkaç dosya bile tutuşturmuşlardı eline. Sersemin teki olmadığını kanıtlayabilirse, ileride gerçek bir soruşturma işi bile alabilirdi. Ya da gecenin bir yarısı yataktan kaldırılmayı göze alarak, gerçek bir vaka yakalamayı umabilirdi elbette. Dedektiflerin arasında popüler bir şakadır: bütün cinayetler ya sabah 3:05'te ya da öğleden sonra 4:50'de işlenir. Hep gündüz vardiyasının erken başlayıp bütün gece sürmesi için.

Gece yarısı telefonları işin bir parçasıdır. Tabii arayan, Boston dedektifi değil de, başka bir eyaletin polis memuruysa eğer.

Bobby kaşlarını çatmış, meseleyi kavramaya çalışıyordu. Boston dedektifleri prensip olarak işlerine başka birimlerin karışmasından nefret ederdi. Dahası, bir Boston dedektifi eyalet ekspertizine ihtiyaç olduğuna inanıyorsa, onun amiri Bobby'nin amiriyle teması geçmeli, her şey önceden organize edilmiş bir düğün töreninin bütün açıklığı ve güvenilirliğiyle yürütülmesi idi.

Ama D.D. doğrudan Bobby'yi aramıştı. Bobby pantolonunu çekip, uzun kollu bir gömleğin içine girip yüzüne su çarparken D.D.'nin eyalet yardımına ihtiyacı olmadığına kanaat getirdi. *Onun* yardımına ihtiyacı vardı besbelli.

Ve bu Bobby'yi daha da çok işkillendirmişti.

Son durak, gece lambasının aydınlattığı şifoniydi şimdi. Dedektif rozetini, çağrı cihazını, .40'lık Glock'unu ve - iş başındaki bir dedektifin en çok değer verdiği silahını - yani Sony mini ses kayıt cihazını toparlayıp yanına aldı. Sonra da saatine baktı.

D.D. yarım saat içinde gelmesini istemişti. Oysa o yirmi beş dakika içinde orada olabilirdi. Böylece bu fazladan beş dakika boyunca neler olup bittiğini anlayabilirdi belki de.

Mattapan, Bobby'nin Güney Boston'daki evinden 1-93'e saptıktan sonra yolun sonunda kalıyordu. 93'te trafiğin tıkanmadığı tek zaman muhtemelen sabah saat üçle beş arası olduğu için Bobby geride kalmamıştı.

Granite Caddesi'nin bitiminden sola sapıp Gallivan Bulvarı'na, oradan da Morton Sokağı'na girdi. Trafik ışığında eski bir Chevy'nin yanma çekti arabasını. Chevy'nin yolcuları, iki zenci erkek, Crown Vic'in ne demek olduğunu anlamışlardı. Bobby'ye en sıkı ölü köpek bakışlarından birini attılar. Bobby ise neşeli bir şekilde el salladı onlara. Veletler ışık yeşile döner dönmez sağlam bir patinajla sağa sapıp hızla gözden kayboldular.

Toplum polisliği açısından gurur verici bir an.

Alışveriş merkezleri yerini evlere bırakıyordu. Bobby, her biri diğerinden daha yorgun ve harabe görünen üç katlı müstakil evlerle dolu yan sokaklardan geçiyordu. Boston'ın büyük bölümü kentleşme projeleri kapsamında yeninden canlandırılmış, sahil şeridinde lüks malikâneler inşa edilmişti. Terk edilmiş rıhtımlar ise toplantı merkezlerine dönüştürülmüştü. Koca şehir stratejik ve kozmetik olarak belediye başkanının keyfine göre yeniden şekillendiriliyordu.

Bazı muhitler bu işten kazançlı çıkmıştı. Ancak Mattapan bunlardan biri değildi.

Bir ışık daha. Bobby yavaşlayıp saatine baktı. Sekiz dakikası daha vardı. Sola sapıp Mt. Hope Me-

/arlığı nm etrafından dolandı. Bu açıdan muazzam Boston Devlet Akıl Hastanesi arazisini daha rahat görebiliyordu.

Şehrin göbeğinde yetmiş hektarlık bir yeşil alan olarak Boston Devlet Akıl Hastanesi son zamanlarda bütün müteahhitlik firmalarının iştahını kabartıyordu. Ayrıca bu asırlık tımarhane civardaki en ürkütücü yerlerden biriydi de.

Tepeye yapılmış iki eski bina kırık dökük camlarıyla aşağıdaki kalabalığa göz kırpıyordu. Devasa meşe ve kayın ağaçları göğe uzanıyor, çıplak dallarıyla kocaman bir el gibi avuçluyordu geceyi.

Efsaneye göre bu bina hastalara huzurlu bir ortam sağlansın diye ormanlık bir arazinin ortasına yapılmıştı. Aradan geçen onca yıla rağmen bölgede yaşayanlar hâlâ harabenin içinden gelen ışıklardan, döküntü tuğla yığınlarının arasından duyulan dehşet verici çığlıklardan ve ağaçların arasında dolaşan silüetlerden söz ediyorlardı.

Ama bu efsanelerin hiçbiri müteahhitlerin gözünü korkutmaya yetmemişti. Audubon Cemiyeti arazinin bir köşesini ele geçirip popüler bir doğal park haline getirmişti. Toplu konut projeleri ya da yeni bir lise kurulmasıyla ilgili dedikodulara rağmen UMass yeni laboratuvarı kurmak üzere çalışmalara girişmişti bile.

Gelişim kaçınılmazdı. Perili aklı hastaneleri için bile.

Bobby mezarlığın etrafından döner dönmez gördü ekibi. Alanın sol köşesine yerleştirilmiş dev spotlar ay-sız, karanlık geceyi yarıp çıplak kayın ağaçlarını aydınlatıyordu. Başka bir uçtan ise kırmızı mavi ışıklarla polis arabaları geliyordu. Bobby durup bu nispe-

ten küçük, üç katlı hastanenin harabesine bakarken devriye arabaları yanından geçip ormana daldılar.

D.D. yalan söylememiştir. Boston emniyet teşkilatında olay vardı ve trafiğe bakılırsa epey büyük bir meseleydi.

Bobby mezarlığın etrafında attığı turu tamamladı. Söz verdiği saate bir dakika kala karanlık kapıdan geçip tepedeki harabelere yöneldi.

Karşısında hemen bir devriye bitivermişti. Boston polisi, üzerinde turuncu güvenlik yeleği ve elinde feneriyle yolun ortasında duruyordu. Daha sakalları bile çıkmamış veledin tekiydi. Ama Bobby'nin rozetini kontrol ederken otoriter bir şüpheyle bakmayı iyi biliyordu. Nihayet Bobby'nin eyalet polisinden olduğuna karar verdikten sonra homur-dandı.

"Doğru yere geldiğinize emin misiniz?" diye sordu çocuk.

"Bilmem. Yol bilgisayarına 'suç mahalli' diye girdim, burayı gösterdi."

Çocuk boş gözlerle baktı. Bobby iç geçirdi. "Detektif Warren'ın özel daveti var. Sorun varsa onunla konuş."

"Çavuş Warren mı?"

"Çavuş mu? Vay, vay, vay."

Çocuk Bobby'nin belgelerini geri verdi. Bobby de tepeye doğru yollandı.

Karanlık yolu aydınlatan farlar soldaki, kırık dö-kük panjurlu terk edilmiş binayı da ortaya çıkarmıştı. Biraz ilende arabalar dip dibe park edilmişti. Dedektif vasıtaları, amirlerin arabaları, olay yeri inceleme teknisyenlerinin karavanları.

Ama spotlar daha da ilerisini aydınlatıyordu. Karanlık ormanı yaran, göz alabildiğine uzanan bir ışık huzmesi. Bobby ayrıca olay yeri inceleme karavanıyla getirilen jeneratörün uğultusunu da duyabiliyordu. Biraz yürümesi gerekecekti.

Çalılıkların dibine, üç devriye arabasının yanma park etti Crown Vic'i. Bir fener, kâğıt, kalem alıp çıktı. Sonra geri dönüp ceketini de aldı üzerine.

Kasım gecesi hava soğuktu ve sis çökmüştü. Etrafta kimseler olmamasına rağmen fenerinin aydınlattığı yolda, önünden gitmiş dedektiflerin izlerini görebiliyordu. Kendi ayak sesleri ıssızlıkta yankılanıyordu.

Jeneratörü hâlâ duyuyordu ama henüz insan sesi yoktu. Ayaklarının altındaki toprak önce bir süre çamurluyken şimdi sertleşmişti yine. Küçük bir açıklıktan geçerken sağındaki çöp yığınına gördü. Çürüyen dallar, tuğlalar, plastik kovalar. Aslında buraya çöp dökmek yasaktı ama bu mesele yıllardır çözülemedi bir türlü. Bunlar hastaneden kalanlar olmalıydı, ya da yeni inşaat projelerinin artıkları. Eski ya da yeni; bu ışıktaki anlayamıyordu.

Gürültü artmış, jeneratörün sesi monoton bir uğultuya dönüşmüştü. Ceketinin yakasını kaldırıp kullaklarını örttü. On yıllık devriye memuru olarak olay mahallerinden yeterince payını almıştı. Bu gürültüyü bilirdi. Bu kokuyu bilirdi.

Ama bu gerçek bir dedektif olarak ilk vakasıydı. Bu yüzden farklı geliyor, diye düşündü. Sonra bir sıra daha ağacın arasından geçerek aniden durdu.

İnsanlar. Her yerdeydiler. Çoğu takım elbiseli on beş, on altı kişi ve bir düzine kadar da üniformalı. Bir de kalın, yün paltolu, kır saçlı adamlar vardı. Bobby'-

nin, eski tüfeklerin emeklilik partilerinden tanıdığı amirlerdi çoğu. Bunlardan başka, bir fotoğrafçı ve dört olay yeri teknisyeni daha saydı Bobby. Ve nihayet tek bir kadın. Yanlış hatırlamıyorsa, savcı yardımcısı olmalıydı bu.

Boston'da yıllardır süregelen bir uygulama vardı. Olay yerine girmek için herkesin yazılı izin alması gerekirdi. Böylece meraklı devriye memurları, daha da önemlisi basm uzak  utulabiliyordu.

Ama bu gece herkes buradaydı. Spotların altında küçük daireler çizerek turluyorlar, ısınmak için ara sıra ayaklarını yere vuruyorlardı. Asıl sıcak nokta açıklığın ucuna yerleştirilmiş olan mavi tente olmalıydı. Ama Bobby bulunduğu yerden hiçbir şey seçemiyordu.

'Bir açıklık, bir tente ve bir sürü sessiz cinayet dedektifinden başka bir şey göremiyordu.

Bir an tüyleri ürperdi.

Solundan bir hışırtı geldi. Bobby o tarafa dönünce, başka bir patikadan iki kişinin geldiğini gördü.  nde orta yaşlı bir kadın, arkasında da yardımcısı genç bir adam. Bobby kadını hemen tanı mıştı. Adli tiptan Christie Callahan. Callahan kurumun adli antropologuydu.

'> "Lanet olsun."
, " ,. Yine bir hareketlilik. Mavi tentenin altından D.D. ıkıvermişti. Bobby'nin bakışları D.D.'nin solgun ve durgun yüzünden antropologa, oradan da arkasındaki gölgeye kaydı.

"Lanet olsun," diye homurdandı, ama artık çok geçti.

D.D. ona doğru geliyordu.

"Geldiğin için sağol," dedi. Bir süre ikisi de ne ya-

pacaklarını bilmeden durdular yüz yüze. El sıkışmak mıydılar? Yoksa öpüşmeli miydiler? D.D. nihayet ellerini arkasına sakladı da mesele halloldu. Profesyonel davranacaklardı.

"Bir çavuşu hayal kırıklığına uğratmak istemem," diye mırıldandı Bobby.

D.D. yeni rütbesiyle ilgili imayı anlayıp gülümsemiş, ama hiçbir yorumda bulunmamıştı. Şimdi bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Fotoğrafçılar ilk turu tamamladılar bile," dedi sertçe. "Şimdi videocuların işlerini bitirmelerini bekliyoruz. Sonra sen de inebilirsin aşağı."

"Aşağı mı?"

"Olay mahalli yerin altında. Tentenin olduğu yerde. Merak etme merdiven ayarladık. Zor olmayacak."

Bobby bir anlık duraksamadan sonra sordu: "Büyüklüğü ne kadar?"

"Oda iki metreye üç metre kadar. En fazla üç kişi sığabiliyor içine."

"Kim bulmuş?"

"Çocuklar. Dün gece bulmuşlar. Herhalde içmeye falan gelmişlerdi. Sabaha kadar takılmaya kararlıydılar belki de. Bir daha yapmazlar."

"Hâlâ buradalar mı peki?"

"Hayır. Sakinleştirici verip uzaklaştırmışlar. İyi de olmuş. İşimize yaramazlardı nasıl olsa."

"Takım elbiseli çok," dedi Bobby, etrafındakilere göz atarken.

"Evet."

"Dedektif mi hepsi?"

D.D. çenesini yukarı kaldırdı. "Şanslıyım."

"Affedersin D.D."

Kadın yüzünü buruşturdu. "Şakası olmaz."

Arkalarından biri boğazım temizledi. "Çavuş?"

Videocu tentenin altından çıkmış, D.D.'nin talimatını bekliyordu.

"Ara ara tekrar çekim yapacağız," dedi D.D. videocuya. Kalabalığa arkasını dönmüştü. "Güncel tutabilmek için saatte bir çekim yapmak yeterli. Sen git bir kahve iç, karavanda termos olacaktı. Ama bir yerlere kaybolma Gino. Her an lazım olabilirsin."

Memur başım sallayıp, jeneratörün uğuldadığı karavana doğru yollandı.

"Pekâlâ Bobby. Sıra bizde."

D.D. arkasından geliyor mu diye bakmadan yürümeye başladı.

Mavi tentenin altında bir köşede iş tulumları, çizmeler ve saç fileleri vardı. Bobby tulumu üzerine geçirirken D.D. de çizmelerini değiştirmeye girişmişti. Tulumların yanında maskeler de vardı ama D.D. takmayınca Bobby de takmadı.

"Ben önden gireceğim," dedi D.D. "Dibe iner inmez 'Serbest' diye bağırırım, sonra sen inersin."

D.D.'nin işaretiyle Bobby arkasına baktı. Yerdeki daracık bir girişten cılız bir ışık geliyordu. Metal bir merdivenin üst basamakları yerden yukarıda kalmıştı. Tuhaf bir dejavu hissi kapladı Bobby'nin içini. Sanki aşağıda ne göreceğini biliyordu.

Ve hemen sonrasında anladı her şeyi. D.D.'nin onu neden aradığını biliyordu. Çukura inince ne göreceğini biliyordu.

Kadın Bobby'nin omzuna dokundu. Bobby irkil-di. O geri çekilince kadın da hızla çekti elini. Mavi gözleri, soluk yüzünde kocaman ve ağırbaşlı bakıyor-

lardı.

"Beş dakikaya buluşuruz Bobby," dedi D.D.

Sonra da merdivenden aşağı inip gözden kayboldu.

Bir iki saniye içinde aşağıdan sesi geldi. "Serbest."

Bobby çukura indi.

İçerisi karanlık değildi. Köşeye spotlar yerleştirilmiş, tavana taşınabilir ışıklar asılmıştı. Olay yeri teknisyenleri iş başındayken aydınlığa ihtiyaç duyuyordu.

Bobby, gözleri önünde, kısa kısa nefes alarak mekânı küçük parçalar halinde incelemeye çalışıyordu.

Odacık yüksek sayılırdı. En az iki metre vardı; kafası tavana değmiyordu. İçerisi üç kişinin omuz omuza sığabileceği genişlikte ve iki adam boyu uzunlukta idi. Bobby, buranın herhangi bir delik olmadığını, isteyerek ve çaba harcayarak açıldığını anlamıştı hemen.

İçerisi serindi ama soğuk sayılmazdı. Ortam bir keresinde Virginia'da gittiği mağaraları hatırlatıyordu Bobby'ye. Sabit soğuklukta devasa bir buzdolabı gibi.

Koku, beklediği kadar kötü değildi. Hafif bir çürüme kokusuyla birlikte toprak kokuyordu. Burada her ne olursa, üzerinden çok geçmemiş olmalıydı. Bu, adli antropologun gelmesinden de belliydi.

Eldivenli eliyle toprak duvarlardan birine do-

kundu. Toprak sıkı ve pürüzsüz sayılırdı. Kürekle kazılmış olsa bu kadar düzgün olamazdı. Zaten içerisi bu tip bir çalışma için çok büyüktü. Daha profesyonel aletlerle açılmış olmalıydı. Belki de ta en başından, bir nevi fosseptik çukuru olarak açılmıştı.

İki adım önünde ilk destek direği duruyordu. Bu da odacığm tavanını bir uçtan bir uca tamamlayan bir kirişe bağlıydı. Üç adım ötesinde ise ikinci bir giriş uzanıyordu tavanda.

Parmak uçlarıyla tavana dokundu. Toprak değil, kontrplaktı.

D.D. ne yaptığını anlamıştı. "Tavan tahta," dedi. "Onun da üstünde toprak ve yığıntı var. Giriş hariç tabii. Oraya açıp kapayabileceği tahta bir kapak yerleştirmiş. İlk geldiğimizde bir inşaat çukuru sandık. Kim bilir... Bilemezsin ki..." Kadın iç geçirdi, yere baktı, sonra da çaresiz omuz silkti.

Bobby kısaca salladı başını. İçerisi oldukça temizdi ve eşyalar belli bir amaca göre dizilmiş gibiydi. Merdivenin hemen dibindeki büyük kovanın üzerindeki yazılar artık okunmaz hale gelmişti. Köşeleri paslanmış, katlanabilir metal bir sandalye yaslanmıştı sol duvara. Karşıdaki duvara ise metal raflar takılmıştı.

"Merdiven sizin mi?" diye sordu Bobby.

"Evet bizim," diye cevap verdi D.D. "Orijinal merdiveni delil olarak kaldırdık."

"Girişi örten kontrplak bir kapak var demiştin değil mi? Ayakta tutmak için çubukları yok muydu?"

"Dört beş santim kalınlıkta, bir metre uzunlukta bir çubuk vardı. Senin de tahmin ettiğin gibi kontrplak kapağı tutmak için."

"Peki ya raflar?" Bobby öne doğru bir adım attı.

"Acele etme," dedi D.D. kısaca.

Bobby şaşkınlığını gizlemek için omuz silkip kadına döndü. Ne de olsa bu onun gösterisiydi.

"Ortalıkta işaretlenmiş deliller göremiyorum," dedi Bobby sonunda.

"O kadar temiz işte. Bir süre kullanmıştır. Sonra da her şeyi toplayıp gitmiş olduğunu tahmin ediyorum."

Bobby merakla kadına baktı ama D.D.'nin daha fazla ayrıntıya girmeye niyeti yok gibiydi.

"Eski bir yere benziyor," dedi Bobby.

"Terk edilmiş," dedi D.D.

"Tarih belirlendi mi?"

"Bilimsel olarak hayır. Christie'nin raporunu beklemek zorundayız."

Bobby bir kez daha bekledi ama kadın başka bir bilgi vermek istemiyordu besbelli.

"Tamam öyleyse," dedi sonunda. "Onun işine benziyor. Ama elimizde ikinci elden deliller var hâlâ. İlk olay yerinde çalışmış olan dedektiflerle bağlantıya geçtin mi?"

Kadın kafasını salladı. "Ben de gece yarısı geldim buraya. Eski dosyayı inceleme fırsatım olmadı henüz. Üzerinden uzun zaman geçmiştir gerçi. Vaka üzerinde çalışan dedektifler çoktan emekli olmuşlardır herhalde."

"18 Kasım 1980," dedi Bobby kısaca.

D.D. gülümsemesini bastırmaya çalışır gibiydi. "Hatırlayacağını biliyordum," diye mırıldandı. Sonra da omuzlarını geriye çekti. "Başka?"

"O çukur daha küçüktü. Bire iki kadar. Polis raporunda destek kirişlerinden bahsedildiğini hatırlamı-

yorum. Bundan daha acemice olduğunu söylersek yalan olmaz herhalde. Tanrım. Okumakla görmek aynı olmuyor. Tanrım."

Duvara dokunup sıkı toprağı hissetti yeniden. On iki yaşındaki Catherine Gagnon ilk toprak hücrede yaklaşık bir ay kalmıştı. Bu süre zarfında onu seks kölei olarak kullanan Richard Umbrio'dan başkası uğramamıştı mağaraya. Şükran gününden kısa bir süre önce kızı avcılar bulmuştu şans eseri. Catherine kurtulmuş, Umbrio ise hapse girmişti.

Hikâye orada bitmeliydi ama bitmemişti işte.

"Umbrio'nun davasında başka kurbanlardan söz edildiğini duymamıştım," diyordu D.D. şimdi.

"Evet."

"Tabii bu, daha önce yapmadığı anlamına gelmez."

"Evet."

"Kız yedinci, sekizinci, dokuzuncu kurbanı olabilir. Adam pek ötecek bir tipe benzemiyordu. Her şey mümkün."

"Tabii. Her şey mümkün." Bobby D.D.'nin ne demek istediğini anlamıştı. *Artık kimseye soramazlardı da.* Catherine Gagnon, Umbrio'yu yıllar önce öldürmüştü. Bobby'nin timdeki keskin nişancılık kariyeri de o noktadan sonra düşüşe geçmişti. Bazı suçlar nasıl da bitmek bilmiyordu. Yıllar sonra bile çıkıveriyordu karşınıza.

Bobby'nin bakışları, D.D.'nin hâlâ uzak durmaya çalıştığı raflara çevrildi. D.D. onu sabahın ikisinde yeril) alımdaki bir mağaraya bakması için uyandırmamı n herhalde.

"I) I > 7" dedi alçak sesle.

Kadın sonunda kafasını salladı. "Kendin bak is- lersen. Bunlar kurtarılamamış olanlar Bobby. Karan- lıkta kalanlar."

Bobby bambu stora dikkatle yaklaştı. Teller iyice eskimiş, çürümeye yüz tutmuştu. Bambu parçalar çü- 1 üyüp parçalandıkları için perdeyi yukarı çekmek zor- du. Koku burada ağırlaşmıştı. Tatlı, sirkeye benzer bir koku vardı. Bobby'nin elleri titremeye başlamıştı ister istemez. Hızla atan kalbini yavaşlatmak için çaba har- cıyordu.

Anın içinde ol ama dışında kal. Sıyrıl. Sakin ol. Odaklan.

İlk perdeyi yukarı kaldırdı. Sonra ikincisini.

En büyük yardımcısı henüz hiçbir şeyin farkında olmayışydı elbette.

Torbalar. Plastik çöp torbaları. Altı tane. Üst rafta üç tane, alt rafta üç tane, yan yana dizilmiş, ağızlan dikkatle bağlanmış.

Torbalar. Altı tane. Plastik.

Geri doğru bir adım attı.

Kelimeler tükenmişti. Açılan ağızından tek bir ke- lime çıkamıyordu. Sadece bakıyordu. Tekrar tekrar ba- kıp durdu, çünkü böyle bir şey olamazdı, bu gerçek olamazdı. Zihni her şeyi görmüş ama karşı koymuştu. Bir kez daha görmüş, karşı koymaya çalışıyordu şimdi de. Yapamazdı... Olamazdı...

Sırtı merdivene dayandı. Kollarını arkaya uzatıp metal basamakları tuttu. O kadar sert sıkıyordu ki, pas- lı kıymıkların eline battığını hissedebiliyordu. Şimdi bu keskin acıya odaklanmaya çalışıyordu. Belki böy- lece ayaklarının yere basmasını sağlardı. Belki böy-

lece ılık atmamak için tutabilirdi kendini.

D.D. tavanda lambalardan birinin asılı olduğu yere işaret etti.

"O kancaları biz takmadık," dedi D.D. yumuşakça. "Geldiğimizde oradaydılar. Ortalıkta gaz lambası falan da yoktu, ama bana kalırsa..."

"Evet," dedi Bobby sertçe, hâla ağzından nefes almaya çalışarak. "Evet."

"Tabii bir de sandalye var."

"Tabii, tabii. Allanın belası sandalye."

"Ee, mummyalama sıvısı kullanılmış," dedi D.D. Onun da sesi titremeye başlamıştı. "Christie'nin demesi bu. Cesetlerin her birini bir torbaya koyup ağzını bağlamış. Böylece ürme başladığında... vücut sıvılarının gidebileceği bir yer kalmamış. Kısacası cesetler kendi sıvıları içinde turşu olmuş denebilir."

"Orospu ocuğu."

"Bu işten nefret ediyorum Bobby," diye fışıldadı D.D. "Tanrım, böyle bir şeyi görmek istemezdim." Eliyle ağzını kapattı. Bobby bir an kadının ağlamaya başlayacağını sandı ama öyle olmadı. D.D. hemen toparlanıp metal raflardan uzaklaştı. Tecrübeli bir polis için bile çok fazlaydı bu kadarı.

Bobby metal basamaklara sıkı sıkı tutunmuş olan ellerini kurtarmakta zorlanmıştı.

"Yukarı çıkalım artık," dedi D.D. uzatmadan. "Christie bekliyordur herhalde. Ceset torbalarını alması gerekiyormuş."

"Tamam." Ama merdivene dönmemişti Bobby. Onun yerine metal raflara doğru yürümüştü. Aklının alamadığı bu görüntüyü hayatı boyunca unutamayacaktı.

Cesetler zaman içinde iyice kararmışlardı. Ancak, eski Mısır mumyaları gibi kuruyup boş kabuklara dönüşmemişlerdi. Hâlâ kanlı canlı gibiydiler. Karınlarına çekilmiş dizleri, incecik kolları birbirine bağlayan iplerin izleri hâlâ seçilebiliyordu. Ayak bileklerini tutan on parmağı sayabiliyordu. Her bir yüzü, elmacık kemiklerini, dizlerine dayanmış çeneleri ayırt edebiliyordu. Gözleri kapalıydı. Dudakları mühürlüydü. Kafataslarından inen saçlar omuzlarını örtüyordu hâlâ.

Çok küçüktüler. Çıplaktılar. Küçük kızlardı bunlar. Daha çocuktular. Bir daha çıkmayacakları çöp torbalarına tıkıştırılmış küçük çocuklar.

Yukarıdaki dedektiflerin ağzını neden bıçak açmıyordu, anlamıştı şimdi.

Eldivenli elini uzatıp torbalardan birine dokundu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Söyleyebileceği bir söz, yapabileceği bir şey yoktu.

Eline ince metal bir zincir geldi. Zinciri torbanın ağzından çekip aldı. Küçük bir künyeydi bu. Üzerinde tek bir isim yazıyordu: *Annabelle M. Granger*.

"Bir de etiketlemiş mi?" diye parladı Bobby aniden.

"Ganimetiymiş gibi." D.D. Bobby'nin arkasındaydı şimdi. İkinci bir torbanın arkasına uzanıp, ipe bağlanmış, yırtık pırtık bir oyuncak ayı çıkardı ortaya. "Bence... Bilemiyorum işte... ama her torbanın bir eşyası var. Onun için anlamı olan bir şey herhalde."

"Tanrım."

D.D. elini Bobby'nin omzuna atmıştı. O dokunana kadar çenesini nasıl sıkmakta olduğunu fark etmemişti Bobby. "Yukarı çıkmak zorundayız Bobby."

"Tabii."

"Christie bir an önce işe koyulmak istiyordur."

"Tabii."

"Bobby..."

Sertçe omuzlarını silkti Bobby. Son bir kez baktı. Her bir resmi beynine kazımak ihtiyacı duyuyordu. Sanki böylece unutulmadıklarını anlayıp huzur bulacaklarmış gibi. Artık karanlıkta yalnız olmadıklarını bilmek onlar için önemliymiş gibi.

Bobby merdivene yöneldi. Boğazı yanıyordu. Konuşamıyordu.

Derin bir nefes alıp basamakları hızla tırmanarak mavi tentenin altındaki girişe çıktı.

Soğuk ve sisli geceye geri dönmüştü. Spot ışıklarına geri dönmüştü. Hikâyenin kokusunu alıp üşüşen haberci helikopterlerinin gürültüsüne çıkmıştı.

Bobby eve gitmedi. Gidebilirdi aslında. Buraya sadece D.D.'ye yardım etmek için gelmişti. Kadının şüphelendiği şeyi doğrulamıştı. Gitse kimse sormazdı.

Olay yeri karavanından bir fincan sıcak kahve koydu kendine. Bir süre karavana yaslanıp durdu. Kahveyi içmiyordu. Fincanı titreyen ellerinin içinde çevirip duruyordu.

Saat sabahın altısı olmuş, güneş ufuktan yükselmeye başlamıştı. Christie ve yardımcıları siyah ceset torbalarını çıkarıyordu yukarı. İlk duraklan Boston emniyet teşkilatının laboratuvarı olacaktı. Burada her bir cesedin bulunduğu plastik çöp torbaları parmak izleri için dezenfekte edilecekti. Sonra kalanlar adli tıp laboratuvarına götürölüp otopsi yapılacaktı.

Christie'yle birlikte dedektiflerin çoğu da gitmeye başlamıştı. Bu tip vakalarda kumanda adli antro-

pologlarda olurdu. Dolayısıyla Callahan da gittikten sonra orada daha fazla durmanın anlamı yoktu.

Bobby soğumuş kahveyi döküp fincanı çöpe attı.

D.D. ağaçların arasından çıkagelene kadar onun arabasında yolcu koltuğunda oturup bekledi. Sonra bir zamanlar birbirlerini sevdikleri için, hatta sonrasında arkadaş kalabildikleri için, kadına sarılıp başını omzuna yasladı o ağlarken.

Babam özdeyişleri severdi. En sevdiği ise, '*Şans hazır olana güler*' di. Hazırlıklı olmak babamın gözünde her şey demekti. Ve Massachusetts'e kaçtığımız andan itibaren başlamıştı beni hazırlamaya.

Yedi yaşındakiler için güvenlik kurallarıyla başlamıştık. Asla bir yabancından şeker alma. Tanıdığın biri bile olsa, doğru parolayı söylemeyen kimseyle ayrılma okuldan. Yaklaşmakta olan bir arabadan her zaman uzak dur. Sürücü bir yol tarifetmeni isterse yetişkin birine yönlendir. Kayıp köpeğini mi arıyormuş? Polise gönder o zaman.

Gecenin bir yarısı odanda bir yabancı mı var? Bağır, çığlık at, duvarları yumrukla. Babamın anlattığı kadarıyla, bir çocuk çok korktuğunda sesi çıkmaz olurmuş bazen. Madem öyle sen de eşyaları tekmele, lambayı at yere, küçük eşyaları kır, kırmızı acil durum düdüğünü çal, gürültü yapmanın bir yolunu bul. Bütün evi yerle bir etsem bile kızmayacaklardı bana.

Karşı koy, derdi babam. Diz kapaklarına vur,

gözlere parmağını sok, boğazı ısır. Karşı koy, karşı koy.

Büyüdükçe dersler de ağırlaşmıştı. Dövüş sanatlarından karate. Hız için atletizm takımı. İleri güvenlik yöntemleri. Gündüz evde olsam bile ön kapıyı kilitlemem gerektiğini öğrenmiştim. Delikten kim olduğuna bakmadan kapıya cevap vermemeyi, tanımadığım kimselere kapıyı açmamayı öğrenmiştim.

Başın dik, adımların büyük olsun. Göz teması kur ama uzatma. Karşındaki, gözünün açık olduğunu anlasın yeter. Üzerine daha fazla dikkat çekmeye gerek yok. Bir şeyden huzursuz olursam önümdeki kalabalığın arasına karışıp onlarla birlikte yürümeliydim.

Eğer tuvalette tehdit edilirim "Yangın var!" diye bağırıacaktım. İnsanlar tecavüze uğrayan birinin çıkışlıklarından çok yangın tehdidine daha duyarlıdır. Bir alışveriş merkezinde huzursuz olursam en yakınımdeki bir kadının yanma koşacaktım hemen. Kadınlar erkeklerden daha hızlı harekete geçerler. Eğer biri bana silahını doğrultursa hemen kaçmaya bak. En keskin nişancılar bile hareketli hedefleri vurmakta zorlanırlar.

Elinde arabanın anahtarları olmadan evinden ya da iş yerinden ayrılma. Arabaya doğru yürürken anahtarlar kesinlikle elinde hazır olacak. Arkanda bir yabancı varken asla açma kapıyı. Arka koltuğu kontrol etmeden oturma. İçeri girdikten sonra bile kapıları kilitli tut. Çok havasız kalırsan camı bir iki santim aralayabilirsin.

Babam silahlara güvenmezdi. Kadınların ateşli silahlarını karşı tarafa kolaylıkla kaptırabildiklerini okumuştum bir yerde. Bu yüzden on dört yaşına kadar^k oyunumda bir acil durum düdüğü, çantamdaysa göz

yaşartıcı spreyle dolaşmak zorunda kaldım.

Ama civardaki salonda ilk dövüş müsabakasını da o yıl kazanmıştım. Karateyi bırakıp kikkoksa yönelmem de iyi olmuştu. O işte daha iyiydim. Seyirciler dehşete düşmüştü. Yere serdiğim oğlanın annesi bana canavar demişti.

Babamsa beni dondurma yemeye götürüp tebrik etmişti. "Şiddeti onayladığımı falan sanma sakın. Ama tehdit altındayken hiçbir zaman geri çekilme Cindy. Sen güçlüsün, hızlısın ve dövüşçü içgüdülerin sağlam. İlk vuran sen ol, sonra düşünürsün. Hiçbir zaman yeterince hazırlıklı olamazsın."

Babam beni başka turnuvalara da sokmuştu. Böylece yeteneklerimi geliştirip öfkemi yönlendirmeyi öğreniyordum. Ben hızlıyım. *Ben* güçlüyüm. Dövüşçü içgüdülerim sapasağlam. Çok fazla kazanmaya başlayınca o hikâye de bitti. Fazlasıyla dikkat çekiyordum.

Turnuvalar bitti. Hayat bitti.

Sonunda beklenen şeyi söylemiştim babamın yüzüne: "Hazırlıklı olmak mı? Tek yaptığımız kaçmak-ken hazırlıklı olmaya ne gerek var?"

"Evet, ama tatlım," derdi babam bıkıp usanmadan, "hazırlıklı olduğumuz için kaçabiliyoruz ya."

Starbucks'taki gündüz vardiyasından çıkıp doğruca Boston Polis Departmanı'na yöneldim. Faneuil Çarşısını geçtikten sonra otobüs durağına kadar bir blok yürüyüp, Orange Line'la Ruggles Sokağı na gidebilirdim. Önceki gece dersime iyi çalışmış, gerektiği gibi giyinmişim: bol, yırtık pırtık bir kot pantolon, yere sürünen geniş paçalar. İçimde kahverengi, kolsuz bir bluz, onun da üzerinde siyah, bedenime oturan uzun

kollu pamuk bir hırka. Belimde kahverengi, siyah, beyaz, pembe ve mavi renkli bir şal. Omzumda ise mavi çiçekli bir April Cornell çantası.

Belime kadar inen saçlarımdan arasından göze batan büyük, yuvarlak küpeler. Daha önce de bu halimle beni Latin sananlar olmuştu. Öğleden sonrasını geçireceğim yeri düşününce böylesinin daha güvenli olacağına karar vermiştim.

State Sokağı her zamanki gibi ana baba günüydü. Jetonu atıp merdivenleri hızla inerek kendine özgü o müthiş, renkli, sidik kokan metro istasyonuna daldım. İnsanlar tipik Boston halkıydı - zenciler, Asyalılar, Latinler, beyazlar, zengin, yoksul, yaşlı, profesyonel, çalışan sınıf; hepsi bu şehrili tablonun bir parçasıydı. Liberaller severdi bu zırvallığı. Çoğumuz ise piyango-yu kazanıp son model bir araba almak isterdik.

Arkasında yeniyetme torunuyla ağır ağır ilerleyen yaşlı bir kadın tespit edip yanlarına gittim. Fazla dikkatlerini çekmeyecek kadar uzak ama grubun bir parçasıymışım gibi görünecek kadar yakınlarında durdum. Hepimiz gözlerimizi birbirimizden kaçırarak karşıdaki duvarı incelemeye koyulduk.

Tramvay gelince tek bir kütleymiş gibi fırlayıp metal tüpü doldurduk. Sonra kapılar bir uğultuyla kapandı ve tramvay tünele doğru atıldı.

Yolculuğun bu ayağında oturacak yer yoktu. Ben de ayakta durup, metal direklerden birine tütündüm. Kırmızı saç bantlı, bol kazaklı ve kot pantolonlu zenci bir çocuk ayağa kalkıp yaşlı kadına yer verdi. Kadın çocuğa teşekkür etti. Çocuk da bir şey değil, dedi.

Sallana sallana giderken kapının üstündeki renkli İstasyon tablosuna bakıp orada olmaktan keyif almaya

Çalıştım.

Sağ uçta işçi sınıfından yaşlıca Asyalı bir adam oturuyordu. Başını önüne eğmiş, omuzlarını salmıştı. ((ünü kurtarmaya çalışan biri daha. Yaşlı kadın hemen onun yanında oturuyor, torunu da başlarında bekliyordu. Sonra resmi çete üniformaları içindeki dört zenci oğlan vardı bir de. Onlar da tramvayla aynı ritimde sallanarak, gözleri yerde, hiç konuşmadan oturuyorlardı.

Hemen arkamda iki çocuğuyla bir kadın duruyordu. Kadın Latinlere benziyordu ama altı ve sekiz yaşlarındaki çocuklar beyazdı. Çocukları parka götürren bir bakıcıydı herhalde.

Onun yamndaysa, şehirli modasını yakından takip eden, saçları örgülü, kulaklarında kocaman elmas küpeler olan iki yeniyetme kız duruyordu. Onlara dönmедim ama göz ucuyla takip etmeye karar verdim. Kızların sağı solu belli olmadığı için daha tehlikeliydiler. Erkekler erkeklik taslayıp dururlardı sadece. Oysa kadınlar doğrudan karşınıza dikilir, geri çekilmezsen gizli bıçaklarını sana saplamaya koyulurlardı hemen.

Ama bu kızlar beni endişelendirmiyordu pek; bildik, kişiliksiz tiplerdi. Asıl tehlikeli olan, bilinmedik kişiliksiz tiplerdi.

Ruggles Sokağı durağına olaysız vardık. Kapılar açılınca çıktım. Kimse dönüp bakmamıştı bana.

Çantamı sıkıca tutarak merdivenlere yöneldim.

Roxbury'deki yeni polis karakoluna hiç gitmemiştim. Gecenin bir yarısı otoparkta vurulan, hemen ön kapıda yankesiciliğe uğrayan insanların hikâyelerini duymuştum sadece. Herhalde bu yeni yeri de zenginlerin gözünü boyamak için seçmişlerdi ya da en azından geceleri güvenli bir yer olsun diye. İnternette

okuduğum kadarıyla pek de başarılı olamamışlardı.

Omzumda asılı çantayı koltukaltıma sıkıca bastırarak, her türlü ani harekete karşı tetikte yürümeye devam ettim. Ruggles Sokağı istasyonu büyüktü, kalabalıktı ve küf kokuyordu. İnsan yığını arasından hızla süzülerek geçtim. Her zaman bir yere yetişiyormuş gibi görün. Kaybolsan da belli etme.

İstasyonun hemen çıkışında, sağımdaki büyük radyo antenini görünce doğru geldiğimi anlamıştım. Ancak tam kaldırıma ayak basmıştım ki arkamda alaycı bir ses duydum: "Ne de güzelmışsin be Taco! Gerçek etli bir dürümün tadına bakmak ister misin?"

Döndüğümde üç zenci çocuğun bana seslenmekte olduğunu gördüm. Gülüyorlardı. En fazla on üç yaşındaki liderleri kasıklarını kavradı. Şimdi gülme sırası bendeydi.

Bu, çocukların daha fazla horozlanmalarını engellemiştir. Arkadan dolanıp, sakın ve emin adımlarla kaldırımda yürümeye başladım. Titremesinler diye yumruk yapıp sıkıştırmıştım ellerimi.

Boston polis merkezini kaçırmak imkânsızdı. Köhne, renksiz apartmanların arasında cam ve metalden yapılmış parlak bir bina olarak göze çarpıyordu en azından. Kaldı ki, binanın ön girişine yerleştirilmiş beton barikatları fark etmemek imkânsızdı. Sanki Bağdat'ın göbeğindeki bir polis karakoluydu. Her şey, devlet dairelerinde evinizin güvenliğini hissetmeniz için.

İlk kez ayaklarım birbirine dolaşmıştı şimdi. Dün m ııpacağıma karar verdikten sonra bunun üze- il ılı l 'u/la düşünmeye izin vermemiştim ken-

"...nı yapmıştım. Uygulamıştım. Ve şimdi

gelmiştim işte.

Çantamı yere indirdim. Sütlü kahverengi kadife ceketi çantadan çıkarıp üzerime geçirdim. Bundan daha iyi giyinemezdim herhalde. Sanki çok önemi varmış gibi. Elimde hiç delil yoktu. İnanıp inanmama) dedektiflere kalmıştı.

İçeride, metal detektörünün önünde sıra vardı (iörevli memur, ehliyetimi görmek istedi. Koca çant mı aradı. Sonra uzun uzun süzdü beni. Evet, polis mekezinin içine silah/bomba/uyuşturucu sokmaya çalışıyorum, dememi bekliyordu sanki. Söyleyecek bir : yim yoktu; o da geçmeme izin verdi.

Danışmaya doğru giderken gazeteden kesti; haberi çıkarıp, aslında ezbere biliyor olmama rağmen dedektifin adını son bir kez kontrol ettim.

"Sizi bekliyor muydu?" diye sordu üniformur, kaşlarını çatarak. Pos bıyıklı, iri yarı bir adamdı. Bana Dennis Franz'ı anımsatmış!].

"Hayır."

Adam tepeden tırnağa süzdü beni. "Bu s çok yo-ğun kendisi."

"Ona Annabelle Granger'm geldiğini söyle yeter. O anlayacaktır."

Memur herhalde gazeteleri pek takip etmez: Omuz silkip telefonu kaldırarak mesajımı bildirdi. Birkaç saniye geçti. Memurun bakışları değişiklik olmamıştı. Yine omuzlarını silkip bırakarak beklememi söyledi.

Sırada başka insanlar da olduğu için çan' bekleme alanına geçtim. Panolara polis departmanı ile ilgili bir şeyler asılmıştı. Her resmin altlarındaki yazıları okudum.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Ellerim iyiden iyiye titremeye başlamıştı. Hâlâ fırsatım varken kaçmayı düşündüm. Gidip bir kussam belki kendimi daha iyi hissederdim.

Nihayet arkamda ayak sesleri duydum.

Bir kadın bana doğru geliyordu. Dar bir kot pantolon, uzun topuklu çizmeler, üzerine oturan beyaz yakalı, düğmeli bir gömlek ve beline taktığı kocaman bir tabanca. Yüzünün etrafı kıvrıkcık sarışın saçlarıyla çevriliydi. Kapak kızlarına benziyordu. Gözlerini görene kadar gerçi. Dosdoğru gözlerinize bakan, sert bakışlar.

O mavi gözler içime işlemişti adeta. Bir an için kadının yüzünde bir kıvılcım çaktığını sandım. Hayalet görmüş gibi bakıyordu. Sonra adımlarını hızlandırdı.

Derin bir nefes aldım.

Babam yanılmıştı. Hayatta bazı şeylere hiçbir zaman hazırlıklı olamazsınız. Küçük bir çocukken annenizi kaybetmek gibi. Ya da kendisinden henüz yeni nefret etmeye başladığınız babanızın ölmesi gibi.

"Ne var?" diye sordu Çavuş Dedektif D.D. Warren.

"Benim adım Annabelle Mary Granger," dedim. "Aradığınız kişi benim."

Boston Cinayet Masası'mn odaları sigorta şirketlerinin ofislerine benziyordu. Parlak, geniş pencere-
reler, dört metre yüksekliğinde bir tavan, mavi-gri şık
halılar. Gün ışığıyla aydınlanan çalışma alanı bej se-
paratörlerle küçük alanlara bölünmüş, siyah dosya do-
lapları ve gri çöp kovalarının arasındaki çalışma masa-
larına çiçekler, aile fotoğrafları yerleştirilmişti.

Bu sahne hiç de beklediğim gibi değildi. *NYPD Blue* 'yu yıllardır kaçırmadan izleyen biri olarak hayal kırıklığına uğramıştım.

İçeri girerken resepsiyon görevlisi, Çavuş Warren'a gülümsedi içtenlikle. Bana bakışı ise açık ve yapmacıksızdı. Çantama sıkıca tutunup bakışlarımı kaçırdım. Bir zanlıya benziyor olabilir miydim? Ya da bir muhbire? Belki de bir kurbanın yakınıydım. Kendimi resepsiyon görevlisinin gözünden görmeye çalışıyordum ama olmuyordu.

Çavuş Warren beni küçük, penceresiz bir odaya aldı. Ortadaki büyük dikdörtgen masa bütün odayı

kapladığı için sandalyelere bile zar zor yer kalmıştı. Duvarlarda çift taraflı ayna ya da televizyonda gördüğüm sahnelere benzer bir şeyler aradım ama bomboştu duvarlar. Yine de gergindim.

"Kahve?" diye sordu dedektif kısaca.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Su, soda, çay?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Rahatına bak. Ben şimdi geliyorum."

Beni odada yalnız bırakmıştı. Demek ki suçluya benzemiyorum diye düşündüm. Çantamı yere bırakıp etrafıma baktım. Bakacak bir şey yoktu ya. Yapacak bir şey de yoktu.

Oda çok küçüktü, eşyalarsa çok büyük. Birdenbire nefret etmeye başlamıştım buradan.

Kapı yeniden açıldı. Warren bu kez elinde ses kaydediciyle geri gelmişti. Kafamı salladım hemen.

"Hayır."

Sessizce süzdü beni. "Buraya ifade vermeye geldin sanıyordum."

"Kayıt yok."

"Neden?"

"Çünkü öldüğümü herkese duyurdunuz ve ben bunun böyle kalmasını istiyorum."

Kadın kayıt cihazını yere bıraktı ama açmamıştı. Uzunca süre bana baktı. Ben de uzunca süre ona baktım.

Aynı boydaydık. 1.60 kadar. Aşağı yukarı aynı kilodaydık. Geniş omuzlarına ve göğsünde kavuşturduğu pazılarına bakıp onun da ağırlık çalışmış olduğunu çıkarabiliyordum. Tabancası yanındaydı. Ama silahın varsa çeker, nişan alır, ateş edersin. Benim öyle bir

sıkıntım yoktu.

Bunları düşündükçe rahatlıyordum. Kollarımı indirip sandalyelerden birine oturdum. Hemen sonra o da oturdu.

Kapı yeniden açıldı. Üzerinde kahverengi bir pantolon, uzun kollu mavi bir gömlek ve belinde rozetiyle bir adam girdi içeri. Cinayet masası dedektiflerinden herhalde diye düşündüm. Çok iri yarı bir adam değildi. 1.70-1.75 boylarındaydı ve uzun, ince vücuduna yakışan uzun, ince bir suratı vardı. İçeri girer girmez beni gördü ve kısa bir şaşkınlık anından sonra toparlanıp boş boş baktı bana.

Sonra elini uzattı. "Massachusetts Emniyeti'nden Dedektif Robert Dodge."

Biraz şüpheyi siktim elini. Filleri nasırlı, sıkıştı sertti. Tokalaşma faslını biraz uzun tutmuştu. O da beni inceleyip okumaya çalışıyordu herhalde. Soğuk, gri gözleri vardı.

"Su ister misin? Ya da içecek bir şey?"

"Martha Stewart'ı oynamaya devam ediyor." Kafamı çevirip Çavuş Warren'a baktım. "Yanlış anlama ama şu işi bir an önce bitirmek istiyorum."

İki dedektifbakiştı. Dodge kapıya yakın yerdeki sandalyelerden birine oturdu. Oda iyice kalabalıklaşmış, üzerime üzerime gelmeye başlamıştı. Huzursuzluğum belli olmasın diye kucağıma koydum ellerimi.

"Benim adım Annabelle Mary Granger," diye başladım söze. Dodge'un eli kayıt cihazına gitmişti. Warren tek bir harekette durdurdu adamı.

"Kayda geçmiyoruz," dedi adama. "En azından şimdilik."

Dodge başını salladı. Bense derin bir nefes alıp

düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Son 48 saattir bu hikâyeyi kafamda prova edip duruyordum. Mattapan'-da bulunan "mezar" ve bulunan altı cesetle ilgili bütün ön sayfa haberlerini yalayıp yutmuştum. Fazla ayrıntı yoktu gerçi. Adli antropolog sadece bunların kadın cesetleri olduklarını ifade etmekle yetinmiş, polis sözcüsü de mezarın muhtemelen çok eski olduğunu eklemişti. Tek bir isim açıklamışlardı, o da benimkiydi. Diğerlerinin kimlikleri bir muammaydı.

Gerçek bilgiye ulaşamayıp bir yandan da saat başı haber yapmak zorunda olan televizyonlar spekülasyonlara başlamıştı. Bölge eski bir mafya mezarlığıydı. Eserleri hâlâ tek tek ortaya çıkarılmakta olan efsanevi Whitey Bulger'ın işiydi muhtemelen. Belki de akıl hastanesinin mezarlığıydı. Ya da katil hastalardan birinin korkunç hobilerini gerçekleştirdiği bir yerdi. Mattapan'da satanist bir mezhep iş başındaydı. Kemikler Salem Cadı Mahkemesinin kurbanlarına aitti aslında.

Herkesin bir teorisi vardı. Ben hariç herkesin herhalde. Ben Mattapan'da ne olduğunu bilmiyordum gerçekten. Ve buraya, polise yardım etmek için değil, belki onlar bana yardım edebilirler diye gelmiştim.

"Ailem ilk kez, ben yedi yaşındayken kaçmaya başladı," diye başladım sözüme. Bir süre sonra açılıp bütün hikâyemi bir çırpıda anlatmıştım bile. Sürekli taşınmalar, sahte kimlikler. Annemin ölümü. Sonra babamın ölümü. Fazla ayrıntıya girmeden anlatıyordum.

Dedektif Dodge birkaç kez not aldı. D.D. Warren ise beni seyretmekle yetindi.

Hikâyeyi çabucak anlatıp bitirmiştim. Öyle büyük final olmamıştı. Son. Boğazım kurumuştı.

keşke en başından su isteseymişim. Ne yapacağımı bilemeden sustum. İki dedektifin de hâlâ beni incelemekte olduklarının farkındaydım.

"Ne zaman ayrıldınız?" diye sordu Dedektif I)odge, kalemını hazır edip.

"Ekim 82."

"Peki, Florida'da ne kadar kaldınız?"

Listeyi baştan almak için elimden geleni yaptım. Şehirler, tarihler, sahte isimler. Zaman, ayrıntıları tahinin ettiğimden daha çok bulandırmıştı. St. Louis'e hangi ayda taşındık? Phoenix'e kaçtığımızda on yaşında mıydım, on bir mi? Ve tabii bir de isimler... Kansas City'de Jones mu, Jenkins mi, yoksa Johnson mı olmuştuk? Öyle bir şeydi işte.

Gittikçe anlattıklarımın daha az emin olmaya ve daha çok savunmaya geçmeye başlamıştım. Oysa en zor sorulara daha geçmemişlerdi bile.

"Neden?" diye sordu Dedektif Warren, verdiğim coğrafya dersi bittikten sonra. Kollarını iki yana açtı. "Tamam, anlattığın ilginç bir hikâye ama ailenin neden kaçtığını söylemedin hâlâ."

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Babam bana hiçbir şey anlatmadı. Bunları dert etmek onun işiydi. Benim isimse çocuk olmakmış."

Kadın kaşlarını çattı. Onu suçlayamazdım. On altı yaşına geldiğimde ben de inanmamıştım bu zırvalara.

"Doğum belgesi var mı?" diye sordu kadın ardından.

"Gerçek ismim için mi sordunuz? Hayır, yok."

"Sürücü ehliyeti, sigorta kartı? Annenle babanın

evlilik cüzdanı? Aile fotoğrafı? Bir şeyler olmalı."

"Yok."

"Yok mu?"

"Orijinal belgeler ele geçerse aleyhinizde kullanılabilir." Kendimi papağan gibi hissetmiştim. Galiba hayatım boyunca da hep böyle oldu.

Çavuş Warren öne doğru eğildi. Bu mesafeden yüzündeki ve gözlerindeki, az uyuyup çok çalışan insanlara özgü çizgileri ve soluk tenini görebiliyordum. "Buraya ne halt etmeye geldin Annabelle? Bize hiçbir şey anlatmadın, hiçbir şey vermedin. Haberlere mi çıkmak istiyorsun? İstedğin bu mu? Zavallı bir kızın kimliğine bürünerek on beş dakikalık şöhretin tadını mı çıkarmak istiyorsun?"

"Öyle değil..."

"Yalan."

"Daha önce de söyledim ya, her seferinde hemen hazırlanmam gerekiyordu ve yanıma hiçbir şey alamıyordum."

"Aman ne güzel."

"Hey!" Benim de tepem atmaya başlamıştı. "Kanı mı istiyorsunuz? Gidin bulun. Polis sizsiniz, ben değil. Babam MIT'de çalışırdı. Russell Walt Granger. Araştırın, ellerinde kayıt vardır. Ailem Arlington'da, Oak Sokağı 282 numarada otururdu. Bunu da araştırın. O aptal dava dosyalarınıza bakın. Ailem bir gece yarısı ortadan kayboldu. Elinizde kayıtlar olduğuna adım gibi eminim."

"Madem sen de biliyorsun bu kadarını," diye cevap verdi kadın, "neden kendin araştırmadın?"

"Çünkü ben kimseye bir şey soramam," diye patladım. "Daha kimden korkmam gerektiğini bile bil-

iniyorum ki!"

Ani bir hareketle geri çekildim. Bu çıkışımdan kendim de iğrenmiştim. Çavuş Warren hemen toparlanmadı. Diğer dedektifle birbirlerine bakiştılar.

Warren ayağa kalktı. Odadan çıktı. Bense bir süre oturup duvara diktim gözlerimi. Sessizliği ilk bozan olma zevkini Dedektif Dodge'a tattırmaya hiç niyetim yoktu.

"Su?" diye sordu adam.

Başımı salladım.

"Anneni ve babanı bu şekilde kaybetmek zor olmalı," diye mırıldandı.

"Ah kes şunu be. İyi polis, kötü polis. Hiç film seyretmiyor muyuz sandınız?"

Kapı yeniden açılana kadar sessizce oturup bekledik. Warren elinde büyükçe bir çuvala girdi içeri.

Eline lastik eldivenler geçirdi. Sonra da çuvalı yere indirdi, ağzını açtı ve içinden bir şey çıkardı. Büyük bir şey değildi. Ucuna küçük bir madalyon takılmış, gümüş bir zincirdi.

Eldivenli eliyle uzatıp bana da gösterdi. Ön kısımda dalga dalga oyma desenler vardı. Sonra madalyonu açıp boş içini gösterdi. Son olarak da arkasını çevirdi. Arka tarafına tek bir isim yazılmıştı: Annabelle M. Granger.

"Bu madalyon hakkında ne söyleyebilirsin banna?"

Uzunca bir süre madalyona baktım. Sanki yoğun bir sis perdesinin içine düşmüş, zihnimin derinliklerine inmeye çalışıyor gibiydim.

"Armağandı," diye mırıldandım sonunda. Far-
kında olmadan elimi boynuma götürmüştüm, sanki ma-

dalyon hâlâ oradaymış gibi. "Yanıma alamayacağımı söylemişti."

"Kim söylemişti?"

"Babam. Çok öfkeliydi." Daha fazlasını hatırlamaya çalışıyordum. "Ben... ben neye bu kadar kızdığını bilmiyorum. Bildiğimi sanmıyorum. O madalyonu seviyordum. Çok güzel buluyordum. Ama babam görünce hemen çıkarmamı istedi. Atmak zorundaymışım."

"Attın mı peki?"

Yavaşça başımı salladım. Kafamı kaldırıp dedektiflere baktım ve birden üzerime bir korku geldi. "Dışarıdaki çöplüğe gittim," diye fısıldadım. "Ama atmaya içim el vermiyordu. O kadar güzeldi ki... Bir süre beklersem unuttur belki diye düşündüm. Bir daha takmama izin verirdi. Ne yaptığıma bakmak için en iyi arkadaşım da gelmişti yanıma."

İki dedektif de bana doğru eğilmişti şimdi. Onlardaki gerginliği de hissedebiliyordum. Bu işin nereye varacağını anlamaya başlamıştı onlar da.

"Dori Petracelli. Madalyonu Dori'ye verdim. Bir süre onda kalabileceğini söyledim. Sonradan alıp, babam yokken takabileceğimi düşünüyordum. Ama sonrası olmadı. Birkaç haftaya kalmadan bavullarımızı toplayıp gittik. Dori'yi de bir daha görmedim"

"Annabelle," diye sordu Dedektif Dodge alçak sesle, "madalyonu sana kim verdi?"

"Bilmiyorum." Ellerimi şakaklarıma götürüp ovmaya başlamıştım. "Hediye idi. Verandadaydık. Bir dergiye bakıyorduk. Benim içindi sadece. Ama zinciri yoktu. Çok sevmiştim. Ama babam... deliye dönmüştü o. Bilmiyorum... Hatırlamıyorum. Başka şeyler de

vardı. Küçük, önemsiz şeylerdi hepsi de. Ama hiçbiri **babamı** madalyon kadar öfkeliendirmemişti."

Bir anlık sessizlikten sonra Dedektif Dodge yeniden sordu: "Richard Umbrio ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"Ya Bay Bosu?"

"Hayır."

"Catherine Gagnon?"

Warren adama öfkeli bir bakış attı. Ama önemi yoktu. O ismi de bilmiyordum.

"Bunu... Bunu bir cesedin üzerinde mi buldunuz? O yüzden mi ben sandınız?"

"Henüz soruşturma aşamasındaki bir vakayla ilgili yorum yapamayız," dedi Çavuş Warren, uzatmadan.

Onu görmezden gelip Dedektif Dodge'a döndüm. "Don mi? Bulduğunuz kişi o mu? Ona bir şey mi oldu? Lütfen..."

"Bilmiyoruz," dedi adam yumuşakça. Warren tekrar kaşlarını çatı ama sonra omuz silkti.

"Cesetleri teşhis etmek haftalar sürer," diye girdi araya aniden. "Şu noktada fazla bir şey bilemiyoruz."

"Ama mümkün."

"Mümkün."

Bu haberi hazmetmeye çalışıyordum. Üşümüş, titremeye başlamıştım. Sol elimi yumruk yapıp karnıma bastırdım. "Onu araştırabilir misiniz?" dedim. "Adından bulabilirsiniz. Adresine ya da sürücü ehliyetine bakın. Cesetler çocuklara aitmiş. Haberlerde öyle diyordu. Eğer sürücü ehliyeti varsa demek ki..."

Çavuş Warren.

Bu cevabı beğenmemiştim. Yine Dedektif Dodge'a döndüm. Yalvarmaya başlamıştım ama elimde değildi.

"Neden bize numaranı bırakmıyorsun?" dedi adam. "Seninle temasa geçeriz."

"Siz aramayın, ben sizi ararım," diye mırıldandım.

"Pekâlâ. Bizi istediğin zaman arayabilirsin."

"Ve madalyonla ilgili bir şeyler hatırlayacak olursan. .." diye araya girdi Çavuş Warren.

"Hikâyemi ana haber bültenlerine satacağım."

(Cadın bir bakış attı ama benim umurumda değildi. "Bana onlar da inanmayacaktır nasıl olsa. Ayrıca hazır ölmüşken bir daha dirilmeye niyetim yok."

Ayağa kalktım, çantamı aldım ve ev telefonumu yazdırdım. Bir şekilde temasa geçmemiz gerekebilirdi.

Tam kapıdan çıkıp gidecekken dönüp son bir kez sordum: "Onlara ne olduğunu söyleyebilir misiniz? Kızlara yani?"

"Biz de raporu bekliyoruz hâlâ," dedi Çavuş Warren, bütün resmiyetiyle.

"Ama cinayetmiş, değil mi? Altı ceset, hepsi de aynı mezarın..."

"Boston Devlet Akıl Hastanesi'ne hiç gittin mi?" diye araya girdi Dedektif Dodge. "Ya baban?"

Kafamı salladım. Orayla ilgili bildiğim tek şey, haberlerde gördüğüm kadarıyla, üzerinde süregelen inşaat savaşlarıydı. Belki çocukken oranın tımarhane olduğunu biliyordum ama hepsi bu.

Çavuş Warren benimle birlikte aşağıya kadar geldi. İkimiz de, topuklarımızın basamaklarda çıkardık-

İn 1 sesleri dinleyip tek bir söz etmeden aşağı indik.

Aşağıda bir eliyle, bekleme salonuna açılan met i kapıyı açarken diğer eliyle de kartvizitini uzattı.

"Temasa geçeriz."

"Elbette," dedim, biraz olsun inanmış gibi görün-
u uy e çalışmadan.

Sertçe baktı bana. "Bir de Annabelle..."

Kafamı salladım hemen. "Tanya. Şimdiki adım
Tanya Nelson. Böylesi daha güvenli."

Kaşlarını kaldırdı. "*Tanya* o halde, madalyonla
n da şehirden ayrılmadan önceki günlerinizle ilgili
İm şeyler hatırlayacak olursan..."

Yine gülümsemek zorunda kalmıştım. "Merak
ıM meyin," dedim. "Nasıl kaçabileceğimi benden iyi
kimse bilemez."

Cam kapıdan dışarıdaki serin sonbahar havasına
çıkıp evime doğru yola çıktım.

Bobby, Boston Devlet Akıl Hastanesi'yle ilgili soruşturmada, doğal yeteneği ve sağlam çalışma ah-lâkı yüzünden yardımını istendiğine inanmak isterdi. Sadece yakışıklılığı ve büyüleyici gülümseyişi yüzünden ekibe kabul edilmiş olsa, bu bile yeterdi ona. Ama gerçeği o da biliyordu: D.D.'nin ona ihtiyaçı vardı. Her zaman elinin altında bulundurmak istediği bir kozdu o D.D. için. Kadın geleceği öngörmekte hep usta olmuştu.

Aslında Bobby'nin şikayet ettiği yoktu. Bir şehir ekibindeki tek eyalet dedektifi olmak kolay bir şey değildi. Ama o iş de önceden ayarlanmıştı. D.D. onu "yerel bir bilgi kaynağı" olarak göstermiş ve kendi amaçları uğruna ekibe katıvermişti. Bu işte yeni olması ve daha önce eyalet çapında bir soruşturmada bulunması da göz önüne alındığında bu geçişin hızlı ve nispeten acısız gerçekleşeceği söylenebilirdi. Bir gün eyalet bürosuna rapor verirken, ertesi gün Roxbury'deki küçük sorgu odalarında çalışmaya devam ediyordu.

Bir dedektifin muhteşem hayatı böyle bir şeydi işte.

Bobby'nin açısından zor bir şey yoktu bunda. Saygın bir ekiple birlikte çalışmak, dosyasında göz alıcı bir sayfa olacaktı. Ayrıca o yeraltı mağarasına girip, altı kızı da gördükten sonra... Bir polis böyle bir davadan uzak duramazdı. Her gece kâbuslar göreceğine, üzerinde çalışmaya devam etmek daha iyiydi her zaman.

Diğer dedektifler de çoğunlukla aynı fikirde olmalıydılar. Kimse bu meselede fazla mesai yapmaktan kaçınmıyordu. Bobby emniyet teşkilatının üssüne geleli iki gün olmuştu. İnsanlar sadece yıkanmak ve tıraş olmak üzere kayboluyorlardı. Yiyecek olarak da ya pizza ya da Çin yemeği sipariş ediliyor, birinin masasında veya bir toplantı esnasında hep birlikte yeniyordu.

Tabii gerçek hayattan kopmak bu kadar kolay değildi. Dedektifler tarihi önceden belirlenmiş mahkemelere katılıyor, diğer bazı dosyalardaki gelişmeleri de takip ediyorlardı bir yandan. Bir muhbir oluyordu çıkagelen. Önemli tanıklardan biri öldürülüyordu. Ortaya sırf yeni ve dehşet verici bir cinayet dosyası çıktı diye beklemiyordu diğer vakalar.

Hem aile hayatı da vardı. Ufaklığın futbol maçına gelemeyeceğini bildiren son dakika özür telefonları. Akşam sekizde, biraz mahremiyet için sorgu odalarına kapanıp telefonda iyi geceler öpücüğü vermeler. Dedektif Roger Sinkus'un bebeği doğalı iki hafta olmuştu. Dedektif Tony Rock'ın annesi kalp yetmezliğinden dolayı yoğun bakım ünitesinde, ölüm döşeginde yatıyordu.

Böylesi üst seviye cinayet soruşturmaları, me-

murların bir görünüp bir kayboldukları, bazen acil vakalara dönüp bazı dosyaları ihmal etmek zorunda kaldıkları karmaşık bir trafikten ibaretti. Bobby gibi bekârlar sabahın üçüne kadar idare edip Roger gibi çiçeği burnunda babaları evlerine gönderiyorlardı kimi zaman. Herkes elbirliğiyle bir vakayı ileri götürmeye çalışıyor, kimse kendi ihtiyaçlarına kulak asmıyordu.

Ve her şeyin üstünde D.D. Warren vardı. Yeni çavuşun ilk büyük vakasıydı bu. Bobby normalde bu tip şeylere karşı alaycı bir tavır takınırdı ama bu sefer o da **etkilenmişti**.

Her şeyden önce Boston'ın tarihinde görülmüş en sansasyonel suçlardan birini 48 saat gizli tutmayı başarmıştı. Emniyetten sızıntı olmamıştı. Adli tıptan sızıntı olmamıştı. Savcılıktan da sızıntı olmamıştı. Bu bir mucizeydi.

İkincisi, en kodaman televizyon şahsiyetleri daha fazla bilgi için çmgar çıkarır, kamunun bilgilendirilme hakkından dem vurur ve Boston polisini, halkın güvenliğini tehdit eden büyük bir meseleyi gizlemeye çalışmakla suçlarken D.D. eli yüzü düzgün bir operasyonu idare etmeyi başarıyordu.

Bütün cinayet vakalarında ilk iş zaman sırasını tespit etmektir. Ama ne yazık ki tahmini ölüm anıyla başlayan bu zaman tespitinde, cinayet masası ekipleri adli tıbbı gebedir. Ve adli antropolojide raporlar öyle bir gün içinde verilemez. Kaldı ki, Boston'da adli antropologluk full time bir iş olmadığı gibi, Christie Çatlanan gibi part-time bir eksperin altı cesetle aynı anda ilgilenmesi beklenemezdi. Ayrıca cesetlerin mumyalanmış oldukları da göz önüne alındığında, gerekli tahlillerin uzun zaman alacağına ve korkunç derecede

pahaliya mal olacağına şüphe yoktu. Herhalde kurban raporu ellerine geçtiğinde Dedektif Sinkus'un bebeği de üniversiteye gidiyor olurdu.

D.D. Audubon Cemiyeti'nden bir botanikçi ayarlamıştı. Adam yeraltı odacığının üstünde biten çalılıkları, çimenleri ve filizleri incelemişti. En iyi tahminle otuz yıllık bitkiler. Artı eksi on yıl.

Pek kesin bir tarih tespiti olmasa da hiç yoktan iyiydi.

Şimdi üç kişilik bir dedektif ekibi, 1965'ten bu yana Massachusetts'de kaybolmuş olan kızların listesini çıkarmakla meşguldü. Kayıtlar ancak 1997'den sonra bilgisayara aktarıldığı için, 65'ten 97'ye kadarki bütün kayıp dosyalarının elle taranması, küçük kızların mağdur olduğu çözülememiş vakaların tespit edilmesi, sonra da ileride tekrar mikrofişten geri dönebilmek için dosya numarasının kaydedilmesi gerekiyordu. Şu ana kadar ekip her yirmi dört saatte bir altı yılı bitiriyordu. Ayrıca her doksan dakikada bir yaklaşık bir bidon kahve tüketiyorlardı.

Tabii cinayet ihbar hattı da kilitlenmişti. Halkın tek bildiği, altı cesedin eski Boston Devlet Akıl Hastanesi arazisinde bulunduğu ve cinayetlerin eskiye dayandığıydı. Ama bütün kaçıkların telefonları kilitlemesi için yeterliydi bu. Gece yarısı arazide yürüyen ışıklar görenler. Mattapan'da satanist bir mezhep olduğunu iddia edenler. Daha önce UFOTar tarafından kaçırıldıklarını da iddia eden iki kişi, bu altı kızı da gemide gördüklerine yemin ediyorlardı. (Sahiden mi? Neye benziyorlardı peki? Üstlerinde ne vardı? Size isimlerini söylediler mi?) Telefonlar hemen kapatılıyordu.

Bazı telefonlar daha şüphe uyandırıcıydı. Kızlar

arayıp eski sevgililerinin hastane arazisinde "korkunç şeyler" yapmakla övündüklerini anlatıyorlardı. Ama en yürek burkan telefonlar, cesetlerin kendi kayıp çocukları olup olmadığını öğrenmek isteyen anne babalarmkilerdi.

Her bir telefon rapor ediliyor ve her raporun bir dedektif tarafından takip edilmesi gerekiyordu. Mesela bir kadın arayıp eski kocasının Boston Katili olduğunu iddia ediyorsa, kadın California'da oturuyor bile olsa araştırılması gerekiyordu. Beş dedektif bu yükün altından kalkmaya çalışıyordu canla başla.

Geriye kalanlar, muhtelif idari görevleri yürütmek zorunda kalan D.D.'nin ekibiydi ve Bobby de onlara dahildi. Bölgede halen aktif olarak çalışan bazı müteahhitlik firmalarından veya vakıf projelerinden yola çıkarak mülakat yapılacakların listesi çıkarılmak zorundaydı. Otuz yıl önce kapatılan bir akıl hastanesinde yatan hastaların ve idarecilerin isimleri bulunmak zorundaydı. Bu çukurdaki benzersiz olay yeri verilerinin bilgisayara girilmesi gerekiyordu.

Sonuçta Richard Umbrio, Bobby'ye kalmıştı. Orijinal dosyadan bir dizi fotoğrafla birlikte mikrofişi de çıkarmıştı. Bunun yanı sıra sekiz yıl önce emekli olup Fort Lauderdale'e yerleşen dedektif Franklin Miers'la da görüşmüştü.

Bobby şimdi geçici bir süre için ofis olarak kullandığı küçük sorgu odalarından birinde oturmuş, bir zamanlar on iki yaşındaki Catherine Gagnon'un da tutsak edildiği çukurun el çizimini inceliyordu.

Miers'in notlarına göre Catherine, okuldan eve yürürken kaçırılmıştı. Umbrio muhitte arabasıyla dolaşırken küçük Catherine'i görüp kaybolan köpeğini ara-

ması için yardım etmesini istemişti. Kız yemi yuttuktan sonra gerisi kolay olmuştu anlaşılan.

Henüz on dokuz yaşında olmasına rağmen tam bir insan azmanı olan Umbrio için, altıncı sınıfa giden sıksa bir kızı etkisiz hale getirmek hiç zor olmamıştı. Kızı kaçırıp, ormanda daha önceden hazırladığı bir çukura hapsetmiş; Catherine'in çekeceği çile de böyle başlamıştı. Yerin altında, tek ziyaretçinin tecavüzcüsü olduğu otuz günlük hapis hayatı.

Avcılar şans eseri çukuru bulamamış olsaydı Umbrio eninde sonunda öldürecekti kızı. Ama Catherine ölmemiş, tecavüzcüsünü teşhis edip mahkemede aleyhine tanıklık etmişti üstüne üstlük. Umbrio hemen hapsi boylamıştı. Catherine ise, halk arasında Şükran Günü Mucizesi olarak, adlandırılan bu olaydan sonra pek de mucizevi olmayan bir şekilde yeniden başlamak zorunda kalmıştı hayata. Bir canavar tarafından alıkoyulmak derin izler bırakmıştı kızın ruhunda.

Miers'm notlarında anlatılan vaka sıradan ama şok ediciydi. Catherine'in canlı tanıklığı ve polisin çukurda buldukları - metal bir merdiven, plastik bir kova, kontrplak kapak. Hikâye burada bitebilirdi.

Umbrio yapmıştı. Umbrio hapse girdi. Ve iki yıl önce Umbrio yanlışlıkla tahliye olunca, tutuklanmadan önceki cinayet planıyla Catherine'i takip etmeye başlamıştı.

Kısacası Umbrio, altı kızı öldürüp cesetlerini-terk edilmiş bir akıl hastanesinin altına gömebilecek kadar canavar ruhlu bir hilkat garibesiydi.

Ancak Umbrio 1980'in sonlarına kadar parmaklıklar arkasında kalmıştı. Ve Annabelle Granger, Tanımlanamayan Mumyalanmış Ceset No. 1'in üzerinde

bulunan madalyonu 1982'den önce almış olamazdı. Bu da demekti ki...

Ciddi bir meselenin üzerinden 48 saat geçmiş, Bobby hiçbir cevap bulamadığı gibi, bir dizi yeni soru da türetmişti.

D.D. Annabelle'i binanın dışına kadar yolcu edip gelmişti. Bir sandalye çekip, ipleri kesilmiş bir kukla gibi yığıldı üzerine. "Allah kahretsin," dedi.

"Gariptir, ben de aynısını düşünüyordum."

Dağınık saçlarını düzeltti kadın. "Ben gidip kahve alacağım. Hayır ya, daha fazla içersem Kolombiyalıları gibi işeyeceğim. Bir şeyler yemem lazım. Sandviç olabilir. Çavdar ekmeğinin arasında rozbif. Ayrıca içinde isviçre peyniri ve şu kocaman turşulardan da olmalı. Yanında da koca bir paket patates cipsi."

"Bunu iyice düşündün mü?" diye sordu Bobby.

D.D. süper modellere benziyor olabilirdi ama işin aslı bir kamyoncu kadar çok yemek yiyordu. Çıktıkları zamanlarda - çaylaklık dönemlerinde, on yıl ve Tanrı bilir kaç tane kariyer hamlesinden önce - D.D. '-nin ön sevişmeden anladığı şeyin içinde mutlaka bir açık büfe ziyafeti de olması gerektiğini çabuk öğrenmişti Bobby.

O küçük sızıyı yeniden hissetti içinde. Çok eskide kalan hatıralar ve üzerine tuz biber eken uzun süreli bir yalnızlıktan sonra o günlere özlem duymamak insanın elinde değildi.

"Bugün için tek planım öğle yemeği olacak," dedi D.D.

"Çok kötü. Buraya gerçek bir sandviç getirtme olasılığın yüzde,on."

"Biliyorum. Öğle yemeği bile hayal."

Kadının omuzları çöktü. Bobby bir süre onu kendi halinde bırakmak istiyordu. İşin aslı, kendisinin de keyfi pek yerinde değildi. Bu sabah itibariyle, akıl hastanesindeki çukurla Richard Umbrio'nun eseri arasındaki benzerliğin tesadüften öteye gidemeyeceğine karar vermişti ki Annabelle Granger çıkmıştı ortaya. D.D. haklıydı.

"Bana bunu söyletmeye kararlı mısın?" diye sordu kadın sonunda.

"Evet."

"Ama manası yok ki."

"Evet."

"Yani tamam bir benzerlik var gerçekten. Ama çoğu insan birbirine benzer. Herkesin bir ikizi olduğunu söylerler ya."

Bobby gözlerini ayırmadan bakıyordu kadına.

D.D. derin bir nefes aldı, oturduğu yerde doğruldu ve dirseklerini masaya dayayıp düşünmeye koyuldu. "Her şeyi en başından alalım."

"Ben varım."

"Richard Umbrio bir çukur açmıştı; bizim zanlımız da bir çukur açmış," diye başladı saymaya D.D.

"Umbrio'nun çukuru bire iki büyüklüğündeydi ve görünüş itibariyle de bir lağım çukurundan pek farkı yoktu," diye devam etti Bobby, masanın üzerindeki çizimi göstererek. "Oysa bizini zanlımızın mağarası iki metreye dört metre ve tahta giriş ve kolonları eksiksiz."

"Yani aynı ama farklı."

"Aynı ama farklı," diye tekrar etti Bobby.

"Tabii içerideki şeyler hariç. Merdiven, kontraplak kapak, plastik kova."

"Tamamen aynı," dedi Bobby.

D.D. gürültüyle nefes verdi. "Belki de yerin altındaki bir oda için gerekli şeyler bunlardan ibarettir."

"Olabilir."

"Peki ya katlanabilir metal sandalye ve raflar..."

"Onlar farklı."

"Bu çukur daha komplike," diye düzeltti D.D. yüksek sesle. "Daha büyük bir çukur, daha fazla eşya."

"Ki bu da bizi bir sonraki önemli farka..."

"Richard Umbrio bilindiği kadarıyla tek bir kişiyi kaçırmıştı. On iki yaşındaki Catherine Gagnon'u. Oysa bizim zanlımızın her biri küçük kızlar olan altı kurbanı birden var."

"Doğru düzgün analiz edebilmemiz için daha çok bilgiye ihtiyacımız var," dedi Bobby. "Birincisi, altı kurban da aynı anda mı kaçırılmış - ki burası şüpheli - yoksa uzun bir zaman zarfında teker teker mi kaçırılmışlar? Kızlar akraba mı? Aile fertleri, dini bağlantılar, babaları mafya için çalışan kızlar? Çukurda geçirdikleri zaman içinde birbirleriyle karşılaşmışlar mıdır? Yoksa hepsi de aynı anda canlı canlı tutulmuş mudur aşağıda? Bunu, Catherine Gagnon'un vakasından yola çıkarak varsayabiliriz. Ama belki de çukuru sadece gömmek için kullanmıştır. Zanlının rahatlıkla girip çıkabileceği... . Kurbanlarıyla birlikte olabileceği bir alan. Bir sergi gibi. Bu adamı harekete geçirenin ne olduğunu bilmiyoruz henüz. Tahmin edebiliriz ama *bilemeyiz*."

D.D. yavaşça başını salladı. "Annabelle Granger'ı unutmayalım."

"Evet, doğru diyorsun."

"Tanrım, ona ne kadar da benziyor. Ben mi sapıttım, ne? Annabelle, Catherine Gagnon'a ikizi kadar

benzemiyor mu?"

"Evet benziyor,"

"Peki, böyle bir şeyin ihtimali ne sence? Birbirine çok benzeyen, aynı şehirde yaşamış iki kadın ve ikisi de küçük kızları kaçırap yerin altındaki çukurlara atan canavarların hedefi oluyor."

"İşte Alacakaranlık Kuşağı'na da tam buradan giriliyor," dedi Bobby.

D.D. arkasına yaslandı. Midesi gurulduyordu. Dalgın dalgın kamını ovuşturdu. "Kızın hikâyesine ne diyorsun?"

Bobby iç geçirip arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında kavuşturdu. En sevdiği düşünme pozuydu bu. "Karasızım."

"Fazlasıyla zoraki geldi bana."

"Ama ayrıntılar zengin."

D.D. burun kıvrıldı. "O ayrıntıların yarısı atmasıyon."

"Yine de çok gerçekçi," diye karşı çıktı Bobby. "Hiç kimse çocukken yaşadığı şeylerle ilgili bu kadar çok tarih ve ismi hatırlayamaz."

"Sence babasının bildiği bir şey var mıydı?"

"Kızının birilerinin hedefi haline geldiğini anladığı için mi kaçıp duruyorlardı diyorsun yani?" Bobby omuz silkti. "Bilemiyorum. Ama işin en karmaşık kısmı da burası ya. Ailington'da 82 sonbaharında her ne olduysa, Richard Umbrio'nun bulaşmadığı kesin. O 80'in sonunda kefaletsiz tutuklandı, 81'de davası görüldü ve 82 Ocak'tan itibaren VValpole'da cezasını çekmeye başladı. Yani o tehdit başka **bir yerden** gelmiş olmalı."

"Kafa karıştırıcı. Peki Catherine, Umbrio hak-

kında yanılmış olamaz mı? Belki onu alıkoyan bir başkasıydı. Yani tamam adamın kimliğini teşhis etti ama ne de olsa daha on iki yaşında bir çocuktuk o zaman."

"Fiziksel kanıtlar şöyle dursun, sonrasında yaşanan gelişmeler bile yeterli bu varsayımı çürütmek için."

"Lanet olsun."

Bobby de kafasını salladı çaresiz. "Babayla görüşmeden bir kaniya varmak çok zor," dedi aniden. "Annabelle bize yeterince bilgi vermiyor ya da veremiyor."

"Ne de olsa annesi babası ölmüş," diye homurdandı D.D. Sonra da Bobby'ye bir bakış attı. "Tabii bunu Umbrio'dan da öğrenebilirdik ama o da öldü işte."

Bobby bu yemi yutacak kadar saf değildi. "Annabelle'in ailesini kaybetmekten hoşnut olduğunu sanmam. Bana öyle geliyor ki, elinde olsa o da sıkı bir sorguya çekerdi babasını."

"Şehirlerin ve takma adların listesini çıkardın, değil mi?" diye sordu D.D. "İyice araştır. Bak bakalım neler bulabileceksin. Senin için iyi bir dedektiflik egzersizi olur."

"Sağ ol be. Öğretmenim."

D.D.'nin ayağa kalkmasıyla, küçük konferansları da son bulmuş oldu. Ama kapıdan çıkmadan önce son bir kez durdu kadın.

"Ondan haber aldınız mı?"

Onun kim olduğunu sormaya gerek yoktu. "Hayır."

"Sence arar mı?"

"Olay yerini mezar olarak tanıttığımız sürece aramayacaktır. Ama medya oranın bir yeraltı odacığı ol-

duğunu öğrenir öğrenmez..."

D.D. başım salladı. "Beni haberdar edersin."

"Belki ederim, belki etmem."

"Robert Dodge..."

"Catherine GagnonTa bu kadar konuşmak istiyorsan telefonu kaldır da kendin ara. Karşında uşak yok."

Bobby'nin sesi sakindi ama bakışları sertti. D.D. bu taarruza, kendinden beklenen bir zarafetle karşılık verdi. Kapıda kaskatı durup kaşlarını çattı.

"O meseleyle ilgili benim hiç çekincem olmadı Bobby," dedi kısaca. "Ben de dâhil bir sürü memur o gün işini yapmaya çalıştığını biliyor ve bazen bunun nasıl berbat bir iş olabileceğini anlıyorduk. Mesele ateş etmen değildi Bobby. O günden sonra geçirdiğin değişimdi."

Kapının tokmağını sıkıca tutuyordu şimdi. "Polislik güven işidir. Ya varsındır, ya yok. Bunu iyi düşün Bobby."

D.D. son bir keskin bakış attıktan sonra çıkıp gitti.

Dokuz yaşındayken bir kahve fincanına aşık olmuştum. Onu ilk kez, bazen derslerden sonra harçlığımla şeker almaya da gittiğim, okulun yanındaki markette görmüştüm. Pembe bir fincandı ve üzerine çiçekler, kelebekler ve küçük, turuncu çizgili bir kedicik resmedilmişti. Üstüne her ismi yazıyorlardı. Bense Annabelle'i istiyordum.

Fincan 3.99 dolardı ki bu da kabaca iki haftalık harçlığıma denk geliyordu. Bu fedakârlıktan hiç pişmanlık duymamıştım.

Bir Perşembe günü annem halletmesi gereken işleri olduğu için beni okuldan geç alacağını ilan edince içim içimi yemeye başlamıştı. Bütün gün, savaşa ilk kez gidecek bir asker gibi heyecanla bekledim son dersin bitmesini.

İki buçukta okul zili çaldı. Otobüse binmeyen çocuklar okulun önünde çiçek demetleri gibi toplanmıştı. Ben altı aydır bu okuldaydım. Hiçbir gruba ait olmadığım için aradan sıvıştığımı da kimse fark edememişti.

O zamanlar okula giren çıkan kayıt edilmiyordu henüz. Çıkış saatlerinde gönüllü anne babalar nöbet tutmuyorlardı. O zamanlar, küçük bir kızın başına gelebilecek şeylere kafayı takan tek kişi babamdı herhalde.

Dükkânda fincanı özenle elime aldım. İki elimle taşıyarak kasaya kadar gittim. Aceleden paraları birbirine karıştırarak, çeyrekler halinde 3.99 doları tezgâha bıraktım.

Tezgâhtar kadın adımın Annabelle olup olmadığını sordu.

Bir an için konuşamamıştım. Az daha kaçıp gidecektim oradan. Ben Annabelle olamazdım. Annabelle olmamam gerekiyordu. Babam bunu kim bilir kaç kez söylemişti.

"Arkadaşım için," diyebildim neden sonra.

Kadın içtenlikle gülümseyip ödülümü özenle paketledi.

Dükkânın hemen dışında fincanı sırt çantama yerleştirdikten sonra okula geri döndüm. Bir dakikaya kalmadan annem de gelmişti. Yeni külüstür arabamızın arkasını yiyeceklerle doldurmuş, parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu dalgın dalgın.

O an içimi büyük bir suçluluk duygusu sardı. Keskin bakışlarıyla sırt çantamın içini görebildiğine eminim. Fincanıma bakıyordu işte. Ne yaptığımı anlamıştı.

Ama annem hiçbir şey olmamış gibi, okulun nasıl geçtiğini sordu. Kısaca "İyi," dedikten sonra arka koltuktaki yerime kuruldu. Çantamın içine bakmadı. Fincanı sormadı. Öylece eve gittik.

Pembe fincanı dolabımın en üst çekmecesindeki elbi-selerin altında saklıyordum. Bizimkiler beni uyu-

yor sanırken gecenin bir yarısı kalkıp fincanı çıkarıyordum. Sonra da onu yatağa getirip battaniyenin altına giriyor, fener ışığında pembe pırıltısını izliyordum hayranlıkla. Parmak uçlarımı kabartılı çiçek, kelebek ve kedicik resmi üzerinde gezdirirdim. Ama daha çok ismi hissetmeyi seviyordum.

Annabelle. Benim adım Annabelle.

Altı hafta kadar sonra annem fincanı buldu. Bir Cumartesi günüydü. Babam işteydi. Galiba ben de salonda çizgi film seyreliyordum. Annem temizlik yapmaya karar vermişti anlaşılan. Eskimiş giysileri, çoğu eşyamızı aldığımız ikinci el dükkânlarına götürüp başka şeylerle takas ederdik genelde.

Annem çığlık atmamıştı. Bağırمامıştı da. Aksine, sessizliğıydi beni endişelendiren. Evde dolaşırken, çamaşırları katlarken, tencere tavayı gümbürdetirken, dolap kapaklarını açıp kaparken çıkardığı gürültüye alışık olduğumdan, bu sessizliğı ürkütmüştü beni.

Tam halının üzerinden kalkıp kanepeye uzanmıştım ki kapıda belirdi annem, elinde benim değerli hazinemle. Şaşırmıştı ama belli etmemeye çalışıyordu.

"Bunu sana biri mi verdi?" diye sordu alçak sesle.

Kalbim küt küt atıyordu. Bir şey söyleyememiş, kafamı sallamakla yetinmiştim.

"Peki, nereden buldun?"

Gözlerinin içine bakıp hikâyeyi anlatamazdım. Başımı öne eğip ayaklarımı halıda sürtmeye başladım. "Ben gördüm onu. Şey... çok hoşuma gitti de."

"Çaldın mı yoksa?"

Bu kez daha hızlı sallamıştım başımı. "Harçlıklarımı biriktirdim."

"Ah Annabelle..." Eliyle ağzını kapattı. Korktuğunu mu anlatmaya çalışıyordu bana? Yoksa adımı söylemek gibi büyük bir günah işlediği için afmı diliyordu?

Emin olamamıştım. Ama sonra kollarını açınca koşup beline sarıldım sıkı sıkıya ve ağlamaya başladım. Annemden gerçek adımı duymak duygulandırmıştı beni. Bunu ondan duymayı o kadar özlemiştim ki.

Sonra babam eve geldi. İki suç ortağını salonda birbirlerine sarılmış halde yakalamıştı. Fincan hâlâ annemin elindeydi. Tepkisi hızlı ve şiddetli olmuştu.

Pembe fincanı annemin elinden kapıp havada sallamaya başladı.

"Bu da ne böyle?" diye kükredi.

"Ben..."

"Bunu sana bir yabancı mı verdi?"

"Ha-hayır..."

"Yoksa o mu verdi?" Parmağıyla annemi işaret ediyordu. Sanki yabancı biri olmasından daha kötüyümüş gibi.

"Hayır..."

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun? Oyun mu sandın bunu? MIT'deki işimi bırakıp, bu Allanın cezası sıçan deliğine oyun olsun diye mi geldik sanıyorsun? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Konuşamıyordum. Yanaklarım kızarmış, gözlerim kocaman açılmıştı. Kapana kısıldığımın farkındaydım ve bir kaçış yolu bulabilmek için dua ediyordum.

Sonra anneme döndü. "Bundan haberin var mıydı?"

"Ben de yeni buldum," dedi annem sakince. E-

• liyle babamın kolunu tuttu, sakinleştirmek ister gibi.
"Russ..."

"Hal. İsmim *Hail*" Annemin elini itti sertçe.
"Tanrım, senin ondan ne farkın var ki. Ama ben bu işe son vermeyi de bilirim."

Hışımınla mutfığa daldı ve telefonun altındaki çekmeceyi açıp bir çekiç çıkardı.

"Sophia," dedi bana bakarak. "Buraya gel."

Beni mutfak masasına oturttu. Fincanı önüme koydu. Çekici de elime tutuşturdu.

"Hadi."

Kafamı salladım.

"*Hadi dedim!*"

Kafamı salladım yine.

"Russ..." Annem araya girmişti ağlamaklı.

"Allah kahretsin, Sophia, şu fincanı kırana kadar masadan kalkmak yok. Bütün gece orada otursan da umurumda değil. Şu çekici alıyor musun hemen?"

Bütün gece sürmemişti. Sadece sabahın üçüne kadar. Nihayet benden istenileni yaptığımda ağlamamıştım. Çekici iki elimle kaldırdım. Hedefimi inceledim. Sonra çekici öyle bir hızlı indirmiştim ki masa bile çatlamıştı.

Babamla aramızdaki sorun ikimizin farklı olması değil, aksine birbirimize çok benziyor olmamızdı.

Küçük bir çocukken anne babanızın, size her zaman güven veren, her şeye gücü yeten bir kahraman olmasını istersiniz. Ergenlik çağına girdiğinizde ise kusurlarını görmek istersiniz, çünkü ancak bu şekilde onlardan sıyrılıp kendi kişiliğinizi oluşturabilirsiniz. Şimdiyse otuz üç yaşımdayım ve babamın deli oldu-

ğunu düşünmek istiyorum.

Bu düşünce babamın zamansız ölümüyle başladı. Sapıklara, tecavüzcülere ve seri katillere karşı ömrü boyunca süren bir nöbetten sonra hayatına son veren şeyin eski püskü bir taksi olması dikkate değer bulunabilir. Öyle ki, taksici sonradan, yollara doğru düzgün tabelalar yerleştirilmediği için belediyeye karşı dava açmakla tehdit edince bu kazayla ilgili mahkemeye bile çıkmamıştı. Ne de olsa yetkililerin ihmali yüzünden geçirdiği bu kaza sonucunda omurgasını incitmiş, dayanılmaz sırt ağrıları yüzünden çalışamaz hale gelmişti zavallı adam.

Babamın hayatı boyunca yanlış şeylerden korktuğunu düşünmeye başlamıştım. O hızla havalanıp yeri öperken korkacak bir şeyi kalmış mıydı acaba?

Ya dolapta saklanan canavarlar yoksa? Küçük Annabelle Granger'ı sokakta kapıp kaçırarak katiller ve sapıklar ya hiç olmadıysa?

Akademisyenler parlak ve kırılgan akıllarıyla ünlüdürler. Özellikle de matematikçiler. Ya bütün bunlar babamın kafasında olupbittiyse?

İşin doğrusu, yollarda geçirdiğimiz günlere dönüp baktığımda sıra dışı bir şeyle karşılaştığımızı hatırlamıyorum. Beni gizlice takip eden gözler yoktu. Bir arabanın yanımdan geçerken yavaşlayıp beni dikkatle süzdüğünü hiç görmemiştim. Kendimi bir kez olsun tehlikede hissetmemiştim. Bunu düşünüp duruyordum. Ve her seferinde, eve dönüp de o beş bavulun kapının dibinde hazır beklediğini gördüğüm zaman yine düşünüyordum. Bu defa ne olmuştu? Yine ne günah işlemiştim? Bu soruların cevabını hiçbir zaman bulamıyordum.

Babam savaşırmıştı. Bütün samimiyetiyle, man-yakça ve saplantı halinde.

Annemle bense onun peşinden gitmiştik sadece.

Potansiyel tehlikeyle dolu kalabalık bir tramvaya binip, gitmek istediğim yere kazasız belasız ulaştığım her zaman düşünüyorum bunu. Hızla kararan geceye doğru merdivenleri tırmanırken düşünüyorum. Sola dönüp Kuzey Yakası'ndaki daireme doğru yürürken düşünüyorum.

Adımlarım kararlı, başım dik, omuzlarım gergin. Ama ben potansiyel yankesicilere gözdağı vermeye çalışmıyorum ki. Evime gidebildiğim için mutluyum, o kadar. Bir an önce köpeğim Bella'ya kavuşmak için sabırsızlanıyorum; çünkü biliyorum ki, bütün gün yalnız başına kalıyor ve beni görmek için sabırsızlanıyordu.

Belki de birlikte rıhtımda koşmaya çıkacağız. Hem de havanın karanlık, şehrin belayla dolu olmasına rağmen. Çok da hızlı koşacağız. Ama sadece Bella da ben de koşmayı sevdiğimiz için. Başka bir şeyden değil.

Ben yaşıyorum. Daha gencim ve önümde uzun bir hayat var. İleride işimi genişletmeyi, birkaç yardımcı tutup bir yer kiralamayı istiyorum. Dikişten öte, renklere ve mekânlara karşı özel bir yeteneğim var. İç mimarlık dersleri almayı, kendi küçük Martha Stewart imparatorluğumu kurmayı hayal ediyorum.

Bazen özel bir insanla tanışmayı istediğim de oluyor. Köşe başındaki küçük cemaat kilisesine devam ediyorum. Birkaç ahabım oldu bile. Ara sıra birileriyle çıkmaya çalışıyorum. Belki de aşık olup evlenirim. Belki bir gün çocuğum olur. Şehir dışına taşınırız.

Bir sürü gül ekerim, odaların duvarlarını resimlerle süslerim. Ama kocamın bavul almasına hayatta izin veremem. Belki bu tuhaflığım hoşuna bile gidecektir.

Bir kızım olacak; rüyalarımnda hep kızım oluyor. Ona Leslie Ann adını vereceğim ve üstünde ismi yazan bir sürü fincan alacağım.

Bütün bunları düşünürken apartmana ulaşıyorum, sağıma soluma bakıyorum, karanlıkta saklanan yabancılar olmadığına karar veriyorum, sonra yumruk yaptığım parmaklarımın arasındaki dış kapı anahtarını çıkarıp eski, ahşap kapıyı açıyorum. Küçük apartman girişi aydınlanıyor. İyice kapandığından emin olana kadar itiyorum dış kapıyı.

Gelen postaları alıyorum. Faturalar, promosyon kuponları. Hah iyi haber, bir müşterimin çeki. Sonra içerideki kapının camından içeri bakıyorum kimse var mı diye. Kimse yok.

Dar ve gıcırdayan merdivenlerden beşinci kata çıkıyorum. Bella benim geldiğimi anlamış olacak ki, kapının arkasında heyecanla mızızlanıyor.

Bu fantezilerimle ilgili tek bir soran var, diye düşünüyorum şimdi. Rüyalarda kimse bana Tanya demiyor. Rüyalarda sevdiğim adam bana Annabelle diyor.

Her şey belliydi: Polis bana yardım etmeyecekti. Paranoyak ya da değil, babam haklıydı. Kanun da bir sistemdi. Kanunların amacı kurbanlara yardım etmek, failleri yakalamak ve amirlerin kariyerlerinde ilerlemelerini sağlamaktı. Tanıklar, bilgi kaynakları - yoldaki kum otlardık biz. Devasa bürokrasi makinesinin öğüttüğü buğday taneleriydik. Bütün gün oturup, asla gelmeyecek bir telefonu bekleyebilirdim. Ya da Dori Petracelli'yi kendim bulabilirdim.

Masamın üstü kumaş parçaları, pencere tasarım çizimleri ve müşteri teklifleriyle doluydu. Sadece başınızı sokabileceğiniz kadar büyük bir apartman daire-sinde görmekten şaşırmayacağınız bir görüntü. Bütün yığını kollarımla kucaklayıp, kahve sehпасının üzerinde devrildi devrilecek başka bir yığının üzerine bıraktım. Nihayet aradığım şeyi bulmuştum: laptop bilgisayarım. Hemen açıp işe koyuldum.

İlk durağım, Ulusal Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuk Merkezi'nin internet sitesiydi. Geçen hafta için-

de kaybolan üç küçük çocuğun fotoğraflarıyla karşılaştım ana sayfada. Bir erkek, iki kız. Biri Seattle'dan, biri Chicago'dan, sonuncusu da St. Louis'den. Bütün bu şehirlerde yaşamışlığım vardı.

Bazen annemi bitiren şeyin de bu olduğunu düşünürüm. Ne kadar kaçarsak kaçalım, bir gün oradan da kaçıyorduk. İşin doğrusu çocuk büyötmek için güvenli bir yer bulamazsınız. Suç her yerde vardır, kayıtlı cinsel tacizciler her şehirde mevcuttur. Biliyorum, çünkü kayıtlara bakıyorum ara sıra.

Ulusal Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuk Merkezinin sitesinde kendi arama motoru da var. Buraya *kız, Massachusetts ve son 25 yıl içinde kaybolmuş* verilerini girdim. Aramayı başlatmak için düğmeyi tıklattım ve arkama yaslanıp tırnaklarımı yemeye başladım.

Bella akşam yemeğini çabucak bitirip karşımda dikilmiş, sitemle bana bakıyordu. *Koş, diyordu bakışları. Dışarı. Tasmamı tak. Eğlence.*

Bella yedi yaşında, uzun bacaklı, atletik vücutlu, beyaz üzerine kahverengi benekli safkan bir Avustralya çoban köpeğiydi. Çoğu Avustralya çoban köpeği gibi onun da bir gözü mavi, bir gözü kahverengiydi. Fırsatını bulduğu her an kullanırdı bu meraklı bakışlarını.

"Bir dakika," dedim Bella'ya.

Sızlanmanın işe yaramayacağını anlayınca kendini yere bırakıp haklı direnişine devam etti. Bella'yı dört yıl önce bir ödemeye karşılık almıştım. Bella sahibinin en sevdiği ayakkabıları yeni parçalamış, kadının burasına kadar gelmişti. Doğrusu Avustralya çoban köpekleri apartman köpekleri değildir. Onları meşgul edecek bir şeyler bulamazsanız başınıza bela olurlar.

Ama Bella'yla iyi anlaşmıştık. Ne de olsa ben de seviyordum koşmayı. Bir köpeğe göre orta yaş evresine giren Bella on kilometrelik bir parkura hiçbir zaman hayır demezdi.

Onu bir an önce dışarı ıkarmazsam en çok sevdiğim köşe yastıklarından biri ya da değerli kumaş parçalarım tehlike altında demekti. Bella niyetini belli etmeyi çok iyi bilirdi.

Arama bitmişti. Bilgisayar ekranım bir sürü parlak ve mutlu yüzün fotoğraflarıyla dolmuştu. Okul fotoğrafları, aile albümlerinden detaylar. Kayıp ocuklar fotoğraflarda hep mutlu olurlardı. Amaç yreğinizi daha da çok burkmaktı.

Arama sonucu: on beş.

Mouse yardımıyla aşağı doğru inip tek tek baktım fotoğraflara. *Anna, Gisela, Jennifer, Janeeka, Sandy, Katherine, Katie...*

Resimlere bakmak zor oluyordu benim için. Babamla ilgili şphelerime rağmen ben de bu fotoğraflardakiler gibi olur muydum merak etmişimdir hep. Kaçıp durmasaydık, buna kafayı bu kadar takmasaydık.

Madalyon gelmişti şimdi aklıma. Nereden çıkmıştı ortaya? Ve neden onu Dori'ye vermiştim?

Listede onun ismi yoktu. Ne zamandır tuttuğum nefesimi bıraktım. Gerginliği Bella da hissetmişti.

Ama sonra tarihlere göz atmak geldi aklıma. Bu vakaların hepsi de 97'den sonra olmuştu. Açık arama parametrelerine rağmen veritabanı çok da geriye gide-miyordu demek. Yeniden tırnaklarımı yemeye başlayıp seçenekleri değerlendirmeye koyuldum.

Danışma hattını arasam çok şüphe uyandırırđı. İnternet aramalarının gizliliğini tercih ediyordum. Söz-

de gizlilik demek daha doğru olacak çünkü kim bilir hangi büyük birader izliyordu beni casus yazılımlarla? Ya da hangi pazarlama robotu takip ediyordu her hareketimi?

Deneyebileceğim başka bir site daha vardı. Oraya pek sık girmezdim. Beni üzüyordu.

İnternet arama motoruna sitenin adresini girdim: www.doenetwork.org. İki saniye içinde çıkmıştı karşıma.

Doe Network'te genelde eski kayıp vakaları ele almıyordu. Bir yerde bulunan iskelete dönmüş kalıntıların, devlet arşivlerindeki kayıp raporlarıyla eşleştirilmesi amaçlanıyordu. Sloganları şöyleydi: "Bir esrarı çözmek için zaman kısıtlaması yoktur."

Bu düşünceyle içim ürpermişti. Bir elimle annemin küllerinin olduğu tüpe sarılıp diğer elimle de arama kriterini girdim: *Massachusetts*.

Daha ilk sonuç sersemletmişti beni. Kayıp bir çocuğun üç resmi. Biri on yaşındayken ki gerçek hali, biri yirmi yaşa getirilmiş hali, sonuncusu da otuz beş yaşındaki halinin resimleriydi. Çocuk 1965'te kaybolmuştu ve öldüğü varsayılıyordu. Bahçede oynarken göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti. Halen Connecticut'ta yatmakta olan bir sapık, çocuğa tecavüz edip öldürdüğünü, ama cesedi nereye gömdüğünü hatırlamadığını iddia etmişti. Dolayısıyla dosya kapanmamıştı. Aile, çocuklarını bulmak için, kırk yıl öncesinde olduğu gibi canla başla uğraş veriyordu.

Ailenin bu bilgisayarda yaşı büyütülmüş fotoğraflara bakınca neler hissettiğini merak ediyordum. Anne telefona bakmak için içeri girmeseydi, ya da baba yağı değiştirmek için arabanın altına yatmasaydı

Oğullan nasıl biri olacaktı şimdi...

Karşı koy, derdi babam hep. Kaçırılan çocukların vii/de yetmiş dördü ilk üç saat içinde öldürölüyordu. () üç saat içinde hayatta kal. O piçe fırsat verme.

Ağlamaya başlamıştım. Neden bilmiyorum. Bu küçük çocuğı tanıımıyordum. Muhtemelen kırk yıl önce ölmüştü de. Ama yaşadığı korkuyu anlayabiliyordum. Bu korkuyu, babam o meşhur derslerinden birine ya da antrenmanlara başlarken hissederdım. Karşı mı koyayım? Yirmi beş kiloluk bir çocuk, yüz kiloluk bir adama karşı ne yapabilirdi ki? Babam hayal âleminde yaşıyordu belki ama ben her zaman gerçekçi olmuş-unu.

Küçük bir çocuksanız ve birileri canınızı yakmak isti-yorsa eninde sonunda ölürdünüz.

Sonraki vakaya geçtim: 1967. Şimdi sadece tarihlere bakıyordum; resimleri görmek istemiyordum. Beş kere daha tıkladıktan sonra 12 Kasım 1982'ye gel-miştim.

Dori Petracelli'ye bakıyordum şimdi. Bilgisaya-yarda otuz yaşına getirilmiş haline bakıyordum. En iyi arkadaşımın başına gelenleri dava dosyasındaki ha-liyle okuyordum.

Sonra banyoya gidip içim dışıma çıkana kadar kustum.

Yirmi, otuz, kırk dakika sonra, ne kadar geçtiğini anımsamıyorum, bir baktım ki, bir elimde tasma bir elimde şok tabancasıyla duruyorum. Bella dışarı çık-mak için sabırsızlanıyor, ayaklarımın dibinde dans eder-ken heyecandan kendini kaptırıp beni devirme nokta-sına geliyordu.

Tasmayı boynuna taktım. Ve koştuk. Koştuk,

koştuk, koştuk.

Bir buçuk saat sonra eve döndüğümüzde sakinleşmiş olduğumu fark ettim. Serinkanlıyım, profesyonelleşmişim. Ailemden kalma bavullar duruyordu. Hemen hazır olabilirdim.

Ama sonra haberleri açtım.

Bobby, görev başında bir polise yakışır şekilde, akşam saat dokuzdan sonra gelmişti eve. Duş alıp bir şeyler atıştırdıktan sonra Roxbury'ye geri dönmek için kırk dakikası vardı. Ama maalesef Güney Boston'da park yeri bulmak ölümdü. Evinin etrafındaki sekiz sokağı taradıktan sonra nihayet vazgeçip kaldırıma park etmişti. Boston polisi, eyalet adamlarına park cezası yazmaktan büyük zevk duyardı. Tehlikeli bir hayattı bu.

Hoş bir sürpriz: Kiracılarından biri, Bayan Higgins, bir tabak kurabiye bırakmıştı. "Haberleri seyrettim. Gücün yerine gelsin diye," yazıyordu bıraktığı notta.

Bobby'nin buna karşı çıkmaya niyeti olmadığı için, akşam yemeğine limonlu kurabiyelerden başladı. Yerde serili postalarına bakarken, faturaları, kira çeklerini ayırıp gerisini olduğu gibi bırakırken de atıştırmaya devam etti kurabiyelerden.

Ağızına son bir limonlu kurabiye daha atıp, tat almadan çiğnerken uzun ve dar holden evin arkasındaki yatak odasına yollandı. Bir eliyle gömleğinin düğmelerini çözerken diğer eliyle de pantolonunun ceplerini boşalttı. Sonra gömleği pantolonu üzerinden fırlatıp, üzerinde bej çorapları ve iç çamaşırlarıyla küçük banyosuna girdi. Suyu en sığağa ayarladı. Taktik ekibin-

den kalma bir alışkanlıktı bu - evde uzun ve sıcak bir duş.

Kaynar suyun altında dakikalarca durdu. İçine çektiği buhar bütün gözeneklerine nüfuz ederken, her zaman olduğu gibi, içindeki dehşeti de alıp götürmesini diliyordu.

Beyninde yüzlerce resim dönüp duruyordu bir yandan. O altı küçük kız, mumyalanmış yüzleri plastik çöp torbalarına dayanmış. On iki yaşındaki Catherine'in fotoğrafları, açlıktan çökmüş solgun yüzü, karanlıkta tek başına bir ay geçirmekten kararmış kocaman gözleri.

Ve tabii sürekli gözünün önüne gelen, muhtemelen ömrü boyunca da kurtulamayacağı o diğer görüntü. Catherine'in kocası Jimmy Gagnon'un, Bobby'nin tüfeğinden çıkan kurşun kafatasına isabet etmeden önceki son bakışı.

Üzerinden iki yıl geçmesine rağmen Bobby bu sahneyi haftada dört beş kere görüyordu rüyalarında. Bir zaman sonra haftada üçe düşeceğini tahmin ediyordu. Sonra haftada ikiye. Sonra da şanslıysa eğer, ayda üç dört kereye indire-bilecekti.

Bir danışmana da gitmişti elbette. Akıl hocası da sayabileceği eski iş arkadaşlarından biriyle görüşüyordu hâlâ. Hatta kritik çatışmalara katılmış başka memurların da katıldığı birkaç toplantıya bile gitmişti. Ama şu ana kadar hiçbirisi doğru düzgün işe yaramamıştı. Birinin hayatına son vermek değiştiriyordu insanı. Bu kadar basitti.

Yine de diğer insanlar gibi her sabah kalkıp pantolonunuzu giymeniz gerekiyordu. Her seferinde bir bacak.

Bazı günler güzel geçiyordu, bazıları kötü; arada kalan bir sürü günün ise birbirinden farkı olmuyordu. Yaşıyordunuz işte. İşe gidiyordunuz. Belki de haklıydı D.D. Belki de iki Bobby Dodge vardı: o olaydan önce yaşayan ve sonrasında yaşamaya devam eden. Belki de bundan kaçmak mümkün olmayacaktı.

Bobby su soğuyana kadar durdu duşun altında. Kurulanırken saatine baktı. Akşam yemeğine bir dakikas kalmıştı. Mikrodalga fırında tavuk.

Mikrodalgaya iki tavuk göğsü atıp buharlı banyoya döndü ve hızla tıraş olmaya girişti.

Resmi olarak beş dakika geç kalmıştı bile şimdiden. Hemen üzerine temiz kıyafetler giydi, bir kola açtı, iki tavuk göğsünü kâğıt bir tabağa koydu ve ilk ölümcül hatasını yaptı. Oturmuştu.

Üç dakika bile geçmeden, kucığında kâğıt tabak, kanepede uyuyakalmıştı. Son 56 saat içinde sadece dört saat uyumuş biri için normaldi bu aslında.

Bir süre sonra sıçrayarak uyandı, şaşkın ve dalgın. Ellerini ileri savurdu. Tüfeğini arıyordu. Allah kahretsin, tüfeğine ihtiyacı vardı işte! Jimmy Gagnon üzerine doğru geliyordu, iskelete dönmüş ellerini yumruk yapmış halde.

Bobby kanepeden ayağa fırlarken zihnindeki bu görüntü de kaybolmuştu. Salonun ortasında ayakta, yağlı bir tabağı televizyona doğrultmuş halde buldu kendini. Kalbi küt küt atıyordu.

Sıkıntılı rüyalar.

Ona kadar saydıktan sonra geriye doğru sayıp bire kadar indi. Bu sırayı üç kez tekrarladıktan sonra nabızı normale dönmüştü.

Buruşmuş tabağı bir kenara bıraktı. Tavuk göğsünü yerden aldı. Midesi gurulduyordu. Otuz saniye kuralını uyguladıktan sonra elleriyle girişti tavuklara.

Bobby, Catherine Gagnon'la ilk kez karşılaştığında, keskin nişancı olarak bir barikat vakasına çağırılmıştı. Silahlı bir koca, karısını ve çocuğunu rehin tutuyordu. Bobby, Gagnon'ların evinin karşısında sipper almış, tüfeğin dürbününden olan biteni izliyordu. Jimmy'yi ilk gördüğünde adam yatağın dibinde durmuş, elindeki tabancayı sallayarak bağırıp duruyordu. Bağırırken o kadar sıkıyordu ki kendini Bobby adamın boyun damarlarını bile görebiliyordu. Sonra görüntüye Catherine girmişti, dört yaşındaki oğlunu kapıp bağrına basarken. Elleriyle Nathan'ın kulaklarını kapatmış, olacakları biliyormuş gibi çocuğun yüzünü kendine çevirmişti Catherine.

Durum gittikçe kötüleşiyordu. Jimmy oğlunu Catherine'in kollarından çekip almış, sonra da odanın köşesine itmişti çocuğu. Nihayet silahı karısının başına doğrultmuştu.

Bobby, tüfeğinin dürbününden Catherine'in dudaklarını okuyabiliyordu.

"Sırada ne var Jimmy? Ne kaldı? "

Jimmy aniden gülümsemişti. Bobby o gülümseyişten, neler olacağını anlamıştı.

Jimmy Gagnon'un parmağı tetiğe kenetlenmişti. Ve Bobby Dodge bir komşunun evinden, elli metre mesafeden tetiğe basmıştı.

Olayın ardından Bobby'nin bazı hataları olduğuna şüphe yoktu. Birincisi, içmeye başlamıştı. Sonra Catherine'le yerel bir müzede tanışmıştı. Belki de en büyük hatası bu olmuştu. Catherine Gagnon güzeldi,

seksiydi, Bobby'nin mezara gönderdiği zalim kocasından kurtulduğu için minnettardı.

Kadınla aralarında bir şeyler olmuştu. Ama D.D. ve diğerlerinin sandığı gibi fiziksel değil, duygusal bilseydi bu. Belki de böylesi daha kötüydü. Belki de bu yüzden kulak asmamıştı başkalarının söylediklerine. Çizgiyi aşmıştı. Cat'e değer veriyor, kadının çevresindeki insanların korkunç şekilde öldüğünü görüp üzerini titriyordu kadının.

Ve bunda haklı olduğu sonradan ortaya çıktı.

D.D.'nin gözünde Catherine Gagnon her zaman, Boston'ın en tehlikeli kadını olarak kalmıştır. (Yeterli delil bulunamamış olmasına rağmen) kocasının öldürülmesini planlayan hain bir kadın. Bobby'nin gözünde ise o, küçük çocuğunu korumaya çalışan çaresiz bir anne olarak kalacaktı her zaman.

Bir insan hem soylu hem de adi olabilir. Fedakâr ve bencil. İçtenlikle değer veren. Ve taş kalpli bir cani.

D.D.'nin Catherine'den nefret etme lüksü vardı. Bobby ise onu çok iyi anlıyordu.

Bobby kâğıt tabağı ve kola tenekesini toplayıp çöp kutusuna attı. Tam arabasının anahtarlarını almış, kendini oldukça yüklü bir park cezasına zihnen hazırlamaya çalışıyordu ki telefon çaldı.

Arayan numaraya ve saate baktı. Saat on biri çeyrek geçiyordu. Ahizeyi kaldırmadan anlamıştı neler olduğunu.

"Catherine," dedi sakince.

"Bana neden anlatmadın?" diye patladı karşıdaki.

Medyanın gerçeği öğrendiğini böyle anlamıştı Bobby.

Pekâlâ, millet," dedi D.D. Warren, son raporları gözden geçirirken. "Yaklaşık olarak" - saatine göz attı - "yedi saat yirmi yedi dakika sonra hasar tespitemiz var. Üst kattaki kodamanlar saat tam sekizde ilk basın toplantısını düzenlememizi istiyorlar. Yani Allah aşkına bana elle tutulur bir şeyler verin yoksa salak gibi kalacağız ortada."

Toplantı odasına gizlice sızılmaya çalışan Bobby konuşmanın sonuna yetişmişti ki D.D.'nin bakışlarına yakalandı. D.D. kaşlarını çatı. Son görüşmelerinden bu yana daha yorgun ve yıpranmış görünüyordu. Son iki buçuk gün içinde o altı saat uyuduysa da D.D. üç saatten fazla uyuma fırsatı bulamamıştı. Çok da gergin görünüyordu. Bobby odada göz gezdirirken bir köşede oturan, Cinayet Masası'nın ağır toparlarından başkomiser yardımcısını gördü. Bu kadarı, anlamasına yetmişti.

"Aramıza kat'lmanız ne kadar hoş Dedektif Dodge," dedi D.D. ağır ağır. "Yemek yemeye gittin sanıyordum. Oysa beyimiz güzellik salonuna da uğramış."

Bobby bir polise yakışır şekilde özür diledi. "Limonlu kurabiye getirdim."

Bayan Higgins'in el yapımı hazinelerini masanın ortasına bıraktı. Diğer dedektifler tabağa yumulduklar. Ziyafete gömülmek varken eyaletin adamını iğnelemeyi sonraya da bırakabilirlerdi şimdilik.

"Diyordum ki," diye devam etti D.D., gözü dönmüş dedektiflerin arasından bir kurabiye kapmayı baskardıktan sonra, "bize haber lazım. Jerry?"

Kayıp kızların listesini hazırlamakla görevli üç kişilik ekibin başı Çavuş McGahagin kafasını kaldırıp baktı. Raporun üzerindeki pudra şekerini aceleyle silkelerken, iki gündür süregelen kafein yüklemesinden elleri titriyordu. McGahagin kâğıtları eline almadan, masanın üzerinden okumaya başladı.

"65 - 83 arasındaki sonuçlanmamış vakalardan on sekiz yaşı'n altında 12 kayıp kızın ismini tespit ettik. 97 - 2005 arası altı isim. Aradaki on dört sene var daha." Bütün bunları bir çırpıda söyleyivermişti gözlerini kırıştırtarak. "Boş zamanı olan varsa listeleri taramak için iki kişiye daha ihtiyacım var. Tabii bir de adli antropologun raporuyla karşılaştırmamız gerekecek. Ayrıca bütün vakaların Massachusetts'den olup olmayacağına da karar vermeliyiz. Aramayı Bütün New England bölgesine yayacak olursak Rhode Island, Connecticut, New Hampshire, Vermont, Maine'i de katmamız lazım. Gerçekten zor iş. Hem de elinizde bir kurban profili yokken. Doğru yere nişan alıp almadığımızı bile bilmiyorum. Benim söyleyeceklerim bu kadar."

D.D. gözlerini dikmişti adama. "Allah aşkına Jerry, kahveye biraz ara versene. Kansızlıktan ölecek-

sin."

"Olmaz," dedi adam, gözü seğirirken. "Yoksa başım ağrır."

"Kulaklarındaki çınlamadan beni duyabiliyor musun bari?"

"Ha?"

"Hadi be." D.D. iç geçirip masada göz gezdirdi. "Pekâlâ, Jerry önemli bir noktaya değindi. Kurban raporu gelmeden araştırmamızın nereye gittiğini bilemeyeceğiz. Christie Callahan'la iki saat önce konuştum. Haberler kötü, en az iki hafta beklemek zorunda kalabiliriz."

Dedektifler homurdandı. D.D. elini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Bu kadarı ağır geliyor değil mi? Ama kadının işi bizden de zor. Elinde, işlemesi gereken altı mumyalanmış ceset var ve yardım edecek kimse yok. Tabii her şeyi kitabına göre yapmak zorunda bir de. Yani kalıntılar önce parmak izi için dezenfekte edilmiş. Sonra röntgene gönderilmiş. Şimdi laboratuara geri getiriyorlarmış.

"Anlaşılan, yaş mumyalama değişik bir yöntem. Avrupa'daki bataklıklarda doğal olarak gelişen bir süreçmiş. Florida'da da birkaç vakaya rastlanmış. Ama New England'da bu ilk olduğu için Christie'nin de öğrenmesi gereken şeyler varmış. Her bir mumyanın işlenmesi üç dört günü bulur diyor. Altı mumya olduğuna göre siz hesap edin artık."

"Peki, işi biten mumyanın sonuçlarını önceden iletemez mi bize?" diye sordu Dedektif Sinkus. Üstüne başına bakıp yeni bebeği olanın o olduğunu anlamamak zordu.

"Bunu o da düşünüyor. Bir arkeoloji protokolü

mü ne varmış, artık ne haltsa, bu yüzden kalıntıların grup halinde işlenmesi gerekiyormuş. Tek tek bilgi almak istersek gruptan bütün olarak çıkacak ortak sonucu kaçırabilirmişiz."

"Ne?" diye sordu Dedektif Sinkus.

"Ben onu biraz daha sıkıştırırım," dedi D.D. Sonra da telefon ihbarlarıyla ilgilenen Dedektif Rock'a döndü. "Bize doğruyu söyle. İtirafeden çıktı mı?"

"Yaklaşık kırk tane. Ama haberler kötü, çoğu ya-kın zamanda ilacı kesmiş tipler." Rock yüklüce bir miktar kâğıdı alıp masada dağıtmaya başladı. Rock, Boston Emniyeti'nin en eski elemanlarından biriydi. Yaşlı kurdun A yakasındaki ufacık B kanıtını görüp C failini nasıl enselediği efsane gibi dolaşırdı teşkilatta. Ama dedektifin enerjik gösterisinin altında gizli bir ima var gibiydi bu gece. Kısa kesilmiş saçları sanki daha bir beyazlamış, gözlerinin altındaki gölgeler daha bir artmıştı. Annesinin sürekli kötüye giden durumu göz önüne alındığında, böyle kapsamlı bir soruşturmanın altından kalkmak zor olmalıydı. Ama adam yine de canla başla çalışıyordu.

"Sadece üstteki sayfaya baksanız yeter," dedi Rock. "Ayrıntılı raporlar boş vakti olanlara sadece."

Birkaç yorgun tebessüm.

"Birkaç dakikada bir telefon alıyorduk, ki bu da medyanın bu geceki bombardımanından öncesi için geçerli. Haberin sızması kötü oldu." Bir yorum yapmasını bekler gibi baktı D.D.'ye.

Kadın başını sallamakla yetindi. "Nasıl oldu ben de anlamadım Tony. Zaten bunu araştırmaya ne vaktim var ne de enerjim. Aslında bu noktaya kadar getirebil-memiz bile başarıdır bence."

Rock bilgiç bilgiç omuz silkti bu lafın üzerine. Elli altı saat süren gizlilik mucize gibiydi. "Medyadan önce kaçıkları elemekte zorlanmıyorduk. Kalıntıları birlikte mi yoksa tek tek mi gömdüklerini sormak yetiyordu. Mezarlık ayrıntılarına girmeye başladılar mı da hiç düşünmeden siliyorduk listeden. Yani evet bir sürü telefon geldi ama yine de ciddi bir gelişme olmadı şu ana kadar. Tabii yarın aynı şeyleri söyleyebilir miyim bilmiyorum."

"Hiç ipucu yok mu?" diye bastırdı D.D.

"Birkaç tane. Yetmişlerin ortasında Boston Akıl Hastanesi'nde hastabakıcılık yaptığını iddia eden bir adam aradı. O zamanki hastalardan biri Boston'lı çok zengin bir ailenin oğluymuş. Çocuğun orada olduğunu kimse öğrenmesin diye ziyaretine bile gitmiyorlarmış. Dedikoduya göre çocuk küçük kız kardeşine çok "uygunsuz" bir şey yapmış. Aile de bu işi böyle örtbas etmeye karar vermiş. Hastanın adı Christopher Eola'y-mış. Hâlâ araştırıyoruz ama henüz ne bir adrese ne de sürücü ehliyeti bilgilerine ulaşabildik. Ayrıca aileyi de bulmaya çalışıyoruz."

D.D.'nin bir kaşı kalkmıştı şimdi. "Beklediğimden daha iyi bu," dedi. "En azından medyanın önüne atabileceğimiz bir isim var elimizde."

"Aslında olay yerini de düşününce," dedi Rock, "araştırmamız gereken daha çok kaçık olur sanıyordum. Ama durun bakalım gece daha yeni başlıyor."

Derin bir nefes alıp uzamış sakallarını kaşıdı. "Ayrıca bu tip vakalarda beklendiği üzere, çocukları kayıp olan ailelerden de bir sürü telefon aldık. Bir liste yaptım." Çavuş McGahagin'e döndü. "Bu insanlardan bazıları başka eyaletlerden. Yani demin sözünü ettiğin

o geniş araştırmaya başlamamız gerekiyor sanırım. Ve" - McGahagin'in raporundaki isimleri taradıktan sonra - "üç isim tutuyor. Atkins, Gomez, Petracelli."

D.D.'nin yüzündeki ifade değişmemişti. Bobby kadının, Dori Petracelli'nin ismi de dahil, Annabelle Granger'la yaptığı görüşmeden kimseye bahsetmemesini ilginç bulmuştu. Ama D.D.'ydi bu; ne zaman ne yapacağını kestirmek zordu.

Dori Petracelli'yle ilgili olarak kendisi de biraz araştırma yaptığı için kayıp kızların listesinde onun da adının geçmesi şaşırtmamıştı Bobby'yi. Aynı tarih çıkıp duruyordu karşısına: 12 Kasım 1982.

Dedektif Rock oturdu. Dedektif Sinkus çıktı bu sefer sahneye.

"Aslında ben de bir liste sunmayı düşünüyordum ama isimlerin elli sayfayı bulduğunu görünce vazgeçtim. Kimsenin elli sayfa okuyacak vakti yoktur herhalde."

"Allaha şükür," dedi birisi.

"Büyüksün," dedi başka bir dedektif.

i Köşede oturan başkomiser yardımcısı boğazını temizledi. Herkes aynı anda susmuştu.

Sinkus omuz silkti. "Bakın, benim işim, görüşülecek kişilerin listesini çıkarmak. İnşaatçılarla, komşularla, eski tımarhane çalışanlarıyla ve otuz yıl geriye giderek bilinen tacizcilerle konuşuyoruz. Liste falan değil bu. Resmen telefon rehberi. Yapamayız demiyorum" - başkomiser yardımcısına hızlı bir bakış attı - "demek istediğim, samanlıktaki iğneyi bulmak için Bost' 1 polis gücünü dört katına falan çıkarmamız gerekiyor. Temelde, mesela kesin tarih tespiti gibi, zanlı havuzunu daraltmak için gerekli bilgiler olmadan hiç-

bir şey yapamayız. İnanın bana, kurban raporu gelmeden elimiz kolumuz bağlı."

"Ama raporu henüz almadık," dedi D.D. kısaca. "Yani denemeye devam."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum," diye mırıldandı Sinkus, iç geçirip. Sonra da ellerini ceplerine soktu. "Tamam o zaman, bir fikrim var."

"Anlat bakalım."

"Mattapan karakolunun eski yazıcılarından George Robbards'la yarın görüşmek üzere sözleştik. Adam 72 - 98 arasındaki bütün dosyaları taramış. Bana kalırsa bölgeyi tanıyan, olan bitenden haberdar olan biri varsa ondan başkası olamaz. Raporlara girmeyen dedikodular bile işimize yarayabilir."

D.D. donakalmıştı bir süre. "Vay anasını Roger, bu harika bir fikir."

Adam, elleri hâlâ ceplerinde, sıkılğan sıkılğan gülümsedi. "Aslında karımın fikriydi. Yeni doğmuş bir bebeğiniz olması iyi. Eve ne zaman gitsem karım ayakta oluyor; bu yüzden bol bol sohbet edebiliyoruz. Bir keresinde ona yazıcıların karakolların gizli beyinleri olduğunu söylemişmişim. Biz gelip geçiciyiz. Ama yazıcılar hep oradalar."

Doğruydı. Bir polis aynı karakolda üç dört yıldan fazla kalmazdı. Ama polis yazıcıları hizmetlerine yıllarca devam edebilirlerdi.

"Pekâlâ," dedi D.D. canlı bir şekilde. "Bu hoşuma gitti. İşte bu tip fikirlere ihtiyacımız var. Yarınki görüşmenizin transkriptini elime ulaştırdığınız sürece, bugünkü tembelliğini affedebilirim. Robbards hakkında ben de iyi şeyler duymuştum. Altı ceset demek, bölgede uzun yıllar süren bir çalışma demektir. Bu ko-

nuda Robbards'ın ne düşündüğünü merak ediyorum. İlginç."

D.D. raporları toparlayıp bir araya getirdi.

"Pekâlâ millet. Geldiğimiz noktayı özetleyecek olursak: Soruşturmamızı makineli tüfek gibi bütün bölgeyi tarayarak sürdüreceğiz. Umarım mermilerden birkaçı önemli bazı hedeflere isabet eder. Bu işin ne kadar yorucu, karmaşık ve acı verici olduğunu biliyorum ama aldığımız maaşı hak etmemiz gerekiyor. Kalan vaktimiz" - saatine baktı yeniden - "yedi saat. Şimdi dağılın, iyi bir şeyler bulun ve saat yediye kadar rapor edin bunları. Basın toplantısında kullanabileceğimiz bir şeyler getiren ilk kişi evine gidip uyuyabilir."

Sandalyesini arkaya itip masadan kalkmak üzereyken son anda durup çevresindekileri süzdü ciddi bir ifadeyle.

"Hepimiz o kızları gördük," dedi sertçe. "Başlarına gelenlerin..." Sözüünü bitiremeyip başını salladı. Masadakiler de huzursuzca gözlerini kaçırdılar. Cına-yet masası dedektifleri bir sürü berbat şeye tanık olurlar ama işin içinde çocuklar olduğu zaman buna onların da yüreği dayanmaz.

D.D. boğazını temizledi. "Hepsini evlerine göndermek istiyorum. Otuz yıl olmuş. Bu çok uzun bir süre. Bu... hepimiz için çok üzücü. Hadi şu işi bitirelim, olur mu? Herkesin yorgun ve gergin olduğunu biliyorum. Ama devam etmeliyiz. Bu kızları ailelerine teslim edeceğiz. Sonra da bunu yapan orospu çocuğunu cehennem dibinde bile olsa bulup enseleyeceğiz. İyi bir plan, ha? Benden bu kadar."

D D. masadan ayrılıp kapıya yöneldi.

Geri kalanlar bir dakika boyunca sessiz sessiz

olurdular. Sonra da birer birer işlerinin başına döndüler.

Bobby D.D.'yi odasında yakaladı. Bilgisayar ekranına gömülmüş, elinde bir kurşunkalem, isim listelerini tarıyordu. Kadın o kadar hızlı geçiyordu ki listenin üzerinden Bobby gerçekten okuyup okumadığına emin olamamıştı. Belki de birileri, kendisi gibi, içeri dalarsa meşgul görünmek için yapıyordu bunu.

"Ne oldu?" diye sordu kadın hemen.

"Bir telefon aldım."

D.D. okumayı bırakıp oturduğu yerde doğruldu ve Bobby'ye baktı. "Benim uşağım olmadığını sanıyordum."

"Beri de arkadaşız sanıyordum."

"Ah Bobby. Pisliğin tekisin."

Bu hakaret Bobby'yi gülümsetmişti. "Seni bu kadar özlediğimi bilmiyordum. İçeri girebilir miyim yoksa elimde bir buket gülle mi geleyim?"

"Bana ne güllerden," dedi kadın. "Ben hâlâ adam gibi rozbifli bir sandviç istiyorum." Sesi ilk defa titremişti. Karşısındaki boş bir sandalyeye işaret etti. Bob-

by bunu bir davet olarak alıp rahat mdr koltuklarından birine kuruldu. D.D. bilgisayardan doğruldu. Gerçekten berbat görünüyordu. Gözlerinin altı iyice kararmış, tırnaklarını yiye yiye bitirmişti. Kendini bu halde televizyonda göreceksin olsa morali bozulurdu kesin.

"Catherine selam da söyledi mi bari?" diye sordu D.D. kuru kuru.

"Gerçi bunu dile getirmedi ama konuşmamız boyunca Boston polisine duyduğu sevgiyi düşündüğüne eminim."

"Ne dedi bakalım?"

"Biraz bekle."

Kadının kaşları çatılmıştı. "Bekleyeyim mi?"

"nce bildirmem gereken başka haberlerim var. Yapma D.D., sıkboğaz etme beni. Saatlerdir çalışıyorum. Bırak biraz oynasayım."

D.D.'nin ağzının köşesi kıvrılıp beklenmedik bir gülümsemeye dnşmşti. Bobby bir an kendini eski güzel günleri düşünürken yakaladı yine. Bilhassa o özel anları... Sonra hemen toparlanıp not defterini çıkardı.

"Ben, ee... Russell Granger'ı araştırdım. Annabelle'in hikâyesini merak ediyorum."

D.D.'nin glsmesi kaybolmuştu şimdi. İ geçirip ne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. İşe geri dönmüşlerdi. "Bu rapor hoşuma gidecek mi bari? Dahası, basın toplantısında kullanabileceğim bir şey mi?"

)labilir. Pekâlâ, Russell Granger 82 Ağustos'-unda polise şikâyet dilekçesi vermiş. Ekim ayma kadar iki dilekçe daha yazmış. İlk şikâyet izinsiz giriş. Gran-

I T I gecenin bir yansı bahçesinde birilerinin dolaştığını duymuş. Dışarı çıkıp baktığında o birisini kaçarken gördüğüne yemin ediyor. Sabah etrafı kolaçan ederken evin etrafında çamurlu ayak izleri görmüş. Birkaç aynasız gidip şikâyetini dinlemiş ama yapacak la/la bir şey yokmuş. Ortada ne gerçek bir suç ne de failin tarifi var. Sonunda "Yine bir sıkıntınız olursa bizi arayın Bay Granger," dendikten sonra güle güle.

"İkinci şikâyet ise 8 Eylül'de gözetlenmesi üzerine. Gerçek görgü tanığı yaşlı komşulan Geraldine Watts ama Bay Granger'ın ifadesi de alınmış. Yaşlı kadın Granger'ların evinin etrafında dolaşp pencerelerden içeri bakan genç bir adam gördüğünü ifade etmiş. Bir kez daha ünifonnalılar gönderilmiş. Stan Jezukavicz ve Dan Davis. Ya da kısaca Stan ve Dan. Bayan Watts'ın tarifine göre adam beyaz, 1.70 - 1.85 arası boyda, koyu renk saçlı, 'hırpani' kılıklı, üzerinde gri bir tişört ve kot pantolon varmış. Kadın zanlının yüzünü görememiş. Bay Granger'a haber vermek için telefona sarılırken adam da koşarak kaçmış."

"Bayan Watts nerede oturuyormuş?"

"Granger'ların karşısında. Can alıcı nokta, tanımlanamayan şahsın içeri baktığı pencere Granger'ların yedi yaşındaki kızları Annabelle'in odasının penceresiymiş. Stan ve Dan'in raporuna göre Bay Granger o noktadan sonra galeyana gelmiş. Son birkaç ay içinde kapısını önünde küçük 'hediyeler' bulmaya başlamışmış. Bir tanesi plastik bir at, biri sarı bir top, biri de mavi bir bilye. Yani oyuncak gibi şeyler genelde. Bay Granger ve karısı mahalledeki diğer çocuklardan birinin Annabelle'e aşık olduğunu düşünmüş."

"Tabii ya," dedi D.D. "Madalyon. *Peanuts* der-

gisine sarılı haldeymiş ya. Annabelle de öyle dememiş miydi?"

"Aynen. Stan ve Dan şikayeti alıp peşlerinde Granger olduğu halde komşulara bir bir uğramışlar. Her evde bir sürü çocuk ama hiçbiri Bay Granger'ın neden bahsettiğini anlamamış. Bay Granger iyice delenmiş artık. Gizli hayranın röntgenci olduğuna yani kızının peşinde yetişkin bir adamın olduğuna inanmaya başlamış. Derhal polis koruması falan talep etmiş. Stan ve Dan adamı yatıştırmaya çalışmışlar. Yine ortada işlenmiş bir suç yokmuş. Belki de o gizli hayran Annabelle'in bir okul arkadaşı olabilirmiş. Araştıracıklarına söz verip gitmişler sonunda.

"Stan ve Dan'ın raporu bir dedektife iletilmiş ama sorun yine aynı: suç nerede? Allah için Stan ve Dan vicdanlı adamlarmış. Okula gidip müdürün Annabelle'in sınıf arkadaşlarıyla konuşmasını istemişler. Ama maalesef bu görüşmelerden de bir şey çıkmamış. Gizli hayran Annabelle'in okul arkadaşlarından biri olsa bile çocuk ürktüğü için itiraf etmemiş olmalı.

"Bu bilgi de dosyaya işlendikten sonra dosya sürünmeye başlamış. Yapacak başka ne var ki zaten? Bay Granger'ın birkaç kere daha arayıp sorularına cevap istediği de yazıyor dosyada ama kim ne diyebilirdi ki adama? Gözünüzü açık tutun, bir sorun olursa hemen bizi arayın falan filan.

"19 Ekim günü akşam saat' 11'i beş geçte Bay Granger polisi arayıp acil yardım istemiş. Evinde bir yabancı varmış. Bölgeye dört devriye arabası gönderilmiş. Haberi telsizden duyan Stan ve Dan de endişelenip ı lya uçmuşlar.

"Oraya vardıklarında komşular evin etrafına

üşüşmüşler. Granger üstünde pijamalarıyla, kapının önünde durmuş, bir beysbol sopasını savuruyormuş. Stan ve Dan engel olmasa devriyeler az daha vuruyorlarmış adamcağızı. Dan'in notlarında Granger'm son günlerde pek iyi görünmediği yazılı. Adam iyice dağıtmış yani. Anlaşılan, Granger son olaydan sonra uyumuyor, bütün gece nöbet bekliyormuş.

"Ayrıca Bay Granger'm küçük beyaz bir yalan söylediği de ortaya çıkmış. Biraz sıkıştırdıklarında, aslında evine kimsenin girmediğini itiraf etmiş. Ama dışarıda sesler duyduğuna yemin ediyormuş. Polisin bunu fazla ciddiye almayacağını düşünüp meseleyi biraz abartmışmış. Diğer memurlar uyuz olup gitmişler tabii ama Stan ve Dan olayın öncesini bildikleri için kalmış. Evin etrafında dolanıp ipucu aramışlar. Manzara biraz değişmiş. Bay Granger evin etrafındaki çalılıkları sökmüş, bahçedeki iki ağacı da kesmiş. Yani bahçede saklanacak yer bırakmamış adam. Bunun biraz paranoyakça olduğunu düşünürlerken Annabelle'in penceresinin önünde iş değişmiş. Ahşap çerçevenin altında derin oyuklar bulmuşlar. İzler daha tazeymiş. Birileri içeri girmeye çalışmış."

"Ama Annabelle'in başına bir şey gelmemiş, de-ğil mi?" diye araya girdi D.D. kaşlarını çatarak.

"Kesinlikle. Zaten kız artık kendi odasında da uyumuyormuş. Bay Granger ve karısı röntgenci hadisesinden sonra kızı kendi odalarına almaya karar vermişler. Bu üç olayda da çocuğun hiçbir şeyden haberi yokmuş. Karısı ne demiş bilmiyorum. Üniformalılar kadınla konuşmamışlar hiç. Bayan Granger hep içeride, kızının yanında duruyormuş."

D.D. somurttu. Bobby, kadının ne düşündüğünü

biliyordu: polisin beceriksizliği. Eşlerle, hatta çocukla da ayrı ayrı görüşülmeliydi. Ama aradan yirmi beş yıl geçmiş işte. Elden ne gelir ki?

"Penceredeki izleri gördükten sonra," diye devam etti Bobby, "Stan ve Dan kapı kapı dolaşmış muhitte. Bayan Watts'ın kapısına geldiklerinde, hani şu röntgenci vakasını ihbar eden, kadını çok heyecanlı görmüşler. Doğru düzgün uyuyamıyormuş kadın. Tavan arasındaki fareler çok gürültü yapıyormuş."

"*Fareler* mi?"

"Stan ve Dan de aynı senin gibi düşünmüş. Hemen yukarı çıkmışlar. Tavan arasında bir çeşit 'kamp'-tan izler bulmuşlar. Kullanılmış bir uyku tulumu, fener, konserve açacağı, su şişeleri ve bunu iyi dinle, he-la olarak kullanılan beş litrelik bir kova."

"O kovanın delil olarak alındığını söyle bana."

"O kadar şanslı değiliz. Üzerinde parmak izi aramışlar gerçi ama bir şey bulamadıkları için bununla ilgili bir rapor da yok."

"Yüce Tanrım. Bu soruşturmada hiç mi doğru düzgün bir şey yok?"

"Yok. Baştan sona berbat bir iş. Neyse, bizim Bayan Watts çılgına dönmüş. Bak şu işe, tavan arasında birileri kalıyormuş. Ama kadının tepkisi Russell Granger'mkinin yanında hiç sayılır. Adam kendisinin ve ailesinin korunması için gerekirse ordudan koruma talep etmeye kararlıymış. Dedektifler tavan arasındaki 'kamp'ı araştırırken bir sürü Polaroid resim bulmuşlar: Annabelle okula giderken, Annabelle teneffüste, Annabelle en iyi ırkdaşı Dori Petracelli'yle seksek oynarken.

D.D. gözlerini kapadı. "Peki peki, sadede gelelim."

krmz

www.cizgiliforum.com

Bobby omuz silkti. "Polisin yapabileceği bir şey yokmuş. Ellerinde adamın eşkâli olmadığı gibi, Annabelle söz konusu olduğunda ortada bir suç da bulunmuyormuş. Sene 1982. Taciz karşıtı kanunlar hâlâ güçlü değil. Annabelle'in okuluna gidiyorlar yine. Bu kez otobüs şoförlerini, hademeleri, erkek öğretmenleri, yani Annabelle Te temasa geçip aralarında bir 'bağ' oluşturmuş olabilecek herkesi sorguya çekiyorlar. Bayan Watts'ın evindeki sahne de inceleniyor. İlk etapta ne bir parmak izi ne de başka bir şey bulunuyor. Dedektifler bunun üzerine, küçük kızları takip edip yaşlı kadınların tavan aralarında yaşamaya meyilli potansiyel aylak/sapıklara yöneliyorlar. Akıl hastanelerine, aşevlerine, kısacası bir sapığın uğrayabileceği her yere gidiyorlar. O zamanlar her şey yerel bilgiye dayalı olduğu için ellerine fazla bir şey geçmiyor.

"Bu arada Bay Granger da deliye dönmüş. Polisleri ilgisizlikle suçluyor. Komşularını bile bile sapıklara kucak açmakla suçluyor. Yedi yaşındaki kızının ileri başına gelebilecek şeylerden savcılığı sorumlu tutuyor. Sonra bir gün polisler takip görüşmesi için Granger'ların evine uğradıklarında ailenin gitmiş olduğunu görüyorlar. Bir hafta sonra Savcılığı arayan Bay Granger, Massachusetts Eyaleti kızını korumayı reddettiği için taşındıklarını ilan ediyor. Granger kimsenin soru sormasına fırsat vermeden kapatıyor telefonu. Hepsi bu. Emniyet bölgede birkaç hafta daha devriye geziyor ama bir daha ne bir şey görülüyor ne de ihbar ediliyor. Ve dosya doğal olarak kapanıyor."

"Dur biraz. Şu liste neredeydi? Hah, bugün öğrendiklerimize bakacak olursak, Dori Petracelli'nin 12 Kasım'da, yani bütün bunlardan sadece birkaç hafta

sonra kaybolduğu ortaya çıkıyor. Bu kimseyi şüphelendirmemiş mi?"

"Dori evindeyken kaybolmamış ki. Lawrence'ta oturan dedelerini ziyaretteyken kaybolmuş. Farklı yetki bölgesi, farklı şartlar. Anlaşılan Lawrence emniyeti Geraldine Watts'm evindeki meçhul şahısla ilgili bilgi istemiş ama bundan da bir şey çıkmamış. Unutma ki ortada ne bir parmak izi ne de herhangi bir fiziksel kanıt var. Bence Lawrence, Granger olaylarına şöyle bir göz atıp tırnaklarını geçirebilecekleri sağlam bir şey göremeyince kendi vakalarına dönmüşlerdir."

D.D. arkasına yaslandı. "Allah kahretsin. Demek gerçek hedef Annabelle'ken Dori teselli armağanı oldu."

"Öyle bir şey işte."

"Peki, bundan ne çıkarabiliriz?"

"Yirmi beş yıllık bir gecikme. Bak." Bobby arkasına yaslanıp ellerinin başının arkasında birleştirdi. "Stan ve Dan'i eleştirmek istemiyorum. Raporlarını okudum. Bay Granger'a fazlasıyla zaman ayırmışlar. Bence onları en çok yaralayan şey, avcı olmamaları olmuştur. O tavan arasına çıkıp o kampı görmüşler. Sadece onlar da değil tabii, herkes gönnüş. Adamın 'hırpani' eşkâli üzerine bütün dedektifler belli bir alana yoğunlaşmışlardır. Bu vakanın Dori Petracelli'yle kuvvetli bir bağının olmaması bu yüzden bence. Raporlara göre Dori'yi beyaz bir karavanla kaçırmışlar. Ama kimse Annabelle'in sokağındaki o röntgencinin bir karavanı olmasına ihtimal vermemiş olmalı."

"Evsiz barksız birini ya da bir akıl hastasını aramışlar."

"Aynen. Ama ben tavan arasındaki sahneyi dü-

şiiinünce sığınacak bir yer arayan bir serseri göremiyorum. Bir keskin nişancının gözünden bakarsak kör nokta da diyebiliriz. O noktadan hâkim olunan alanı düşünsene. Hedefin tam karşısında, hem de üç kat yukarıdan. Adam başını sokacak bir yer bulmuş. Rahatı için uyku tulumu, acıkınca abur cuburu ve diğer ihtiyaçları için de bir kovası var. Bence mükemmel. Avlanmak beklemek demektir. Bu adamsa uzun süre bekleyebileceği mükemmel bir ortam kurmuş kendine."

"Önceden planlanmış," dedi D.D. yumuşakça.

"Hesaplanmış," diye açıklamaya girişti Bobby. "Zekice. Bu röntgenci, bu işi daha önce de yapmış olmalı."

"Belki de beş kere."

"Evet." Bobby sessizce başını salladı. "Belki de. Benim tahminim, Annabelle Granger o zamana kadar en az bir kızı daha kaçırmış olan profesyonel bir sapığın hedefi olmuş. Ve şayet Annabelle'in babası paranoyağın teki olmasaymış o çukurda Dori Petracelli'nin cesedi değil Annabelle'inki olurmuş. Annabelle Granger yırtmış. Dori o kadar şanslı değilmiş."

D.D. yüzünü ovuşturdu. "Bunun 1982'de olduğuna emin miyiz? Bütün emniyet gücünün tarihi yanlış kaydetmiş olması mümkün olamaz mı?"

"1982'ymiş."

"Ve de Richard Umbrio'nun o esnada vValpole'da yattığına da kesinkes eminsin, öyle mi?"

"Evvvet. Aynı tarih birkaç raporda birden geçiyor. O röntgenci, Umbrio değil D.D. Zaten tarihleri karşılaştırmanın da bir anlamı yok. Faillerin profillerine baksana. Umbrio fırsatını buldukça avlanan, kapıp götürülen bir tip. Hey küçük kız, kaybolan köpeğimi gör-

dün mü? Oysa bu çok daha ince ve detaylı bir iş. Burada söz ettiğimiz adam tamamen farklı bir kaçık cinsi."

"Ama ya yeraltındaki çukur?" diye patladı D.D. "Annabelle Granger ve Catherine Gagnon'un aralarındaki fiziksel benzerlik. Bunun tamamen tesadüf olduğunu söyleme bana."

"Başka ihtimaller de var. Taklitçiler olabilir. 82 Ağustos'unda Umbrio'nun davası çoktan tamamlanmış, bütün ayrıntılar medyada yer almıştı. Bazıları bundan ilham almış olamaz mı?"

"Ama kurbanların resimleri, özellikle de çocuklarınkiler basına verilmemişti," diye karşı çıktı D.D. "Tekrar soruyorum: Annabelle ve Catherine'in arasındaki fiziksel benzerliği nasıl açıklıyorsun?"

"Dava sırasında resimler basına verilmemişti, tamam, ama kayıpken Catherine'in eşkâli yayınlanmış olmalı. Biliyorsun, arama dört hafta sürmüştü."

"Hımm." D.D. alt dudağını ısırıp bu yeni gelişmeyi düşünmeye koyuldu.

Bobby oturduğu yerde doğruldu. "Umbrio konuşkan bir tip değildi. Yaptıklarını polise anlatmaya hiç yanaşmadı. Yakalandıktan sonra bile. Bu yüzden başka kurbanları olma ihtimalini göz önüne almak zorundasın. Belki ona yardım eden birileri daha vardı."

"Meçhul bir suç ortağı mı?"

"Evvet. Umbrio yakalandığında yirmi yaşında ya var ya yoktu. Kendisi daha çocuktuktu. Öfkeli iki genç..."

"Klebold ve Harris gibi."

"Oluyor böyle şeyler. Zaten hücre arkadaşı ya da mektup ırkadaşı gibi bir şeyler bulmayı umuyorum. Çocuk ıplıkları, aralarında hep kuvvetli bir şebeke oluştururlar. Son yıllarda ortaya çıkarılan şu 'internet

gı upları'nı ve uluslar arası 'çocuk seks kölesi' şebeke-lerini düşünsene. Diğer manyakların aksine çocuk sapıkları dertleşmeyi seviyorlar. Unutma ki, Umbrio hapse girdiğinde çok yaratıcı olmasa da parlak bir tacizci olarak ün yapmıştı. Belki onu görmeye giden birileri olmuştur."

"Aman ne güzel." D.D. homurdanmaya başlamıştı. "Ben de basın toplantısı için bir şeyler getirdiğini sanmıştım. Ben basına ne halt söyleyeceğim bakalım?"

Bobby elini kaldırıp susturdu kadını. "Düşünmemiz gereken son bir şey daha var. Bilimsel değil belki ama göz ardı edemeyiz: polis içgüdüğü. O çukura girer girmez sen de hissettin bunu, ben de. Catherine Gagnon'un vakasıyla Mattapan'da olanlar arasında bir çekişme bir bağ var. Bunu hissedemiyorum, elle tutamıyorum ya da tadma bakamıyorum ama olduğunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Catherine'in telefonunu da bu yüzden önemsiyorsun ya."

D.D. birden dikildi. Meraktan deliye dönmüş gibiydi. "Catherine Massachusetts'e geri mi dönüyor? Bizimle konuşacak mı? Kocasının öldürülmesini planladığı için tutuklayabilecek miyiz onu nihayet?"

"Hımm, pek sayılmaz. Massachusetts'e geri dönme ihtimali pek yok gibi. Biz ona gideceğiz."

"Ah tabii, iki dedektif Arizona'ya uçuyor. Basın buna bayılacak."

"Hımm," dedi Bobby kaşlarını kaldırarak, "öyle olacak. Basına, vakayla ilgili bir kırılma noktasında olduğunu ve yakın zamanda bir tane de değil, tam iki potansiyel tanıkla görüşeceğini söylediğin zaman ortalık yıkılacaktır." Bobby koltuktan kalkıp kapıya yö-

neldi. Şimdi kaçmanın tam zamanıydı. Ama maalesef yavaş kalmıştı.

"İki tanık da ne demek?" diye seslendi D.D. arkasından. "Catherine Gagnon bir kişi sayılır."

"Hay Allah, sana bahsetmemiş miydim? Granger'ı da kastediyordum. Catherine, işbirliğine karşılık Annabelle'le görüşmeyi talep ediyor."

Bobby Kuzey Yakası'ndaki eve giderken şansı yaver gitmişti. O girerken apartman sakinlerinden biri de çıkıyordu tam. Otuzlu yaşlardaki komşu Bobby'nin haki pantolonunu, gömleğini, mavi tüvit spor ceketini görüp kibarca kapıyı tutmuşta. Bobby ise hızla merdivenleri çıkıp, kapanmasın diye ağır, dış kapıyı tuttu ve teşekkür etti adama. Şehirli profesyoneller böyleydi işte. Kendileri gibi giyinen insanlara otomatikman güvenirlerdi.

Bobby doğru ismi bulana kadar karıştırdı posta kutularını. En üst kat. Aman ne sürpriz. Dar merdivenleri çıkmak onun için iyi bir egzersiz olacaktı. Yukarı çıkarken içeri nasıl girileceğini iyi bilen seçkin bir taktik biriminin parçası olduğu eski güzel günleri düşündü. Dumanların arasından süzülürler, helikopterlerden atlarlar, bataklıkta karın üstü sürünürlerdi. Önündeki hedeften başka bir şey görmezdin. Yanındaki arkadaşının homurdanmalarından başka bir şey duymazdın.

Üçüncü kata çıkmıştı ki uykusuzluk etkisini gös-

termeye başladı. Adımları yavaşlamıştı. Nefes nefese kalmıştı. Dördüncü kata geldiğinde ise elinin tersiyle alındaki teri silmek zorunda kaldı. Bir an önce spora başlaması gerekiyordu artık.

Nihayet beşinci kata çıkıp da dairenin kapısını görünce oracıkta düşüp bayılmadığına şükretti. Son basamakta durup nefesini topladı. Koridorda kapıya doğru ilerlerken, o daha kapıyı çalmadan sızlanmaya başlayan bir köpeğin sesini duydu. Adımlarını yavaşlattı. Kapıda bekleyen köpek bu kez öfkeyle hırlamaya başlamıştı.

İçeriden bir kadın sesi: "Bella, otur! Bella kes şunu. Allah aşkına dur!"

Kapı sihirli bir şekilde açılmamıştı. Zaten öyle olmasını da beklemiyordu Bobby. Önce antika göz deliğinin kapağının açıldığını duydu. Kadın da en az köpeği kadar sıcak ve dostça bir tepki vermişti.

"Allah kahretsın!" dedi Annabelle Granger.

"Dedektif Bobby Dodge," diye cevap verdi Bobby kibarca. "Birkaç soru sormak istiyordum da...."

"Ne işiniz var burada? Size adresimi vermemiştim ki!"

"Eh, benim işim bu."

Buna cevaben bir sessizlik. Nihayet telefon numarasının yazdığı kâğıdı kaldırdı havaya. "Ters arama. Numaranızı girdiğimde bir de ne göreyim? İsminiz ve adresiniz. Teknoloji ne kadar harikulade bir şey, öyle değil mi?"

"Bana o çukurdan bahsetmediğinize inanamıyorum," diye seslendi kadın kapının arkasından. "Beni karşınıza oturtup bilgi almak için sıkıştırıp durdunuz ama böyle bir ayrıntıyı söylemediniz. Hem de o kız-

laldan birinin benim en iyi arkadaşım olabileceğini bile bile."

"Demek haberleri seyrettiniz."

"Ben ve bütün Boston halkı. Salak."

Bobby kollarını açtı. Kapalı bir kapıyla pazarlık yapmak zordu ama elinden geleni yapmak zorundaydı. "Bak, hepimiz aynı gemideyiz aslında. Arkadaşının başına gelenleri öğrenip bunu yapan orospu çocuğunu bulmak istiyoruz. Bu, içeri girmem için yeterli değil mi sence?"

"Hayır."

"Keyfin bilir." Elini cebine sokup mini ses kayıt cihazı, not defteri ve kalem çıkardı. "Pekâlâ..."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun öyle?"

"Sorularımı soruyorum."

"Apartmanın ortasında hem de. Özel hayat diye bir şey kalmadı mı?"

"Ya misafirperverlik?" Bobby omuz silkti. "Kuralları sen koydun, ben de ona göre oynuyorum."

"Allah aşkına yeter." İki çelik sürgü kilitten ayrıldı. Zincir geçici olarak çıkarıldı. Son olarak, kapının alt tarafından bir sürgü sesi daha geldi. Annabelle Gran-ger evinin güvenliğini ciddiye alıyordu. Profesyonel bir perde tasarımcısının, pencerelere de taktırdığına emin olduğu demir parmaklıklarla nasıl yaşadığını merak ediyordu Bobby.

Kadın kapıyı açtı. Işıkla birlikte uzun bacaklı bir köpek Bobby'nin dizlerine sarılmış, havlıyordu şimdi. Annabelle köpeği geri çekmeye yeltenmedi bile. Kısık gözlerle bu son testi de geçmesini istiyordu sanki.

Bobby bir elini uzattı. Köpek ısırmamıştı elini. Bacaklarının etrafında dolanıp duruyordu. Köpeği ta-

kip edeceğim derken başı dönmüştü Bobby'nin.

"Çoban köpeği mi?"

"Evet."

"Collie kırması mı?"

"Onlar siyah beyaz olur."

"Avustralya çoban."

Annabelle başını salladı.

"Adı var mı?"

"Bella."

"Havlamayı kesecek mi?"

Kadın omuz silkti. "Kulakların çınlamaya başladı mı?"

"Az kaldı."

"Birazdan başlar."

Bobby rahat rahat girdi içeri. Bella da bacaklarını arkadan itip sokmaya çalışıyordu zaten. Bobby girer girmez Annabelle kapıyı kapattı. Ardından kilitleri ve zinciri takmaya girişti. Bella nihayet dönüp durmayı bırakmış, Bobby'nin önünde durup havlamaya başlamıştı şimdi de. Cici köpek, diye düşündü. Dişleri ne kadar da uzun ve keskin.

Son sürgünün de kapanmasıyla sustu Bella, düşmesine basılmış gibi. Son bir homurtunun ardından küçük oturma odasına geçip kumaş parçalarının arasındaki minderinin üstüne kuruldu. Bobby'ye, gözünün üzerinde olduğunu anlatan son bir bakış attıktan soma bir iç geçirip kafasını patilerinin üzerine koyarak uyumaya koyuldu.

"İyi bir köpek," diye mırıldandı Bobby.

"O kadar da değil," dedi Annabelle. "Ama birbirimize benziyoruz. İkimiz de beklenmedik misafirlerden hoşlanmayız."

"Ben de yalnız yaşıyorum aslında." Bobby dairenin içinde dolaşıp fırsatını bulmuşken etrafa bir göz attı. İlk izlenimleri: küçük, tıklım tıklı oturma odasından küçük, tıklım tıklı yatak odasına geçiliyordu. Mutfak kendi evindeki yatak odasının dolabı kadar ya vardı ya yoktu. Dolaplar beyaz, tezgâh ise ucuz formikadandı. Salon ise biraz daha büyüktü. Yeşil, şık bir kanepe, büyükçe bir okuma koltuğu ve katlanıp açılabilen ahşap bir masa vardı içeride. Duvarlar altın sarısına boyanmıştı. İki buçuk metre yüksekliğindeki dev pencerelerde ayçiçeği desenli bir perde asılıydı.

Odanın geri kalanı kumaş parçalarının altında kaybolup gitmişti. Kırmızı, yeşil, mavi, altın rengi, çiçekli, çizgili, kareli, pastel renkli. İpek, pamuk, keten, şönil. Bobby'nin anladığı şeyler değildi bunlar ama bu odaya girip de istediğin deseni seçmeden çıkmak imkânsız gibiydi.

"Çok evcimen," diye yorum yaptı; sonra da pencereleri işaret ederek, "ışık da harikaymış. İçinde faydası oluyordur."

"Bir şey ister misin?"

"Söylediğin iyi oldu. Bir bardak su alsam?"

Annabelle dudaklarını sıkıp mutfığa gitti ve musluktan bir bardak su doldurdu.

Bu sabah gündelik kıyafetleri vardı üzerinde Annabelle'in. Siyah, bol bir pantolon, belini anca kapatan uzun kollu bir bluz. Koyu renk saçlarını arkada atkuyruğuyla birleştirmiş ve makyaj yapmamıştı. Catherine'e benzerliği bir kez daha dikkatini çekmişti Bobby'nin. Bu kadar benzemelerine rağmen aralarında dünyalar kadar fark vardı bir yandan da.

Catherine özenle hazırlanmış bir hediye paketi

gibiydi. Cinsel cazibesini bilinçli olarak ortaya çıkaran, bunu silah olarak kullanan bir kadındı. Annabelle ise şehirli bebelerin tipik bir örneğiydi. Kadın yarısı dolu bardağı Bobby'nin eline tutuştururken bunları düşünüyordu. Annabelle kollarını göğsünde kavuşturup karşısında dikilince anladı Bobby.

"Boks," dedi.

"Ne olmuş boksa?"

"Sen boksörsün." Kafasını yana kaydırıp baktı. "Tony'nin salonundan mısın?"

Kadın burun kıvrırdı. "İşim yok da gidip testosteron beyinli bir sürü kas yığınıyla birlikte çalışacağım. Lee'nin salonu. Uzmanlık alanı kikbokstur."

"İyi misindir?"

Kadın saatine baktı. "Bak ne diyeceğim. Sorularını on beş dakika içinde sorup gitmezsen ne kadar iyi olduğumu gösterebilirim sana."

"Bütün aynasızlara karşı böyle misindir yoksa bu bana özel bir şey mi?"

Annabelle adama buz gibi bir bakış attı. Bobby ise iç geçirip bir an önce başlamaya karar verdi. Russell Granger'ın kolluk güçlerine duyduğu derin sevgi kızına da geçmişti besbelli. Bardağı bir kenara koyup not defterini çıkardı.

"Pekâlâ, 82 sonbaharında olanlarla ilgili bir şeyler öğrendim." Bobby kafasını kaldırıp genç kadına baktı. Gözlerinde küçük de olsa bir merak pırıltısı, duruşunda bir yumuşama görmeyi umuyordu. Ama değişen bir şey olmadı. "Anlaşılan, adamın biri, teknik olarak kimliği teşhis edilemeyen bir şahıs sana kafayı takmış. Kapının önüne küçük hediyeler bırakıyormuş. Karanlıkta bahçenizde dolaşıyormuş. Hatta yatak oda-

iii girmeye bile çalışmış.

"Baban polisi birkaç kez aramış. Üçüncü seferinde zanlının, sokağın karşısında oturan komşunuzun tavan arasında saklandığı çıkarılmış ortaya. Oradan seni gözlüyormuş. Bir sürü polaroid resmini, günlük güzergâhınla ilgili notlar falan bulmuşlar. Bütün bunlar sana tanıdık geliyor mu?"

"Hayır." Kadının ses tonu hâlâ kavgacıydı ama bu kez kollarım indirmiş, kendine güvenir hali yumuşamıştı biraz. "Polis ne yapmış peki?"

"Hiçbir şey. 82'de yedi yaşındaki bir kızı takip etmek suç değildi. Aşağılık bir şey ama suç unsuru yok."

"Ne saçma!"

"Baban da aynı şeyleri düşünmüş olacak ki, son hadise-den birkaç hafta sonra bütün ailen ortadan kaybolmuş. Ve bundan birkaç hafta sonra da," Bobby'nin sesi yumuşamıştı şimdi, "Dori Petracelli Lawrence'ta kaçırılmış ve kendisinden bir daha da haber alınamamış. Bunu da mı bilmiyordun?"

"İnternette bakmıştım," dedi Annabelle kısaca. "Dün akşam. Bana yardım etmeyeceğinizi düşünüyordum. Dedektifler kendi sorularına kendileri cevap verirler. Başkalarının sorularını umursamazlar. Ben de kendi başımın çaresine bakayım dedim."

Bobby bekledi. Uzun sürmemişti.

"Kayıp resmini gördün mü? Hani şu bütün şehre dağıtılmış olanı diyorum."

Bobby kafasını salladı hayır anlamında.

"Gel böyle." Kadın Bobby'nin yanından hızla sıyrılıp oturma odasına geçti. Sonra da bir kâğıt yığının altından laptopunu çıkardı. Kâğıtları yere fırlatıp.

bilgisayarın kapağını kaldırdı. İnternette birkaç klickten sonra Dori Petracelli'nin kayıp fotoğrafı kapladı ekranı. Bobby hâlâ anlamamıştı. Annabelle'in göstermesi gerekiyordu.

"Boynuna bak. O madalyon. Benim kolyemi takıyormuş."

Bobby eğilip yakından baktı. Fotoğraf bulanıktı ve siyah beyazdı ama dikkatli bakınca... İç geçirdi. Kalan bütün şüpheleri de silinip gitmişti bu resimle birlikte.

"Web sitesine göre," diye söze girdi Annabelle, "bu fotoğraf, Dori kaybolmadan bir hafta önce çekilmiş. En son fotoğrafı yani." Şimdi sesi değişmiş, sertleşmişti. "Eminim çok hoşuna gitmiştir. Eminim tahrik olmuştur. Haberleri izlerken, boynunda madalyonla o fotoğrafı gördüğünde. Teşhis edilemeyen şahıslar kendi vakalarını takip etmeyi severler, değil mi? Ne kadar zeki olduklarını görmek isterler. Orospu çocuğu."

Annabelle Bobby'nin yanından ayrılıp odada birkaç adım attı.

Bobby ise yavaşça doğrulup genç kadına baktı. "Ne hatırlıyorsun Annabelle..."

"Beni bu isimle çağırma! Gerçek isimler kullanamazsın. Adım Tanya benim. Bana Tanya de."

"Neden? Yirmi beş yıl olmuş. Hâlâ neden korkuyorsun?"

"Ben nereden bileyim? Tam babamın paranoyaklığının kurbanı olduğumu düşünmeye başlamıştım ki sen çıkıp korkularında haklı olduğunu söylüyorsun. Şimdi ne lüştünmemi isterdin? Adamın biri beni takip ediyormuş ve benim bundan hiç haberim olmadı. Sonra ben gidince... en iyi arkadaşımı kaçıırıp..."

Annabelle daha fazla devam edememişti. Bir elini ağzına bastırırken diğer elini beline dolamıştı. Bella yattığı yerde kuyruğunu sallayıp inledi.

"Özür dilerim kızım," diye fısıldadı Annabelle. "Özür dilerim."

Bobby ona biraz zaman tanıdı. Zaten çok geçmeden toparlandı Annabelle. Omuzlarını geriye çekti, başını dikleştirdi. Bobby babayı hâlâ anlayamamıştı; onunla ilgili sormak istediği bir sürü soru vardı. Ama görünüşe göre Russell Granger kızını iyi yetiştirmişti. Yirmi beş yıl içinde sağlam bir kız çıkmıştı ortaya.

Kapı zilinın çalmasıyla ayağa fırladı kadın.

"Bu da ne..." diyecek oldu sinirle. "Benim misafirim. .." Hızla sokağa bakan pencerelerden birine atılıp kapıyı çalanın kim olduğuna baktı. Bobby de elini cekeatinin cebine sokmuş, silahın kabzasını kavramıştı. Ama gösteri başladığı gibi çabuk bitti. Annabelle dışarıdaki UPS kamyonunu görünce güvenle gülümsedi ve derin bir oh çekti.

"Bella," diye seslendi sonra. "Erkek arkadaşın gelmiş."

Annabelle kilitleri açmaya koyulurken Bella da deli gibi pati atıp duruyordu kapıya.

"Erkek arkadaşı mı?" diye sordu Bobby.

"UPS'in şoförü Ben. Bella ile araları iyidir. Siparişlerimi hep Ben getirir, Bella da kurabiyeleri kapar. Köpeklerin renk körü olduklarını biliyorum ama Bella isterse gökkuşağının bütün renklerini görebilsin, en sevdiği renk yine kahverengi olurdu bence."

Annabelle nihayet sürgüleri açmayı bitirmişti. Kapıyı itip açarken köpeği az daha onu devirip geçecekti.

"Birazdan dönerim," diye seslendi Annabelle Bobby'ye, omzunun üstünden; sonra da yanında Bella olduğu halde, merdivenlerden aşağı indi.

Bu mola Bobby'ye düşüncelerini toparlaması için iyi bir fırsat olmuştu. Aklına yazması gereken bazı notları gözden geçirdi. Annabelle'in sürdürdüğü hayatla ilgili az çok bir fikir sahibi olmaya başlamıştı. Kadın yalnızdı. Güvenliğe önem veriyordu. Yabancıları sevmiyordu. Alışverişini ya kataloglardan mektupla ya da internetten yapıyordu. En iyi arkadaşı köpeğiydi. İnsanlarla en yakın bağı, UPS'çiyle aralarındaki muhabbeti.

Belki de babası işini biraz fazla iyi yapmıştı.

Nefes nefese dönen Bella tatmin olmuşa benziyordu. Annabelle hemen arkasındaydı. Neredeyse masası kadar büyük bir kutuyla kapıdan içeri süzül­dü. Bobby hemen yardım etmeye girişti ama kadın eliyle bunu geri çevirerek koliyi mutfığa bıraktı.

"Kumaşlar," dedi sonra, kolije bir tekme atarak. "Meslek riski korkarım."

"Bir müşteri için mi yoksa öylesine mi?"

"Her ikisi de," dedi kadın başını sallayarak. "Hep bir müşterinin siparişiyle başlar. Sonra bir bakmışım etraf¹ öylesine'lerle dolmuş. Allalıtan evim fazla büyük değil. Yoksa halim ne olurdu bilmem."

Bobby başını sallayıp kadının mutfak muslu­ğundan kendine bir bardak su dolduruşunu izledi. Annabelle eski sükûnetine kavuşmuş gibiydi. Siparişlerinin gelmesine sevindiği için gardı biraz düşmüştü. Ya şimdi ya hiç, diye düşündü Bobby.

"82 yazı," diye girdi söze. "Yedi yaşındasın, en iyi arkadaşın Dori Petracelli ve annen babanla Arling-

lon'da oturuyorsunuz. Bunlar sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Annabelle omuz silkti. "Hiçbir şey. Her şey. Çocuktum o zaman. Çocukça şeyler hatırlıyorum. Yüzmeye gittiğimizi. Yolda seksek oynadığımızı. Bilemiyorum. Mevsim yazdı. Çoğunlukla eğlenceli hatırlar."

"Ya hediyeler?"

"SuperBall. Kapının önünde, Pazar karikatürlerine sarılmış bir kutunun içinden çıkmıştı. Top sarıydı ve çok yükseğe zıplatabiliyordun. O topa bayılmıştım."

"Baban bir şey söyledi mi? Elinden aldı mı?"

"Hayır. Zaten verandanın altına kaçmıştı."

"Başka hediye?"

"Bilye. Mavi. Benzer şekilde bulup benzer şekilde kaybetmiştim onu da."

"Peki ya madalyon..."

"Madalyon babamı öfkeliendirmişti," diye onayladı kadın. "Bunu hatırlıyorum bak. Ama nedenini hiçbir zaman anlayamamıştım. Babamın gıcıklık yaptığını düşünmüştüm."

"Raporlara bakılırsa ikinci olaydan sonra annen baban seni geceleri kendi odalarına almaya başlamışlar. Peki bu sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Kadın kaşlarını çattı. Bu kez gerçekten aklı karışmıştı. "Odamda bir sorun vardı," dedi kısaca, alnını ovuştururken. "Boyanması mı gerekiyordu? Babamın bir şeyleri tamir mi etmesi gerekiyordu ne? Şimdi pek hatırlayamıyorum. Ama halledilmesi gereken bir sorun olduğu kesindi. Aile kampı demişti babam. Tavana yıldızlar bile çizmişti. Bayılmıştım buna."

"Hiç kendini tehlikede hissettin mi Annabelle? Seni izleyen birileri gördün mü? Ya da bir yabancı sana yanaştı mı? Sakız ya da şeker vermeye kalktı mı hiç? Ya da arabasına binmeni istedi mi? Belki de okul arkadaşlarından birinin babası rahatsız etti seni. Belki de bir öğretmenin..."

"Hayır," dedi kadın kendinden emin bir şekilde. "Öyle bir şey olsa hatırlardım herhalde. Tabii bu babamın güvenlik kampından öncesi için geçerli. Hımm, birileri bana yanaştı mı acaba... Bilemiyorum. Öyle olsa şekeri kabul ederdim herhalde. Arabaya da binerdim belki. 82 güzel bir yıldız, biliyorsun." Üşümüş gibi ovuşturdu kollarını. "Her şey berbat olmadan önce."

Bobby bir süre kadını izleyip bir şeyler söylemesini bekledi. Ama anlaşılan, buraya kadardı. Kadın bütün bildiğini anlatmıştı. Bobby ona inanıp inanmamakta kararsızdı, Çocuklar bazı şeyleri anlardı. Mahallede büyük bir olay olmuş, üniformalı memurlar iki ay içinde üç kez kapılarına dayanmış ve kız hiçbir şeyden şüphelenmemiş iniydi? Küçük kızını bu kadar iyi koruduğu için babayı tebrik mi etmek gerekirdi? Yoksa işin içinde daha kötü bir şeyler mi vardı?

Annabelle kafasını kaldırıp baksın diye bekledi Bobby. Şimdi soracağı soru, en önemlisiydi. Bütün dikkatini ona vermesini istiyordu.

"Annabelle," dedi kısaca. "Florida'dan neden ayrıldınız?"

"Bilmiyorum."

"St. Louis'den, Nashville'den, Kansas City'den?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum." Yine çaresizce ellerini açmıştı. "Bunları kendi kendime sor-

inadım mı sanıyorsun? Hiç merak etmedim mi sanıyorsun? Her taşmışımızda geceler boyunca düşünür, nerede yanlış yaptığımı bulmaya çalışırdım. Yaptığım her neyse çok kötü bir şey olmalıydı. Ya da ortada bir ırlıdıt vardı da ben göremiyordum. Hiç anlayamıyordum. *Hiçbir zaman da* anlayamadım. On altı yaşına geldiğimde en iyi tahminim babamın paranoyak olduğuydu. Bazı babalar futbol maçlarını seyrederdi. Benimkinin ilgi alamysa para transferleri ve sahte kimliklerdi."

"Sence baban aklını mı yitirmişti?"

"Sence akli başında insanlar ailelerini her yıl başka bir yere sürükleyip yeni kimlikler verirler mi?"

Bobby kadının ne demek istediğini anlamıştı. Bu noktadan sonra nasıl devam edeceğini bilemiyordu. "Çocukluğundan kalma hiç fotoğrafın olmadığına eminsin değil mi? Fotoğraf albümü, eski evinizin, komşularınızın, okul arkadaşlarının resimleri falan? Çok işimize yarardı."

"Hepsini evde bıraktık. Sonra ne oldu bilmiyorum."

Bobby aklına gelen bir şeyi not etti hemen. "Peki ya akrabalar? Büyükanne, büyükbaba, halalar, amcalar? Aile fotoğraflarınızı saklamış olan, geri döndüğüne sevinecek birileri de mi yok?"

Annabelle başını salladı. Hâlâ gözlerini/kaçırıyordu Bobby'den. "Hiç akrabamız yoktu. B>yle kolayca kaçmamızın bir nedeni de bu ya. Babam kimse-sizdi. Pennsylvania'daki Milton Hershey Yetimhanesi'nde büyümüş. Böyle akademik bir kariyer yapabildiğine göre okulu tebrik etmek gerekir. Anneme gelince; onun ailesi de ben doğduktan kısa bir süre sonra

ölmüşler. Araba kazası ya da onun gibi bir şey. Annem onlar hakkında pek konuşmazdı. Ailesini çok özölüyordu herhalde.

'Aslında,' dedi Annabelle aniden, kafasını kaldırarak. "Elinde fotoğraf olabilecek birisi var. Bayan Petracelli. Dori'yle aynı sokakta oturuyor, aynı okula gidiyor, aynı mangal partilerine katılıyorduk. Belki ailemin fotoğrafları bile vardır onlarda. Bak bunu hiç düşünmemiştim. Annemin fotoğrafı bile olabilir."

"İyi fikir."

Annabelle bir an duraksamıştı. "Onlarla... konuşunuz mu?"

"Kiminle?"

"Petracelli'lerle. Dori'yi bulduğunuzu haber verdiniz mi onlara? Aslında bu korkunç bir haber ama nasıl olduğunu bilirsin, size minnettar olacaklardır herhalde."

"Tabii," diye mırıldandı Bobby sessizce. "Nasıl olduğunu bilirim... Ama hayır, onlara haber vermedik henüz. Kimliği destekleyecek deliller bulana kadar beklemek zorundayız. Belki de ileride, eşleştirme için DNA örneği gerekince temasa geçeriz aileyle." Annabelle'i bir an süzdükten sonra, D.D.'nin nefret edeceği bir şeyi yapmaya karar verdi. "Sana gizli bir bilgi vermemi ister misin? Cesetler mummyalanmıştı. Haber merkezlerinin henüz bilmedikleri bir şey bu. Bu yüzden cesetlerle ilgili yeterli bilgi edinebilmek için biraz daha beklememiz gerekecek."

"Görmek istiyorum."

"Neyi?"

"Mezarı. Dori'yi bulduğunuz yeri. Oraya gitmek istiyorum."

"Ah hayır," dedi Bobby aceleyle. "Olay mahalli profesyonellere açıktır sadece. Halk gezileri düzenlemiyoruz. Avukatlar, hakimler, *D.D.*, bundan hiç hoşlanmayacaklardır."

Çenesini kaldırıp baktı yine Annabelle. "Ben halktan biri değilim ki. Potansiyel bir tanığım."

"Kendisinin de ifade ettiği gibi, hiçbir şey görmemiş bir tanık."

"Belki de sadece hatırlamıyorumdur. Oraya girdince bir şeyler hafızamı tetikleyebilir."

"Annabelle, bir cinayet mahallini görmek istemezsin. Şu arkadaşına bir iyilik yap: Onu her zaman yedi yaşındaki, neşeli oyun arkadaşın olarak hatırla. En iyisi bu." Bobby not defterini kapatıp ceketinin cebine soktu, sonra da suyu bitirip bardağı lavaboya bıraktı.

"Bir şey daha var," dedi birdenbire, sanki bu akına ilk defa gelmiş gibi.

"Nedir?"

"Aslında bilemiyorum. Yani Dori Petracelli 82'-de kaybolmuş. Herkes bu tarih konusunda hemfikir. Aklımı karıştıran asıl nokta, onun kaçırılışının 1980'de gerçekleşen başka bir vakaya çok benziyor olması. Richard Umbrio adında bir adam on iki yaşındaki bir kızı kaçırmış, buraya dikkat, bir çukura kapatmış sonra da. Avcılar şans eseri orayı bulmasa belki de öldürürdü o kızı."

"Kız yaşamış mı? Hâlâ hayatta mı?" Annabelle heyecanlanmıştı.

Bobby ellerini pantolonunun ceplerine sokup evet anlamında salladı başını. "Catherine, Umbrio'nun aleyhinde tanıklık edip adamı hapse gönderdi. İşin garip yanı da bu ya. Umbrio 82'nin Ocak ayında hapisteydi

ama yine de..."

"İki vaka birbirine bağılı gibi," diye araya girdi Annabelle.

"Aynen." Bobby kadına baktı. "Catherine'le hiç karşılaşmadığına emin misin?"

"Sanmıyorum."

"Aslına bakarsan o da seninle karşılaşmadığını söylüyor. Ama yine de..."

"Nasıl bir tip bu?"

"Ah, senin boylarında. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler. Düşünüyorum da, birbirinize benziyorsunuz bence."

Annabelle bunu duyunca gözlerini kırıştırdı. Bobby ya şimdi ya hiç, dedi yine.

"Baksana, onunla tanışmak ister miydin? Yüz yüze. Belki ikinizi aynı yerde buluşturabilirsem... Bilemiyorum, bir şeyleri harekete geçirebilir."

Annabelle bütün bunları kırıdamadan dinlemişti. Bobby'nin onunla oynadığını anlamış olmalıydı. Yüzü asılmış, gözleri küçülmüştü. Bobby kadından bir çıkış, birkaç küfür ya da muhtemel bir fiziksel saldırı bekliyordu. Ama öyle olmadı. Annabelle sessizce duruyordu.

"Sistemden hoşlanmadığın belli," diye mırıldandı sonunda. "Onu anlamak zorundasın ama. Yoksa hayatta kalamazsın." Pırıldayan kahverengi gözlerini Bobby'nin gözlerine dikmişti şimdi. "Catherine nerede yaşıyor?"

"Arizona'da."

"Biz mi gideceğiz, o mu gelecek?"

"Bazı nedenlerden dolayı bizim gitmemiz daha iyi."

"Ne zaman?"

"Yarma ne dersin?"

"Güzel. Bu bize bol bol vakit kazandırır."

"Ne için?"

"Beni olay yerine götürmen için. Sen benim sırlımı kaşırsan ben de senin sırtını kaşıyım. Böyle derler, değil mi Dedektif?"

Kadın Bobby'yi fena köşeye kısırmıştı şimdi. Başını sallayıp yenildiğini ilan etti hemen. Ama Annabelle'in kaskatı duruşunu, inatçı bakışlarını yumuşatmaya bu bile yetmemişti. Bobby geç de olsa, oynadığı oyunun kadını yaraladığını anlamıştı. O ana kadar normal insanlar gibi konuşuyorlardı işte. Belki de Annabelle ondan hoşlanmaya bile başlamıştı.

Bir şeyler söyleme gereği hissetti Bobby. Ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Polislikte yalan söylemek de vardı. Gerekirse bir daha yapacağı bir şey için özür dilemenin anlamı yokm yani.

Bobby kapıya yöneldi. Bella da yattığı yerden kalkmıştı. Annabelle kale kapısını açarken köpek Bobby'nin elini yaladı. Kapı açıldı. Annabelle merakla baktı adama.

"Korkuyor musun?" diye sordu Bobby aniden, kilitleri göstererek.

"Şans hazır zihinlerden yanadır," diye mırıldandı kadın.

"Sorumun cevabı bu değil."

Annabelle bir süre sessiz kaldı. "Bazen," dedi sonra.

"Büyük şehirde yaşıyorsun. Kilit şart."

Annabelle Bobby'yi süzdü. "Neden ailemin sık sık yer değiştirmesiyle ilgili sorular soruyorsun?"

"Bunu sen de biliyorsun."

"Çünkü zanlılar öyle hemen vazgeçmezler. Meçhul bir şahıs altı kızı yıllarca takip edip kaçırdıktan sonra birden kendine yeni bir hobi edinmeye karar vermez. Babamın bir şeyleri bildiğini düşünüyorsun. Bizi sürekli kaçırmasının bir nedeni olduğunu düşünüyorsun."

"Kilit şart," dedi Bobby tekrar.

Kadın acı acı gülümsedi bu kez. Nedense Bobby'nin yüreğini burkmuştu. "Ne zaman?" diye sordu Annabelle.

Bobby saatine baktı. D.D.'yle yapacağı telefon görüşmesini ve savuşturması gereken öfke nöbetini hesapladı. "Seni ikide alırım."

Annabelle başını salladı.

Sürgüler kapanırken Bobby merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştı.

Daha önce hiç polis arabasına binmemiştim. İçeride beni nelerin beklediğini de bilmiyordum. Sert plastik koltuklar mı? Kusmuk ve sidik kokusu mu? Boston emniyetindeki deneyimim gibi bu da bir hayal kırıklığı olmuştu. Lacivert Crown Vic'in diğer dört kapılı sedan otomobillerden bir farkı yoktu. Mavi renkli döşeme koltuklar. Lacivert halı. İki yönlü bir telsiz ve birkaç düğmeden başka değişik bir şey yoktu yani.

Araç yakın zamanda yıkatılmış gibiydi. Paspaslar süpürülmüş, içeriye taze araba kokusu yayılmıştı. Bana özel bir hazırlık mıydı acaba? Teşekkür etmeli miydim bunun için?

Yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerini bağladım. Gergindim, ellerim titriyordu. Kemerini ayarlamam kolay olmamıştı bu yüzden. Dedektif Dodge da yardım etmeye yeltenmemiş; herhangi bir yorumda da bulunmamıştı. Bunun için arabanın temizliğinden daha müteşekkirdim açıkçası.

Dedektifin yokluğunda bir müşterimin pencere fırırlarını bitirmekle uğraşmıştım. Ama doğrusu, ipek

kumaşı dikiş makinesine takmış, ayağımı pedala basmadan, gözlerimi televizyondan ayıramadan oturmuş-tum bütün gün. Bütün büyük haber kanalları saat başı yayın yaptıkları için Mattapan vakasıyla ilgili haberleri kaçırmak imkânsızdı. Ama ne yazık ki çoğu aynı şey-leri söyleyip duruyorlardı.

Eski akıl hastanesi arazisinde, yerin altındaki bir odacıkta altı cesedin bulunduğu dair duyum almış-lardı. Cesetlerin küçük kızlara ait olduğu ve bir süre-dir orada kaldıkları iddia ediliyordu. Polis halen birkaç kanaldan sorgusuna devam ediyordu. (Ben de o kanal-lardan biri mi oluyordum şimdi?) Bu noktadan sonra gerisi hayal gücüne kalıyordu. Madalyondan bahsedil-miyordu hiçbir yerde. Dori'den bahsedilmiyordu. Ric-hard Umbrio'dan bahsedilmiyordu.

Dikiş dikmeyi bırakıp internette Umbrio'ya bak-tım. "Back Bay'de Can Pazarı" başlığı altında buldum aradığımı. Haberde bir gece yarısı polis operasyonun-dan sağ kurtulan Catherine Gagnon'un daha önce ya-şadıkları anlatılıyordu. Küçükken sabıkalı çocuk taciz-cisi Richard Umbrio tarafından tutsak edilmiş, Şükran Günü'nden hemen önce avcılar tarafından bulunmuş-tu.

Ancak asıl kahraman Umbrio değildi bu hikâye-de. Haber daha çok Catherine'in kocası ve varlıklı bir hâkimin tek çocuğu olan Jimmy Gagnon'un rehin al-ma vakası sırasında bir keskin nişancı tarafından vurulup öldürülmesi ile ilgiliydi. Keskin nişancının adı da Robert G. Dodge'du.

Kurbanın babası, Hâkim Gagnon, Memur Dod-ge'u Catherine Gagnon'la işbirliği yapıp oğlunu öldür-mekle suçlayıp dava açmıştı.

İşte size, Dedektif Dodge ve Çavuş Warren'ın anlatma zahmetine girmedeği küçük bir bilgi daha.

Sanla bu kadarı yeterince şok edici değilmiş gibi, başka bir hikâye daha bulmuştum birkaç gün sonrası tarihli. *Aşk Yuvasında Kan Gölü...* Kısa bir süre önce şartlı salıverilen Richard Umbrio'nun Boston'daki lüks bir otele yaptığı baskın sonucu üç kişi ölmüş, bir kişi de ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılmıştı. Umbrio iki kişiyi öldürdükten sonra Catherine Gagnon ve yanındaki Massachusetts Polis memuru Robert G. Dodge tarafından vurularak öldürülmüştü.

Bu iş gittikçe daha ilginç olmaya başlamıştı.

Dedektif Dodge'un yanında otururken hiçbir şey söylemedim. Şimdilik bilgi kırıntılarını bir yere topluyordum. Bobby benim geçmişimle ilgili bir şeyler bulmuştu. Şimdiyse ben onun hakkında bir şeyler öğrenmiştim.

Yanımda oturan adama kaçamak bir bakış attım Sol dirseğini kapıya dayamış, sağ eli direksiyonda, rahat bir şekilde sürüyordu arabayı. Polis memuru olarak Boston'm trafiğine bağışıklık kazanmış olmalıydı. Dar sokakların ve park etmiş arabaların arasında zikzak yaparken ısınma turuna çıkmış NASCAR pilotlarına benziyordu. Bu hızla gidersek on beş dakikaya kalmaz Mat-tapan'da olurduk.

O zamana kadar kendimi hazırlayabilir miydim acaba?

Kafamı çevirip pencereden dışarı baktım. Madem o sessizlikten memnundu ben de memnun olabildim.

Olay yerine gitmekte neden bu kadar acele ettiğimi bilmiyordum. Ama çok istemişim işte. Dori'nin

son günleriyle ilgili hikâyeyi okumuştum. Kızın boy-nundaki, artık eskimiş ve yıpranmış madalyondan göz-lerimi ayıramamıştım. Sonra da zihnim binlerce soru-nun bombardımanına uğramıştı. Muhtemelen onun ai-lesinin bu yirmi beş yıl içinde her gece boğuştuğu so-rularla aynıydı.

Büyükannesinin evinin önündeki bahçeden kal-dırılıp meçhul bir karavana tıkıştırılırken bağırıp yar-dım istemiş miydi? Onu kaçırın adama karşı koymuş muydu? Çocuk kilidiyle kapatılmış kapıları açmaya çalışmış mıydı umutsuzca?

Adam onunla konuşmuş muydu? Madalyonu sormuş muydu? Onu arkadaşından çalmakla suçlamış mıydı? Dori madalyonu adama geri vermeyi teklif et-miş miydi? Ya da kendisini bırakıp Dori Granger'ı ka-çırması için yalvarmış mıydı?

İşin aslı, bu yirmi beş yıl içinde Dori Petracelli'yi düşünmemiştim pek. Şimdiyse benim yerime onun öl-düğünü düşünmek korkunçtu.

Araba yavaşladı. Gözlerimin dolduğunu fark edip utandım. Hemen gözlerimi kırpıştırıp elimin tersiyle sildim yaşlarımı.

Dedektif Dodge kenara çekti. Nereye geldiğimizi bilmiyordum. Çoğunun badanası gelmiş, ön bahçe-le-rinde çimen bile olmayan üç katlı müstakil evlerle do-lu bir sokaktaydık. Muhit yorgun ve yoksul görün-üyordu. Anlamamıştım.

"Anlaşma şöyle," dedi Dodge, şoför koltuğun-dan bana dönerek. "Bölgeye giriş sadece iki yerden. Biz, yani polis, olay yerini muhafaza etmek için etraf-larına kordon çektik. Ancak medya her iki girişin ba-şında kamp kurmuş bekliyor. En ufak bir yorum ya da

görsel malzeme için birbirlerini öldürürler. Herhalde yüzünün haberlerde görünmesini istemezsin."

Bu düşünce beni o kadar korkutmuştu ki nutkum lutul-muştu.

"Peki tamam ben de öyle tahmin etmiştim. Pekâlâ, pek sevimli bir iş değil ama başka çaremiz de yok." Dedektifarka koltuktaki, döşemelerle aynı renkteki bir battaniyeye işaret ediyordu şimdi. "Sen yatacaksın, ben de üzerine battaniyeyi örteceğim. Şansımız yaver giderse o leş kargalarının arasından hızla geçip gideriz, kimse de bir şey anlamaz. İçeri girdikten sonra battaniyenin altından kalkarsın. Hava sahası temizlendiği için helikopterle de görüntü alamıyorlar."

Kapıyı açıp dışarı çıktı. Bense arka koltuğa geçtim, dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etrafında kavuşturdum. Dedektif battaniyeyi açıp üzerime örttü. Birkaç ayarlamadan sonra ayaklarımı ve başımı da örtmüştü.

"Tamam mı?" diye sordu Dedektif Dodge.

Başımı salladım. Arka kapı hızla kapandı. Adamın şoför koltuğuna oturduğunu, vitesi ayarladığını duyabiliyordum.

Hiçbir şey göremiyordum. Sadece asfaltın üzerinde kayan tekerleklerin gürültüsünü duyuyordum. Benzin ve oto parfümü karışımı mide bulandırıcı kokuyu duyuyordum.

Gözlerimi kapattım ve o an anladım. Tanımadığım bir aracın içine atıldığında Dori'nin neler hissettiğini anlamıştım. Bir köşeye kıvrılmış, gözlerini kapamış ölmeyi dilerken neler hissettiğini anlamıştım. Yatmadan önce ettiği duaları ettiğini biliyordum. Ve bize iyi geceler öpücüğü vermeye geldiğine hep lavanta kokan

annesini özlediğini biliyordum.

Battaniyenin altında ellerimle yüzümü kapattım. Ses çıkarmadan ağladım. Hayatınızı kaçarak geçirirken öğreniyordunuz sessizce ağlamayı.

Araba yine yavaşladı. Cam açıldı, Dedektif Dodge kendisini tanıttı. Sonra da bir soru, bir yorum almak için arabanın başına üşüşen kalabalığın uğultusunu duydum.

"Hazır mısınız?" diye sordu Dedektif Dodge.

Battaniyenin altında yine sildim gözlerimin yaşını.

Dori için, dedim kendi kendime, *Dori için*.

Ama aslında babamı ve ondan nasıl nefret ettiğimi düşünüyordum daha çok.

Dodge'un beni arka koltuktan çıkarması gerekiyordu. Polis arabalarını diğer arabalardan ayıran bir özelliği öğrenmiş oluyordum böylece: arka kapılar sadece dışarıdan açılabilirdi. Çıkmama yardım ederken dalgındı gözleri. Sağ omzumdan arkada bir yere bakıyordu. Bakışlarını takip edince arkamdaki diğer bir arabayı gördüm. Yaprakları dökülmüş, dev bir meşe ağacının iskelete benzeyen gölgesinin altına park etmişti. Arabanın yanındaysa üstünde karamel renkli bir ceket, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde huzursuz bir ifadeyle Çavuş Warren duruyordu.

"Şef memurdur," diye fısıldadı Dedektif Dodge kulağıma. "Onun olay yerine onun izni olmadan giremezdik. Merak etme bana kızgın sadece. Sen kolay bir hedefsin o kadar."

Bana hedef denmesine alınmıştım. Hemen doğrulup omuzlarımı geriye çektim. Dodge onaylar anla-

ınında başını sallayınca asıl niyetinin ne olduğundan şüphelenmeye başladım. Bu, Çavuş VVarren'ın sürekli asık suratından daha çok karıştırmıştı aklımı.

Dodge çavuşa doğru yöneldi. Ben de ısınmak için kollarımı göğsümde kavuşturmuş halde peşinden gittim. Akşamüzeri hava karanlık ve serindi. New England'ın en güzel mevsimi, yaprak dökümü iki hafta önce bitmişti. Şimdiyse parlak kırmızılar, nefis turuncular ve cıvı cıvı sanlar yerlerini çamurlu kahverengilere ve solgun grilere bırakmıştı. Hava nemliydi ve küf kokuyordu. Burnumdan nefes alırken etrafta hafif bir çürüme kokusu alıyordum.

Boston Devlet Akıl Hastanesi'yle ilgili bir şeyler okumuştum internette. 1839'da ilk kurulduğunda Boston Deli Hastanesi'ydi adı. 1908'de Boston Devlet Hastanesi olmuştu. Önceleri birkaç yüz hastası ve kendi kendine yeten bir çiftlik görünümüyle hastanenin ortamı *Guguk Kuşu*'nda anlatılanlardan çok farklıydı.

Ama 1950'ye gelindiğinde hasta nüfusu da üç bine çıkınca plana yüksek güvenli iki bina ve etrafına da devasa demir parmaklıklar eklenmişti. Eskisi gibi huzur veren bir yer değildi artık. 1980'de yeni yasalarla birlikte hastane kapatılınca semt halkı derin bir oh çekmişti.

İçeri girerken içimde bir ürperti duymayı, korktuğum zamanlarda olduğu gibi tüylerimin diken diken olmasını bekliyordum. 1-95 karayolunun üzerinde yükselen o terk edilmiş Danvers akıl hastanesi gibi ürkütücü, Gotik bir yapıyla karşılaşmayı bekliyordum. Sanki bembeyaz yüzüyle pencerede belirecek bir hayalet karşılayacaktı beni.

İşin doğrusu, bulunduğum yerden diğer iki bina-

yı göremiyordum. Etrafımızda devasa, asırlık bir meşe ağacı ve dibindeki sık çalılıklardan başka bir şey görülmüyordu. Çalılıkların arasındaki bir patikaya dalan Çavuş Warren'ı takip edip, rüzgârda renk değiştiren altın renkli, sararmış çimenlerin arasından yürüdük. Manzara bir cinayet mahallinden çok keyifli bir doğa yürüyüşüne yakışırdı bu haliyle.

Sonra ayaklarımızın altındaki çamurlu zemin sertleşti. Sağımızda bir açıklık belirmişti. Çöp yığınına benzer bir şey gördüm. Warren bir döküntü yığınının dibinde durdu birden.

"Botanikçiler civarı araştırıyorlar," dedi Dodge'a. "Aşağıda gördüğümüze benzer bir metal raf daha bulmuşlar. Hastanede bunlardan bir sürü varmış herhalde. Arşiv fotoğraflarını taramakla görevlendirdim bir memuru."

"Bunlar hastaneden mi alınmış diyorsun?" diye sordu Dedektif Dodge.

"Bilmiyorum ama plastik torbalar... anladığım kadarıyla yetmişlerde devlet hastanelerinde kullanımı yaygınmış."

Çavuş Warren tekrar yürümeye başlayınca Dedektif Dodge da hemen peşinden gitti. Bense konuşulanları kavramaya çalışarak koşturdum arkalarından.

Bir sıra ağacın arasından geçtikten sonra çıktığımız açıklıkta, kurulmuş parlak mavi bir tente gördüm.

İlk kez duraksamıştım. Bana mı öyle geliyordu yoksa burası gerçekten daha mı sessizdi? Kuşlar ötmüyor, yapraklar hışırdamıyor, sincaplar cıvıldamıyordu burada. Rüzgâr bile kalmamıştı. Her şey donmuş, bekliyordu sanki.

Çavuş Warren emin adımlarla ilerledi. Burada

- bulunmaktan hoşlanmadığım fark ettim. Bu beni daha da huzursuz etmişti. Polisleri bile korkutan bir olay yeri.

Mavi tentenin altında iki büyük plastik kova vardı. Warren kapakları kaldırıp ince, kâğıdımsı bir kumaştan yapılmış tulumları çıkardı. Televizyondaki dedektif dizilerinde gördüğüm şeylere benziyordu.

"Teknik olarak bilim adamları olay yerinde gereken incelemeleri yaptılar gerçi ama bizim yine de mümkün olduğunca temiz tutmamız gerekiyor," dedi bir açıklama yapma ihtiyacı hissederek. Sonra da bir tulum bana, bir tane de Dedektif Dodge'a verdi. "Bu tip durumlarda... yeni uzmanlar her an değişik bir şeyle karşımıza çıkabilirler. Bu yüzden her şeye hazırlıklı olmalıyız."

Soma da aceleyle kendi tulumunu giyinmeye koyuldu. Kolları, bacakları nereye soktuğumuzu çıkarmadım bir süre. Dedektif Dodge bana yardım etmek zorunda kalmıştı. Sonra ayakkabılarını ve saçlarını örttüler. Onların işi bittiğinde ben hâlâ tulumu giymeye çalışıyordum. Utançtan yanaklarım kıpkırmızı olmuştu.

Warren tentenin arkasına doğru ilerledi. Yerdeki bir deliğin başında durdu sonra. Hiçbir şey göremiyordum. Aşağısı zifiri karanlıktı.

Sonra bana döndü çavuş. Mavi gözleri soğuk ve profesyoneldi.

"Aşağıda gördüklerini kimseyle paylaşamayacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu sertçe. "Ne bir komşuna, ne iş arkadaşlarına, ne de kuaförüne anlatmayacaksın. Bu, kesinlikle gizli kalacak."

"Tamam."

"Fotoğraf çekemez, resmini çizemezsin."

"Biliyorum."

"Ayrıca olay yerinde bulunduğun için ileride mahkemede tanıklık yapmak üzere çağırılabilirsin. İsmi artık olay yeri ziyaretçi defterine geçeceği için savunma ve iddia makamlarının sorgularına davet edilebilirsin."

"Tamam," dedim gerçi ama bunu hiç düşünmemiştim aslında. Mahkeme mi? Sorgu mu? Bunu dert etmeyi daha sonraya bırakmaya karar verdim.

"Ve bu *tura* karşılık yarın sabah Arizona'da bize eşlik etmeyi kabul ediyorsun. Catherine Gagnon'la tanışacaksın. Elinden geldiğince somlarımıza cevap vereceksin."

"Evet, kabul ediyorum," dedim kısa ve net. Gittikçe daha çok sabırsızlanıyor, daha çok geriliyordum.

Çavuş Warren bir fener çıkardı. "Önden ben gideceğim," dedi. "Işıkları açacağım. Bunu görünce siz de inebilir-siniz."

Kadın beni son bir kez süzdü. Ben de bakışlarına aynen karşılık verdim. Çavuş Warren hakkında yanılmıştım. Ringde karşıma çıksa o kadar da kolay sere-mezdim yere. Ben daha genç, daha hızlı ve daha güçlü olabilirdim. Ama bu kadın sağlamdı. Zifiri karanlık büyük bir mezarlığa gözünü kırpmadan inebiliyordu.

Babam olsa çok severdi onu.

Warren'ın kafası aşağıda kayboldu. Bir saniye sonra da içeriden ışık sızmaya başladı.

"Son şansın," diye mırıldandı Dedektif Dodge.

Merdivenin en üst basamağına uzandım. Artık daha fazla düşünmek istemiyordum.

Beni ilk çarpan sıcaklık olmuştu. Aşağısı, yukarısından daha sıcaktı. Toprak duvarlar rüzgâra engel oluyor, kış öncesi ayazı kesiyordu.

İkincisi ayakta durabiliyordum rahatlıkla. Hatta kollarımı sallayabiliyor, öne, yana, arkaya yürüyebiliyordum. İçeride iki büklüm durmak zorunda kalacağımı sanıyordum. Oysa Dedektif Dodge'un da inmesine rağmen içeride hâlâ yer vardı.

Gözlerim karanlığa alışmış, parlak spot ışıklarıyla iç içe geçen karanlık gölgeleri seçebilmeye başlamıştım. Bir duvarın dibine gidip sert toprağı elledim.

"Anlamıyorum," dedim nihayet. "Kimse böyle büyük bir yeri elle kazamaz. İşin içinde makine gücü olmalı. Böyle bir çalışmayı nasıl olur da kimse fark etmemiş?"

Çavuş Warren'ın beni onaylayan konuşması şaşırtıcıydı: "Bir inşaat projesinin parçası olduğunu düşünüyoruz biz de. Drenaj çalışması için ya da döküntülerini doldurmak için açılmış olabilir. Kırkların sonu,

ellilerin başında, sürekli artan hasta popülasyonunu karşılayabilmek için yarış halinde yeni binalar yükseliyordu. Sağda solda temeli atılmış ama bitirilmemiş projeler, malzeme yığınları falan görebilirsin."

"Yani bu çukur önceden resmen bilmiyormuş."

"Olabilir." Çavuş omuz silkti. "Bunu soracak fazla kimse kalmamış. Elli yıldan söz ediyoruz."

Elimi yukarı kaldırıp tahta tavanı, sonra da birkaç adım atıp destek direğini elledim. "Peki bütün bunları o mu yapmış? Yani kendi emeli için?"

"Bizim tahminimiz böyle."

"Epey zamanını almış olmalı."

Karşı çıkan olmamıştı.

"Masraflı," diye devam ettim, yüksek sesle düşünerek. "Tahta, çivi, çekiç. Emek de var. Akıl hastalarından biri böyle organize şekilde çalışıp, buraya rahatlıkla girip çıkabilmiş olabilir mi?"

D.D. yine omuz silkti. "Buradaki her şeyi arazi-deki inşaat malzemelerini kullanarak yapmış olabilir. Etrafta çimento tozundan tut, pencere çerçevesine kadar her şey var."

Yüzümü bumşturdum. "Burada pencere yok ama."

"Evet, yok. Buna gerek duymamıştır."

Ürpertimi bastırıp karşı duvara doğru yürüdüm. "Sizce ne zaman başlamış?"

"Bilemiyoruz. Kontrplağın üzerinde otuz yıllık bitki gelişimine rastlandı. Bu da bizi yetmişlere götürüyor. Hastane o zamanlar bitmeye yüz tutmuştu zaten. Neredeyse hiç kullanılmaz olmuştu. Bu da akla yatkın."

"Peki ne kadar süre çalışmış burada?"

"Bilmiyorum."

"Ama bölgeyi biliyor olmalıydı." diye devam ettim, ısrarla. "Hastalardan ya da çalışanlardan biri olmaz mı? Yani baksanıza, burayı biliyormuş, malzemeleri nereden toplayacağını biliyormuş. Tekrar tekrar gelebilmiş."

"İşin bu noktasında her şey mümkün görüyör." D.D.'-nin sesinde yine de şüpheli bir hava vardı. Bana öyle gelmişti ki, o da arazinin terk edilmiş olmasından yola çıkıyor, adamın böyle geniş bir alanda elini kolunu sallaya sallaya çalışabilmesine odaklanıyordu.

Bu düşünceyle birlikte yelkenleri suya indirmiştim biraz. Çenemi kaldırıp amatör dedektifi oynamaya devam ettim.

"Malzemeler var demiştiniz?" dedim.

"Metal raflar, metal sandalye, plastik kova."

"Yatak yok mu?"

"Biz geldiğimizde yoktu."

"Fener, ocak?"

"Hayır, ama tavanda iki kanca vardı ki bunları da fener asmak için kullanmış olabilir."

"Bu kaniya nasıl vardınız?"

"Çünkü kancaları, cesetleri sakladığı metal rafların üstüne asmıştı."

Bir an sendeleyip soğuk, toprak duvara tütündüm ama hemen çektim elini sonra. "Efendim?"

D.D.'nin ifadesi katılaşmış, bakışları sertleşmişti. "Sen söyle. Tanık olduğunu iddia eden sensin. Burada ne görüyorsun?"

"Hiç."

"Arazi, bölge... hiçbirisi sana tanıdık gelmiyor mu?"

"Hayır." Sesim cılız çıkıyordu. "Buraya daha ön-

ce hiç gelmedim. Bana kalırsa" -- tekrar duvardan destek almaya başlamıştım şimdi - "bana kalırsa insan böyle bir yeri unutamaz."

"Doğru," dedi D.D. sertçe. "Bence de unutamaz."

D.D. gelip yanımda durmuştu şimdi. Elini duvara, benim elimin yanına koydu. Sanki bu mezarla ben-den daha iyi başa çıkabileceğini anlatmaya çalışıyor gibiydi. "Şu anda durduğumuz yerde iki metal raf bulunuyordu. Saklamak için kullanıyormuş. Cesetler de oradaydı. Her biri bir çöp torbasında, her rafta üç torba. İki sıra raf."

Bir an yine sendeleyince tırnaklarım toprak duvara batmış, sert ve sıkı toprak tırnaklarımın arasında ufulanmıştı. Ve işte o anda hissedebiliyordum. İçerideki uğursuz hava ürpertmişti beni. Küçük daireler çizerek geri geri yürümeye, bir yandan da gözlerimle yeri taramaya, yerde izler aramaya başlamıştım... Ne izi arıyordum? Boğuşma mı? Kan mı? Yoksa o canavarın, en iyi arkadaşına tecavüz ettiği noktayı mı arıyordum? Ya da tırnaklarını söktüğü yeri. Ya da boğazını kesmeden önce göğüs uçlarını kerpetenle sıktığı yeri.

Babam tarafından hazırlanırken epey mesai harcamış, bir sürü yazı okumuştum. Çocuğunuza *21. Yüzyıl Canavarlarım* okumak varken *İyi Geceler Aydede* 'yi okumaya ne lüzum vardı ki?

Midem bulanmaya başlamıştı ama kendimi tutmak zorundaydım. Düşüncelerim hızlanmıştı. Yedi yaşındaki çocukluk arkadaşımı hatırlıyordum şimdi. Babamın gösterdiği o olay yeri fotoğrafları canlanmaya başlamıştı gözümde.

"Ne yapmış?" dedim, farkında olmadan. "Onları ne kadar süre canlı saklamış burada? Nasıl öldünnüş?

Birbirlerini görmüşler mi? Etraflarında cesetlerle ne kadar kalmışlar burada?

"Işıkları kapatın!" Sesim vahşileşiyor, ipe sapa gelmez sözcükler dökülüyordu ağzımdan. "Allah kahretsin, kapatın şu ışıkları! Onlara ne yaptığını bilmek istiyorum! Bunun nasıl bir şey olduğunu *hissetmek* istiyorum!"

Dedektif Dodge ellerimi tuttu. Avuç içlerimi birleştirip kollarımı savurmama engel oldu, sonra da ellerimi göğsüme bastırdı. Hiçbir şey söylemeden öylece durup gri gözleri sabit, gözlerimin içine bakıyordu. Sonra birdenbire içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Omuzlarım çöktü, kollarım iki yanıma düştü. Histeri krizi bitmiş, yerini hissiz bir yumuşamaya bırakmıştı. Yine Dori'yi düşünmeye başlamıştım. Dori'yi ve ikimizin de ne kadar harika vakit geçirdiğimizin farkında olmadığı o son yazı.

Dori en çok üzümlü dondurma severdi. Bense elmalı. Annelerimizin aldığı karışık paketlerin içinden kimin sevdiği çıkarsa ona verirdi.

Sokakta kim daha hızlı koşacak diye yarış yapardık. Ben bir keresinde düşüp çenemi kanatmıştım. Dori iyi olup olmadığıma bakmak için geri dönünce ben aniden ayağa fırlayıp ondan önce bitiş çizgisine varmıştım, sırfben kazandım diyebilmek için. Bütün gün küs kalmıştı bana da, ben yine de özür dikmemiştim. Çünkü o zamanlarda bile kazanmak, arkadaşımın yüzündeki incimmiş ifadeden daha önemliydi benim için.

Onun ailesi her Pazar kiliseye giderdi. Ben de onlarla kiliseye gitmek isterdim çünkü Dori beyaz kilise elbisesinin içinde çok güzel görünürdü, ama babam kilisenin cahillere göre olduğunu söylerdi. Ben

de öğleden sonra Dori'lere gider, o sabah dinlediği hikâyeleri anlatmasını isterdim. Bu bazen bebek Musa, bazen Nuh ve gemisi, bazen de İsa'nın mucizevi doğumu olurdu. Sonradan içimde bir suçluluk hissetsem bile diz çöküp dua ederdim onunla birlikte. Dua ederken yüzüne gelen ifadeyi, dudaklarına oturan o dingin gülümsemeyi görmek hoşuma gidiyordu.

Acaba bu çukurda da dua etmiş miydi? Hayatta kalmak için mi dua ediyordu yoksa Tanrı bir an önce canını alsın diye mi? Ben de dua etmek istiyordum. Dizlerimin üstüne çöküp Tanrıya içimdeki bu büyük yükün birazını alması için yalvarmak istiyordum. Zira sanki bir yumruk içime girmiş yüreğimi sökmeye çalışıyor gibiydi. Bir insan bu kadar çok acıyla nasıl yaşayabilirdi? En iyi arkadaşımın ailesi bunca yıl nasıl katlanmışlardı bu acıya?

Hayat böyle mi olmalıydı? Küçük bir kız, ömrü boyunca gölgelerden kaçmak ile karanlıkta erken bir ölümü tatmak arasında bir seçim yapmak zorunda mıydı? Nasıl bir canavardı bunu yapan? Dori neden kaçmamıştı?

O an, annemin babamın ölmüş olması mutlu etmişti beni. Dori'nin başına neler geldiğini bilmek zorunda kalmamışlardı. Babamın verdiği karann, kızının en iyi arkadaşının başına ne işler açtığını bilmek zorunda kalmamışlardı.

Ama hemen sonra bir huzursuzluk doğdu yine içimde. Zihnimin karanlık köşelerinden bir gölge canlandı yine...

O da biliyordu. Bunu nasıl anlamıştım bilmiyorum ama onun da bildiğine emindim. Babanım, Dori'nin başına gelenleri bildiğini düşününce, etrafımdaki

- dört duvarın üzerime kapanacağını hissettim.

Buna daha fazla dayanamıyordum. Ellerimi kaldırıp başımı tuttum.

"Kurbanlar hakkında daha fazla bilgi edinmek için adli antropologun raporunu beklemekteyiz," diyordu Çavuş VVarren.

Bense kafamı sallamakla yetiniyordum.

"Sonuçta çok metodik, son derece zeki ve sapkın biri, aradığımız."

Kısa bir kafa sallama daha.

"Haliyle, o zamanlardan -özellikle de evinizi gözetleyen o meçhul şahısla ilgili - her şey çok işimize yarayacaktır."

"Şimdi yukarı çıkmak istiyorum ben," dedim.

Karşı çıkan olmadı. Dedektif Dodge önden çıktı. Yukarıda yardım için elini uzattı bana. Bense reddedip kendi başıma tırmandım. Rüzgâr artmış, kuru yaprakların arasında uğuldamaya başlamıştı. Batıcı esintiye doğru uzattım yüzümü. Sonra parmakları yumruk şeklinde sıktım. En iyi arkadaşımın mezarından kalanlar tırnaklarımın altına dolmuştu.

Arabaların yanma döndüğümüzde bir devriye memurunun bizi beklemekte olduğunu gördük. Adam Çavuş Warren'ı bir kenara çekip alçak sesle bir şeyler söyledi.

"Onu kaç kere gördün?" diye sordu kadın sertçe.

"Üç ya da dört kere."

"Neyin nesiymiş?"

"Eskiden burada çalıştığını söylüyor. Bir şeyler biliyormuş. Ama sadece sorumlu kişilerle konuşmak istiyormuş."

Warren memurun üzerinden, Dedektif Dodge ve benim olduğum yere doğru baktı. "Biraz gelir misin?" diye seslendi sonra, tabii ki Bobby'ye.

Bobby bana baktı. Bense omuz silktim. "Arabada beklerim ben."

Doğru cevap buydu herhalde. Warren devriye memuruna döndü. "Getir onu. Madem bu kadar çok konuşmak istiyor, bakalım ne diyecekmiş."

Ben Crovvn Vic'e dönmüştüm. Rüzgârdan, bu

görüntülerden ve kokulardan uzak durmak istiyordum. O keyifli doğa yürüyüşleri aklımdan çıkıp gitmişti. Buldozerleri getirip burayı dümdüz etmelerini istiyordum şimdi.

Yolcu koltuğuna oturup iyice gömülmüştüm. Dedektif Dodge, Çavuş Warren'ın yanına gittiğinde pencereyi araladım biraz.

Devriye memuru birkaç dakika sonra çıkagelmmişti. Yanında da gür, beyaz saçlı, ihtiyar bir delikanlı getirmişti.

"Adım Charles," diye atıldı adam, Warren'la ve Dodge'la tokalaşırken. "Charlie Marvin. Üniversitede okurken hastanede çalışırdım. Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Sorumlu memur siz misiniz?" Adam heyecanla Dedektif Dodge'a dönmüş, ama dedektif başıyla yanındakini işaret etmişti. Charlie aynı heyecanla Çavuş Warren'a yöneldi bu kez. "Hay Allah," diye gürledi, ardından da kocaman bir tebessüm patlattı. Bu adamdan hoşlanmamak zordu gerçekten. "Siz bana bakmayın," dedi Warren'a. "Cinsiyet ayrımından değil yani. Yaşlı bunağın tekiyim sadece."

Warren güldü. Çavuş NWarren'ı kahkaha atarken görmemiştim hiç. Ona insani bir hava vermişti bu.

"Tanıştığımıza sevindim Bay Marvin."

"Charlie, Charlie. 'Bay Marvin' babamı hatırlatıyor, Allah rahmet eylesin."

"Sana nasıl yardımcı olabiliriz Charlie?"

"Mezarları, bulunan altı kızı gördüm haberlerde. Allah sizi inandırsın, yıkıldım. Burada neredeyse on yıl çalışmışlığım var. Önce hastabakıcı olarak, sonra da geceleri ve hafta sonları papaz olarak. Beş altı kez ölüm tehlikesi atlattım. Ama yine de güzel günlerdi.

Kızların ben buradayken ölmüş olmaları huzursuz ediyor beni. Hem de çok."

Charlie umutla Warren ve Dodge'a baktı ama ikisinden de tek bir söz çıkmamıştı. Artık stratejilerini öğrenmiştim. O sessiz yaklaşımı benim üzerimde de uygulamışlardı.

"Yani," diye devam etti Charlie hevesle, "çoğu zaman kahvaltıda ne yediğini bile hatırlamayan bunağın teki olabilirim ama o günlerle ilgili hafızam ayna gibi. Birkaç not tutmuşluğum bile var. Bazı hastalar hakkında" - adam boğazını temizledi, gergindi şimdi - "ve özellikle bir personel hakkında. İşinize yarar mı bilmem ama ben yine de bir şeyler yapmak istiyorum."

Dodge göğüs cebine uzanıp bir not defteri çıkardı. Charlie de bundan cesaret alıp elinde tuttuğu küçük bir defteri çıkardı ortaya. Elleri biraz titriyordu ama sesi hâlâ güçlüydü.

"Hastanedeki çalışmalarla ilgili bilginiz var mı?" diye sordu adam dedektiflere.

"Hayır." İlk konuşan Dedektif Dodge olmuştu. "En azından yeteri kadar yok."

"İşe ilk başladığımda 1800 hasta vardı," dedi Charlie. "On altı yaşından büyük, her ırktan, cinsiyetten, sosyoekonomik sınıftan hastaya hizmet veriyorduk. Bazılarını aileleri teslim ediyordu ama çoğunlukla polis nezaretinde geliyorlardı. Kompleksin doğu kanadı kronik vakaları için; şu anda durduğumuz batı kanadı ise akut vakalar içindi. Ben hasta kabulde başlamıştım işe. Bir yıl sonra Nöbet Sorumluluğuna terfi edip maksimum güvenli 1 binasının 1-4 biriminde çalışmaya başladım.

"İyi bir ekiptik aslında. Eleman eksikimiz vardı

gerçi - çoğu geceler tek başıma kırk hastaya bakmak zorunda kalırdım -ama işimizi iyi yapardık. Deli gömleği, kelepçe ya da fiziksel şiddet kullanmadık hiç. Çok sıkıştıkça hastanın üzerine atılıp kolunu falan bükerek, yardım gelene kadar beklerdik. Zaten çoğu zaman bir hastabakıcı hemen yetişip sakinleştirici iğne yapardı.

"Ama hastabakıcıların asıl görevi hastaların huzurlu, temiz ve sağlıklı olmasını sağlamaktı. Doktorların reçetelerine göre ilaçlarını verirdik. Ben kendim kas içi enjeksiyonla ilgili biraz eğitim almıştım. Kesttiğim, kişinin kalçasına sodyum amiral iğnesi yapmak gibi şeyler. Bazen işler tehlikeli haller de alabiliyordu tabii. Hayatta kalabilmek için vücut geliştirmeye bile sardırılmıştım bir ara. Ama maksimum güvenlikte yatıyor da olsalar, hastaların en büyük ihtiyacı insanca muamele görmektir bence. Onlarla konuşurdunuz. Sakin ve mantıklı konuşurdunuz. Onların da sakin ve mantıklı olmalarını bekler gibi davranırdınız. Bunun ne kadar işe yaradığını bir bilerseniz."

"Ama her zaman da değildir," diye araya girdi Çavuş Warren.

Charlie başını salladı. "Evet, her zaman değil." Parmağını havaya kaldırdı. "İlk seferinde az daha ölecektim -Paul Nicholas. 120 kiloluk dev bir paranoyak ve şizofren. Çoğu zaman tecritte tutuluyordu. Penceheleri parmaklıkları, içeride sadece uyumak için kalın deri bir matın bulunduğu özel odalardı bunlar. Lastik oda diyorduk o zamanlar. Bir gece işe geldiğimde adamı çıkarmışlardı. Şefim Alan Woodward, Paulie'nin sorun çıkarmadığına emindi.

"İlk birkaç saat hiçbir şey olmadı. Vakit gece yarısı olmuş, ben biraz çalışmak için birinci kattaki oda-

ya inmiştim ki yukarıdan, sanki bir yük treni geçiyor-
muş gibi gürültüler geldi. Hemen telefona sarılıp imdat
sinyali gönderdim ve yukarı fırladım.

"Paulie oturma salonuna girmiş, beni bekliyordu.
Beni görür görmez üzerime atladı. Ben kenara kaçınca
Paulie de kanepelerden birinin üzerine düşüp çenesini
vurmuştu. Hemen sonra ayağı kalkıp üzerime sandal-
yeleri falan fırlatmaya başladı. Bir pinpon masasının
arkasına kamıştım. Beni yakalamaya çalışıyor, ben
kaçıyordum. Pinpon masasının etrafında çizgi filmler-
deki dolanıp duruyorduk yani. Sonunda Paulie bu oyun-
dan sıkıldı tabii. Koşmayı bıraktı. Pinpon masasını
parçalamaya başladı. Acı gücüyle hem de.

"Abartıyorum sanmayın sakın. Adam öfke ve
testosteron yüklüydü. Önce masanın etrafındaki metal
ereveyi çıkardı, sonra da bütün masayı parça parça
etmeye başladı. şimdi işim bitti diye düşünüyordum.
Pinpon masası o kadar da büyük değıldi ve Paulie hızlı
ilerliyordu. Ama arkaya bir baktım ki iki hastabakıcı
salonun kapısına gelmiş bile.

"'Yakalayın şunu!' diye bağırdım. 'Sodyum ami-
ral yapın!'

"Ama adamlar öylece kalakalmışlardı. Kapıda
durmuş, Paulie'nin yaptıklarını izliyorlardı. Tabiri ca-
izse altlarına sıacaklardı korkudan.

"'Hey!' diye seslendim yeniden. 'Hadi ama o-
cuklar!'

"Biri öksürdü. Bu da Paulie'nin arkasına dönme-
sine yetmişti. Bense fırsat bu fırsat, masanın üzerin-
den atlayıp kolunu yakaladığım gibi büktüm arkadan.
Hastabakıcı arkadaşlar da nihayet canlanmış, yardıma
koşmuşlardı. Yine de Paulie'yi sakinleştirmek için on

dört sodyum amital iğnesi ve iki saat harcamıştık. Haliyle adam uzunca bir süre tecritten çıkamadı. Alın size bir isim. Paulie Nicholas!"

Charlie hevesle dedektiflere bakıyordu şimdi. Dedektif Dodge daha fazla dayanamayıp ismi deftere not ederken Çavuş Warren hiç istifini bozmadan duruyordu, kaşlarını çatmış halde.

"Bu hasta, yani Paul 'Paulie' Nicholas, tecritte kalıyordu, değil mi?"

"Evet hanımefendi."

"Ve tecritte olmadığı zamanlarda ilaç alıyordu herhalde."

"Ah tabii efendim. Onun gibi biri için başka türlü düşünülemezdi bile."

"Anlıyorum Charlie. Nicholas senin ve bütün personel için büyük bir tehdit teşkil ediyordu. Ama gördüğün muameleye bakılırsa, serbest kalıp dışarı çıkması pek muhtemel görünmüyor."

"Ah hayır. Paul maksimum güvenlikliydi. Bu da 24/7 kilit altında tutuluyordu demek. O hastalar tek başına dışarı çıkartılmazlardı."

Çavuş Warren başını salladı. "Aradığımız kişi, Charlie, dışarı çıkabilen biri olmak zorunda. Hem de sık sık. Hastalardan dışarı çıkabilenler var mıydı? Yoksa bu durumda personeli mi araştırmak zorundayız?"

Charlie bir an durup kaşlarını çatı. "Şey, aslında bunu sona saklamak istiyordum ama hatırladığım bir olay var ki..."

"Evet?" diye bastırdı Warren.

"1970," dedi Charlie. "Başhemşire Jill Cochran biz üniversitelileri sevmesinin bir nedeni vardı. Tamam güçlü kuvvetliydik ve bu da önemliydi. Ama ay-

uca... genç ve iyimserdik. Hastalarla öylesine değil canıgönülünden ilgileniyorduk. Ben daha o zamandan papa olmak istediğimi biliyordum. Akıl hastanesi de dertli ruhlara ulaşmak için iyi bir yerdi. O zamandan öğrenmiştim doğru zamanda söylenen doğru bir sözün neler yapabileceğini. Ama işin aslı, orası elinizi kolunuzu sallaya sallaya dolaşacağınız bir yer değildi.

"Eskiler, yıllardır orada çalışan 'tecrübeli' hastabakıcılar vardı... inanın bana, bazıları hastalardan daha deli olup çıkmıştı. Kendilerini adeta hastaneye kapatmışlar, dışarıda nasıl bir hayat olduğunu unutmuşlardı. Kabulde işe başladığını sıralarda bacağında pis bir bandajla dolaşan bir hasta vardı. İlk gece Nöbet Sorumlusu'na sordum o bandajın ne olduğunu. Hiçbir fikri yoktu. Hastanın bacağında bandaj olduğunun farkında bile değildi. Bunun üzerine hastanın odasına gidip bacağına bakmak istedim. Bandajı çıkarır çıkarmaz cerrahat fışkırmaya başladı adamın bacağından. Gözüme bile kaçmıştı. Sonra da yaradan kurtçuklar çıkmaya başlamıştı.

"Sonradan öğrendim ki zavallı adamın bacağında iki ay önceden ülserleşme başlamış. Doktor yarayı bandajlayıp kapatmış. Kimse de bir daha bakmamış. Tek bir hastabakıcı bile. Aylardır adam gözlerinin önündeydi ama *görmüyorlardı* işte.

"Bu kötüydü tabii. İhmalkârlıktı. Ama bazen işlerin daha da kötüye gittiği oluyordu."

Charlie sözlerine ara verdi. Yine huzursuzdu. Şimdi Warren ve Dodge dikkat kesilmişti. Bulunduğum yerden iki dedektifin de Charlie'nin söyleyeceklerine ne kadar önem verdiklerini anlayabiliyordum. Ben de dahil.

Emekli papaz derin bir nefes aldı. "Neyse, bir gece yatılı kadın hastalara bakan hemşirelerden biri beni aradı. Keri Stracke. Falanca bugün nöbetçi mi, diye sordu. Evet dedim. Keri adamın nerede olduğunu sordu. I Binasında biraz dolandım ama adamı görememiştim. Çıkmıştır, dedim. Belki de yemeğe gitmiştir. Uzun bir bekleyiş oldu. Keri, epey garip bir sesle, hemen yanma gelmemi istedi.

"Ben yalnızdım. I Binasını bırakıp gidemezdim. Kadına anlatmaya çalıştım ama nafile, yine o tuhaf sesle, başka seçeneğim olmadığını söyledi. *Derhal* gitmem gerekiyormuş. Ne yapabilirdim ki? Ben de meraklanmıştım. Gittim. Keri beni girişte karşılayıp tek söz etmeden üst kata çıkardı. Bir hasta odasının önünde durduk. Kapı kapalıydı. Camdan içeri baktım ki bir de ne göreyim, bizim hastabakıcı hastanın biriyle yataktaki. Kız on yedi yaşında, gerçekten güzel bir tip ve kaskatı kesilmiş. Bir insanı bu kadar çok öldürmek istediğimi hatırlamıyorum."

"Peki ne yaptın?" diye sordu DedektifDodge yumuşakça.

"Kapıyı açtım. Adam sesi duyunca kafasını kaldırıp baktı. Her şeyin bittiğini anlamıştı. Kızın üstünden indi, fermuarını çekti ve odadan çıktı. Bense onunla I Binasına kadar gittim ve şefimize haber verdim. Adam hemen kovuldu tabii. Hastaların istismarıyla ilgili nasıl hikâyeler duyuyorsunuz bilmem ama bizim orada bu tarz bir davranışa göz yumulmazdı. Adam'ın işi bitmişti. Bunu o da biliyordu."

"Adam'ın soyadı neydi?" diye sordu Dodge.

"Schmidt," dedi Charlie, iç geçirerek.

"Hadise polise bildirildi mi?" diye sordu Çavuş

krmz

www.cizgiliforum.com

Warren, kısa ve sert.

Charlie hayır anlamında salladı başını. "İdare bazı şeylerin duyulmasını istemiyordu."

Warren kaşlarını kaldırdı. "Adam'a ne olduğunu biliyor musun?"

"Sayılmaz. Ama..." Yine o duraksama. "Birkaç kere daha gördüm onu. Hem de bahçede. Biraz uzaktan görmüştüm ama o olduğuna emindim. Sonunda yanına gidip orada ne halt ettiğini sordum. Alması gereken birkaç evrak varmış. Saat akşam ondu ve bu söylediği pek aklıma yatmamıştı. Ertesi gün Jill Cochran'a sordum meseleyi. Hiçbir fikri yoktu. Kadın hastalara bir süre dikkat ettik. Kimse bu konuda konuşmuyordu ama hepimiz tetikteydik. Sonra da Adam'ı bir daha görmedim. Ama biliyorsunuz arazi çok büyüktür."

Dodge kaşlarını çattı. "Güvenliği sağlamak için devriye gezmez miydiniz?"

"Gece kapıları kilitler, 24/7 adam bulundururduk tesiste. Ama... sabahın erken saatlerinde benim gibi hastabakıcılar pek dolaşmazlardı dışarıda. İlgilenmemiz gereken hastalar olduğu için içeride beklerdik." Charlie omuz silkti. "Birileri girip çıkıyorduydu biz görememiş olabiliriz. Bu daha önce de oldu biliyorsunuz."

"Daha önce de mi?" diye sordu Warren.

"Arazide bir cinayet işlendi. Yetmişlerin ortasında, kadın hemşirelerden biri öldürülmüştü. Hatırladığım kadarıyla hastabakıcılardan biri, sabah işe geldiğinde kabul binasının penceresinden bakarken görmüş cesedi. Ingrid, inga... Inge. Inge Lovell'di galiba adı. Tecavüz edilmiş sonra da dövülerek öldürülmüştü. Korkunç bir trajediydi. Polis de çağırıldı ama ortada

tanık yoktu - hastabakıcılar hiçbir şey görmemişlerdi."

Warren başım sallıyordu şimdi. Charlie'nin hikâyesi ona bir şeyler hatırlatmış gibiydi. "Tutuklanan olmamıştı," dedi.

"Dedikodulara bakılacak olursa hastalardan biri yapmış," dedi Charlie. "Çoğunluk bunu yapanın Christopher Eola olduğuna inanıyorduk. Ben de şaşırmasdım hani. Eola, hastabakıcı lığa başladığım ilk zamanlarda yatırılmıştı. Pazarları geldiğimde ara sıra görürdüm onu. Korkunç bir tipti bu Bay Eola. Acımasız delilerden."

Dodge defterin sayfalarını karıştırmaya başlamıştı. "Eola, Eola, Eola."

"Telefon hattından," diye mırıldandı Warren.

İkisi de işkillenmişti şimdi.

"Bize Eola hakkında ne anlatabilirsin?" diye sordu Warren, Charlie'ye.

Charlie başını yana eğdi. "Bütün hikâyeyi mi istersiniz yoksa dedikoduyla karışık halini mi?"

"Her şeyi duymak istiyoruz," dedi Warren.

"Eola bize geldiğinde genç bir adamdı. Ailesi yetirmiş diye biliyorum. Çocuğu bırakıp arkalarına bile bakmadan gitmişler, bir daha da geri dönmemişler. Dedikoduya göre Eola'nın küçük kız kardeşiyle uygun bir ilişkisi olmuş. Aile bunu öğrenince ip kopmuş. Güle güle Christopher.

"Eola yakışıklı bir çocuktur. Kumral saçlar, parlak mavi gözler. Çok iri yarı değildi. 1.80 ya vardı, ya yoktu, ama zayıf bir çocuktur. Biraz efemineydi desem yalan olmaz. Belki de bu yüzden hastabakıcılar onu bir tehdit olarak görmezlerdi.

"Ha, akıllıydı da. Çok da sosyaldi. Eski hayatına

baksan kendini ayrı tutardı diye düşünebilirsiniz. Oysa **çocuk** oturma salonunda takılmayı, hasta arkadaşlarına müzik çalmayı, kitap okumayı falan seviyordu. Daha da önemlisi iyi sigara sarardı. Biliyorum buna artık iyi gözle bakılmıyor ama o zaman doktorlar, hemşireler, hastalar, yani herkes sigara içerdi. Hatta şöyle söyleyeyim, bir hastayla işbirliği yapmak istiyorsanız ona bir sigara vermeniz yeterli oluyordu. İşler öyleydi o zamanlar.

"Neyse, sigaralar çoğunlukla sarmaydı ve çeşitli ilaçlardan dolayı motor becerileri hasar görmüş bazı hastalar kendi sigaralarını saramazlardı. İşte bu noktada Christopher yetiştirdi imdada. Onu ilk gördüğümde yaptığı da buydu. Güneş odasında oturmuş, sırada bekleyen hastalara neşeyle sigara sarıyordu. Garip bir şey ama onunla ilk kez göz göze geldiğimizde ondan hoşlanmadığımı fark ettim. Başımıza bela açacağını hissetmiştim. Gözlerinden belliydi. Köpekbalığı gözlerinden."

"Peki Eola ne yapmıştı?" diye araya girdi Dodge.
"Neden bir tehdit olarak görülmüştü?"

"Sistemi öğrenmişti."

Kulak kesilmiştim. Kendime engel olamıyordum. Hemen diplerindeki arabanın içinde oturmuş, kulağımı aralanmış pencereye dayamış, bir çeşit dejavu yaşıyordum. Babamın bir keresinde, benimle aynı notları alan Christopher Eola diye birinden bahsettiğini hatırlıyordum. Tüylerim diken diken olmuştu.

"Sistem mi?" diye soruyordu Dodge.

"Saatler, vardiya değişimleri, yemek molaları. Ve en önemlisi, ilaçlar. Zavallı Inge'nin ölümüne kadar kimse fark etmemişti. Ama idare biraz araştırınca an-

laşılmıştı ki, hastabakıcılardan bazıları vardiyalarda uyuyakalıyorlardı. Hem de bir kişi falan da değil. Herkes aynı zamanlarda uyuyordu. Tabii bu başhemşireyi işkillendirmişti. Bir gece kabulde habersiz teftişe geldi Jill. Eola'yı odada, hastabakıcının yemek torbasına bir şeyler karıştırırken yakaladı. Çocuk kafasını kaldırıncaya Jill'i görmüş ve aniden gülümsemişti.

"O bakışı gören Jill ise işinin bittiğini anlamış. Hemen kapıyı kapatıp Eola'yı içeride bırakmış. Eola kadını iyilikle ikna etmeye çalışmış. Aşırı tepki verdiğini, her şeyi açıklayabileceğini falan söylemiş. Ama Jill dinlememiş. Bunun üzerine Eola hayvanlar gibi böğürerek kapıya yüklenmeye başlamış. Daha iri yarı biri olsa kapıyı aşağı indirirdi ama dedim ya Eola öbür kas yığınlarından değildi. Jill hastabakıcılardan biri gelen kadar çocuğu içeriden on beş dakika tutmayı başarmış. Sonra da basmışlar sodyum amitali.

"Sonradan anlaşıldı ki, Eola hasta arkadaşlarından thorazine kapsülleri aşırıp hastabakıcıların yemeklerine kalıyormuş. Dahası arkadaşlarını kışkırtıp yukarıda olay çıkarttırıyormuş. Hastabakıcı meseleyle ilgilenmek için çıktığındaysa o aşağı sıvışıp işe koyuluyormuş. Tabii Christopher bu suçlamaların hiçbirini kabul etmedi. Ne zaman bir soru sorsanız gülümsüyordu sadece."

Warren ve Dodge birbirlerine baktılar. "Anlaşılan Eola rahatlıkla dışarı çıkabiliyormuş."

"Herhalde."

"Peki, hangi yılda oluyor bu?"

"Eola 1974'te kabul edilmişti."

"Kaş yaşındaydı o zaman?"

"Galiba yirmi yaşında falandı."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Sonunda yakalandı."

"Ne yaparken?"

"Hastaları isyana kıskırtırken. Bir yolunu bulup tecritteki deri matlardan birini aşırmayı başarmış. Sonra da diğer hastaları arbede çıkarmaya teşvik etmiş. I lastabakıcı üst kata çıktığında ise hastalar adama matla vurup etkisiz hale getirmişler. Ama Eola küçük bir hesap hatası yapmıştı. O zamanlar yatan bir hastamız vardı - Rob George. Eski ağır sıklet boks şampiyonu. İlk iki yılını koma servisinde geçirmişti. Ama üç gün öncesinde ayağa kalkmış, hatta oturma salonuna kendi başına yürüyerek gelmişti. Nöbetçi hastabakıcı kazasız belasız adamı yatağına götürmüş ama bir saat sonra gelip baktığında adamın yatakta oturmakta olduğunu görmüş. Kendine gelmekte olduğuna karar vermiş bunun üzerine.

"Eola'nın isyan çıkardığı gece bütün birim ayaktaymış. Gürültüye bizim şampiyon da kalkmış yatağından. Rob oturma salonuna girmiş. Yerde baygın yatan hastabakıcıyı görmüş. Sonra da kendisine sırtıtmakta olan Christopher'a bakmış.

" 'Haberler müthiş adamım,' diyecek olmuş Eola.

"Ve Bay George bir yumrukta yere sermiş Christopher'ı. Sağlam bir sol kroşe. Sonra da yatağına dönmüş. Diğer hastalardan biri aşağı inip alarm ziline basmış. Eola olmadan kimse ne yapacağını bilmiyormuş yani.

"Hastabakıcılar gelip ortalığı yatıştırmışlar. Ertesi sabah Rob uyanıp annesini sormuş. Altı hafta sonra da taburcu edildi. O gece olan hiçbir şeyi hatır-

lamıyordu. Doktorların söylediğine göre koma halinden çıkan çoğu hastanın ilk hareketleri, kas hafızasına dayalı refleks hareketleri olurmuş. Yatakta doğrulmak gibi. Yürümek gibi. Ya da herhalde eski bir boks şampiyonuysan sağlam bir sol kroşe gibi."

"Peki, Christopher'a ne oldu?"

"Hasta arkadaşları onu ele verip her şeyi anlattılar. Yönetim de azılı delilerin kapatıldığı Bridgewater'a transfer etti onu. Bir daha da haber alamadım ondan. Ama Bridgewater'da böyle olur. Burası" -Charlie ayaklarının dibindeki yeri işaret ediyordu — "tedavi içindi. Bridgewater ise... bir kez girdin mi bir daha çıkamazsın."

Çavuş Warren kaşını kaldırdı. "Ne hoş."

Charlie omuz silkti. "Eskiden böyleydi işte."

"Ama salıverilmiş de olabilir," diye araya girdi Dodge. "Yetmişlerin sonlarına doğru hasta popülasyonu da azalıyordu, değil mi? Yeni kanunlar sadece Boston Akıl Hastanesi'nin değil daha birçok yerin kapanmasına neden oldu."

Charlie başını sallıyordu. "Doğru, doğru. Utançtan bence." Başını havaya dikti. "Beni burada tutan şey neydi biliyor musunuz? Dört yıl çalışıp arkasından altı yıl da gönüllü olarak gelmemin nedeni? İnsanların bir akıl hastanesiyle ilgili korkunç hikâyeler anlatmayı *sevdiklerini* söylemiştim ya. Ama burası iyi bir hastaneydi. Rob George gibi doğru tedaviyle komadan çıkıp sevdiklerine kavuşan hastalarımız oldu. Beni az daha öldürecek olan diğer hasta Benji adında bir sokak serserisiydi. Yakışıklı bir çocuktı, yakışıklı bir İtalyan aygırıydı ama yabaniydi. Polis getirmişti onu. Benji ilk hafta çırlıçıplak halde bir tecrit odasında kalmıştı.

•Hiinin duvarları ve vücudunu kendi dışkıısıyla boyamıştı. Bir tek gözleri kalmıştı açıkta.

"Bir gün onun bakımını yaparken üstüme çullandı. Başka bir hastabakıcı yetişmeseydi boğacaktı beni. Ama bakın ne diyeceğim. Sonradan iyi bir çocuk olup çıktı. Gerileme diyordu doktorlar. Bir çeşit travma sonucu iki yaşında bir çocuğa dönmüştü. Konuşmuyor, yemiyor, tuvalete gitmiyor ya da giyinmiyordu. Ama ona iki yaşında bir çocukmuş gibi davranmaya başladıktan sonra çok yol kat ettik. Pazarları gelir ona çocuk kitapları okur, aptal şarkılar çalardım. Biraz zaman, tedavi ve ilgi alakayla Benji gözlerimizin önünde büyüüp adam olmuştu. Üstünü başını giymeye, tuvaleti kullanmaya, çatal bıçakla yemek yemeye, lütfen ve teşekkür ederim demeye başladı. İki yıl içinde öyle bir noktaya gelmişti ki, kurul üyelerinden biri onu Boston Latin'e bile yazdırdı. Gündüzleri okula gidiyor, geceleri buraya yatmaya geliyordu. Oturma odasındaki kargaşanın ortasında ders çalışırken görebilirdiniz onu.

"Benji sonunda mezun oldu, bir iş buldu vvkene bir ev tuttu. Bu hastane olmasa bunların hiçbirisi gerçekleşmezdi." Charlie üzgünce başını salladı. "İnsanlar bir akıl hastanesinin kapandığını görünce bir şeylerin başarıldığını sanıyorlar. Burada üç bin kişi tedavi gördü. Hastaneler kapanınca ne oldu peki? Akıl hastalıkları yeraltına sızdı, evsiz barınaklarına ve şehirdeki parklara yayıldı. Vergi mükellefleri için evlerden ırak olsun yeter. Bu büyük bir ayıp."

Charlie iç geçirip kafasını salladı yine. Bir an daha geçti. Omuzlarını doğrultup elindeki kâğıdı uzattı. "Eski tesisin haritasını çizdim," dedi Çavuş Warren'a.

"Binaları yıkmaya başlamadan önceki halidir. Soruşturmanızda işinize yarar mı bilmiyorum ama o mezar epey eskiymiş gibi geldi bana. Belki bu sayede olay yerini doğru resmin içine koyabilirsiniz."

Warren kâğıdı alıp incelemeye başladı. "Bu çok iyi oldu Charlie. Çok işimize yarayacak. Ayrıca zaman ayırıp bizimle konuştuğun için de minnettarız. Sen gerçek bir beyefendisin."

Dodge adamın adresini, telefonunu aldı. Konuşma bitmişti.

Ancak son anda polis memuru Charlie'yi geri götürürken yaşlı adamın benim olduğum tarafa bakasımtı. Ben oturduğum yerden doğrulup yüzümü pencereye bastırarak kulağımı açıklığa doğru uzatmış halde yakalanmıştım adama.

Charlie beni görür görmez durup yanıma yaklaştı.

"Affedersiniz bayan," diye seslendi bana. "Sizlerle tanışıyor muyuz?"

Dedektif Dodge hemen müdahale etmişti. "Soruşturmada yardımını istediğimiz biridir," diye mırıldandı, emekli papazı polis arabasına doğru götürerek. Charlie arkasını dönüp yeniden bakınca ben pencereyi kapatıp içeri gömüldüm. Charlie Marvin'i tanımıyordum. O beni nereden tanıyordu ki?

Polis arabası basıp gitmişti.

Ama benim kalbim küt küt atıyordu.

Kuzey Yakası'na doğru yol alırken ikisi de suskun-
du. Annabelle yan camdan dışarı bakıyor, kolye-
sinin ucundaki cam şişecikle oynuyor, Bobby ise gö-
zünü yolda ayırmazken parmaklarıyla direksiyonda
ritim tutuyordu.

Bobby bir şeyler söyleme gereksinimi duyuyor-
du. Kafasında birkaç giriş tasarlamıştı. *Merak etme.*
Sabaha bir şeyin kalmaz. Hayat devam ediyor.

Bunlar insanlardan daha önce duyduğu zırvalara
benzediği için çenesini açmamaya karar verdi sonra.
İşin doğrusu Annabelle'in hayatı gerçekten berbattı ve
içinden bir ses, işlerin daha da kötüye gideceğini söy-
lüyordu. Özellikle de Catherine Gagnon'la yüzleştiği
zaman.

Annabelle'in ismini Catherine'e sırf merakından
sormuştu aslında. Annabelle Catherine'i tanımadığını
iddia ediyordu ya, Catherine ne düşünüyordu acaba.
Oysa Catherine de Annabelle diye birinin varlığından
habersizdi.

Ancak iki kadın da yeraltı odacıklarını tercih eden avcılara yem olmuşlardı. İki kadının da dış görünüşü inanılmaz derecede benziyordu. Ve ikisi de seksenlerin başında Boston yakınlarında oturmuştu.

Bobby arada bir bağ olduğuna inanmaya devam etti. İnanmak zorundaydı zaten.

Anlaşılan ağır toplar da aynı fikre kapılmıştı da Arizona seferine onay vermişlerdi. Herkesin teorisi aynıydı: Catherine ile Annabelle'i bir araya getirebilirlerse bir şeyler olabilirdi. Bağlayıcı faktör. Ortak payda. Bu bağlantının çözülmesiyle birlikte gerisi çorap söküğü gibi gelecek, Boston emniyeti kahraman olacak, halk huzur içinde uyuyabilecekti.

Başlangıçta bu fikir çok parlak görünmüştü. Oysa Bobby şimdi o kadar da emin olamıyordu. Aklında çok fazla sora vardı. Annabelle'in ailesi neden Massachusetts'ten ayrıldıktan sonra da kaçmaya devam etmişlerdi? Zanlı Mattapan'daki Boston Devlet Akıl Hastanesinde faaliyet gösterirken ta Arlington'daki Annabelle'i nasıl bulmuştu? Ve de eski bir tımarhane gönüllüsü olan Charlie Marvin, Annabelle'i nereden tanıyordu? Annabelle Boston Akıl Hastanesi'ne daha önce hiç ayak basmadığını iddia ediyorken yaşlı adamın onu tanıması garip değil miydi?

Bobby ciğerlerindeki nefesi boşaltıp ensesini ovaladı. Sorulardan kurtulup ne zaman cevaplara geçeceğini merak ediyordu. Bunca sıkışıklık içinde bir sonraki toplantıya kadar bir şeyler bulup geri dönebilecek miydi?

Yanında oturan kadını cesaretlendirecek bir şeyler söyleyip söylememekte kararsızdı hâlâ.

Elleri direksiyonda, sürmeye devam etti.

Gece iyiden iyiye çökmüş, şehir ikinci hayatına hazırlanmaktaydı. 93 numaralı karayolu önlerinde kıvrılıyor, kırmızı stop lambalarıyla uzun bir kordon pırıldayan gökdelenlere doğru akıyordu. Boston'ın gece manzarasını güzel bulurdu herkes. Bobby hayatını bu şehirde geçirmiş, iş hayatı boyunca bu şehrin sokaklarında direksiyon sallamıştı. Ama o anlayamıyordu bunu. Yüksek binalarsa yüksek binalar. Genelde günün bu saatinde tek isteği eve gitmek olurdu.

"Bir yakınını kaybettin mi hiç?" diye sordu Annabelle aniden. "Bir akrabanı, bir arkadaşım?"

Uzun sessizlikten sonra kadının bu sorusu şaşırtmıştı Bobby'yi. "Annemi ve erkek kardeşimi. Uzun zaman oldu."

"Ah üzüldüm... Ben aslında... Üzücü bir şey bu."

"Hayır, hayır, hâlâ hayattalar. Düşündüğün gibi değil yani. Annem bizi terk ettiğinde altı yedi yaşındaydım. Sekiz yıl falan dayanabildikten sonra erkek kardeşim de gitti."

"Öylece çekip gittiler mi?"

"Babanım alkolle arası iyiydi."

"Ah."

Bobby bilge bilge omuz silkti. "O zamanlar fazla şansın yoktu. Ya basıp giderdin ya da kendi mezarını kazardın. Annemle erkek kardeşimin ölmeye pek niyetleri yoktu herhalde."

"Ama sen kalmışsın."

"Ben çok küçüktüm," dedi Bobby, öylesine söylenmiş bir şey gibi. "Fazla uzağa gidemezdim."

Annabelle bu konuyu açtığına pişman olmuş gibiydi. "Peki baban ne yapıyor şimdi?"

"Aşağı yukarı on yıldır içmiyor. Onun için zor

oldu ama iyi gidiyor."

"Bu harika."

"Onunla gurur duyuyorum." Bobby kafasını çevirip genç kadına baktı, gözünün yoldan ayırmaması gerektiğini bilerek. Bunu neden söylediğini bilmiyordu ama hoşuna da gitmişti. "Benim de içkiyle aram fena değildir aslında. Babamın nasıl bir mücadele verdiğini anlayabiliyorum yani."

"Ah," dedi kadın yine.

Bobby ise kafasını salladı. Bu günlerde hayatım en iyi anlatan kelimeydi bu *Ah*. Bir adamı öldürmüş, adamın dul eşiyle ilişkiye girmiş, alkolik olduğunu fark etmiş, bir seri katille yüzleşmiş ve bütün kariyerini iki yıl içinde raydan çıkarmayı başarmıştı. Elinde kalan tek açıklamaydı bu *Ah*.

"Aileni özleyor musun?" diye soruyordu Anna-belle şimdi. "Sürekli onları düşünüyor musun? Ben açıkçası bu yirmi beş yıl içinde Dori'yi hiç düşünmemiştim. Şimdiyse kafamdan atabilecek miyim, bilmiyorum."

"Ben eskisi kadar düşünmüyorum onları. Haftalarca, bazen aylarca hiç aklıma gelmedikleri olur. Ama sonra öyle bir şey olur ki-Red Sox'un şampiyon olması gibi bir şey mesela -ailemi hatırlarım. George ne yapıyor acaba diye düşünürüm. Florida'da bir barda memleketinin takımı kandı diye zevkten dört köşe oluyor mudur? Yoksa bizi bırakıp giderken Red Sox'u da bırakmış mıdır? Belki de şimdi sadece Marlinler için tezahürat yapıyordur. Bilmiyorum.

"Sonraki birkaç gün de kurtulamam bu düşüncelerin etkisinden. Aynaya baktığımda George'un gözlerinin etrafı da kırışmış mıdır acaba diye merak ederim.

Belki de bira göbekli, kalın enseli şişko bir sigortacı olmuştur. Gittiğinde on sekiz yaşındaydı. Şimdi bir erkek olarak halini gözümde canlandıramıyorum. Bu bazen çarpar beni. Sanki o ölmüş gibi hissedirim."

"Onu arıyor musun?"

"Birkaç mesaj bırakmıştım."

"Telefonlarına cevap vermiyor mu?" Annabelle'in sesinde şüpheci bir hava vardı.

"Şimdiye kadar hiç vermedi."

"Peki ya annen?"

"Aynen."

"Neden ki? Bu çok saçma. Babanın alkolik olması senin suçun değil ya. Neden seni suçluyorlar?"

Bobby gülümsemek zorunda kalmıştı. "Sen iyi bir insansın."

Annabelle kaşlarını çattı. "Hayır, değilim."

Bu, Bobby'nin daha da kocaman gülümsemesine neden olmuştu. Ama sonra iç geçirdi. Ailesi hakkında konuşmak kötü olmasa da tuhaf gelmişti ona. O son kazadan beridir onları daha da çok düşünür olmuştaki. Ve daha da çok mesaj bırakır olmuştu.

"Birkaç yıl önce deli doktorunun birine gitmiştim," dedi. "Emir böyleydi çünkü kritik bir hadise yaşamıştım."

"Jimmy Gagnon'u öldürmüştün," dedi Annabelle, sıradan bir şeymiş gibi.

"Gördüğüm kadarıyla internetten çıkmamışsın."

"Catherine Gagnon'la yattınız mı?"

"Demek D.D.'yle de konuşmuşsunuz."

"Yani onunla ilişkiye girdiniz," dedi Annabelle şaşırmış bir halde. Aslında o sadece yem atmıştı ve adam aptal gibi gelmişti oltaya.

"Catherine Gagnon'la öpüşmekten ileri gitmedik hiç," dedi Bobby sertçe.

"Peki ya o dava..."

"Düştü nihayetinde."

"Tabii oteldeki o çatışma..."

"Düştü dediysem düştü."

"Çavuş Warren o kadından nefret ediyor besbelli," dedi Annabelle.

"D.D. ondan ölene kadar nefret edecek."

"D.D.'yle yatıyor musunuz?"

"Ne diyordum," diye devam etti Bobby, sesini yükselterek. "Ben görevimi yapmış, karısına ve çocuğuna silah dayamış bir adamı vurmuştum sonuçta. Ve birim beni bir deli doktorana gönderdi. Bu adamlar hep annen hakkında konuşmanı ister derler ya, doğruymuş. Kadının tek yaptığı annemi sormaktı."

"Pekâlâ," dedi Annabelle, "hadi annenden konuşalım."

"Aynen öyle. Ruhumu bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyordum. Gerçekten ilginçti. Annem ve erkek kardeşim uzak kaldıkça içsel olarak kendimi suçlu bulma eğilimim de güçlenmişti. Ama deli doktorum önemli bazı konulara parmak basmıştı. Annem, kardeşim ve ben birlikteyken epey sarsıntılı bir hayat yaşamıştık. Onların kaçmak zorunda kalmalarından kendimi sorumlu tutuyordum. Belki onlar da beni geride bıraktıkları için suçluluk duymuşlardır."

Annabelle başını sallayıp, boynundaki kolyeyle oynadı. "Bu biraz daha mantıklı. Peki bu konuda ne yapman gerekiyormuş?",".

"Tanrı, değiştirebileceğim şeyleri değiştirmem için güç, değiştiremeyeceğim şeyler için cesaret ve

İradaki farkı anlamam için akıl versin. Annem ve kardeşim değiştiremeyeceğim şeylerden olduğu için cesarete daha çok ihtiyacım var." Sapak yaklaşıyordu. Bobby selektörü yakıp çıkışa yöneldi.

Annabelle somurtuyordu şimdi. "Peki ya şu öldürme olayı? Onunla nasıl başa çıkacakmışsın?"

"Günde sekiz saat uyumak, sağlıklı beslenmek, bol bol su içmek ve biraz olsun egzersiz yapmam gerekiyormuş."

"Peki, bu işe yarıyor mu?"

"Bilmem. İlk gece bir bara gidip sızana kadar içtim. Hâlâ inşaat halinde bir projeyim diyelim."

Annabelle nihayet gülümsemişti. "Ben de," dedi yumuşak bir sesle. "Ben de."

Sonra da Bobby arabayı apartmanın önüne park edene kadar hiçbir şey söylemedi. Ve ağzını açtığı anda sesinde o eski hırçınlık kalmamıştı. Yorgun gibiydi. Eli kapıya gitti.

"Sabah kaçta çıkıyoruz?" diye sordu.

"Onda alırım seni."

"Tamam."

"Bir gece kalırız sadece. Gereken her şeyi biz ayarlarız. Ha bu arada Annabelle, uçağa binebilmen için gerçek fotoğrafının olduğu bir kimliğe ihtiyacın olacak."

"Sorun değil."

Bobby kaşlarını kaldırmış ama çok da üstelememişti. "O kadar da kötü olmayacak," dedi. "İnternette okuduğun haberlere inanma sen. Catherine de herkes gibi bir insan. Zaten biz de sadece konuşacağız."

"Öyle olur herhalde." Annabelle kapıyı açıp kaldırıma çıktı. Ama son anda dönüp Bobby'ye baktı.

"Başlangıçta," dedi yumuşak bir sesle, "gazetede öldüğümün haberi çıktığında içim rahatlamıştı. Ölü olmam rahat etmem demektir. Ölü olmam, gizemli bir umacının beni daha fazla takip etmemesi demektir. Hatta ölü olmak biraz başımı bile döndürmüştü."

Durdu, derin bir nefes çekti ve Bobby'nin gözlerinin içine baktı. "Ama bu kadar basit değil, öyle değil mi? O mezarda benim cesedimin olmadığını bilen bir tek sen, Çavuş Warren ve ben değiliz. Benim yerime kimi kaçırdığını Dori'nin katili de biliyor. Hâlâ hayatta olduğumu biliyor."

"Annabelle aradan yirmi beş yıl..."

"Ben artık çaresiz küçük bir kız değilim," diye araya girdi Annabelle.

"Hayır, değilsin. Ayrıca zanlının hâlâ faal olup olma-dığın da bilmiyoruz. Çukur terk edilmişti. Bu da, başka bir suç yüzünden hapse düştüğünü veya şöyle de düşünebiliriz, insanlığa bir iyilik yapıp geberdiğini gösterir belki de. Henüz bilmiyoruz. Henüz."

"Belki de durmamıştır. Belki sadece yer değiştirmiştir. Ailem kaçıp durmuştu. Belki de o sürekli peşimizde olduğu içindir."

Bobby'nin buna verecek bir cevabı yoktu. Şu an için her şey mümkün görünüyordu.

Annabelle kapıyı kapattı. Bobby ise camı aralayıp kadın içeri girene kadar bekledi. Belki o da biraz paranoyak olmuştu. Sokağı gözleriyle tarıyor, her gölgeye, kıpırdayan her şeye dikkatle bakıyordu.

Dış kapı açıldı. Annabelle dönüp el salladı ve aydınlık hole girdi. Bobby genç kadının dış kapıyı arkasından itip kapatmasını ve soma içerdeki kapıyla uğraşmasını izledi. O kapı da açılıp kapandıktan sonra

Annabelle'in merdivenlere doğru yöneldiğini görene
kadar bekledi.

Bobby toplantıya yine gecikmişti. Bu kez kurabiye yoktu yanında ama zaten diğer memurlar Dedek-lif Sinkus'u dinlemekle meşgullerdi de fark etmemişlerdi. Sinkus sözlenildiği üzere 72 - 98 arasında Mat-lapan 3. Bölge yazıcılığı yapmış olan George Robbar-ds'la görüşmüştü. Anlaşılan, Robbards'm günün zanlı-sı Christopher Eola hakkında söyleyecek çok şeyi var-dı.

"Hemşirenin cesedi bulunduğu hastaneden temin edildiği anlaşılan bir yastık kılıfıyla bağlı hal-deymiş. Sorgu yargıcının raporuna göre kadın boğula-rak öldürülmüş. Başlangıçta soruşturma Lovell'in eski sevgilisi -ki yakın zamanda ayrılmışlar - ve hastanede çalışan birkaç elemanın etrafında dönüyormuş. Bir hastanın kimse fark etmeden o kadar uzun bir süre dı-şarıda kalabileceğine ihtimal verilmiyormuş. Artı, has-taların arasında zanlı olmaya en yakışan adaylar mak-simum güvenlikte yatanlar olduğu için, başhekimin bu hastaların sürekli ilaçlı tutulduklarım söylemesi ikna

edici bulunmuş olmalı.

"Eski sevgili erken kurtarmış paçayı. Olay anında başka bir yerde olduğuna dair sağlam kanıtları varmış. Üç erkek çalışanla da görüşülmüş ve hepsi Christopher Eola'nın ismini vermiş. Anlaşılan, hangi personelle görüşseler herkes sonunda, 'Yok, bizimkiler böyle bir şeye kalkışamazlar... tabii Eola hariç.' diyor-muş.

"O zamanki baş dedektif Moss Williams'mış. Bay Eola'yla şahsen dört kez görüşmüş. Sonradan Robbards'a anlattığına göre, Eola'yla konuşmaya başlar başlamaz bunu yapanın o olduğuna kanaat getirmiş adam. Bunu nasıl yaptığını ve onun yaptığını ispat edip edemeyeceklerini bilmiyormuş gerçi, ama adamın Inge Lovell'ı Eola'nm öldürdüğüne dair hiç şüphesi yokmuş. William's rozetinin üzerine bahse gireceğini bile söylüyormuş.

"Ama maalesef rozet karın doyurmuyor. Doğru düzgün bir dosya oluşturmamışlar bir türlü. Görgü tanığı yokmuş, Eola hiçbir şeyi kabul etmiyormuş ve ellerinde sağlam bir delil yokmuş. Williams'ın yapabileceği tek şey, personelden Eola'nm ipini kısa tutmalarını istemekmiş.

"Kısa bir süre sonra Eola I Binasında bir çeşit hasta ayaklanması başlattıktan sonra Bridgewater'a nakledilmiş zaten. Williams'm bundan haberi ancak bir yıl sonra falan olmuş ki adam öğrenince deliye dönmüş. Robbards'ın anlattıklarına bakılırsa Williams Bridgewater naklinin pazarlık konusu yapılabileceğini düşünüyormuş. Belki Eola'yla bir nevi anlaşma yapılmış olsa Lovell ailesi biraz huzur bulabilirmiş en azından. Ama nafile. Boston Akıl Hastanesi kirli çamaşırlarını

Kemli halletmeyi tercih etmiş. Bu yüzden kimseye haber verilmemiş."

Sinkus boğazını temizleyip elindeki raporu masaya bıraktı. Dedektifarkadaşları kaşlarını çatmış ona bakıyorlardı.

"Anlamıyorum," dedi McGahagin. Sesinin gevşekliğine bakılırsa bugünlük kahveye ara vermiş gibiydi ama yüzünde, florasen ışığı altında uzun vakit geçirmiş insanlara özgü o solgunluk duruyordu hâlâ. "Bunu gerçekten hastalardan birinin yaptığını mı düşüneceğiz yani? Tamam, kabul ediyorum bölgedeki kaçıkları incelemek mantıklı. Ama senin de dediğin gibi, şiddet geçmişi olan hastalar zaten kilitli tutuluyormuş. Ve diyelim ki biri yolunu bulup dışarı çıkabildi, bir tane de değil, tam altı kızı kaçırmayı nasıl başardı peki? Ve her seferinde geri dönerek. Bir çukur hazırlamak o kadar kolay mı? Kimse bir şey görmemiş mi?"

"Belki de resmen hasta değildi artık," dedi Sinkus. "Robbards ilginç bir şey daha anlattı. Seksenlerin başında garip bir moda varmış: kayıp ev hayvanları. Hem de sürüsüne bereket. Şehirde Çomarla Fino kaybolmaya başlarsa ne yapacaksın? Tilki milletin kökününü mü kurutacaksın? Mattapan'da dört ayaklı avcılarının işi ne? O kadar da büyük bir arazi olmasına rağmen."

"Sen ne düşünüyorsun peki?" diye bastırdı D.D.

Sinkus omuz silkti. "Bazı katillerin işe hayvanlarla başladığını biliyoruz. Ve Robbards'ın dikkatini çeken bir nokta da, bölgedeki evcil hayvanların kaybolmasının, hastanenin kapılarını kapattığı zamanlara denk gelmesi. İnsan düşünüyor. Boston Devlet Hastanesi'nde yatan onca adam hastane kapandıktan sonra

nereye kayboldu? Hepsi mi iyileşmişti yani?

"Ben daha çok *eski* bir hasta olma ihtimali üzerinde duruyorum. Ve eski hastaların listesini elinize alacak olursanız Christopher Eola'yı en tepeye koymak gerekir. Nereden bakarsanız bakın, adam uyanık ve becerikli. Ve Inge Lovell'in cinayetinden yırtmayı başaracak kadar da zekiymiş."

"Pekâlâ," dedi D.D., ellerini iki yana açarak. "Beni ikna ettin. Peki, bunca zamandır neredeymiş bu Bay Eola?"

"Bilmem. Bir saat önce Bridgevvater'ın başhekimine mesaj bıraktım. Oradan haber bekliyorum."

D.D. meseleyi düşündü. "Git yüz yüze konuş. Eola'nın ismini çok duymaya başladık."

Çavuş sonra da Charlie Marvin'le konuşmalarını anlatmaya koyuldu. Papazın Eola kadar eski elemanlardan Adam Schmidt'ten de şüphelenmesini haklı buluyordu. Sonunda derin bir nefes alıp Annabelle Granger'ın ortaya çıkışından bahsetti.

Dedektif grubu şaşkın sessizliklerinden çıkıp homurdanmaya başladılar bunun üzerine.

"Vay, vay, vay!" McGahagin'in testere sesi, kalabalığın arasından duyuluyordu. "Demek bir tanışımız var."

"Hımm bu biraz fazla iddialı oldu. Ha Bobby?" D.D. Bobby'ye dönmüş, sanki bütün pislği onun üzerine atmıyormuş gibi kararlı bakıyordu gözlerini kaçırmadan. Bunun üzerine Bobby de, teşekkür ederim hocam, bakışı attıktan sonra üç günlük gizli faaliyetleri sonucunda su yüzüne çıkan dikkat çekici üç noktayı dedektiflere aktarmaya girişti.

Birincisi, Annabelle Granger hâlâ hayattaydı ve

mezarda bulunan madalyon muhtemelen çocukluk ar-
I adaşı Dori Petracelli'ye aitti.

İkincisi, bütün bunlar dikkati 82 sonbaharına yö-
n'ılıyordu. Çünkü teşhis edilememiş beyaz, erkek bir
Binlinin o zamanlar yedi yaşındaki Annabelle'i takip
İttiği ve Granger ailesi Flori da'ya kaçınca onun yerine
muhtemelen Dori'yi kaçırdığına dair delilleri vardı.

Üçüncüsü, Annabelle Granger, 1980'de, yani Dori
IVlıacelli kaybolmadan iki yıl önce kaçırılıp yerin al-
ımdaki bir çukura kapatılan Catherine Gagnon adın-
daki başka bir kıza inanılmaz derecede benziyordu.
Ancak Catherine'i kaçıran Richard Umbrio 82'nin
başlarında hapse girdiği için Annabelle'in vakasından
sorumlu olamayacağı açıktı.

Bobby konuşmasını bitirmişti. Dedektif arka-
daşları ona bakıyorlardı hâlâ.

"Evvvet," dedi sonunda. "Benim düşüncelerim
bunlar işte."

Dedektif Tony Rock konuştu önce. "Allah kah-
retsin," dedi. Dün geceki halinden daha kötü görünü-
yordu. Uzun çalışma saatlerinden miydi, yoksa anne-
sinin durumundan mı?

"Akıllıca bir gözlem."

McGahagin D.D.'ye döndü. "Bize anlatmaya ni-
yetiniz var mıydı?"

McGahagin 1-0 öne geçmişti şimdi.

"Önce Annabelle'in hikâyesini doğrulamamız
gerekliyordu," diye karşılık verdi D.D. hemen. "Soruş-
turmamızda ortaya çıkışı çok ani oldu. Kadının kendi-
si, söylediklerini ispat edecek belgeler sunamıyordu
önümüze. Dedektif Dodge detayları ortaya çıkarmak
için çok çalıştı. Ama şimdi bu kadına inanmak istiyο-

rum. Gerçi henüz ben de bütün bunların ne anlama geldiğini kavrayabilmiş değilim."

"Zanlının profiline bunu da ekleyebiliriz," dedi Sükus. "Metodik ve ayinsel yaklaşımı olan bir avcının peşinde olduğumuz açık. Kurbanlarını kaçırmadan önce uzun süre takip ediyor."

"Richard Umbrio'yla da bir bağlantısı olabilir," diye araya girdi başka bir dedektif. "Umbrio'yla konuşamaz mıyız?"

"Öldü," dedi Bobby, fazla uzatmadan.

"Ama hapse girdi demiştiniz."

"Walpole'da yattı."

"O zaman özel ilişkileri olmuş olabilir. Bir suç ortağı da bulunabilir."

"Denemeye değer."

"Ya Catherine Gagnon? Onunla Annabelle Gran- ger arasında bir bağlantı var mı?"

"Henüz tespit edebildiğimiz bir şey yok," dedi Bobby. "Ama yarın akşam iki kadının buluşmasını sağlayacağız. Belki yüzleşirlerse..." Omuz silkti.

Bazı memurlar onu incelemekle meşguldüler şimdi. Dedektiflerin ayrıntılara karşı merakı bitmez. Memur Dodge'un iki yıl önce Jimmy Gagnon adında bir adamı vurduğunu kimse unutmuş değildi. Özellikle de soyadı sadece tesadüf olamazdı.

Ama onlar sormadı, Bobby de bir şey söylemedi.

"Charlie Marvin Annabelle'i Boston Akıl Hastanesi arazisinde tanıdı," diyordu D.D. şimdi. "Kadının tanıdık geldiğini söylüyor. Ben Annabelle gittikten sonra adamı yakalayıp birkaç soru sordum. Mattapan'- da onu ya da ona benzeyen birini görmüş olabilirdi. Ama adam emin olamıyordu. Bir an kadının yüzü ta-

indik gelmişti, o kadar. Bundan bir şey çıkar mı bilemiyorum. Boston Akıl Hastanesi kapandığında Annalı'le daha küçük olduğu için, onunla bölge arasındaki her hangi bir bağlantı..."

"Zayıf bir ihtimal," diye tamamladı Sinkus, D.D.'-nin sözünü.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Toplantı odası yine sessizliğe büründü.

"Peki şu anda tam olarak neredeyiz?" dedi McGahagin, meseleyi toparlamak için.

"Christopher Eola'nın peşindeyiz," dedi Dedektif Sinkus.

"Kayıp kızlarla ilgili raporumuzu tamamlayacağız," diye ekledi D.D., McGahagin'e dönüp. "Ve," sesi bu kez daha uzlaşmacı çıkmıştı, "1980 - 82 arasındaki /aman dilimini elden geçireceğiz. Akıl hastanesinin 1980'de kapandığını biliyoruz. Dedektif Sinkus'un sayesinde Mattapan'da hayvanların kaybolmaya başladığını biliyoruz, ki bu da ilginç bir mesele. Ayrıca en azından bir failin, Richard Umbrio'nun da bir kızı yerin altındaki bir çukura kapattığını da biliyoruz. Ve 82 sonbaharında bir adamın Arlington'da bir kızı takip ettiğini ve kısa bir süre sonra kızın en iyi arkadaşının, oraya sadece 40-50 kilometre mesafedeki Lawrence'da kaybolduğunu biliyoruz. Bütün bu olayların, en azından zaman olarak birbirleriyle yakınlığı bile dikkate değer. Hadi şu işi bitirelim.

"Sinkus, sen Christopher Eola'nın peşindesin - Boston Akıl Hastanesi'nden sonra nereye gitmiş, ne yapmış, öğren. Şimdi nerede? McGahagin, senin ekibin kayıp kızların listesine devam etsin. Seksenlerin başından başlayarak bütün isimleri incelemenizi, her

dosyanın ayrıntılarını özetlemenizi ve kayıp kızların arasında bir bağlantı bulmaya çalışmanızı istiyorum. Elinizde kaç isim var?"

"On üç."

"Tamam, eşelemeye devam. O kayıp kızlardan herhangi birinin Mattapan, Christopher Eola, Richard Umbrio ya da Annabelle Granger'la bağlantısı var mıymış araştırın. Ailelere, kızlar kaybolmadan önce kapılarında isimsiz hediyeler bulup bulmadıklarını, mahallede röntgenci vakalarının yaşanıp yaşanmadığını falan sorun. Annabelle'in vakasını örnek kabul edecek olursak buna uyan başka vakalar olup olmadığını da ortaya çıkarmamız gerekir.

"Catherine Gagnon bağlantısıyla ilgili olarak da, yarın Bobby ve ben Arizona'ya gidip kendisiyle bizzat görüşeceğiz. Bobby'nin bu durumda" - D.D. saatine baktı - "Richard, Catherine ve Annabelle'in arasında bir bağlantı bulması için tam olarak on iki saati var. Pekâlâ, millet, hepsi bu."

D.D. oturduğu yerden kalktı. Geri kalanlar da onu izledi.

Bobby D.D. peşinden çıktı odadan. Onun odasında yalnız kalana kadar konuşmamışlardı.

"Güzel bir sürprizdi," dedi Bobby nihayet.

"İyi idare ettin." D.D. asla özür dilemezdi. Şimdi bile sabırsızdı. "Ne vardı?"

"Bu akşam aklıma bir şey geldi."

"Senin adına sevindim. Bobby yorgunum, karnım aç ve bir duş için ruhumu satarım. Ama gel gör ki, beş dakikaya kadar müfettişle toplantım var. Kafamız bugün dünkünden daha karmaşık olmasına rağmen adamı soruşturmada ciddi yol kat ettiğimize inan-

ihı mam gerekiyor. Ne konuşacaksan çabuk söyle, çe-
| nneyeceğim."

Bobby eliyle keman çalarmış gibi yaptı.

D.D. koltuğa gömülüp somurttu. "Ne?"

"Annabelle Granger'm anlattıklarına bakacak
Olursak, ailesi bir akşamüzeri yanlarına sadece beş ba-
\\ ıl alıp gitmişler. Peki, eve ne olmuş sence?"

D.D. gözlerini kırıştırdı. "Bilmiyorum. Ne ol-
m u şeve?"

"Değil mi? 82'nin sonundan 83 sonuna kadarki
bütün gazete haberlerini taradım. Düşünsene, dayalı
döşeli koca ev mahallenin ortasında birden terk edil-
miş halde bırakılıyor. Kimse fark etmemiş olabilir mi?
Ama gel gör ki haberlerde ya da polis dosyalarında bu-
nunla ilgili hiçbir şey yok."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence ev terk edilmemişti. Bence birileri, belki
de Russell Granger geri dönüp gereken ayarlamaları
yapmıştı."

D.D. kulaklarını dikmişti şimdi. "Kimsenin fark
etme-mesi için hızlı olması gerekirdi," diye düşündü.

"Evet, birkaç haftadan fazla sürmemiştir."

"Yani tam da Dori Petracelli'nin kaybolduğu za-
man."

"Öyle görünüyor."

"Emlak kayıtlarını falan inceledin mi?"

"Şu ana kadar Russell Granger adıyla herhangi
bir emlak işlemi bulamadım."

"Peki Annabellelerin Arlington'daki evlerinin
sahibi kimmiş?"

"Kayıtlara göre Gregory Badington diye biri."

"Kim bu Gregory Badington?"

Bobby omuz silkti. "Bilmiyorum. Kayıtlarda ayrıca merhum olduğu da yazıyor. Şimdilik bir akrabasını tespit etmeye çalışıyorum."

D.D. kaşlarını çattı. "Demek ev Russell'm değilmiş. Belki de kiracıydılar. Ama yine de haklısın. Mobilyalar, giysiler falan. Birilerinin bütün bunlarla ilgilenmesi gerekmiştir." D.D. eline bir kalem aldı hemen. "Bay Granger'ın sigorta numarası falan yok mu? Ya da ehliyet?"

"Ben de onu araştırıyorum. MİT'deki eski patronuyla temasa geçmeye çalışıyorum."

"Beni de haberdar et."

"Bir şey daha var."

"Nedir?"

"Kurbanların sırasını bilmek iyi olurdu. Senin de dediğin gibi, zaman aralığını daraltmak zorundayız. Bence o altı kızı da aynı zaman aralığına sokmamız gerekiyor. Bence Dori Petracelli ilk miydi, son muydu, öğrenmemiz şart."

D.D. başını salladı düşünceli düşünceli. "Ben Christie'yi ararım. Garanti vermiyorum ama. Onun da kendince sıkıntıları var. İstedığın bu bilgi ancak altı ceset de incelendikten sonra ortaya çıkabilir."

"Evet, anlıyorum."

"Russell Granger'ın üzerine gideceksin, değil mi?"

"Evvvet."

"Yarın için başka bir şey lazım mı?"

"Annabelle'e, onu saat onda alacağımı söyledim."

"Ah, Catherine Gagnon'la bir tam gün," diye mırıldandı D.D. "Tanrı bana güç versin."

"Boks eldivenlerini evde mi bırakacaksın?" diye sordu Bobby ciddi.

D.D. hınzırca gülümsedi. "Bak Bobby, kızlar eğlenceyi sever..."

Bella'yla koştuk. Hanover'den aşağı, sağa sapıp bir sürü arka sokaktan geçerek Atlantic Caddesi'nin ışıklarına çıktık. Sonra hızlanıp Christopher Columbus Parkı'na daldık, merdivenleri hızla çıkıp uzun, kubbeli çardağın altından uçarak geçtik ve oradan aşağı, sokağın karşısına geçip Faneuil Salonu'na doğru yol aldık. Ben nefessiz kalmıştım. Bella'mnsa dili dışarı sarkmıştı.

Ama koşmaya devam ediyorduk. Sanki geçmişten kaçacak kadar hızlıydım. Sanki korkularımla yüzleşecek kadar güçlüydüm. Sanki irade gücümle Dori'nin mezarını kafamdan atabilecektim böylece.

Hükümet Meydanı'na vurduktan sonra Kuzey Yakası istikametinde geri dönüp korkusuz taksicileri, geceye hazırlanan evsizleri de aştıktan sonra nihayet Hanover Caddesi'ne ulaşmıştık yeniden. Ancak buraya gelince yavaşladık. Nefes nefese apartmanımıza doğru yürüdük. Bella içeri girer girmez koca bir kâse su içtikten sonra yatağının üzerine düşüp mutlu mesut iç

geçirerek gözlerini kapadı.

Bense otuz dakika düşün altından çıkmadım. Sonra da pijamalarımı giyip yatağa uzandım. Uzun bir gece olacağı benzerdi.

Uzun zamandır ilk kez babamı gördüm rüyamda. Gerilimli bir rüya değildi ama. Şu dev gibi ortaya çıktığı, benimse küçücük kalıp beni rahat bırakması için bağırdığım öfke dolu rüyalardan da değildi.

Bu kez yirmi birinci yaş günümünden bir sahneydi. Babam beni Giacomo'da akşam yemeğine davet etmişti. Saat tam beşte buluştuk çünkü zaten oturacak çok yer yoktu ve rezervasyon yapamıyordunuz. Cuma, Cumartesi akşamları sadece bir masa için oluşan kuyruk sokağın köşesini dolanırdı.

Ama günlerden Salıydı ve sakindi içerisi. Babamın cömertliği tutmuş, ikimize de Chianti ısmarlamıştı. İkimiz de çok içmediğimiz için şaraplarımızı yavaş yavaş yudumlarken bir yandan da ev yapımı ekmeği biberli zeytinyağına bandırarak yiyorduk.

Sonra babam birdenbire: "Biliyor musun, bunun için her şeye değenmiş. Bakıyorum da artık büyüdün, güzelleştin. Bir baba, evladı için başka ne ister canım. Onu büyütsün, güvenini sağlasın ve bir gün onun da yetişkin biri olduğunu görsün. Annen de seninle gurur duyardı."

Ben bir şey söylemiyordum. Sanki boğazım sıkılıyormuş gibi hissediyordum. Biraz daha şarap içtim. Biraz daha ekmek yedim. Suskun oturduk ikimiz de.

On sekiz ay sonra kaldırımdan adımını yola atar atmaz zikzak yapmakta olan bir taksi çarpacaktı babama. Yüzü o çarpmadan öyle dağılmıştı ki ondan geri

kalanları ancak boynundaki kül şişeciğinden teşhis edebilecektim.

Onun arzusunu yerine getirip cenazesini yaktırdım, küllerini de boynumdaki şişecikteki anneminkilerle karıştırdım. Sonra da karanlık bir gecede rıhtıma gidip küllerinden geri kalanları rüzgâra bıraktım.

Onca yıla rağmen babamın bütün malvarlığı beş bavula sığıyordu. Tek bir şahsi eşyası vardı, o da annemin on dört karakalem eskizinin bulunduğu küçük bir kutu.

Bir öğleden sonra babamın dairesini toplarladım. Suyu, elektriği kapattırıp son birkaç çek yazdım. Dairenin kapısını son kez kapatırken anlamıştım nihayet. Artık özgürdüm. Ve bunun bedeli her zaman yalnız kalmak olacaktı.

Bella saat üçe doğru benim yatağıma geldi. Herhalde ağlıyordum. Yanaklarımı yaladıktan sonra yatağın içinde birkaç kez dönüp yanıma yığıldı. Ben de gecenin geri kalanında yanağım kafasına dayalı, ellerim tüylerine dalmış halde uyumuşum.

Sabah altıda Bella mama istiyor, benimse çişe kalkmam gerekiyordu. Düşüncelerim hâlâ dağınık, gözlerimin altı kararmıştı. Elimdeki işi bitirip faturayı gönderdikten sonra Arizona yolculuğuna hazırlanmam gerekiyordu.

Beni bekleyen uzun günü düşündüm. Herkesin bildiği gibi, tanıımıyordum Catherine Gagnon'u. Ama polisler yine de ta Phoenix'e kadar gidip bizi buluşturmaya kararlıydılar.

Bilinmeyen bilinmeyenler. Hayatım bunlarla do-

luydu tıka basa.

Ve sonra dişlerimi fırçalarken taşlar yerine oturmaya başladı.

Arizona'ya gitmemize dört saat kala, bir sonraki adımımın ne olacağını anlamıştım.

Bayan Petracelli kapıyı açar açmaz bir zaman tünelinden çıkmış gibi oldu. Aradan geçen yirmi beş yıla rağmen hiç kilo almamış, saçlarını eskiden olduğu gibi ensesinde toplamıştı. Üzerinde koyu renkli yün bir pantolon ve krem renkli kaşmir bir kazak vardı. Özenle yapılmış makyajı ve kırmızı ojeleriyle hafızamdaki resmin aynısıydı. Yuvasına, ailesine ve görünümüne önem veren tipik bir İtalyan kadınıydı.

Camekânlı kapının arkasında beklerken kazağının kolundaki bir tüyü alışıma izledim. Elleri titriyordu.

"İçeri gel, içeri gel," dedi neşeyle. "Aman Tanrım Annabelle, aradığında kulaklarıma inanmamıştım. Seni tekrar görmek ne güzel. Ne güzel bir genç kadın olmuştun böyle. Hık demiş annenin burnundan düşmüşsün!"

Beni içeri buyur etti ve el kol işaretleriyle mutfakçı gösterdi. Mutfak masasının üzerinde dumanı tüten kahve fincanları ve bir tabak kek bizi bekliyordu. Sözlerindeki yapmacık neşeye rağmen tebessümü acıydı. Dori nin çocukluk arkadaşlarına, kaybettiği kızı akına gelmeden bakabiliyor muydu acaba?

Bu sabah internetteki telefon rehberinden Walter ve Lana Petracelli'ye bakmıştım. Arlington'dan Waltham'daki küçük bir koya taşınmışlardı. Buraya gelebilmek için taksiciye küçük bir servet ödemiştım ama buna değer diye düşünüyordum.

"Beni böyle hemen kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

"Saçmalama. Eski dostlar için her zaman vaktimi/ vardır. Süt, şeker? Muzlu kek de ister misin? Dün İkşam yapmıştım."

Süt, şeker ve muzlu kekten aldım. Petracelli'lerin (aşındığına seviniyordum. Sadece Bayan Petracelli Tiin yanında olmak bile korkunç bir dejavu hissi uyandırmıştı içimde. Şayet eski evlerindeki eski mutlaklarında olsaydık fazla dayanamazdım herhalde.

"Sizinkiler nasıl?" diye sordu Bayan Petracelli, karşımdaki bir sandalyeye oturup sade kahvesini yudumlamaya başlamadan önce.

"Öldüler," dedim yumuşak bir sesle, ardından hemen ekledim: "Birkaç yıl oldu." Sanki bu bir şeyi değiştirmiş gibi.

"Bunu duyduğuma üzıldüm Annabelle," dedi Bayan Petracelli ve ben de ona inandım.

"Bay Petracelli?"

"Uyuyor hâlâ. Yaşlılık işte. Ama hâlâ dışarı çıkıyoruz ara sıra da olsa. Hatta saat dokuzda Vakfın toplantısı var bugün. O yüzden fazla duramayacağım."

"Vakıf mı?"

"Dori Petracelli Vakfı. Kayıp vakaları için gerekli DNA testleri için fon sağlıyoruz. Özellikle de, modern tıbbın olanak tanıdığı bu testlere emniyet güçlerinin yeterli kaynağı ya da politik iradesinin olmadığı çok eski vakalar için. DNA testleri yapılmaya başlanmadan önce morglara kaldırılmış kaç tane kalıntı olduğunu duysan şaşırırsın. Aslında bunlar tam da yeni teknoloji sayesinde çözülebilecek vakalar ama asıl ihmal edilen kurbanlar da bunlar oluyor. Bir soruşturma

açılması için kurbanların adına harekete geçecek insanlar gerekiyor ama kimlik teşhisi yapılamadığı için kurbanın haklarını savunacak aileler de bulunamıyor. Vakıf bunu değiştirmeye uğraşıyor işte."

"Bu harika bir şey."

"Dori kaybolduktan sonraki iki sene boyunca ağlayıp durdum," dedi Bayan Petracelli, sıradan bir şey anlatırmış gibi. "Ondan sonra öfke duymaya başladım. Zaten öfkenin daha faydalı olduğunu gördüm."

Fincanı kaldırıp kahvesinden bir yudum daha aldı. Hemen arkasından da ben.

"Dori'nin başına gelenleri öğreneli çok olmadı," dedim. "Kaçırılmış, sonra da haber alınamamış. İnanın bana... hiç haberim yoktu."

"Elbette olmaz. Bunlar olduğunda sen daha çocuktun ve yeni yaşantına ayak uydurmakla meşguldün haliyle."

"Taşındığımızı biliyor muydunuz?"

"Evet canım, taşıma kamyonları gelip eşyaları götürdüğü zaman anlamıştık. Dori yıkılmıştı. Açık konuşmak gerekirse hepimiz çok şaşırmıştık. Yani... yakın dostlarınız olarak bize de haber vermenizi istedik. Ama annen baban zor zamanlar geçiriyorlardı. Senin can güvenliğinin için aldıkları bu kararı şimdi çok daha iyi anlayabiliyorum."

"Size ne söylemişlerdi?"

Bayan Petracelli başını yana eğdi. Eski günleri hafızasında yeniden canlandırmaya çalışıyor olmalıydı. "Baban bir öğleden sonra bize geldi. Yaşadıklarından sonra aileyi birkaç günlüğüne uzaklaştırmaya karar vermişti. Ben bunu anlayışla karşılamış, sizin için endişelenmiştim. Babansa senin iyin olduğunu ve kü-

sık bir tatilin herkese iyi geleceğini söylemişti.

"İlk hafta bunun üzerinde pek durmadım. Senin | okluğun keyfini kaçırdığı için Dori'yi eğlendirmekle 11 »şguldüm daha çok. Sonra bir gece telefon çaldı. Bakındı. Harika bir iş teklifi almış, işi kabul etmeye karar i ermişti. Yani bir daha geri dönmeyecektiniz. Hatta bir iaşına şirketiyle anlaşmış, eşyaları kaldırıp yeni adresinize getirmelerini bile istemişti. Her şeyin böyle daha iyi olacağını düşünüyordu.

"Yıkılmıştık. Walter'la ben, sizinkilerle görüşmeyi seviyorduk ve tabii siz kızlar çok iyi anlaşıyorsunuz. İtirafetmeliyim ki, aklıma ilk gelen, bu haberi Dori'ye nasıl anlatacağım oldu. Sonradan biraz kızmıştım bile... Keşke sizinkiler son bir kez gelseydi de en azından iki kız doğru düzgün vedalaşsaydı diye düşünmüştüm. Ben aptal değildim - babanın telefondaki konuşmaları tutarsızdı, hangi şehre taşındığınızı bile anlayamamıştık. Özel hayatınıza saygı duymam gerekliliğini biliyordum ama gücenmişim. Ne de olsa dosttuk biz. Hem de yakın dost olduğumuzu düşünürdüm hep. Bilemiyorum... garip, garip bir sonbahardı işte."

Bana baktı, başını yana eğdi ve nazikçe sordu soracağını.

"Annabelle ailen taşınmadan önce neler olduğunu hatırlıyor musun? Polisin evinize geldiğini hatırlıyor musun?"

"Biraz. Ön kapıda küçük hediyeler bulduğumu hatırlıyorum. Babamın bunlara ne kadar öfkeli olduğunu falan hatırlıyorum."

Bayan Petracelli başını salladı. "O zaman ne düşününce-geçimi ben de bilemiyordum. Hatta röntgenciyle ilgili o ihbara inanmamıştım bile. Neden yetişkin bir

adam küçük bir kızın yatak odasını gözetlesin ki? O zamanlar hepimiz çok satmışız. Sadece baban anlamış tehlikenin büyüklüğünü. Tabii Bayan VVatts'm tavan arasında yaşayan o tuhaf adamı öğrenince bizler de çok korkmuştuk. Bizim muhitimizde böyle şeyler olmazdı.

"Bay Petracelli'yle taşınmayı düşünür olmuştuk. Özellikle siz de gittikten sonra. O hafta da bununla uğraşıyorduk aslında. Biz rahat rahat ev bakalım diye göndermiştik Dori'yi bizimkilere. Tam bir emlakçıdan çıkmıştık ki telefon çaldı. Arayan annemdi. Dori'nin nerede olduğunu bilip bilmediğimizi soruyordu. 'Nasıl yani?' diye sordum. 'Dori sizin yanınızda.' Sonra uzun bir sessizlik oldu. Sonra da annem ağlamaya başladı."

Bayan Petracelli fincanı masaya bıraktı. Bana yumuşak, af dileyen gözlerle baktıktan sonra gözlerinin yaşını sildi. "Gittikçe daha zor oluyor. Gececek sanıyorsun ama olmuyor. Hayatım boyunca yaşadığım iki anı ölene kadar unutmayacağım: kızımın doğduğu an ve kaybolduğunu öğrendiğim an. Bazen Tanrıyla pazarlık yapıyorum. O acı dolu anları alacak olursa ben de neşe dolu olanları vermeye hazırım. Tabii böyle istediğin gibi olmuyor. İster istemez bununla yaşamak zorundayım. Şey" - yine keyif gelmişti sesine - "bir dilim daha muzlu kek?"

Bir dilim daha aldım. İkimiz de havadan sudan konuşuyormuş gibi devam ediyorduk kahvemizi içip kekimizi yemeye.

"Hiç ipucu bulundu mu?" diye sordum. "Dori'nin kayboluşuyla ilgili yani." Kekin ortasından parmaklarımla bir ceviz parçası çıkarıp fincanın yanına koydum.

"Komşulardan biri civarda dolaşan beyaz bir karnıvan görmüş. Aklında kaldığı kadarıyla, kısa koyu ıcnık saçlı, beyaz tişörtlü genç bir adam varmış direksiyonda. Komşu adamın bölgede çalışan inşaatçılardan olduğunu sanmış. Ama bundan hiçbir şey çıkarılamadı."

Gözlerinin içine bakabilmek için zorluyordun kendimi. "Bayan Petracelli, babam Dori'nin kaybolduğunu biliyor muydu?"

"Ben... Şey, bilmiyorum. Ben söylememiştim. O son telefon görüşmesinden sonra babanla bir daha konuşmadık. Düşünüyorum da, garip geliyor bana. Ama o Kasım olanlardan sonra seni ve aileni düşünecek halde değildik. Kendi ailemizi kurtarmaya çalışıyorduk. Dori'nin kayboluşu haber olmuştu gerçi. İlk birkaç gün bir sürü gönüllü yağmaya başladı akın akın. Polis de sürekli arıyordu. Sizinkiler hikâyeyi gördüler mi bilemiyorum. Neden soruyorsun?"

"Bilmem."

"Annabelle?"

Gözlerine bakamıyordum artık. Bunu söylemek istememişim. Niyetim bu değildi. Tek amacım yenden görüşmek, Dori'nin kayboluşuyla ilgili bilgi edinmek ve en çok da beni bekleyen savaşa hazırlık yapmaktı. Ama bu ferah mutfakta otururken daha fazla devam edemeyecektim buna. Bana baktığında kendi kızını, büyüme şansını bulamayan kızını gördüğünü biliyordum. Ve ben de ona baktığımda annemi, yaşlanma fırsatını bulamayan kadını görüyordum. İkiminin de kaybı büyüktü.

"Madalyonu Dori'ye vermişim," diye devam ettim. "Hediyelerden biri de oydu. Benim için kapıya

bıraktığı şeylerden biri. Babam atmamı söylemişti. Ama ben yapamadım. Dori'ye vermiştim onu."

Bayan Petracelli bir şey söylemedi önce. Kalkıp tabakları masadan kaldırmaya koyuldu.

"Annabelle, kızımın aptal bir madalyon yüzünden öldürüldüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

"Belki de."

Önce benim fincanımı, sonra da kendininkini kaldırdı. Çok kırılğanlarmış gibi dikkatle taşıyıp lava-boya bıraktı. Geri döndüğünde eğilip elini omzuma koydu. O yumuşak lavanta kokusu sarmıştı etrafımı.

"Kızımı sen öldürmedin Annabelle. Sen onun en iyi arkadaşydın. Ona inanılmaz keyif veriyordun. Doğrusu şu dünyada ne kadar vaktimiz kaldığını hiçbiri-miz bilemiyoruz. Hâlâ elimizdeyken sürdürdüğümüz hayatı kontrol edebiliyoruz sadece. Dori sevgi dolu, cana yakın ve keyifli bir yaşam sürdü. Her sabah kalktığımdaya bunu düşünüyorum. Her gece yatmadan önce bunu düşünüyorum. Kızım yedi yıl boyunca sevgiyi tattı. Bu çoğu hediyeden daha değerli. Ve sen de o hediye-nin bir parçasısın Annabelle. Bunun için sana teşekkür ederim."

"Çok üzgünüm," dedim.

"Şşş..."

"Ne kadar cesursunuz..."

"Ben bana dağıtılan eli oynuyorum sadece," dedi Bayan Petracelli. "Bunun cesaretle ilgisi yok. Annabelle seninle konuşmak çok keyifli. Dori'yi tanıyan birilerini bulmak bazen çok güç oluyor. Aramızdan çok küçük yaşta ayrıldı've çok da uzun zaman oldu... Ama zamanım kalmadı canım. Toplantıya yetişmem gerekiyor."

"Tabii, tabii." Zor da olsa sandalyeden kalkıp Bayan Petracelli'nin arkasından kapıya kadar gittim. Salondan geçerken Bay Petracelli'yi merdivenlerden aşağı inerken gördüm. Üzerinde koyu renkli bir pantolon, mavi kareli bir gömlek ve lacivert bir hırka vardı. Bana bir bakış attı, sonra 180 derece dönüp elinde boş kahve lincanıyla merdivenlerden yukarı yöneldi.

Bayan Petracelli'ye baktığımda kocasıyla ilgili yalanın yüzündeki çizgilere yansıdığını fark ettim. Tek bir söz söylemeden elini sıktım.

Ama kapıda son bir şey gelmişti aklıma. "Bayan Petracelli," dedim, "sizden bir resim alabilir miyim acaba?"

Phoenix Uluslar arası Havaalanı beyaz bermuda şortlu, geniş hasır şapkalı, rengârenk giysiler içinde insanlarla doluydu. Bavulumuzu bitmek bilmeyen uzun bir terminalde sürüklerken aileleri, iş adamlarını ve grup grup gençleri sollayarak geçiyorduk hızla. Benim aklımda kaldığı kadarıyla Arizona demek parlak güneybatı renkleri, dans eden kokopelli bebekleri ve kızıl pişme çömllekleri demekti.

Oysa havaalanının mimarlarına bunu anlatan olmamıştı herhalde. İçinde koşturduğumuz terminal gri-nin bütün kasvetli tonlarına boyanmıştı. Yürüyen merdivenle aşağı inmekse tek kelimeyle insanın içini karartıyordu. Koyu renkli beton duvarların arasında kendinizi bir zindandaymış gibi hissediyordunuz.

Bütün bunlar, içinde bulunduğum ruh halini iyileştirmemişti haliyle. *Kaç.* diye düşünüyordum. *Hâlâ fırsatın varken kaç.*

Dedektif Dodge geldiğinde ben de Petracelli'lerden daha yeni dönmüştüm. Eşyalarımı deliler gibi sırt

çantama tıktırmaya çalışırken dedektifi aşağıda bekletmiştim. Sonra da Bella'yı yolda bir veterinere bırakmamız gerektiğini söylemiştim.- Çantamı taşımaktan, yerinde duramayan köpeğimi arka tarafa yerleştirmekten gocunmamıştı.

"Neden bana Bobby demiyorsun," demişti veterinere giderken. Bella'yı oraya bıraktık -veteriner asistanı onu alıp götürürken son bir kez bakmıştı bana umutsuzca - sonra da yolumuza devam ettik.

Havaalanına vardığımızda D.D.'yi her zamanki kasvetli haliyle bizi beklerken bulduk.

"Annabelle," dedi beni kısaca selamlarken.

"D.D.," diye karşılık verdim ben de. Dik dik bakmaya devam etmişti.

Aslında kocaman mutlu bir aile gibiydik. Uçağa binene kadar. D.D. evrak çantasını açıp bir sürü dosya çıkardı ve işe koyuldu. Bobby'nin de ondan aşağı kalır yoktu. O da kendi dosyalarını ve kalemlerini çıkarmış homurdanarak çalışmaya başlamıştı.

Bense bir süre *People* dergisinin kapaklarma bakmış, sonra da Sky Mall'un evcil hayvan ürünlerine sarıdımıştım. Belki Bella'ya güzel bir hediye alırsam affederdi beni.

Aslında bir şeylerle meşgul olmaya çalışıyordum çoğunlukla.

Daha önce uçağa hiç binmemiştim. Babam uçaklara inanmıyordu. "Çok pahalı," derdi. Ama aslında *çok tehlikeli* demek isterdi. Uçmak için bilet almak gerekirdi ki bu da izinizin bulunması anlamına geliyordu. Haliyle peşin parayla alınmış eski püskü arabaları tercih ederdi. Şehrin dışına çıktığımızda ise yol üstündeki bir hurdalığa uğradık. Bay bay aile otomobilimiz.

I loş geldin yeni uçan teneke.

Söylemeye gerek yok gerçi ama bazı arabalar diğerlerinden daha sağlam çıkardı. Babam frenleri onarmakla, radyatörleri değiştirmekte ve camları, kapıları, lamponları bantlayıp yapıştırmakta usta olmuştu. O zamanlar mürekkep yalamış bir matematikçinin böyle hu el becerisine sahip olması düşündürmemişti beni. **Bütün** icatların anası ihtiyaçtan mıydı? Belki de bilmek istemediğim şeyleri bilmek istemiyordum işte.

Örneğin, mademki eski evimizi bir taşıma şirketi taşımıştı neden çocukluğuma ait eşyaları bir daha görememiştim?

* * *

Nihayet havaalanı çıkışma gelmiştik. Kalın buzlu camlar önümüzde açıldı. Bizi ilk karşılayan, dışarıdaki sıcak hava dalgası olmuştu. Ardından şoför üniformalı bir adam bize doğru gelmeye başlamıştı, elinde Bobby'nin isminin yazılı olduğu beyaz bir afişle.

"Bu da ne böyle?" diye sordu D.D., şoförün daha fazla yaklaşmasına engel olarak.

Adam durmuştu. "Dedektif Dodge? Çavuş Warren? Lütfen beni takip edin." Yolun karşısında park etmiş bekleyen siyah bir limuzine işaret ediyordu.

"Bunu kim ayarladı?" diye sordu D.D. aynı aksi ses tonuyla.

"Bayan Catherine Gagnon elbette. Çantalarınıza yardım etmemi ister misiniz?"

"Hayır. Olamaz. Bu mümkün değil." D.D. Bobby'ye dönüp olayın ciddiyetini ortaya koyan bir ifadeyle: "Teşkilat kurallarına göre memurlar bedava mallar

ya da hizmetlerden yararlanamazlar. Bu da servise girer."

"Ben polis memuru değilim ama," diyecek oldum.

"Sen," dedi çavuş sertçe, "bizimle birliktesin."

D.D. yürümeye devam etti. Bobby de arkasına takıldı. Bense ne yapacağımı bilemez halde, şaşkın şoföre özür mahiyetinde omuz siltikten sonra peşlerinden koşturdum.

Bir taksi için yirmi dakika beklemek zorunda kalmıştık. Koltuk altımda tomurcuklanan terin sırtımdan akmaya başlamasına yetmişti bu. New England'lı ailemin daha serin bir iklime kaçana kadar ancak dokuz ay dayanabildiğini hatırlamıştım.

Taksiye biner binmez Scottsdale'de bir adresi sordu D.D. Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu şimdi. Eski Back Bay sakini, yeni Scottsdale'li, limuzin göndermeye hevesli. Catherine Gagnon zengindi.

Pencerelerine bir şey yaptırmak ister miydi acaba diye düşünürken yakaladım kendimi. Sonra da gülmemi bastırmak için elimi ağzımla kapattım. Pek iyi değildim galiba. Uçaktan mıdır, yol arkadaşlarımdan mı, yoksa ilk uçak yolculuğumun gerginliğinden midir bilinmez, kamım ağrımaya başlamıştı. Ellerim de titriyordu ara sıra.

Herkes bu kadınla tanışmamı istiyor, ama nede-nini anlatmıyordu. Catherine Gagnon hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylemiştim oysaki. Gel gör ki, Boston şehri iki dedektif ve bir sivilin beş bin millik gidiş dönüş uçak yolculuğu artı Phoenix'te bir gece konaklamanın masraflarını karşılamaya kararlıydı. Bobby ve D.D.'nin bildiği, fakat benim bilmediğim neydi? Madem bu kadar zekiydim neden hâlâ kendimi piyon gibi

hissediyordum?

Başımı sıcak cama dayadım. Bir bardak su için neler vermezdim şimdi? Kafamı kaldırdığımda Bobby'nin anlaşılmaz bir ifadeyle beni izlemekte olduğunu fark ettim. Hemen kafamı çevirdim.

Taksi sola sapmıştı. Toprak, mor tepelerin arasından slalom yapıyordu. Dev saguaroların, gümüşü kreozot çalılıklarının, kırmızı uçlu kaktüslerin arasından geçiyorduk. İlk geldiğimizde annemle ben manzaraya bayılmıştık. Ama hiç alışamamıştık aslında. Sanki burası bir başkasının eviydi. Karlı dağlara, sık ormanlıklara ve granit kayalıkları bilirdik biz. Bu korkunç, yabancı güzellikten anlamazdık.

Taksi beyaz badanalı bir duvarın dibinden devam etti yoluna. Sağımızda kara, demir kapılar görölüyordu. Araba sonra yavaşladı, kapılara yöneldi. Dış kapının üzerine bir hoparlör yerleştirilmişti.

"Çavuş D.D. VWarren'ın geldiğini söyle," dedi D.D.

Taksici söyleneni yaptı. Kapılar yavaş yavaş açılınca yeşilin bin bir tonuyla dolu bir harikalar ülkesine giriş yaptık. İki tarafı geniş yapraklı ağaçlarla dizili kıvrılan yolu takip edince ortasında bir çeşme ve genişçe bir çiçek tarhı bulunan daire şeklinde bir açıklığa çıkmıştık. Hemen arkasındaysa İspanyol Misyoner tarzında inşa edilmiş kocaman bir malikâne yükseliyordu.

Solda kaim kerpiç duvarlar ve maun çerçeveli yüksek pencereler yer alıyordu. Sağ tarafda aynıydı ama fazladan camdan bir avlu ve kapalı havuz olduğunu tahmin ettiğim bir bina daha vardı burada.

"Yüce Meryem," diye mırıldandım. Sonra da bu gizemli Bayan Gagnon'un pencere işini kapmanın ha-

yalini kurarken yakalayıp ayıpladım kendimi. Şu pencerelerin büyüklüğüne bakın. Yeni bir iş. Bol para...

"Back Bay zamanlarından kalma paralarla," dedi Bobby alçak sesle.

D.D. yüzünde gergin bir ifadeyle etrafı süzüyordu.

Şoföre parasını verdikten sonra fatura istedi. Uzun yoldan yürüyüp ceviz ağacından devasa kapıların önünde durduk. Bobby kapıyı çalma şerefini üstlenmişti hemen. D.D. ve bense geride kalıp sıkılğan misafirler gibi bavullarımıza tutunduk sıkıca.

"Burayı sulamak kaç patlıyordur acaba?" diye başladım gevelemeye. "Bahse varım bahçıvanlara verdiği para benim ödediğim kiradan yüksektir. Yeniden evlenmiş mi bu kadın?"

Sağ taraftaki kapı açılmıştı. Kır saçlı, tıknaz cüseli ve hizmetçi üniformalı Latin görünümlü bir kadın çıktı karşımıza.

"Çavuş Warren, Dedektif Dodge, Seniorita Nelson? Böyle buyurun lütfen. Senora Gagnon sizi kütüphanede bekliyor."

Kadın bavullarımızı alırken uzun yol geldiğimiz için, içecek bir şey isteyip istemediğimizi sordu. Hepimiz otomatik pilota bağlamıştık galiba. Bavullarımızı kadına teslim ettik, bir şey istemediğimizi söyledik, sonra da kadını takip edip giriş salonundan malikâneye doğru yöneldik.

Yürüdüğümüz geniş, krem renkli holün duvarları Meksika tarzı çinilerle döşenmişti. Dört metrelik tavan koyu renkli, ahşap direklerin üzerinde duruyordu. Ayaklarımızın altındaki zemin de aynı şekilde ahşaptandı.

Bir keme altından, kapalı bir havuzdan, bir sürü ani ikanın arasından geçtik. Evin dış görünüşünden zalıllı belliydi ya, içini görünce daha bir emin olmuşum: allın ine Gagnon paraya para demiyordu anlaşılan.

Tam da bir hol daha ne kadar uzun olabilir diye w .mımeğe başlamıştım ki, hizmetçi sola dönüp bir ılı yüksek ceviz kapının önünde durdu. Kütüphane ıııası olmalıydı.

I hizmetçi kapıyı çaldı.

"Girin," dedi içeriden, kısık bir ses.

Kapıların açılmasıyla birlikte meşhur Catherine < Ingnon'u da ilk kez görmüş oldum.

Catherine g n      yla yıkanan pencerelerin önünde duruyordu. Arkasındaki parlak    k y   n  karartm  , sadece uzun, koyu renk saçlı ince bir siluete  evirm   ti görüntüsünü. Karnında kavu  turdu   ince kollan dikkatimi  ekmi  ti. Uzun ete inin üzerinden geniş basenleri ortaya  ıkm   tı. Belinde d    m yaptı    ikolar ta renkli kolsuz g  mle   yuvarlak omuzlarını g  zler önüne seriyordu.

Bobby'ye kaçamak bir bak   attım. Sanki Catherine'den başka her yere bakıyordu. Oysa kadın g  zlerini onun üzerinden alamıyor, sanki adamın g   s n  ok uyormu   gibi sürüyordu bir elini diğer kolunun üzerinde. Odadaki gerginlik had safhadaydı ve kimsenin a  zını bıçak açmıyordu.

"Catherine," dedi Bobby sonunda, sanki s  yleyecek daha çok şeyi varm    gibi kısa keserek. "Bizi kabul etti  in için sa  ol."

"S  z m s  z." Kadının bak   ları bir an benim üzerimde durduktan sonra devanı etti. "Umarım yolculu-

ğunuz iyi geçmiştir."

"Şikâyetimiz yok. Nathan nasıl?"

"Harika, teşekkür ederim. Çok iyi bir özel okula gidiyor. Ondan çok umutluyum." Yüzünde bilmiş bir ifadeyle gülümsemeye başlamıştı şimdi kadın. Bir yandan da kolunu okşamaya devam ediyordu. Sonunda D.D.'ye döndü.

"Çavuş Warren." Sesi eksi on dereceye düşmüştü birden.

"Uzun zaman oldu," dedi D.D.

"O kadar uzun değilmiş demek."

Bakışları bana geri döndü, sanki D.D.'den uzaklaşmak için bir bahane arar gibi. Ama bu kez daha dikkatli bakıyor, tepeden tırnağa süzüyordu beni. Bense cesaretimi yitirmemeye çalışıyor, ama ucuz bluzumu, yırtık pırtık kotumu, salaş omuz çantamı düşünmeden edemiyordum. Kirayı denkleştirebilmek için iki işte birden çalışıyordum. Kuaförde geçirilen saatler, pahalı giysiler. Bunlar onun gibi rahat kadınlara göreydi, benim gibi işçi takımına göre değil.

Yüzündeki ifadeyi hâlâ tam olarak seçemiyordum gerçi ama hafifçe ürperdiğini fark ettim. Bu buluşmanın benim için olduğu kadar onun için de zor olduğunu fark ettim.

Odanın ortasındaki koyu renkli ahşap masaya döndü aceleyle. "Başlayalım mı?" Önce oturmamız için deri koltuklara işaret etti. Ardından da odada olduğunu ancak o zaman fark ettiğim yaşlıca, kır saçlı bir beyefendiyi göstererek: "Dedektif Dodge, Çavuş Warren, sizi avukatım Andrew Garson'la tanıştırmak isterim. Bize katılmasını ben rica ettim."

"Suçluluk duygusu mu?" diye sordu D.D. belli

belirsiz.

Catherine gülümsedi. "Katoliklikten işte."

Sonra bir koltuğa oturdu. Bense tam karşısına geçtim. Oturmadan hemen önce, saçlarını biraz da meydan okurcasına savuruşu bende bir dejavu hissi uyardırmıştı. Ve o anda fark ettim. Gerçekten de bana çok benziyordu.

Bobby ses kayıt cihazını çıkarıp masanın ortasına bıraktı. Catherine avukatıyla bakıştı. Adamın ses etmemesi üzerine o da bir şey söylemedi. D.D. de bu arada hazırlıklarını yapıyor, küçük bir kale kurmaya çalışır gibi diziyordu evrakları önüne. Hiçbir şey yapmadan oturan bir tek Catherine ile bendim. Bu tuhaf partinin onur konukları olarak bekliyorduk.

Bobby kayıt cihazının düğmesine bastı. Tarihi, yeri ve hazır bulunan kişilerin isimlerini kaydetti öncelikle. Sıra benim adıma geldiğinde tam "Annabelle" diyecekti ki, hemen toparlayıp "Tanya Nelson" demeyi başarmıştı. Bunu çok takdir etmiştim.

Ön bilgilerle başlandı. Catherine Gagnon eskiden Boston'da falanca adreste oturduğunu onayladı. 1980 yılında evden okula doğru yürümekteyken bir araç yanma çekmiş, bir adam camdan ona seslenmişti. *"Hey tatlım. Bir saniye bakar mısın? Kayıp köpeğimi arıyorum da."*

Catherine daha sonra kaçırılışım, kurtarılışını ve de 1981 Mayıs'ında kendisini kaçırان kişi olan Richard Umbrio'nun yargılanışını anlattı. Olaylar zincirini ardı ardına sıralarken sesi ruhsuz ve biraz da sıkın çıkıyordu. Hikâyesini pek çok kereler anlattığı besbelliydi.

"Peki 81'deki mahkemenin sonuçlanmasından sonra Bay Umbrio'yu bir daha gördünüz mü?" diye

krmz

www.cizgiliforum.com

sordu D.D.

Avukat Carsonı hemen elini kaldırdı. "Cevap vermeyin."

"Bay Carson..."

"Bayan Gagnon nezaket gösterip, 1980 Ekim ve Kasım ayları arasındaki kaçırılış süreciyle ilgili som-larınızı cevaplamayı kabul etmiştir," diye açıklamaya girişti avukat. "1980'de Bay Umbrio'yu görüp görme-mesi bu konuşmanın maksadım aşar."

D.D. çok sinirlenmişti. Catherine ise gülümse-mekle yetindi.

"Bay Umbrio'yla birlikteyken *1980 Ekim ve Ka-sım ayları arasında*," diye eklemişti vurgu için, "işle-diği başka suçlardan, kaçırıldığı başka insanlardan bah-setmiş miydi size?"

Catherine kafasını salladı. Sonra kayıt cihazını hatırlayıp geç de olsa, "Hayır," dedi.

"Boston Devlet Akıl Hastanesi'ne hiç gitmiş miydiniz?"

Carson yine elini kaldırdı. "Bayan Gagnon, *1980 yılının sonbaharında* Boston Devlet Akıl Hastanesi'ne hiç gitmiş miydiniz?"

"Boston Devlet Akıl Hastanesi'nin varlığından bile haberim yoktu ki," dedi Catherine nazikçe.

"Peki ya Bay Umbrio?" diye sordu D.D. ısrarla.

"Varsa da bana bundan söz etmedi. Yoksa bilir-dim öyle değil mi?"

"Peki ya eş dost, sırdaşlar? Umbrio kendine ya-kın bulduğu birinden söz etmiş miydi? Ya da ne bile-yim, çukura bir misafirini getirmiş miydi?"

"Yapmayın, Richard Umbrio hödüğün tekiydi. İnsan azmanı, soğuk, on dokuz yaşına rağmen ucube-

um içkiydi. Eş dost mu dediniz? Ne eş dostu? Beni neden onca zaman orada tuttu sanıyorsunuz?"

Odadaki diğer yüzlerde bir şaşkınlık ifadesi belin misti şimdi. Catherine ellerini açıp bizimki gibi bir İptal ordusuna hitaben konuşmasına devam etti. "Nasıl yani? Beni öldüreceğini anlamadığımı mı sanıyordunuz? Şu kadarını söyleyebilirim, beni her gün öldürmeye çalışıyordu. Kocaman, yapış yapış elleriyle boynumdan yakalayıp tavuk gırtlaklar gibi sıkardı boğazımı. Ve bunu yaparken de gözlerimin içine bakmayı severdi. Ama son anda vazgeçip bırakıyordu beni hep. İyilik olsun diye mi? Merhametten mi? Sanmıyorum. Richard böyle biri değildi.

"Henüz ölmeme hazır değildi, o kadar. Ben onun için ideal bir oyun arkadaşıydım. Hiç tartışmıyor, isteneni yapıyordum. Gerçek hayatta böylesini bulamazdık ki."

Catherine omuz silkti. Sesindeki duygusuz hava, anlattıklarına daha keskin bir tat veriyordu.

"Sizi boğuyordu demek," diye devam etti D.D. "Elleriyle mi? Bundan emin misiniz?"

"Evet."

"Bıçak, ip ya da başka bir şeyle değil, öyle mi?"

"Öyle."

"Sizi bağladığınızı söylemişsiniz. İple mi, kelepçeyle mi, neyle?"

"İple."

"Tek bir çeşit iple miydi yoksa farklı farklı çeşitlerle mi? Sevdığı bir düğüm şekli var mıydı?"

"Bilmem. İpti işte. Bir bobin ipi vardı. Epey kalın bir şeydi. Beyaz. Kirli. Sağlam. Yere kazıklar çıkıyor, bacaklarımı bu kazıklara bağlıyordu. İtirafetmeli-

yim ki, düğümlere dikkat etmemişim." Sesi çok uzak-
tan geliyor gibiydi.

"Oraya çöp torbası getirmiş miydi?"

"Çöp torbası mı? Nasıl yani? Şu battal boylardan
mı?"

"Herhangi bir boyda olabilir."

Catherine kafasını salladı. "Richard plastik mar-
ket poşetlerini tercih ediyordu. İçlerinde hep malzeme-
ler veya yiyecekler falan olurdu. Görseniz Richard'la
gurur duyardınız. Doğaya saygılı bir kampçıydı o. İçe-
ride hiç çöp bırakmazdı. Tam bir izciydi yani."

"Bayan Gagnon, Bay Umbrio'nun sizi neden ka-
çırdığını biliyor musunuz?"

"Evet."

D.D. bu cevabı beklemiyormuş gibi duraksadı
bir an. Oysa soruyu soran da kendisiydi. "Biliyor mu-
sunuz?"

"Evet. Üzerimde kadife bir etek ve dizlerime ka-
dar çekilmiş çoraplar vardı. Richard'ın Katolik okul
kızlarına karşı fetişi olduğunu sonradan öğrendim.
Aradığının ben olduğunu ilk bakışta anlamıştı. Etrafta
kimseler de olmayınca. Benim şansıma işte."

D.D. ve Bobby bakiştılar. D.D. soruları sorarken
Bobby de deliler gibi not almakla meşguldü bunca za-
man. Catherine'in yaşadıklarıyla Boston Akıl Hasta-
nesi'nde bulunan kurbanları karşılaştırmak istiyordu
herhalde. Ama bu kadarı fazlaydı. İkisi de Catherine'e
bakıyordu şimdi dikkatle.

"Catherine," dedi D.D. alçak sesle, "Richard'ı
daha önceden görmüşlüğün var mıydı?"

"Hayır."

"Peki, o seni daha önce fark etmiş mi? Evle okul

.ırasında gidip gelirken seni takip ettiğini ya da okulda oynarken gözetlediğini falan anlattı mı sana?"

"Hayır."

"Yani o gün arabasıyla geçerken. Richard'la ilk kez o zaman karşılaştınız."

"Dediğim gibi, benim şansıma."

D.D. kaşlarını çattı. "Arabasına bindikten sonra ne oldu peki?"

"Kapı sıkışmıştı ya da kilitliydi. Açamamıştım."

"Çılgılık attın mı, karşı koymaya çalıştın mı?"

"Hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyor musun?"

"Evet. Arabaya bindiğimi hatırlıyorum. Rahatsız olduğumu... korktuğumu hatırlıyorum. Kapıyı açmaya çalıştım galiba... ve sonra... Hatırlayamıyorum. I'unu polisler ve terapistler de sordu yıllarca. Ama hâlâ hatırlamıyorum. Çılgılık atmışımdır herhalde. Mücadele etmişimdir. Ama belki de hiçbir şey yapmadım. Belki de bu unutkanlık, utancımı gizlemek için." Dudakları hafifçe kıvrılmış, ama o sıkılgan gülümseyiş dudaklarından gözlerine sıçramamıştı.

"Peki neyi hatırlıyorsun?" D.D.'nin sesi yumuşamıştı şimdi. Catherine'in sırtına bıçağı saplamak üzere hazırlanıyor gibiydi.

"Karanlıkta uyandığımı."

"O da orada mıydı?"

"Harekete geçmeye hazırdı."

"Çukurda?"

"Evet."

"Yani seni tespit edip harekete geçmeye karar vermeden önce hazırlamıştı çukuru, öyle mi?"

Bobby ve D.D. tekrar bakiştılar.

Bu sefer Bobby devraldı konuşmayı. "Daha önce söylediklerine bakılacak olursa Umbrio seni sırf giysilerin yüzünden anlık bir dürtüyle kaçırmıştı. Peki nasıl oluyor da böyle hazırlık yapmış olabiliyor?"

Catherine Bobby'ye döndü. "Çukur yeni değildi. Bir gün ormanda dolaşırken keşfetmiş. Sonra da orayı açık seçik dergilerini saklayıp annesinden babasından uzaklaşabileceği bir sığınağa dönüştürmüştü. Ve tabii bir de seks kölesini saklamak için." Yine omuz silktili.

"Ama beni anlık bir dürtüyle kaçırmış olabilir mi? Bilemiyorum. Bana *söylediği* buydu ama ben ona hiç inanmamıştım. İpi, ağzımı, gözlerimi örtmek için gerekli malzemeleri vardı. Kimin arabasında böyle şeyler olur ki? Richard'da kölelik fetişi vardı. Bütün o dergilerde bağlanan kadınlardan, kıçları şaplaklanan kadınlardan geçilmiyordu. Uzman sizsiniz, siz söyleyin. Ama bana kalırsa kendine küçük bir tecavüz ke-diciği bulma fikri uzun zamandır aklındaydı herhalde. Cüssesi bunun için yeterliydi. Ve harika bir mekânı vardı. Tek eksiği gönülsüz bir kurbandı. Ve Ekim ayının bir öğleden sonrası bu düşüncelerle alışverişe çıkmıştı."

"Alışveriş mi çıkmıştı? Onun sözleri mi senin mi?" diye sordu D.D. birden.

"Ne fark eder?"

"Fark eder."

Catherine bir kaşını kaldırdı. "Hatırlamıyorum."

"Catherine" -Bobby'nin araya girmesiyle D.D.'-nin kaşları çatılmıştı. Gösteriyi o yürütmek istiyordu besbelli. "Umbrio seni kaçırdığında ne kadar *tecrübeliydi* sence? Yani sen birinci miydin, üçüncü müydin, on ikinci miydin?"

"Bu tamamen spekülasyona dayalı bir som," diye araya girdi Carson.

"Anlıyorum."

Bobby gözlerini Catherine'den ayırmıyordu. Kadının elini masaya koymuştu. Sanki bir yandan Bobby'nin sözlerini düşünmeye çalışıyormuş gibi oynuyordu.maklarıyla.

"Cinsel olarak mı demek istiyorsun? Bakir miydi?"

"Evet."

Kadın bir süre cevap vermedi bu soruya. "Ben on iki yandaydım," dedi nihayet. "Böyle bir şeyi anlayamayacak kadar tecrübesizdim yani. Ama..."

"Ama," diye bastırdı Bobby, kadının devam etmediğini görüp.

"Geriye dönüp baktığımda, Richard'ın başlangıçta fazla heyecanlı olduğunu hatırlıyorum. İçime girmeden önce boşalmış, sonra kendi utancını gizlemek için beni bir güzel dövmüştü. İlk birkaç gün hep böyle oldu. Her seferinde kafasında planlarla geliyor, ama heyecanlanıp başlamadan bitiyordu. Ama zamanla sakin olmayı öğrendi. Daha az heyecanlı, daha yaratıcı olmuştu." Catherine'in dudakları büküldü. "Acımasız olmayı öğreniyordu.

"Neyse, geçmişe dönüp baktığımda, başlangıçta *tecrübesiz* olduğunu söyleyebilirim. Gerçi zamanla fantezileri daha karmaşık ve müşkülpesent olmuştu ama başlangıç için söyleyeceklerim bunlar."

Bakışları birden benim üzerime yöneldi. "Sen onu tanıyor muydun?"

"Kimi?" diye sordum, bütün gözlerin benim üzerine çevrilmesinden şaşkın.

"Richard'ı. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ben... onu tanımadım... tanı mıyordum."

Kadın kaşlarını çatıp bir kez daha Bobby'ye döndü. "Hani o da sağ kalanlardandı?"

"Öyle ama. Seksenlerin başında meçhul, beyaz bir zanlı tarafından takip edilmiş. O zanlının kim olduğu -mesela Umbrio mu değil mi? - şimdi ortaya çıkar-maya çalıştığımız şey de bu zaten."

Catherine bir kez daha kaşlarını çatı, şüphe içinde. "Ve bunu hangi temele dayandırıyor-sun? Bana ben-zemesine mi? Bana sorarsan o kadar da benzemi-yo-ruz." Parlak, siyah saçlarını savurup iri göğüslerini or-taya çıkardı. Aramızdaki temel farkların ne olduğunu göstermeye çalışıyordu.

"Onu daha önce gördün mü?" diye sordu D.D., meseleye geri dönmek için sabırsızlanarak. "Tanya sa-na tanıdık geliyor mu?"

"Tabii ki hayır."

D.D. bana baktı. "Onu ben de daha önce gör-me-dim," diye onayladım. "Ama hesap ortada. 1980 son-baharında ben beş yaşındaydım. On iki yaşındaki bir kızı hatırlamam pek mümkün görünmüyor, öyle değil mi?"

Bu kez de Catherine'e döndüm. "Arlington'da oturdunuz mu?"

"VValtham'da."

"Kiliseye gider iniydiniz?"

"Nadiren," dedi.

"Arlington'da yakınınız akrabanız var mıydı?"

"Hatırladığım kadarıyla yoktu."

"Peki ya aileniz, ne iş yaparlardı?"

"Annem evhanımıydı. Babamsa Maytag'in tamir

' kadrosundaydı," diye yanıt verdi.

"Yani sürekli seyahat ederdi."

"Şehrin içinde değil. Dışarıdaki semtlerde daha çok. Ya sizinkiler?"

"Babam MTT'de matematikçiydi," dedim.

"Değişik." Catherine yine çatmıştı kaşlarını. "19-KO'de yollarımızın kesiştiğini hiç sanmıyorum. En azından hafızada kalacak bir şekilde."

"Peki ya diğer akrabalar?" diye sordu Bobby. "Aileler arasındaki benzerlikleri düşünecek olursak..."

Catherine omuz silkti. "Sen ve D.D. fazla zorluyorsunuz. İkimizde de İtalyan tipi var işte. Boston'da aynı özelliklere sahip yüzlerce kadın vardır herhalde."

Herkes bana bakıyordu. Benimse ekleyecek bir şeyim yoktu. Açıkçası CatherineTe aynı fikirdeydim. O kadar da benzemiyorduk birbirimize. O benden daha zayıftı mesela. Benimse bacaklarım daha güzeldi.

Konuşma heyecanını yitiriyordu. D.D.'nin yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bobby ise gözlerini kayıt cihazına dikmişti. Aradıkları her neyse, ulaşamıyorlardı bir türlü. Richard Umbrio'yla beni takip eden adamı karşılaştırmaya çalışıyorlardı. Oysa Catherine'e göre Umbrio onu tesadüfen seçmişti; benimkiyse kabama hediyeler bırakacak kadar kararlıydı.

Kurbanlar birbirine benzeyebilir. Ama suçlar farklıydı.

Daha fazla soru çıkmadığım gören Catherine kalkmaya hazırlanılmış gibi masaya koydu ellerini.

"Bir saniye," dedi Bobby aniden.

"Ne var?"

"İyi düşün şimdi. Catherine, seni kaçırın kişinin Richard Umbrio olduğuna ne kadar eminsin?"

"Efendim?"

"Küçüktün, afallamışım, travmaya uğramıştın ve ırınla olduğun zamanın çoğunda karanlıktaydın..."

"Bayan Gagnon," diye araya girmeye çalıştı avukat, ama Catherine'in yardıma ihtiyacı yoktu.

"Yirmi sekiz gün Bobby. Yirmi sekiz gün boyunca dünyamda Richard'dan başka kimse yoktu. Yemek yediysem o getirdiği içindi. Su içtiysem o buna tenezzül ettiği içindi. Yanımda oturdu, üstüme çıktı. Başımı kocaman ellerinin arasında sıkıp, becerirken beni, dönmemem için bağırıyordu.

"Bugüne kadar, o arabanın camından ilk kez çıktığı andaki yüzünü canlandırabiliyorum kafamda hâlâ. Hapishanemin kapısında her belirişinde nihayet yiyecek bir şeylerin de geldiğini düşünürdüm. Fenerin ışığında, kaçmayayım diye bileğimi kendi bileğine bağlamış halde bebekler gibi uyuduğunu hatırlıyorum.

"Beni yirmi yedi yıl önce kaçıranın Richard Umbrio olduğundan hiç şüphe duymadım. Ve o tabancayı ağzına dayayıp beynini dağıtabildiğim için minnet duymadığım tek bir gün bile olmadığından da şüphem yok aynı şekilde."

Müvekkilinin bu ifadesini duyan avukat Carson'ın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Oysa Bobby başını sallamakla yetinmişti. Masaya uzanıp kayıt cihazını kapattı.

"Pekâlâ, Cat," dedi alçak sesle. "O zaman sen söyle şimdi: Richard Umbrio 81'de hapse girdiğine göre, eski bir akıl hastanesinin arazisine seninkinden daha da büyük bir çukur açan kimdi o halde? Altı kızı daha-kaçırıp yerin altına saklayan kimdi?"

"Bilmiyorum. Ve açıkçası bunu bildiğimi düşün-

inen uzucu.

"Sana sormak zorundayız Cat. Umbrio'yla aramızdaki en kuvvetli bağ sensin."

İşte bu, Catherine'i çileden çıkarmıştı. Bu kez hızla koltuğu itip ayağa fırladı. "Bu görüşme bitmiştir."

"Lobide baş başa kalmıştınız," diye devam etti Bobby aldırmadan. "Oteldeki süitte konuştunuz. Sana bir dostundan bahsetti mi? Bir mektup arkadaşından? I lapiste tanıdığı birilerinden?"

"Beni nasıl öldüreceğini tarif etmekle meşguldü 0 anda."

"Peki ya Nathan? Richard önce onu kaçırmıştı. Belki de yalnızlarken.

"Oğlumu karıştıрма!"

"Altı ölü kız Catherine. Karanlıktan çıkmayı başaramayan altı kız."

"Allah belanızı versin!"

"Öğrenmek zorundayız. Bize söylemek zorundasın. Richard'ın bir arkadaşı, suç ortağı, akıl hocası varsa bilmek zorundayız."

Catherine, gözlerini Bobby'ye dikmiş, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu şimdi. Bunun arkasından ne geleceğini tahmin edemiyordum. Çılgılık mı atacaktı? Yoksa Bobby'nin yüzüne bir tokat mı indirecekti?

Elleriyle masanın ucuna tutundu ve eğilerek Bobby'yle burun buruna geldi.

"Richard Umbrio'nun, senin olay mahallinle uzaktan yakından alakası yok. O hapisteydi. Ve cinayete eğilimli orospu çocuğunun teki olduğu için de, sizin şansınıza, yapayalnızdı içeride. Hiç arkadaşı yoktu. Suç ortakları da. Tekrar ediyorum, bu görüşme bitmiş-

tir. Başka sorunuz varsa avukatım Carson'a sorabilirsiniz."

Carson hemen itaat edip kartvizitlerini çıkardı.

Catherine ayakta doğruldu. "Şimdi bize müsaade ederseniz, benim ve Annabelle'in -ya da Tanya, veya adı her neyse artık -yapmamız gereken işler var."

"Bizim mi?" diye sordum şaşkın.

"Dur biraz..." diye atıldı Bobby.

"Hayatta olmaz," diye katıldı D.D. masadan kalkarak.

Dedektiflerin şiddetle karşı çıkışı ve kadının daha da buyurgan tavrı beni peşinden gitmeye sürüklemişti.

"Merak etmeyin canlarım," dedi evsahibesi, omzunun üstünden Bobby ve D.D.'ye bir bakış atarken. "Gece yarısı olmadan size teslim ederim." Kütüphanenin kapısını arkadan kapatıp koridora yöneldi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, kadına yetişmek için koştururken.

"Ah canım... Seni alışveriş yapmaya götürüyorum. Belli olmuyor mu?"

Catherine'in alışveriş terapisi için tercih ettiği mekân Nordstrom'du. JLimuzin şoförü bizi kapıda bırakmıştı. Catherine ihtiyacımız olduğunda arayıp haber vereceğini söyledi şoföre. Adamcağız da limuzin şoförleri, hanımefendileri çağırana kadar ne yaparsa onu yapmaya gitmişti. Önde Catherine, arkada ben girdik mağazaya.

Önce bir şeyler yememizi teklifetti. Karnım artık gürültüyle guruldamaya başladığı için karşı çıkmadım bu teklife.

Saat altıyı geçiyordu ve Nordstrom'un cafe'si dolmaya başlamıştı. Ben ızgara tavuk ve focaccia için sıraya girdim. Catherine ise bir fincan çay ısmarlamıştı sadece.

Devasa sandviçime ve kocaman kocaman tatlı patates cipslerine şöyle bir baktıktan sonra yeşil çayını yudumlamaya devam etti. Ben sandviçi, cipsleri mideye indirdikten sonra hızımı alamayıp bir de havuç lu kek almıştım sırf nispet olsun diye.

"Dedektif Dodge hakkında ne düşünüyorsun bakalım?" diye sordu, ben kekin yarısındaiken. Herhalde bu şeker yüklemesinin yarattığı hazdan sesindeki özlem dolu imayı anlayamayacağımı sanmıştı.

Omuz silktim. "Polis falan olarak mı?"

Gülümsedi. "Polis falan olarak."

"Yatağında çıplak yakalasam kovmazdım herhalde."

"Demek öyle."

"Ama ilişkimizin mahiyeti böyle değil tabii." İşin aslı, Bobby'nin çıplak halini kafamdan çıkarıp atabilmek için hayli uğraş veriyordum. "Zaten onunla D.D. arasında..."

"Hayatta olmaz," diye atıldı Catherine. "Seks belki ama ya ilişki? Kadın Bobby'ye göre fazla hırslı. Politikaya eğilimli bir başsavcı ya da kim bilir, bir mafya babasından aşağısına evet demez o kadın. Bak şu mafya babası meselesi ilginç olurdu."

"Birbirinizden pek hoşlanmıyorsunuz galiba."

Omuz silkme sırası ondaydı. "Kadınlar üzerinde böyle bir etkim vardır. Belki de kocalarıyla yattığım içindir. Hem o kocalar benimle yatmasalar gidip sekreterlerini becerirler. Aldatılacaksan ucuz ayakkabılı, naylon bir sarışın tarafından mı aldatılmak istersin yoksa benim gibi bir kadın tarafından mı?"

"Daha önce hiç böyle düşünmemiştim."

"Çok az insan düşünür." Catherine elindeki fincanı bıraktı. Kırmızı ojeli tırnaklarıyla masada rasgele şekiller çizmeye başladı. Tekrar konuşmaya başladığında sesindeki o kırılğanlık geri dönmüştü.

"Bir seferinde," dedi yumuşak bir sesle, "Bobby'yi benimle Arizona'da yaşamaya davet etmiştim.

Vücutumu, evimi, tembel hayatımı, kısacası her şeyimi sundum ona. Ama o beni geri çevirdi. Bunu biliyor muydun?"

"Bu, kocanı vurduktan önce miydi sonra mıydı?" diye sordum.

Bu küçük ayrıntıyı bilmem onu neşelendirmiş olacak ki, gülümsedi. "Sonra. D.D.'yle konuştunuz demek. Bobby'yi, kocamı öldürmesi için ayarttığımı takmış. Çok fazla cinayet romanı okuyor galiba. En basit açıklama en iyisidir derler."

Kafamı salladım.

"Kısacası Jimmy hayatımı karartıyordu, Bobby o gece doğru kararı verdi ve ben erdim muradıma misali. Belli olmuyor mu?"

Sesi son sözlerine doğru hassaslaşmıştı. Bunu o da fark etmiş olacak ki, fincanım kaldırıp bir yudum daha aldı çayından. Ben de bir süre karşımda omrah kadını inceledim tek bir söz etmeden. Bu haliyle tam bir seks tanrıçasını andırıyordu ama yaklaşık yirmi yedi yıldır doğru düzgün bir şey hissedemediğini anlayabiliyordum şimdi.

Babam kaçmaya karar vermemiş olsa benim de kaderim böyle mi olurdu? Öyleyse bu düşünce beni neden rahatlatmıyordu? Çünkü hissettiğim şey üzüntüdü çoğu zaman. Derinlerde bir yerimi acıtan bir üzüntü. Dünya acımasızdı. Yetişkin erkekler küçük çocukları avlıyorlardı. İnsanlar sevdiklerine ihanet ediyorlardı. Olan bir şeyi geri almak mümkün değildi. İşler böyle yürüyordu.

Catherine sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi kaldırdı başım. Gözümün içine baktı. "Burada ne işin var Annabelle?"

"Bilmiyorum."

"Seni takip eden kişi Richard değildi. Sen yedi yaşındayken o ömür boyu hapse mahkûm olmuştu çoktan. Ayrıca Richard'ın fantezileri fiziksel zorbalık ve üstünlük kurma üzerineydi. Birini uzun süre takip edecek kadar ince biri değildi."

"Sen de on iki yaşmdaymıssın. Senin suçun yokmuş."

İçtenlikle gülümsedi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ve de hayatta kalmıssın."

Şimdi kahkahayla gülmeye başlamıştı. Genzinden gelen bu tuhaf sese insanlar dönüp bakmışlardı. "Hayatta kaldığımı mı düşünüyorsun? Ah Annabelle, ne kadar *masumsun!* Yapma ama, yedi yaşından beri hedefolmuş biri olarak sen de bir şeyler öğrenmiş olmalısın."

"Kikboksta uzmanımdır," dedim katı bir şekilde. "Babam benim güvenliğimi çok ciddiye alırdı. Bana kendimi savunmayı, suçlularla başa çıkmayı, ne zaman kaçıp ne zaman karşı koyacağımı ve hangisine nasıl karar verebileceğimi öğretti. Bir sürü farklı isim altında bir sürü farklı şehirde büyüdüm. İnan bana, işin ciddiyetini ben de bilirim."

"Bunları sana baban mı öğretti?" Bir kaş havadaydı yine.

"Evet."

"Bir MİT akademisyeni?"

"Ta kendisi."

"Peki baban kriminoloji ve meşru müdafaayla ilgili bunca şeyi nereden biliyormuş?"

Omuz silktim. "İhtiyaç bütün icatların anasıdır.

1 >ylc demezler mi?"

Catherine gözlerini üzerime dikmişti şimdi. "Dur İ M I az," dedi, sinirlenmeye başladığımı anlayarak, "bunda seninle dalga geçmeye çalışıyor değilim. Sadece Bulamaya çalışıyorum. Bütün bunlar olurken baban..."

"Ailesini oradan oraya sürüklüyordu. Öğleden sonra bavullarımızı hazırlar, arabaya yükler, ortadan kaybolurduk."

"Hayır!"

"Evet."

"Sahte isimlerle falan?"

"Kesinlikle. Başka türlü güvende olmazdık ki. Bu arada hazır aklıma gelmişken, bana Tanya demen gerekiyor."

Takma isim fikri umurunda değildi. "Peki baban **Flörída**'da bir üniversitede iş bulmuş muydu?"

"Bulamamıştı. Özgeçmişin olmadan, sahte ehliyetle falan mümkün olamazdı zaten. Taksi şoförlüğü yaptı."

"Sahiden mi? Ya annen?"

Omuz silktim. "O hep ev hanımını kaldı."

"Hiç karşı çıkmıyor muydu buna? Onu durdurmaya çalışmıyor muydu? Sizinkiler bunu senin için yapmışlar."

Aklım karışmaya başlamıştı. "Şey, tabii ki. Başka ne yapabilirlerdi ki?"

Catherine arkasına yaslandı. Çayını aldı. Eli titre-diği için çayı döküyordu az daha üzerine. Hemen bıraktı fincanı.

"Benim ailem olanlar hakkında hiç konuşmadı," dedi aniden. "Bir gün ortadan kayboldum. Ertesi gün çıkageldim. Aradaki zamanın hiç sözü edilmedi. Sanki

o yirmi sekiz gün zaman-mekân sürekliliği içindeki önemsiz bir kusurdu da unutulması daha hayırlıydı. Aynı evde oturmaya devam ettik. Aynı okula geri döndüm. Annem, babam da eski hayatlarına döndüler.

"Onları bunun için affetmedim hiç. Ben içimin acısından evi parça parça başlarına yıkmayı hayal ederken onların yaşamaya devam etmelerini, hâlâ nefes alıp verebilmelerini affetmedim hiç. Acımdan gözlerimi oyup çıkarmak istiyordum. Bağırıp çağırmak istiyordum ama ağzımdan tek bir söz çıkmıyordu.

"O evden hep nefret ettim Annabelle. Beni kurtarmadıkları için ailemden nefret ettim. Yaşadığımız muhitten nefret ettim. Ve 22 Ekim günü, bir yabancıya köpeğini bulması için yardım etmeye kalkışmadan güvenle evine dönebilen bütün çocuklardan nefret ettim.

"Aralarında fısıldaşıyorlardı. Bahçede benimle ilgili hikâyeler anlatıyorlar, soyunma odasında beni görünce göz kırıp birbirlerini dürtüyorlardı. Bense hiçbir şey diyemiyordum çünkü fısıldadıkları her şey doğrudu. Bir kurban olarak dönüşü olmayan bir yola girmişsindir Annabelle. Şimdi neysen nesin, kimse geri dönmene izin vermez."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktım. "Kendine bir bak - zayıf veya savunmasız değilsin. Umbrio hapisten çıktığında bir köşeye saklanmamışsın. Adamı vurmuşsun ya, güç sendeymiş. Meydan okumuşsun. Sen kazanmışsın Catherine.

"Bir de bana bak. Sınava girmeden hazırlanıp durmuşum. Ömrüm boyunca kaçıp durdum. Hem de kimden korkmam gerektiğini bilmeden. 'Kimseye güvenemezsin,' derdi babam sık sık. 'Senin paranoyak olman, peşinde birileri olmadığını göstermez.' Bile-

iniyorum. Belki babam da haklıydı. Karılarını öldürenler hep o yakışıklı kocalar, gizli seri katiller hep evcimen izci çocukların arasından çıkıyor, elinde makineli tüfekle dehşet saçanlar hep o mülayim memurlar oluyor sanki. Allah kahretsin, ben postacıdan bile şüpheleniyorum."

"Ah ben de," diye atıldı Catherine. "Tamircilerden, servislerden, pazarlamacılardan. Ellerinin altındaki bilgi, insanı korkutuyor."

"Aynen!"

"Ben paravan bir şirket kurdum," dedi sonra. "Her şeyi o şirketin üzerine gösterdim ve -abra kadabra - kâğıt üstünde ortadan kaldırdım kendimi. Güvende olmanın tek yolu bu. İstersen Carson senin için de bir şeyler ayarlar."

"Sağ ol ama benim o kadar da çok malvarlığımı yok..."

"Saçmalama, bunun parayla ne ilgisi far? Önemli olan güvenlik. İnan bana. Carson her şeyi halleder. Geleceği de düşün Annabelle. Güvende olmanın en büyük sırrı her zaman bir adım önde olabilmektir."

Onaylar anlamda başımı salladım ama söylediklerini hemen anlayamamıştım aslında. Bir adım önde mi? Neyden peki? Gelecekte benim gibi birini neler bekliyordu? Yirmi beş yıldır bana öğretilen neydi? Bir bavulun içinde yaşamak. Yalan söylemek. Kimseye güvenmemek. Kimseye bağlı kalmamak. Boston'da bile Starbucks'taki iş arkadaşlarımla bir merhabadan öteye ilişki kurmadım. Zengin müşterilerimle içli dışlı olmadım. Kiliseye gittiğim zamanlarda bile hep arkada oturdum. Çok fazla soru sorulmasını istemedim. Bir Tanrının adamına yalan söylemek istemiyordum.

Peki ya işim ne olacaktı? İşleri büyütüp yanıma elemanlar almak istediğimde ne olacaktı? Sahte kimliğimle sıkı lisans kurullarından, banka hesaplarından nasıl geçecektim? Hep iyimser olduğumu söyledim kendi kendime. Kontrolün bende olduğunu, geçmişin bir düş olduğunu. Babamın piyonu olarak kalmayacaktım! Oysa günler geçtikçe o eski gizli hayata geri dönüyordum. İşlerim büyümüyordu. Arkadaşım olmuyordu. Erkeklerle çıkamıyordum.

Hiç aşık olamayacaktım. Hiç ailem olmayacaktı. Kaçmaya başlayalı yirmi beş yıl olmuş, annem babam ölmüş, yalnız başıma kalmıştım ve hâlâ korkuyordum.

Catherine Gagnon'u anlıyordum şimdi. Haklıydı. Yerin altındaki o çukurdan kaçamamıştı hiç. Tıpkı benim av olarak yaşamaktan kurtulamamam gibi.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye mırıldandım.

"Benim de geldi."

"Yok yok, benimki uzun sürmez."

Catherine omuz silkti. "Ben de yüzümü pudralayacağım."

Tuvalete kadar birlikte gittik, o aynanın karşısına geçti. Bense kabinlerden birine girip başımı metal kapının soğukluğuna dayadım. Sakin olmalıydım, düşüncelerimi toparlamalıydım.

Babam hep ne derdi? Ben güçlüydüm, hızlıydım ve içimde savaşçı içgüdüleri taşıyordum.

Babam ne anlardı ki? Bütün uyanıklığına rağmen o bile taksinin birinden kaçamamıştı işte.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp annemi düşünmeye çalıştım. Saçlarımı okşayışını. Arlington'daki o akşamüzeri, beni sevdiğini ve hep seveceğini söylerkenki halini.

Bayan Petracelli'nin verdiği resmi çıkardım cebimden. Petracelli'lerkí arka bahçesinde çekilmişti. Piknik masasında Dori'nin yanında oturuyordum. İkimizin de elinde birer dondurma, gülümsüyorduk maki-neye. Annem yanımızda durmuş, gülümseyerek elindeki margarita kadehini kaldırmıştı havaya. Babamsa arka tarafta mangalın başındaydı. Fotoğraf makinesini o da fark etmiş, belki de Bayan Petracelli'nin seslenmesi üzerine dönüp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle poz vennişti.

Cızırdayan köftelerin, yeni biçilmiş çimlerin ve kızaran mısırın kokusu. Komşuların fiskeyelerinin ve yanda oynayan diğer çocukların sesi.

Nostaljinin boğazımda düğümlendiğini, gözlerimin yaşla dolduğunu hissedebiliyordum. Ve neden bir ıtülüm ilerleyemediğimi anlıyordum. Çünkü çoğu zaman hep geri dönmek istiyordum. Yazın son günlerine. Dünyanın hâlâ güvenilir bir yer olduğu o son birkaç haftaya.

Gözlerimi sildim. Sifonu çektim. Toparlandım. Başka ne yapabilirdim ki?

Lavaboya gidip, ellerimi yıkarken ıslanmasın diye fotoğrafı kenara koydum. Catherine yaklaşıp aynadaki görüntüme baktı. Rujunu tazelemiş, uzun siyah saçlarını taramıştı.

Yan yana durduğumuzda kardeş gibiydik. O, kaderi yıldızların altında şaşaalı bir hayat olan abla, ben-se sokakta bir başına yaşayan kaçık, kedili kadınlardan biri olacaktım.

Bakışları aşağı çevrilince fotoğrafı gördü. "Ailen mi?"

Başımı salladım. Kafamı kaldırıp baktığımda

Catherine'in irkildiğini fark ettim.

"Baban matematikçi değil miydi?" diye sordu sertçe.

"Öyleydi."

"Bana yalana söyleme Annabelle. Onunla tanıştım ben. Hatta iki kere. FBI'da çalıştığını neden söylemedin bana?"

Kuralları ihlal etmiştik. Bobby ve D.D.'nin sabah 12:23'e kadar tuttukları odaya zamanında getirmemişti Catherine beni. Limuzinden inip yeni en iyi arkadaşıma el salladıktan sonra kararlı adımlarla girmiştım lobiye. Bobby veya D.D.'den birinin beni bekleyeceğini tahmin etmiştım. Bobby'ydi lobideki.

Dağıtmış halimi görünce hemen anlamıştı. "Sarhoşsun sen."

"Bir bardakçık şampanya içtim," diye karşı çıktım. "Kadeh kaldırıyorduk."

"Neye?"

"Ah keşke sen de orada olsaydın." Yalanlara ve yalancı adamlara içerken ölçüyü kaçırıp üç kadeh içmiştik. Berbat haldeydim. Sabah kendimden nefret edecek kadar sarhoştum. Catherine ilerleyen saatlerde iyice yumuşayıp oğlunun fotoğraflarını göstermiş, mutlu mutlu gülümser olmuştu. Güzel bir oğlu vardı. Bir gün ben de istiyordum bir tane. Bir de kız evlat, üstüne titreyeceğim küçük bir kız.

Ve de seks istiyordum. Galiba şampanya beni azdırmıştı.

"Barbekü sever misin?" diye sordum Bobby'ye. Sonra da bir şarkı mırıldanmaya başladım.

Bobby'nin gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Seni onunla yalnız bırakmamız hataydı!"

Lobide dans da etmeye başlamıştım şimdi. Ayaklarıma hükmetmekte zorlanıyordum gerçi. Ama iyi dans ettiğimi sanıyordum. Ringlerde ayak oyunlarıma hayran olurdu herkes. Dansa da başlamalıyım. Belki bana iyi bile gelirdi. Şöyle zarif, akıcı ve işveli bir şeyler yapmak istiyordum. Terli adamların birbirlerini yere çarptıkları spor salonlarında takılmaktansa böylesi daha iyi olurdu herhalde.

Evvet, sabah yeni bir sayfa açıyordum hayatımda. Adımı geri alacaktım. Annabelle Granger tanıştığı ilk yabancıyla el sıkışacaktı. Neyse ne, sosyal güvenlik numaramı ve bütün şahsi bilgilerimi internete yaya-caktım. Ne olabilirdi ki en kötü?

Bobby'nin omuzları hoştu. Fazla şişirilmiş değildi ama. Öylesini sevmem erkekte. Bobby'nin omuzları sıkı ve biçimliydi. Üstündeki bol gömleğin altından göğüs kaslarının kıpırdayışını seyretmek zevkliydi. Hareketlerini, kıvraklığını seviyordum. Panter gibiydi.

"Bence," dedi, "sana su ve aspirin lazım."

"Bana bakacaksın değil mi Dedektif?" Yanına sokuldum. Oysa yana kaçtı.

"Ah Tanrım," diye homurdandı.

Gülümsedim. "Otelde havuz var mı? Hadi çıplak yüzelim!"

Bir an ciyaklayacak sandım.

"D.D. arıyorum hemen," dedikten sonra hemen lobideki telefona yöneldi.

"Ah bozma eğlencemizi şimdi," diye seslendim arkasından. "Hem anlatacaklarım senin de hoşuna gidecek."

Bu dikkatini çekmişti. "Neymiş?"

"Sırlar," diye mırıldandım. "Karanlık aile sırları."

Ama bunları anlatmaya fırsatım olmadı. Tam o anda binlerce küçük şampanya kabarcığı beynime hücum edince kendimden geçmişim.

D.D.'nin mizah anlayışı zayıftı. Bundan ne zamandır şüpheleniyordum ya şimdi kesinkes emin olmuşum. Bobby beni yarı taşıyıp yarı sürükleyerek D.D.'nin odasına çıkarmıştı. Küçük AnnabelleTe romantik sırnaşmalar olmadan hem de. Sonra da D.D.'nin kanepesine bırakmıştı beni. Çavuşsa üzerime bir bardak soğuk su döktü.

Hemen ayağa fırlayıp bir şeyler geveledikten sonra kusmak için tuvalete koşturdum.

Geri döndüğümde hâlâ yalpalıyordum. D.D. ise elinde bir avuç dolusu aspirinle beni bekliyordu.

"Sakın bunları da kusma," diye uyardı-. "Minibardan sipariş ettik. Teşkilata bir servete mal oldu."

Aspirinleri içerken bir daha kusmamak için zor tuttum kendimi.

"Otur. Konuş." D.D. hâlâ öfkeli gibiydi.

Saat sabahın biri olmuştu ve çavuş hâlâ gündüzki kıyafetleriyleydi. Laptopu masanın üstünde açık duruyor, cep telefonuna sürekli mesajlar yağıp duruyordu.

Anlaşılan D.D. bugünlerde güzellik uykusuna pek yatamıyordu ve bu da onu aksi cadının tekine dö-

nüştürmüştü.

Oturmaya çalıştım. Midem daha çok bulanmaya başladı. Bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım.

Sonradan düşündüğümde şampanya içtiğime pişman oldum. Ama midemi bulandırdığı için değil, gardımı düşürdüğü için. Ayık bir Annabelle'in hayatta söylemeyeceği şeyleri söyletmişti bana.

"Babam gizli bir FBI ajanıymış," diye yumurtladım.

D.D. kaşlarını çattı, gözlerini kırptırdı ve tekrar bana dönüp kaşlarını çattı. "Ne anlatıyorsun sen?"

"Babam diyorum. FBI'da çalışıyormuş. Catherine onu tanıyormuş. Hey kesin şunu be!"

"Neyi keselim?" diye sordu Bobby.

"Birbirinizle bakışmayı. Bu çok sinir bozucu bir şey. Bütün karizmanız yok olup gidiyor gözümde."

tki dedektifde kaşlarını kaldırıp bakakalmışlardı şimdi.

"Catherine babanla tanışmış mı?" diye sordu Bobby şüpheyle.

"Catherine kurtarıldıktan sonra hastanede yatar-ken gitmiş odasına." Gururla şişiniyordum. Ya da gazdı sadece. "Hem de iki kez ziyaretine gitmiş."

"Sorgulamak için mi gitmiş peki?"

"Evet. İnanın bana, FBI ajanıymış işte. FBI ajanları başka ne yapar ki? Kurbanlara sorular.sörarlar."

D.D. bir iç geçirip alnını ovuşturdu, sonra bir daha iç geçirdi. "Ben kahve yapacağım," dedi aniden. "Annabelle senin de iyice ayılman gerekiyor."

"Ben yalan söylemiyorum! Catherine'e sorun! O da söyler. Babam onun odasına iki kez gitmiş."

"Hastaneye," dedi Bobby.

Onaylamak için başımı salladığımda midem yine kalkmıştı. "FBI'dan özel ajan olduğunu söylemiş, sonra da bir sürü soru sormaya başlamış."

D.D. yan yolda durup bana dönmüştü şimdi. "Her konuda mı?" diye sordu. "Ne tür sorularmış bunlar?"

"Bilirsin işte FBI soruları. Onu kim kaçırmış, nasıl bir tipmiş, arabası ne markaymış, nereden binmiş arabaya falan."

"Demek öyle."

"Evet. Artı sizin sorduğunuz şeyler. Yerin altında ne kadar kalmış, nasıl kalmış. Umbrio ne demiş, başka kurbanlar da var mıymış, kaçmayı nasıl başarmış falan filan."

Kahve pişmeye başlamış, zengin kafeinli araması odayı kaplamıştı.

"Catherine'e iki kez mi gitmiş?" diye sordu Bobby.

"Böyle söylüyor."

"Kimliğini göstermiş mi?"

"Bilmem."

"Yanında başka biri var mıymış? Kolluk güçlerinden biri? Ya da bir partner?"

"Yanında biri olduğundan söz etmedi Catherine." Elimi kaslı kolunun üzerine koydum. "Ama partnerler sadece televizyonda oluyor herhalde," dedim kibarca. "Gerçek FBI bu tip şeyler yapmıyor."

"Ama gizli ajanları var," diye homurdandı.

"Evet, var."

"Ki bunlar da evlerinde aileleriyle oturuyorlar."

D.D. odanın bir köşesinde, eliyle tuhaf hareketler yapıyordu. Bu biraz ayılmama neden oldu. Sözle-

rimin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettim. Catherine'in sözlerinin ne anlama geldiğini yeni yeni anlamaya başlamıştım. Sanki yer altımdan çekiliyormuş gibi oldum bir an. Ama artık midem bulanmazdı. Kendimden de geçmezdim. Alkolün etkisinde kendimi kandırımtım yeterince. Başka numaram kalmamıştı şimdi.

"Gizli ajanlar oluyor, değil mi?" diye soruyordum şimdi. "Yani gerçekten de..."

Elim hâlâ Bobby'nin kolunun üzerindeydi. Elimi tutup kanepeye oturttu beni. Oturduğum yerde kalamıştım. Kıpırdayamıyordum.

Bir sandalye çekip karşıma oturdu. D.D. de bir fincan kahve getirmişti.

"Baban sana FBI ajanı olduğunu söylemiş miydi hiç?" diye sordu Bobby yumuşak bir sesle.

Dumanı tüten kahveden bir yudum alıp başımı salladım hayır anlamında.

"Bir başkasına FBI ajanı olduğunu söylerken duydun mu peki?"

Bir yudum daha ve bir kez daha kafamı salladım.

"Gerçi yine de Boston'ı arayıp soracağız bunu," dedi Bobby kibarca.

"Ama..."

"FBI bu Annabelle, CIA değil. Kaldı ki, aklı başında hiçbir FBI ajanı bir röntgenciden şüphelenip 911'i aramaz. Önce kendi halletmeye bakar. Ayrıca kendisini ya da ailesini tehdit eden bir meseleyle karşı karşıya kaldığında arkadaşlarından da yardım ister. Yerel memurlar babanla üç kez görüşmüşler ve hiçbirinde de ajan olduğunu söylememiş onlara. Bundan kimseye söz etmemesi, bulmacanın çok önemli bir

• parçası. Bunun... pek bir anlamı yok."

"Peki Catherine'e neden FBI'dan olduğunu söylemiş?" Daha fazla devam etmeye gerek yoktu. Onlatmı ta en başından anladıkları mantıklı cevabı nihayet görmüştüm ben de. Çünkü babam Catherine'in kaçırılmasıyla ilgili bilgi almaya çalışıyordu. Özel ve birinci ağızdan hem de. Bunun için bir kez de değil, iki kez federal ajan numarası yapmaya değerdı.

1980 Kasımında babam küçük kızlara yönelik şiddete takmıştı zaten. Ancak henüz peşimde kimse olmadığı için teoride kalmıştı bu en azından.

Fincandan damlayan kahve elimi yaktı. Bunu bahane edip banyoya geri döndüm yeniden. Yüzüme soğuk su çarpıp aynadaki görüntüme baktım. Betim benim atmış, alnım boncuk boncuk terlemişti.

Yine kusmak istiyordum ama bu kez o kadar da şanslı değildim.

Yüzümü soğuk suyla yıkadım. Tekrar tekrar.

İçeri geri döndüğümde yüzüme takındığım ifadeyi hiçbirimiz inandırıcı bulmamıştık.

"Ben şimdi odama gideyim," dedim kısık sesle.

"Ben de sana eşlik ederim," dedi Bobby.

"Yalnız gitsem daha iyi olur."

Bobby ve D.D. huzursuzca bakiştılar. Kaçacağı mı düşünüyorlardı? Sonra dank etti kafama. Elbette bunu düşünüyorlardı. Ne de olsa bu benim numaramdı. Kaçmak için yaratılmış bir kız.

Ama bu ben değildim ki. Babamdı bizi sürükleyen.

Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz.

Her kaçışımızda annemle ben bir sürü hata yaptık. Yanlış isimler kullanır, yanlış şehirlerden bah-

seder, önemli ayrıntıları unutturduk. Ama babam hiç hata yapmadı. Her zaman sakin, kendinden emin ve kontrollüydü. Bu kadar güzel yalan söylemeyi nereden öğrenmişti acaba? Kaçarak yaşamayı nasıl öğrenmişti? Bir yere hızla uyum sağlamayı nasıl öğrenmişti?

Babam kimseye güvenmememi söylerdi hep. Belki bu kendisi için de geçerliydi.

Bobby ve D.D. hâlâ konuşmuyorlardı. Daha fazla bekleyemezdim. Topuklarımın üzerinde dönüp kapıya yöneldim.

Beni durdurmaya çalışmadılar. Kapı arkamdan kapanırken, koridorda yalnız başıma kalırken arkamdan koşturan olmadı.

Bir an için aklımdan geçmedi değil.

Kaçmak. O kadar da zor değil. Bir adımını diğerinin önüne atarak *gitmek*.

Ama koşmadım. Yürüdüm. Yavaşça, dikkatle, adım adım gittim odama.

Sonra üstümü çıkarmadan uzandım ucuz otel yatağına. Beyaz badanalı tavanı seyrettim. Ve annemin babamın küllerinin olduğu şişeciği tutup beni bekleyen günler için güç dilerken sabahı sabah ettim.

Bobby'nin alarmı sabah beşte çaldı. Bu kadarı da fazla artık diye düşünüp şekerleme düğmesine bastı. Ama bu ona iki dakikadan fazla kazandırmadı çünkü telefonu çalmıştı. Arayan D.D.'ydi elbette.

"Sen hiç uyumaz mısın?" diye sordu Bobby.

"Annem gibi konuşma be adam!"

"Bak işte bu yüzden biraz dinlenmen gerekiyor."

"Bobby üç saate kadar çıkmamız gerekiyor. Kaldır şu kıçını."

Pek ilham verici sözler olmasa da kalktı Bobby. Duş aldı, tıraş oldu, bavulunu topladı ve kendine bir fincan, dumanı üstünde koyu bir kahve koydu. Odasına gittiğinde D.D. patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Nutuk çekmeye başlayacak şimdi diye düşündü. Ama kadın son anda fikrini değiştirip tavırlarına çekidüzen vermeye karar vermiş gibi susup içeri geçti kapıyı açık bırakarak.

Odası savaş alanına dönmüştü. Her yerde kâğıtlar vardı. Kahveyi de dökmüş, yemek artıkları oda

servisinin tepsisinden kaldırmamıştı bile. Bobby'den sonra her ne yapıyorduyse artık, içinde istirahataya yer yok gibiydi.

"Otel müdürüyle konuştum," diye söze girdi kısaca. "Annabelle çıkmaya kalkışırsa bize haber verecekler."

Bobby D.D.'ye baktı. "Zaten Annabelle sıvışmaya karar verirse ilk iş gidip resmen çıkışını alırdı değil mi?"

"Aman Tanrım..."

"D.D., otur. Derin bir nefes al. Tanrı aşkına, yakında fittiracaksın da haberin yok." Bobby öfkeyle kafasını salladı. D.D. ise somurttu sadece.

D.D.'nin üzerinde hâlâ dünkü kıyafetleri vardı. Elbisesi kırıkmış, kokmaya başlamıştı. Benzi sararmış, sarı saçları dağılmış, mavi gözleri kan çanağına dönmüştü.

"D.D.," diye devam etti Bobby. "Bu şekilde devam edemezsin. Müfettiş şu halini görse komutayı elinden aldığı gibi kapıya koyar. Elemanları idare ettiğin kadar kendini de idare etmeyi öğrenmek zorundasın."

"Şu ses tonuyla konuşma lütfen."

"Aynaya bir bak D.D."

"Sırf işimi yaptığım için suçlanmak..."

"Aynaya bir bak D.D."

"Haberin olsun, ben bütün gün yatıp uyuyan tiplerden değilim."

Bobby kadını omuzlarından tutup duvardaki aynaya döndürdü.

"Allah kahretsin!" dedi D.D.

"Aynen."

Elini uzatıp saçlarını karıştırdı. "Nem yüzünden."

"Arizona burası."

"Yeni bir ürün denesem?"

"D.D. senin uyuman lazım. Bir duş ve Tahiti'de iki hafta tatil olsa daha iyi aslında ama şimdilik bir banyo da idare eder."

Burnu kırıştı. Nihayet bir iç geçirip omuzlarını aşağı düşürdü.

"Bu bulmacada o kadar çok parça var ki," dedi yorgun bir sesle. "Ve hiçbiri de uymuyor."

"Biliyorum."

"Christopher Eola, Richard Umbrio, Annabelle'-in babası. Başım dönüyor."

Bobby bir sandalye çekip oturdu ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Tamam, bir daha gözden geçirelim o zaman. Kasım 1980..."

"Umbrio küçük bir kızı kaçırp ormanda bulduğu bir yer altı çukuruna hapseder." D.D. yatağın ucuna oturup öne eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu.

"Bunun ilk işi olduğunu ve suç ortağı olmadığını düşünüyoruz," dedi Bobby.

"Zayıf sosyal becerilere sahip yalnız kurt profile de uyuyor bu."

"Kurbanım rasgele seçiyor, yani planlanmış bir suç değil."

"Çünkü kızın kıyafetleri tam da onun beğendiği gibi," diye yorum yaptı D.D.

"Ama ayrıca kızın yalnız olması ve yemi yuunası da önemli. Kısacası önceden yapılmış bir hazırlık yok. Umbrio ile Annabelle GrangerT takip eden meçhul şahıs arasında önemli bir fark bulmuş olduk."

"Catherine, Umbrio'nun alet kullanmadığında ısrar ediyor," dedi D.D. "Emin değilim ama o plastik torbaların içindeki kurbanların boyunlarında bir şeyler vardı sanki. Bağlanmışlardı galiba."

"Çok daha iyi bağlanmışlardı," dedi Bobby, onaylayarak.

"Bir farklılık daha yani."

"Muhtemel."

"Umbrio sadece bir kişi kaçırmıştı," dedi D.D.

"Boston Akıl Hastanesi'ndeki zanlı ise altı kişiyi. Gerçi her seferinde bir kişiyi kaçırmış da olabilir. Yani o noktada emin olamıyoruz."

"Evet." D.D. yavaşça başım sallıyordu. Şaşkınlıktan kurtuluyor, kafasını toplamaya başlıyordu. "Tabii Annabelle'in babasıyla bağlantılı şu küçük mücevher var bir de."

"Ah tabii. O da var."

"Annabelle'in babası bizi ilk teorimize geri döndürüyor - Umbrio'nun yaptıklarından ilham alan birinin aynı şeyi Boston Akıl Hastanesi'nde de yapmış olma ihtimaline. Bu 'çırağın', şahsen ya da mektupla da olsa, hapisteki Umbrio'yla temasa geçmiş olabileceğini farz ediyoruz. Ama kendini FBI ajanı olarak tanıtır hastanede Catherine'den bilgi sızdırmak da benzer bir numara bence."

"Bence de," diye onayladı Bobby.

"Russell GrangerTa ilgili araştırma nasıl gidiyor?"

Bobby'nin suratı asılmıştı. "Hâlâ ehliyet ya da sosyal güvenlik numarası falan bulamıyorum. Bu sürü veritabanımda bir sürü isim denedim. Annabelle'in annesi Leslie Ann Granger'ı bile denedim. Ama sonuç

yok. Sıfır."

"Başka bir deyişle Russell Granger da takma bir isim."

"Ben de öyle tahmin ediyorum. Şehirden ayrılmadan önce MIT'de çalışan bir personel müdürüyle görüştüm. Ona kalırsa kayıtlarında Russell Granger diye birine rastlanmıyor. Seksenlerde matematik bölümü başkanlığı yapan kişiyle de temasa geçmeye çalışacak. Umarım döner dönmez haber alırız."

"Ya yolda geçen hayat?" diye sordu D.D. "Annabelle ve ailesinin her seferinde taşınmalarının bir nedeni oldu. Şehirleri tespit edip yerel emniyet teşkilatlarıyla görüştün mü?"

Bobby yine astı suratını. "Tabii ya patron, boş zamanımda başka ne yapabilirdim ki? Mesela sabah iki ile dört arası."

"Hey bak zor geldiyse..."

"Ah kes sesini D.D."

D.D. gülümsedi. Son zamanlarda D.D.'ye sesini kesmesini söyleyecek fazla adam çıkmazdı. Bobby cazibesinin kısmen buradan geldiğini düşünüyordu.

Ama kadının ifadesi hemen eski haline dönmüştü bile. "Bobby, Annabelle'in babasının Boston'dayken kullandığı takma isim neydi?"

Bobby kadına baktı şaşkın şaşkın. "Russell Granger. Deminden beri ne konuşuyoruz burada?"

"1982'de değil Bobby. Daha sonra, Annabelle'le Boston'a geri döndüklerinde. O Tanya Nelson olduğuna göre babasının adı..."

"Bay Nelson mı oluyor?" diye atıldı şakayla. Sonra da not defterini karıştırmaya başladı. Annabelle'i Boston'da ilk sorguladıklarında kız şehirlerden, takma

isimlerden ve tarihlerden üstünkörü bahsetmişti. Notlan arasında gerekli sayfayı bulup iki kere okudu. "Elimde... elimde Boston yok. Annabelle geri dönüşlerinden bahsetmemiş."

D.D.'nin kaşı kalkmıştı şimdi. "İlginç değil mi?"

"Bir sürü şehir ve takma isim var," diye karşılık verdi Bobby, sayfayı kaldırıp D.D.'ye de göstererek. "Yapma ama, o bilgiyi biz gözden kaçırmışızdır."

D.D. hâlâ şüphe doluydu. "Boston'daki takma ismi bul Dedektif. Araştır. Russell Granger seksenlerin başında radara yakalanmamış olabilir ama belki de ikinci kez geldiklerinde..."

"Tamam oldu. Bir yerlerde, bir zaman, birileri bu adamı tanımış olabilir."

"Aynen. Bir şey daha var. Annabelle'e söz etme."

"Oldu."

"Kartlarımızı fazla açık oynamayalım. Eğer kilit isim Russell Granger ise onunla tek bağımız Annabelle. Yani bir yere varmak istiyorsak kızın işbirliğine ihtiyacımız var." D.D. bir an durdu. "Ve CatherineTe yeniden konuşmamız gerekiyor."

"Yani *benim* konuşmam gerekiyor," diye düzeltti Bobby. "Alınma ama senin de dediğin gibi buradaki zamanımız doluyor ve siz ikiniz konuşmaya başlasanız bile öfkenizi birbirinize akıtmanız bile en az yarım gün alır. Oysa bizim" - saatine göz attı - "yaklaşık iki saatimiz kaldı. Bu da demektir ki ben Catherine'i ayartırken senin de Annabelle'e bakıcılık yapman gerekecek." Odaya bir göz gezdirdi. "Belki biraz temizlik bile yaptırırsın."

"Çok komik."

"Duş alacağına söz ver."

"Daha da komik."

"Temiz bir şeyler giy üzerine."

Bobby tam oturduğu yerden kalkarken D.D. koluna bir şaplak attı. O kadar acımıştı ki, kadının bu yüzden kendini daha iyi hissedeceğini biliyordu.

"Havaalanında görüşürüz," diye seslendi Bobby omzunun üzerinden.

"Sabırsızlanıyorum."

Bobby'nin bavulunu kapıp odaya göz gezdirdikten sonra taksi çağırması on dakikasını almıştı. Güneş yeni doğuyor, gökyüzünü pembeye ve mora boyuyordu. Trafik sorun olmazdı.

Catherine'in bu saatte ayakta olmasını beklemiyordu. Ki bu da bir avantaj olabilirdi. Ya da tanı tersi. Hâlâ kâbus görüp görmediğini merak etti. Görüyorsa hâlâ Richard Umbrio muydu rüyalarına giren? Yoksa ölmüş kocası mı?

Ön kapıdaki diyafona cevap alana kadar iki üç kez denemek zorunda kalmıştı. Taksici içeri girerken gözleri faltaşı gibi açılmış, ama tek bir söz etmemişti.

"Beni bekleyebilir misin?" diye sordu Bobby şoföre, rozetini göstererek.

Bunun üzerine kambur şoför daha bir gerilmişti.

"Sorun değil, taksimetreyi açık bırakabilirsin," dedi Bobby. "Buradaki işim bittikten sonra hemen havaalanına gitmem gerekiyor. Bir taksinin hazır beklemesi işime gelir."

Şoför gönülsüz de olsa kabul edince Bobby memnuniyetle başını salladı. Taksinin evden bakınca görünür bir yerde durmasını istiyordu. Bobby'nin acelesi olduğuna ispat olacaktı bu.

Kapıyı hizmetçi kadın açtı. Onu görünce hiç şaşırmamış gibiydi. Sadece senyoranın birazdan aşağı ineceğini söylemekle yetindi. Bir şeyler içmek ister miydi?

Bobby istemediğini belirttikten sonra kadını kemer altına kadar takip etti. İçeride tavus kuşu mozaikli, gümüş kahve takımlarıyla küçük bir bahçe masası hazırlanmıştı.

Bir sandalye çekip kendine kahve koydu ve kolundaki saate kaçamak bir bakış attı. Catherine onu ne kadar bekletecekti acaba? Beklenti yaratmak için mi yoksa cezalandırmak için mi? Söz konusu Catherine olduğunda bunu anlamak zordu.

Cevap, on beş dakikaydı.

Nihayet kapıda belirmediğinde üstünde, beli kuşaklı, saks mavisi saten bir sabahlık vardı. O yürürken uzun ve kıvrımlı kumaş da onunla birlikte salmıyor, zengin rengi kadının parlak siyah saçlarına yansıyor-du. Kadının dudaklarının kenarında ince bir tebessüm belirdi. Bobby bu bakışı tanımıştı hemen.

O talihsiz olaydan sonra ilk buluşmaları Isabella Stewart Gardner Müzesi'nde olmuştu. Catherine bir Whistler tablosunun önünde, mavi oryantal bir kumaş denizinin üzerine uzanmış çıplak bir kadının resmedildiği *Lapis Lazuli* tablosunun önünde duruyordu. Catherine resmin yansıttığı şehvete, kadının verdiği pozdaki erotik havaya dikkat çekmişti.

Bobby'yi o zaman baştan çıkarmak için bu tabloyu kullanmış, şimdiyse bunun için böyle bir sabahlık seçmişti.

Bobby buna karşılık midesinin kasıldığını hissedebiliyordu.

Kadm masanın dibine kadar süzülerek geldi. Ama Oturmamıştı.

"Beni mi özledin Dedektif?"

"Kahve çok iyiymiş diye duydum."

Kadının tebessümü yayıldı. "Hâlâ ulaşılması zoru oynuyorsun."

"Sen de hâlâ kurnazsın," dedi Bobby. "Nathan nasıl bu sabah?"

Gözlerinde bir gölge belirmişti şimdi Catherine'-in. "Zor bir gece geçirdi. Bugün okula gideceğini sanmam."

"Kâbus mu?"

"Oluyor böyle. İyi bir terapist bulduk ona. Ayrıca bir köpeği de var. Richard'ın köpek yavrusunun böyle bir fark yaratacağını kim bilebilirdi ki? Ama köpek onu benden daha iyi sakinleştiriyor. İlerleme kaydediyor."

"Ya sen?"

Kadm Bobby'ye cilveli bir bakış attı. "Tanımadığım birine kendimi nasıl hissedeceğimi söyleyemeyecek kadar yaşlandım ben." Nihayet bir sandalye çekip bütün zarafetiyle oturdu. Bobby kadına kahve koydu. Catherine ise tek söz etmeden çekti fincanı önüne.

İkisi de birkaç dakika oturup kahvelerini yudumladıktan sonra bu kadar sessizliğin yeterli olduğuna karar vermiş olacaklar ki, "Buraya Annabelle'le ilgili olarak geldin," dedi Catherine sonunda. "Çünkü babasını tanıyordum."

"Hepimiz şok geçirdik," dedi Bobby. "Şu hikâyeyi bana da anlatsana."

"Anlatacak ne var ki? Ben hastanedeydim. Adam odama geldi. Bana bazı sorular sordu."

"İsmi söylemiş miydi?"

"Hayır, FBI'dan özel ajan olduğunu söylemişti sadece."

Bobby'nin bir kaşı kalkmıştı havaya.

"Onu hatırlamamın nedeni benimle tartışıp durmasıydı. Hastanedeydim işte. Nihayet bütün o insanlardan ve aptal sorularından kurtulmuştum. *Nasılın Catherine? Bir ihtiyacın var mı? Gelirken bir şey getirelim mi?* Açlıktan ve susuzluktan ölme noktasına gelmişim ve defalarca tecavüze uğramıştım. Tek ihtiyacım, insanların beni yalnız bırakmalarıydı.

"Sonra bu adam çıktı ortaya, üzerinde koyu renk bir takım elbise ve kravatıyla. Çok iri cüsseli bir adam değildi ama yakışıklı bir tipti. Rozetini gösterdikten sonra 'Özel Ajan, FBI.' diye tanıttı kendini. O kadar. Çok inandırıcıydı. Etkilendiğimi hatırlıyorum. Ses tonu sert ve kararlıydı. FBI ajanları nasıl olursa öyle."

"Peki sonra ne yaptı Catherine?"

Kadın omuz silkti. "Sorular sordu. Polis soruları. Araçla ilgili ne hatırlıyordum? Rengi, modeli, plakası, içi. Arabayı süren adamı tarifedin lütfen. Boyu, kilosunu, rengi, yaşı, etnik kökeni. Ne söyledi, ne yaptı? Beni nereye götürdü, oraya nasıl gittik, falan filan. Sonra bana bir çizim gösterdi."

"Çizim mi?"

"Evet, kurşun kalemle çizilmişti. Siyah beyaz. Polislerin çizdirdiklerine benzer detaylı bir şeydi. Henüz kimse bana saldıran kişiyi teşhis etmeye kalkışmadığı için umutluydum hâlâ. Ama çizim Richard'ın değildi."

Bobby gözlerini kırıştırdı. "Çizim Richard Umbrio'nun değildi demek."

"Hayır, resimdeki adam daha ufak tefek, çenesi daha inceydi. Bunu Bay Özel Ajan'a da söylediğimde hoşuna gitmedi."

"Nasıl yani?"

"Yani benimle tartışmaya başladı. Belki iyi hatırlamıyordum, etraf karanlıktı, yerin altındaydım. İşin doğrusu ajan canımı sıkmaya başlamıştı. Nihayet kapı **içilip** içeri hemşire girince çıkıp gitti adam."

"Bay Özel Ajan öylece çekip gitti mi?"

"Evet. Not defterini kapatıp çıktı gitti."

"Hemşire bir şey söylemedi mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

Bobby parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. "Hay Özel Ajan bir isim, adres ya da kartvizit de mi vermedi?"

"Hayır."

"Bunu kimseye anlattın mı? Polise, ailene?"

Catherine kafasını salladı. "Herkes soru sorup duruyordu zaten. Ha bir kişi eksik ha bir kişi fazla."

"Ama bir daha geldi, öyle değil mi?"

"Taburcu olacağım gün. Bu sefer içeride hemşire de vardı. Tansiyonuma bakıyordu. Kapı açıldı, kapıda belirdi. İlk seferinde nasılsa öyleydi. Koyu renkli takım elbise, beyaz gömlek, kravat. Şimdi düşünüyorum da, aynı takımdı belki de."

"Bu kez rozetini hemşireye gösterdi ve birkaç dakika yalnız kalmak istediğini söyledi. Hemşire çıktı. Adam yatağımın dibine gelip not defterini çıkardı. Yine aynı soruları sordu. Bu kez sesi daha kibar oldu ama adamdan hiç hoşlanmamıştım. Herkes bir şeyler sorup duruyor, kimse bir şey anlatmıyordu. Sonra o çizimi çıkardı ortaya yeniden."

"Aynı çizim miydi?"

"Ta kendisi. Ama bu kez birkaç değişiklik yapmıştı. Biraz saç eklemiş, yanaklara gölge atmıştı. 'Şimdi ne diyorsun?' diye sordu. Ben kafamı salladım, o da bir şeyleri daha değiştirmeye koyuldu."

"Dur biraz," diye araya girdi Bobby. "Başlangıçtaki çizimi kendi mi yapmıştı yani? Resmi polis çizimi değil miydi?"

"Başlangıçta ben de polis çizimi sanmıştım ama Bay Özel Ajan resmi gözümün önünde değiştirirken bu fikrim de değişti. Onun düzeltmeleri ilk resme tam uyuyordu. FBI ajanlarının böyle yetenekleri olduğunu kim tahmin ederdi ki?" Catherine omuz silkti.

"Yani sen izlerken, o resmi değiştiriyordu."

"Kesinlikle, ama bu bir şeyi değiştirmiyordu ki. Saç şeklini ne kadar değiştirirse değiştirsin resimdeki adam Richard değildi işte. Bunu Bay Özel Ajana da söyledim. Pek iyi karşılamadı. İsrarla yanıldığımı söylüyordu. Belki çizimdeki şahıs kilo almıştı, belki peruk takıyordu."

Catherine küçümser bir edayla dudak büktü. "Ben daha on iki yaşındaydım. Ne anlardım ki bunlardan? Bay Özel Ajan bir soru sormuş, ben de cevabımı vermiştim. Adam benimle tartışmaya başlayınca tepem attı."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Bobby.

"Gitmesini söyledim."

"Gitti mi peki?"

Catherine bir an durdu, kahve fincanını alıp dudaklarına götürdü. "Bir an... Bir an için gitmez sanıyordum. Huzursuzlanmaya başladığımı hatırlıyorum. Ama sonra hademenin içeri girmesiyle birlikte Bay

Özel Ajan da odadan sıvıştı. Aman benden uzak olsun da." Catherine kahvenin dumanını üfleyip bir yudum aldı.

"Onu bir daha gördün mü?"

"Hayır."

"Geldiğini kimseye söyledin mi?"

"Birkaç hafta sonra polis nihayet bir sürü fotoğrafla çıkagelmişti. RichardTn fotoğrafını hemen tespit etmiştim. 'Nihayet beni dinlemeye başladınız,' dedim. Polis neden söz ettiğimi anlamamıştı. Ama bu beni şaşırtmamıştı. Kanun kuvvetlerinin birbirileriyle anlaşamadıklarını on iki yaşında bir çocuk bile anlar."

Bobby homurdandı. "Peki FBI'dan başka ajanlar gelmedi mi görüşmeye?"

"Hayır."

"Bu senin dikkatini çekmedi mi?"

Yine omuz silkti kadın. "Neden ki? Vakamla ilgilenen polisler eksik olmuyordu ki. Allanın cezası üniformalılar en aşağılık ayrıntıları duymak istiyorlardı. İhı size ilginç mi geliyor? Gizli bir haz mı alıyorsunuz bundan? Ofiste yalnız kaldığınızda tecavüz görüşmelerini tekrar tekrar okuyup mastürbasyon mu yapıyorsunuz?"

Bobby buna cevap vermedi. Catherine öfkelenmekle haklıydı. Ama bunca yıl sonra onun da yapabileceği bir şey yoktu. Ne onun, ne de Catherine'in.

Neden sonra sakinleşti Catherine'in bakışları. Kahvesini yudumlamaya devam etti yine.

"Sahte miymiş?" diye sordu aniden.

"Annabelle'in babası mı?"

"Bu yüzden mi geldin buraya? Adam yalan söylediği için mi?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

"Kızı alıp götürmüş. Bunun bir anlamı olmalı. Kızı tehlikedeyken güvenliğini sağlamaya çalışmış. Bir matematikçiden beklenecek bir davranış gibi gelmedi bana."

"Olabilir."

"Gerçekten FBI'dan değildiyse ne halt etmeye hastanedeki odama kadar girip bir sürü soru sordu o zaman?" Catherine patlamıştı. "Neden o çizimi gösterip duruyordu?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun yoksa söylemiyor musun?" Bir an sesi çatallanmıştı. Sonra bir iç geçirip omuzlarını sarkıttı aşağı.

"Çok güzel bir evin var," dedi Bobby sonunda. "Arizona tam sana göre."

"Ah, para."

"Nathan'ın da iyi olmasına sevindim."

"O hayatımın aşkı," dedi Catherine sertçe. Bobby inanıyordu ona. Evladını korumak için neleri göze aldığını herkesten daha iyi bilirdi. Bu yüzden aralarındaki şey her zaman iş ilişkisi olacaktı.

"Kahve için teşekkür ederim," dedi Bobby.

"Hemen gidiyor musun?" Kadının bakışları arzuluysa ama şaşkınlıktan eser yoktu o gözlerde.

"Taksi bekliyor."

Kadının en azından karşı çıkmasını bekliyordu Bobby. Oysa tek söz etmeden masadan kalkmış, onunla kapıya kadar gelmişti.

Son anda holde geniş ceviz kapılar açılırken Bobby'nin koluna dokunmuştu Catherine. Parmak uçlarını çıplak teninde hisseden Bobby irkilmişti.

"Ona yardım edecek misin?"

"Annabelle'e mi?" diye sordu Bobby, kafası karışık. "Benim işim bu."

"Güzel bir kız," diye fısıldadı Catherine.

Bobby bir şey söylemedi.

"Ciddi söylüyorum Bobby, gerçekten güzel bir kız. Gülümsediğinde gözlerinin içi gülüyor. Kumaşlardan falan bahsederken heyecanlanıyor. Düşünüyorum da..."

Catherine susmuştu. Ne düşündüğünü ikisi de biliyordu. Mavi bir Chevy sokağa sapmasa, genç bir aclam kayıp köpeğini bulması için yardım istemese, on iki yaşındaki bir kız dipsiz bir kuyuda kaybolmasaydı nasıl olurdu acaba hayatı?

Bobby Catherine'in elini tutup parmaklarını bastırdı parmaklarına.

"Benim için güzel olan sensin," dedi yumuşak bir sesle.

Yanağından öptü. Sonra da gitti.

ten geri kalmamıştı. Bobby daha sonra Annabelle'e yöneldi ama kız onu görünce oturduğu yerde daha bir kapandı içine.

Bobby aldıklarını uzattı, Annabelle istemeye istemeye de olsa aldı. Bobby daha sonra kızın hemen yanına oturup çantadan iki plastik kaşık çıkardı.

'• Nasılsın?"

Annabelle somurttu.

"Biraz daha aspirin ister misin?"

"Yeni bir kafa istiyorum."

"Evet, anlıyorum seni."

"Ah kes sesini," dedikten sonra iyice öne eğilip yoğurdun kapağını açmaya koyuldu. Boynundan hiç çıkarmadığı kolyesi aşağı sarkmıştı. Bobby, Annabelle fark edene kadar gözlerini ayıramamıştı bu şişecikten. Annabelle ise kolyesini tedirgin bir şekilde kapıp hemen gömleğinin içine soktu.

"Kimin?" diye sordu Bobby alçak sesle. Şişenin içindekilerin küle benzediğini fark etmişti.

"Annemin ve babamın," diye mırıldandı Annabelle, daha fazla konuşmak istemediğini belli eder bir edayla.

Ama Bobby kolay vazgeçmezdi. "Geri kalanını ne yaptın?"

"Dağıttım. Sahte isimler altında gömmenin anlamı yoktu. Diğer ölümlere büyük saygısızlık olurdu herhalde."

"Öldüğünde annenin adı neydi Annabelle?"

Kız başım kaldırıp şaşkın şaşkın baktı. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü eminim onca yıl değiştirdiğiniz bir sürü ismin arasında sadece ikisini hatırlıyorsunuzdur. Arling-

lon'daki ve öldüğü zamanki isimleri."

Annabelle yavaşça başını salladı. "Annem Leslie Ann Granger olarak yaşadı, Stella L. Carter olarak öldü. Bu isimleri hatırlarım. Ömrümün sonuna kadar."

"Peki ya baban?"

"Russell Walt Granger olarak yaşadı, Michael W. Nelson olarak öldü."

"Kolyeni sevdim," dedi Bobby yumuşak bir sesle.

"Hastaca bir şey."

"Duygusal bir şey."

Annabelle iç geçirdi. "Bugün iyi polisi oynuyorum ha Dedektif? Bu da demektir ki D.D. uçakta canıma okuyacak."

Bobby sırttı. "Hepimiz aynı gemideyiz Annabelle, biliyorsun. Sadece gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyoruz, o kadar. Bence gerçeği öğrenmek isteyen insanların başında da sen geliyorsun."

"Bana üstünlük taslama Bobby. Bu senin için analitik bir egzersiz. Benim içinse hayatımın resmi."

"Bu kadar korktuğun şey ne Annabelle?"

"Her şey," diye cevap verdi kız kısaca. Sonra da yoğurdu bitirip kutusunu attı ve uçakları incelemeye geri döndü.

"Babanın bilinen son adı Michael W. Nelson'mış," diye rapor verdi Bobby birkaç dakika sonra, D.D.'nin yanına dönünce.

D.D. kafasını kaldırıp Annabelle'e baktı. Kız konuşmalarından habersiz, uzaklara dalmıştı.

"Harika bir iş çıkardınız Dedektif."

"Tanrı vergisi," dedi Bobby, sanki yaptığığın kal-

leşlik olduğunu düşünmüyormuş gibi.

Uçak seyir irtifasına ulaşmıştı. Annabelle koltuğunu yatırmış uyuyordu. Bobby'nin yanında oturan D.D. gözleri parlayarak döndü.

"Christopher Eola'yı bulduk," dedi heyecanla. "Daha doğrusu, kaybolduğunu teyit ettik. Bridgevatter'dan 78'de çıkarılmış."

"Ha?"

"Evet, ileri zekâlarının biri Eola'nın Boston Akıl Hastanesi'ndeki marifetlerini dosyasına işlememiş meğer. Gerçi hasta kayıtlarında, iddia edilen 'hadiseler'le ilgili birkaç not varmış ve yerel polis genç bir kadının cinayetinde 'dikkat edilmesi gereken şahıs' diye bir ibare düşmüş ama teknik anlamda bir sabıkası yokmuş. Bridgevatter kalabalıklaşınca da bil bakalım ki-me kapıyı göstermişler?"

"Tanrım."

"Hasta dosyasında sadece Bridgevatter'da düzenli olarak kilise korosunda yer aldığı yazdığı için önceki enstitüyle ilgili bir araştırma da yapılmamış. Hatta Bridgewater Eola'yla gurur duyuyormuş bile denebilir. Onu bir başarı timsali olarak görüyorlarmış."

Bobby kahkahayla güldü bunun üzerine. Doğru düzgün tutulmayan kayıtlar, beceriksiz bürokrasi. Halk yükseleri suç oranlarından polisi sorumlu tutuyor bir de. Ah bir bilseler, defter kalem erbabına yüklenmezler miydi? "Pekâlâ," dedi, toparlayarak, "demek ki Eola 78'de yaşayanların arasına katılmış. Peki sonra?"

"Ortadan kayboluyor."

"Cidden mi?"

"Evine geri dönmüyor, hissesinden pay talep et-

iniyor, takip randevularının hiçbirine gitmiyor. Bugün varken ertesi gün sırta kadem basıyor."

"Kafesten kaçıp kara delik evsiz barınaklarında mı kaybolmuş?"

"Ben de öyle tahmin ediyorum. Bana kalırsa madem bu kadar zeki bir tipmiş yeni bir kimlikle toplumun arasına karışmış olabilir. Düşünsene, zengin bir ailenin çocuğu sokakta yaşamayı kabullenebilir mi? Ayrıca evsizlerin arasında bile tanınabilirsin. Aynı aşevlerine gidiyorlar, aynı barınaklarda yatıyorlar, aynı sokaklarda takılıyorlar. Charlie Marvin gibi biri, hem akıl hastalarıyla hem de evsizlerle çalışan birileri er ya da geç tanıyacaktı onu. Artık kimse kolayca ortadan kaybolamıyor. Boston sokaklarında bile."

"Doğru ve yanlış. Duyduğuma göre şehirdeki evsiz sayısı son rakamlarla altı bini bulmuş. Pine Sokağı'ndaki gibi büyük bir barınak bile sadece yedi yüz kişiye hizmet verebildiğine göre yüzleri görünmeden yaşayan bir sürü insan olmalı."

"Evet, ama söz konusu kişi, yaklaşık otuz yıldır radara yakalanmadan yaşamayı başarmış biri. Bu epey uzun bir zaman. Tabii Eola'nın ölmüş olabileceğini de göz önünde bulundurmak zorundayız." D.D. dudaklarını büküp uzun uzadıya düşündü. "O kadar şanslı olsak iyi. Gerçek psikopatlar hiç ölmez. Bu senin de dikkatini çekti mi?"

"Benim de dikkatimi çekmişti." Bobby kaşlarını çattı. "Sinkus Eola'nın ailesinin yerini tespit edebilmiş mi?"

"Dün akşam ziyaretlerine gitmiş -Back Bay'deki malikânelerine," diye ekledi D.D. önemle. "Onu içeri almak bile istememişler. Anla işte ChristopherTa ilgili

haberlere nasıl heyecanlandıklarını."

"Bu zengin aileler normal olmuyorlar. Bu senin de dikkatini çekti mi hiç?"

"Benim de dikkatimi çekmişti. Bak bir de maaşım az diye ağlarsın. Onlar gibi zengin olalım da bizim ailelerimiz de mi dağılsın?"

"Aynen."

"Sen şu işe bak ki Eola'lar konuyla ilgili bir avukat görevlendirmişler bile. Elinde mahkeme celbi olmadan ve yanlarında avukatları yoksa sorularına cevap vermiyorlar. Sinkus da şu emir için uğraşıyormuş zaten. Her türlü bahse girerim ki, bugün öğleden sonra o zengin züppeleri ofisimizde göreceğiz. Birkaç fincan yanık kahveden sonra, en azından ağızlarının tadı daha fazla bozulmasın diye üteceklerdir."

D.D. bir an durdu. "Eola'nın nerede olduğunu onların da bilmediğini tahmin ediyorum. Sinkus'a bakarsan oğullarının adını duymak bile canlarını sıkmaya yetmiş. Boston Akıl Hastanesi'ne girmesine neden olan şu olayı merak ediyorum. Bay Eola'nın profilini doğru düzgün çıkarabilirsek çocukluk karakteristiklerini bildiğimiz diğer şeylerle karşılaştırabiliriz."

D.D. önündeki dosya yığınına karıştırırken kendi kendine sallıyordu başını. Çavuşun küçük bir kız gibi neşelenmesi için elle tutulur iki şüpheli yeterliydi.

"Ee," diye sordu sonunda, "Catherine'le konuşmanız nasıl geçti?"

Bobby önce ana başlıkları özetledi: "Catherine Russell GrangerTa iki kez görüşüğünü iddia ediyor. Kendini FBI özel ajanı olarak tanıtmış ama isim vermemiş. Sorduğu sorular diğer memurlarmkilerle aynıymış aşağı yukarı. Ama işin en ilginç kısmı, yanında

krmz

www.cizgiliforum.com

şüpheli şahsın çiziminin de olması."

"Sahiden mi?" D.D.'nin gözleri kocaman açılmıştı şimdi.

"Catherine'e göre resimdeki, Richard Umbrio'ya benzemiyormuş. Granger'ın çizimindeki adam daha ufak tefek bir şeymiş. Bunu Granger'a da anlatmaya kalktığında adam tartışmaya başlamış. Belki de saldırganı iyi görememiştir. Ya da resimdeki adam kılık değiştirmiş, kilo almış olabilirmiş. Bu tip şeyler işte."

D.D. hâlâ merakla bakıyordu. "Ha?"

Bobby iç geçirip kollarını başının arkasında kavuşturmaya yeltenmişti ki dirseğini pencereye çarptı: O kadar da iri yarı bir adam olmamasına rağmen uçakların daracık koltuklarından nefret ediyordu.

"Catherine, Granger'ın daha çok saldırganın kimliğiyle ilgilendiğini söylüyor," dedi Bobby yüksek sesle düşünerek. "Fiziksel tarifini, ses tonunu, ayırt edici bir işaret olup olmadığını öğrenmek istiyormuş. Sonra resmi Catherine'e de göstermiş. Tabii bu tuzak da olabilir. Elinde bir şüpheli varmış gibi yapıp kaçırılışı ve Umbrio'nun yaptıklarıyla ilgili bilgi almaya çalışmış olabilir. Eğer stratejisi buysa işe yaramıştır çünkü Catherine hiçbir şeyden şüphelenmemiş."

"Dikkatini görüşmenin tek bir noktasına yönlendiriyor," diye araya girdi D.D., "yani resme, oysa gerçekte sorularının yüzde doksanı saldırıyla ilgili. İllüzyon sanatının sorgularda kullanılabilecek bir versiyonu."

Bobby gülümsedi. "Adamın hakkını vermek gerek. Bizim stratejilere benziyor."

"Harika, bir bu eksikti. Zeki ve psikopat orospu çocuğunun teki." D.D. şakaklarını ovdu. İç geçirdi. Şa-

kaklarını ovdu yeniden. "Catherine bütün bunları uy-
duruyor olamaz mı? Yani baksana, yirmi yedi yıl önce
sadece iki kez gördüğü sıradan bir FBI ajanıyla ilgili
ne kadar çok şey ayrıntı aktarmış."

"Doğru," dedi Bobby. "Ama Bay Özel Ajan kızım
üzerinde güçlü bir etki bırakmış olmalı. Şüphelinin çi-
zimini getirmesi, sonra da resimdeki adamın onu kaçı-
ran adamla aynı olduğunda ısrar etmesi dikkat çekici.
Kızın bunları kabul etmemesine rağmen verdiği karşı-
lık beklenmedik bir şey olduğu için akılda kalıcı. Hem
niye bizimle oynasın ki?"

"Seni ayağına kadar getirdi ama, değil mi? Artı,
devam eden bir soruşturmada elini güçlendirdi. Seni
aramak için bir amacı ve bana işkence etmek için bir
bahanesi var. Ona yakışan da bu."

Bobby omuz silkti. Her türlü ihtimal olabilir,
ama... "Bence Annabelle'den hoşlandı."

"Yapma lütfen! Catherine'in dostu olmaz. Sevgi-
lileri olabilir ama dostu olmaz."

"Ben dostuyum ya," diye karşılık verdi Bobby.

D.D. bu konuda ne düşündüğünü belli etmek için
kaşlarını kaldırdı. Bu anlaşmazlık hemen çözüleme-
yecek kadar derinlerde olduğu için öncelikle acil me-
selelerine dönmek zorundaydı.

"Bence anlattıkları doğru. Israrcı bir FBI ajanı
olarak hatırladığı adamın Annabelle'in babası çıkması
onu şaşırtmışa benziyordu. Dün öğleden sonra onun
vakasıyla Annabelle'inkinin arasında hiçbir bağlantı
olmadığına ikna olmuştu. Oysa bu sabah..."

İkisi de susup düşünmeye, tekrar düşünmeye ko-
yuldular.

İlk konuşan Bobby oldu. "İki ihtimal var. Birin-

tisi. Granger Catherine'e oyun oynuyordu. Kaçırılmasıyla ilgili ayrıntıları herkesten önce öğrenebilmek için bir tuzak kurmuştu. İkincisi ise, Granger'ın kafasında gerçekten de bir şüpheli vardı. Ona tecavüz eden kişi olduğuna inandığı adamın resmini bizzat yapmıştı."

D.D. devam etti sonra. "Diyelim ki kafasında bir şüpheli var. Polise niye söylememiş bunu?"

"Bilmem."

"Ayrıca yıllardan 1980, değil mi? Granger'ın kızının hediyeler almaya başlamasından iki yıl önce. Granger kriminal faaliyetlere neden bu kadar takmıştı?"

"Sorumlu vatandaş."

"Kim adalete hizmet etmek için FBI ajanı maskesine bürünür? Yapma. Namuslu insanlar polis memuru numarası yapmazlar."

"Namuslu insanların vergi ve sosyal güvenlik numaraları da olur ama," diye atıldı Bobby.

"Yani..."

"Russell Granger o kadar da namuslu bir vatandaş değildi."

"Ve kriminal faaliyetlerle, kendi işleyeceği suçlara ilham versin diye ilgilenmiş de olabilir. Sinkus Eola'nın peşinde," dedi D.D. sertçe. "GrangerT da sana veriyorum. Komşuları bul, MIT'deki eski bölüm başkanını tespit et. Bakalım Annabelle'in babası Arlington'da nasıl bir hayat sürüyormuş. Sonra da kaçak hayatlarına yöneliriz. Şehirler, tarihler sende. Bir şeyi öğrenmek istiyorum: Annabelle'in ailesi, Russell Granger'ın korktuğu bir şeyden mi, yoksa yaptığı bir şeyden dolayı mı kaçıyordu? Anlatabiliyor muyum?"

Bobby başını salladı. "Walpole'u da incelemeli-

yiz," dedi. "Umbrio'nun dosyasına, ziyaretçi defterlerine falan bakmalıyız. Hapiste de antisosyal miymiş değil miymiş öğrenmemiz gerekiyor."

"Bence de."

"Ben... şey, ben işin Granger kanadıyla meşgul olacağım için..."

"Tamam, tamam, başka birini ayarlarım ben."

"Anlaştık," dedi Bobby.

"Anlaştık," dedi D.D.

Konuşmadan memnun kalan D.D. dosyalarını çantasına geri koyup koltuğa gömüldü iyice.

"İyi geceler Bobby," diye mırıldandı. Otuz saniye geçmeden uyumaya başlamıştı bile.

Bobby koridorun karşısındaki koltukta uyuyan Annabelle'e baktı. Koltuğu yatırmış, uzun siyah saçları yüzünü örtmüştü. Sonra dönüp, başı omzuna düşmeye başlamış olan D.D.'ye baktı.

Karışık bir mesele, diye düşündü ve biraz uymaya çalıştı.

D.D.'nin Logan Havaalanı otoparkının üçüncü katındaki arabasında bulduk notu. Sağ sileceğin altına sıkıştırılmıştı.

Uçaktan indiğimizden beri kimse konuşmamıştı. Bavullarımızla birlikte terminalden geçip, yürüyen merdivenle aşağı inip, Central Parking'in duvara yakın kaldırımları üzerinde devam ettik yolumuza. Dışarısoğuk ve yağmurluydu. Ruh halimize daha uygun bir hava olamazdı herhalde. Aklım babamla ilgili düşünceler, geçmişe dair sorularla doluydu. Ha bir de Bella'yı veterinerden nasıl alacağımı düşünüyordum tabii ki. Evcil hayvanlarla toplu taşımada yolculuk etmek zor oluyordu. D.D. ve Bobby ise ileri düzey polis stratejileri düşünüyorlardı muhakkak. O altı kızı kim kaçırıp Öldürmüştü, fail böyle bir şeyi daha önce de yapmış mıydı, gibi. Ve tabii bir de, ölmüş babamı bütün bu karmaşadan sorumlu tutmanın bir yolunu arıyorlardı herhalde.

Sonra notu gördük. Beyaz kâğıt üzerine yazıl-

mıştı. Siyah mürekkeple. Ve el yazısıyla.

D.D. okumama engel olmak için önüme geçti he-men. Ama ilk iki satır beynime kazınmıştı bile.

Madalyonu geri verin yoksa

Bir kız daha ölür.

Hepsi bu kadar değildi. Başlangıçtaki tehdidin ardından bir sürü şey daha yazılıydı notta. Ama ben hepsini okuyamamıştım. Gerisi teferruattı herhalde. Polisin madalyonu nasıl geri vereceğine dair talimatlar. Ya da bir kızın daha nasıl öleceğine dair. Belki her ikisi de.

"Allah kahretsin," dedi D.D. "Arabam. Nereden biliyor..."

Ucu görünmeyen otoparka hızla göz gezdirdi. Kuryeyi mi arıyordu? Bakışları köşelere kayınca güvenlik kameralarını aradığını anladım. Güvenlik kameralarım ben de görmeye çalıştım. Ama o kadar da şanslı değillerdi bu sefer.

Bobby ise arabanın kaputuna doğru eğilmiş, hiçbir şeye dokunmamaya gayret ederek kâğıdı inceliyordu.

"Bunu da olay mahalli gibi tetkik etmek gerekiyor," dedi, kısa ve öz.

"Yanlış olmasın."

"Ne kadardır yoktuk? Otuz, otuz bir saat kadar. Teslimat için zamanları bol olmuş."

"Biliyorum," dedi D.D., Bobby gibi kısa ve öz.

Omzunun üstünden bana bir bakış attığında her zamanki nemrut haline geri döndüğünü hissettim.

"Hey bunun için de babamı suçlayamazsınız ya,"

de-dim.

Ters ters baktı bana. "Annabelle sen bir taksi tut, **m**"

"Harika. Bakalım yolda kaç tane muhabirle karşılaşacağım? Eminim bunu duyunca bayılacaklar."

"Buna cesaret..."

"Madalyonu geri verecek misiniz?"

"Birincisi, bu polisin bileceği iş. İkincisi, bu polisin bileceği..."

"Kim yazmış o notu? İsmi vermiş mi? Benden bahsetmiş mi? Ben de okumak istiyorum."

"Annabelle git başımdan!"

"Olmaz!"

"Neden?"

"Çünkü bu benim hayatım!"

D.D. dudaklarını ısırıldı. Sonra da arabanın camından dokunulmamış halde duran nota döndü. Benim görmeme izin vermeyecekti. Bunu benimle paylaşmıyaktı. Kanunlar da bir sistemdir. Benim gibileri umursamayan bir sistem.

. Saniyeler hiç bitmeyecekmiş gibiydi. D.D. okudu. Bobby ise D.D.'yi incelemeye koyuldu. Onlar içerdeydiler. Bense dışarıdan bakmaya çalışıyordum.

Benim de bir gururum vardı tabii. Nihayet vazgeçip geri döndüm.

"Dur!" D.D. Bobby'ye bir bakış attı. "Yanından ayrılma."

"Hey, bebek bakıcısına ihtiyacım yok benim."

D.D. beni duymazdan gelip Bobby'ye dönerek: "Ben burayı hallederim. Sen onunla git."

"Bununla ilgili konuşmamız..." diye konuşacak oldu.

"Sonra," dedi D.D. yarıda keserek.

"Hiçbir şeyi aceleye getirmeni istemiyorum."

"Bobby..."

"Bak ben ciddiym D.D. Sen çavuş olabilirsin ama ben de eski bir tim üyesiyim." Parmağını nota bastırdı. "Bunları bilirim. Zııvalık. Orada yazanları yapmayacaksın."

D.D. kafasını bana çevirdi. "Sonra," diye mırıldandı. "Sen onu evine götür. Ben ekibi toplayım. Sonra konuşuruz."

Bobby somurttu. "Sonra," diye razı oldu nihayet istemeye istemeye de olsa. Arkasını dönüp bana doğru gelirken ben de aradaki boşluktan nota tekrar göz atmaya çalıştım. Ama yine o ilk ki satırdan başkasını görememiştım: *Madalyonu geri verin yoksa... Bir kız daha ölür.*

Bobby kolumdan tutup çekti. Bense karşı koymadım, ama sonra D.D.'den bir miktar uzaklaştıktan sonra durdum.

"Ne yazıyordu notta?" diye sordum.

"Hiç. İlgi çekmek için yapılmış bir şey herhalde."

"Ama kimsenin madalyondan haberi yok ki. Medyaya yansımamıştı bu."

Galiba henüz usta dedektif de çözememişti işin aslını. Adımları kararsızdı. Hemen toparlandı. Yürümeye devam etti. Asansöre varmıştık. Düşmeye gereğinden daha sert ve uzun bastırdı.

"Bobby..."

"Asansöre bin Annabelle."

"Bunu bilmek benim de hakkım. İşin içinde ben de varım."

"Hayır, Annabelle yoksun."

"Saçma..."

"Annabelle." Asansörün kapılan arkamızdan kapanıyordu. "Notta senin ismin geçmiyor. Yazan her kimse D.D.'yi istiyor."

Beni veterinerine götürürken ağzım bıçak açmamıştı. Bella beni sevinçten deliye dönmüş halde karşıladı. Etrafımda dört dönüyor, üzerime atılıyor, yüzümü öpücüklere boğuyordu. Ben de onu sıkı sıkı tuttum, yüzümü tüylerinin arasına gömdüm. Onun sıcaklığına, kıpır kıpır vücuduna, sonsuz neşesine kavuştuğum için mutluydum.

Sonra hain beni bırakıp aynı heyecanla Bobby'nin de üzerine atladı. Kimsede sadakat kalmamış.

Bobby'nin arabasına bindirdiğimde sakinleşti Bella. Araba yolculuğunun keyfini çıkarıyordu. Camları burun izleriyle dolduruyor, yeni temizlenmiş koltukları tüy içinde bırakıyordu. Oh olsun, bu kendimi daha iyi hissetmeme neden oluyordu.

Bobby apartmanın önüne gelince arabayı durdurmadan inip benim tarafıma koşturdu. Bense aldırmandan kendi kapımı kendim açtım. Bobby bunun üzerine Bella'ya yöneldi ve arka kapıyı açıp dışarı saldı. Bella yağmura aldırmandan aşağı atlamış, etrafımızda dört dönmeye başlamıştı bile.

"Bir hanımefendiye hizmet etmek benim için zevktir," dedi Bobby, Bella'nın başını okşarken.

Bense ona vurmak istiyordum. Üstüne atılmak istiyordum. Her şey onun suçuymuş gibi yere yatırıp tekmelemek istiyordum. Düşüncelerimin vahşeti beni bile ürkütmüştü. Sarsak adımlarla kapıya yürüyüp

anahtarları çıkarmaya koyuldum.

Bella hızla koşup yanıma geldi. Kapıyı açarken, posta kutusunu kontrol ederken, arkamdaki kapıların kapanıp kapanmadıklarına bakarken ağır ağır hareket ediyor, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. Midem kasılıyordu. Küçük bir çocuk gibi oracıkta çöküp ağlamak istiyordum. Ya da çıkıp beş bavulu hazırlamak istiyordum.

Babam, benim takip edilmemden iki yıl önce FBI ajanı kılığına girip kaçırılan küçük bir kızı sorguya çekmişti. Benim yerime en iyi arkadaşım öldürülmüştü. Şimdiyse, yirmi beş yıl sonra o birileri madalyonu mu geri istiyordu.

Başım ağrıyordu. Veya kalbim belki de.

Eve girince Bobby etrafı kolaçan etmeye koyuldu. Kendinden emin hareketleri kendimi daha iyi hissetmemi sağlamalıydı aslında, ama öyle olmadı. Bunun bir zamanlar babamın yaptıklarıyla aynı şeyler olduğunu hatırlayınca daha bir huzursuz olmuştum.

Bobby işi bitince başını kısaca sallayıp içeri girmeme izin verdi, kendi de mutfak tezgâhının başında yerini aldı. Mektupları bir yere bırakıp, bavulları odama bırakıp, Bella'nın kabına su koyarken Bobby de benim eve geliş programımı izledi bir süre. Telesekreterin dijital göstergesinde altı yazıyordu ki bu benim sakın dünyam için çok fazlaydı. İçgüdüsel olarak uzaklaştım oradan. Mesajları Bobby gittikten sonra dinleyecektim.

"Ee," dedi Bobby.

"Ee," diye karşılık verdim.

"Akşam için bir planın var mı?"

"Çalışacağım."

"Dikiş mi?"

"Starbucks."

Dedektif kaşlarını çattı. "Bu gece mi?"

"İnsanlar kahvelerini günün her saati istiyorlar. I le m neden ki? Ev hapsinde miyim yoksa?"

"Son günlerde yaşadıklarından sonra biraz ihtiyatlı davranmakta fayda var," diye açıklama yaptı.

Buna daha fazla tahammül edemeyecektim. Kafamı kaldırıp meselenin özüne inmeye karar verdim. "Bunu babam yapmadı. Aklınızdan ne geçiyor bilmiyorum ama babam öyle biri değildi. Not da bunun ispatı zaten. Ölüler pek ortalıkta dolaşmazlar."

"Sen o notu boş ver Annabelle. Bırak polis ilgilensin. Sonunda bu vakayla ilgili bir şey çıkar ya da çıkmaz, önemli değil."

"Demek babam FBI ajanı kılığına girip saldırıdan sonra Catherine'e ziyarete gitmiş. Belki de bir baba olarak, küçük kızları avlayan o canavar hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Akademisyen olarak kendi araştırmasını kendi yapmasının daha doğru olacağına kanaat getirmişti belki de. Bunun bir açıklaması-olmalı!" Ortaya koyduğum varsayımlar bana bile mantıksız geliyordu. Ama kendime engel olamıyordum işte. Ömrüm boyunca babamla savaşıp, onu aşırı kontrollü olmakla suçladıktan sonra en büyük savunucusu olup çıkmıştım sonunda. Babama güvenip güvenmemek benim bileceğim bir şeydi. Ama kimsenin onu yerden yere vurmasına izin veremezdim.

Bobby söylediklerimi ciddiye almışa benziyordu. "Peki Annabelle. Bana bir sebep söyle. Bir dene bakalım. Açık fikirli olmaya çalışacağım. Elimden geldiği kadar tabii."

"Dori kaybolduğunda babam ortalıkta yoktu," dedi sertçe. "Bütün aile Florida'daydık."

"Buna inanıyorsun," dedi Bobby.

"Hayır biliyorum! Florida'ya yerleştikten sonra babam bizi hiç bırakmadı!" Gözümü kırpmadan yalan söylemiştim. Babam duysa gurur duyardı benimle.

Florida'ya taşınalı iki hafta olmuştu, ben gece yarısı uyandım çığlık çığlığa. Babamı istiyordum, babamın yanıma gelmesi için yalvarıyordum. Ama anemdi gelen. *"Şş tatlım. Şş. Baban yakında eve dönecek. Halletmesi gereken işleri vardı. Şş tatlım, her şey yolunda."*

Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz.

Bobby'nin sesiyle bugüne geri dönmüştüm aniden. "Annabelle, ailenin eşyaları nerede? Bir akşamüzeri buhar olup uçmadınız ya? Eşyalarınıza ne oldu?"

"Bir taşıma şirketi gelip aldı."

"Efendim?"

"Bayan Petracelli'yle konuştum da."

"Ne yaptın?"

"Bir köşeye saklanıp gözlerimi kapattım," dedim öfkeden kudurmuş bir halde. "Ya ne yapmamı bekliyordun? Sen ve D.D.'ye mi bırakacaktım hayatımı? Yapma lütfen. Siz polissiniz. Ben umurunuzda değilim."

Bobby öne bir adım attı. Yüzünde o sakın halinden eser kalmamıştı. Gözlerinde gri fırtınalar kopuyordu. Korkmam gerekirdi belki ama ben aksine heyecanlanmıştım. Kavga etmek, savaşmak, öfkelenmek istiyordum. Kendimi daha fazla çaresiz hissetmek istemiyordum.

"Bayan Petracelli'ye ne anlattın?" diye buyurdu

Bobby.

"Ne var Bobby?" dedim hiddetle. "Bana güvenmiyor musun? Hepimiz aynı gemide değ il miyiz yoksa?"

"Bayan Petracelli'ye ne söyledin diyorum sana."

"Hiçbir şey söylemedim, salak herif! Ne yaptım sanıyorsun? Yirmi beş yıldır görmediğim bir kadının evine girip polisin uzun zamandır kayıp olan kızının cesedini bulduğunu mu söyleyecektim? Lütfen, o kadar da gaddar değ ilim ben." Şimdi ben de bir adım atıp parmağımı göğsüne bastırdım. Adamın gözleri karar-maya başlamıştı.

"Kadının söylediğine göre taşımacılar gelip eş-yaları paketlemişler. Babam her şeyi telefonla halletmiş. Eş-yaları bir depoya kaldırtmış. Belki de polisin bir gün her şeyi anlayacağını hayal ediyordu. O zaman evimize geri döner, kaldığımız yerden devam edebildik. Babam hastalık derecesinde planlı programlı bir insandı."

"Annabelle, Russell Granger adı altında yapılmış hiçbir emlak alış-verişi, depo kirası, ya da herhangi bir kayıt yok."

Şaşıрма sırası bendeydi. "Ama... ama..."

"Ama ne Annabelle? 82 sonbaharında ne olduğunu anlat bana. İnanabileceğim bir şeyler ver."

Yapamazdım. Bilmiyordum... Altlamıyordum...

Russell Granger'a ait bir kayıt nasıl olmazdı? Arlington benim gerçek yaşamım değ il iniydi? 1982'de Arlington'da yaşamıştım ya en azından.

Bobby ellerimi tuttu. Ancak o zaman fark ettim nasıl titrediğimi. Bella yatağında doğrulup sızlandı. Ona uzanamıyor, konuşamıyordum. Yine babamı dü-

şünüyor, gece yansı duyulan fısıltıları hatırlıyordum. Bilmek istemediğim şeyleri. Kaldıramayacağım kadar ağır gerçekleri.

Tanrım, 82 sonbaharında ne olmuştu? Ah Dori, ne yaptık biz?

'Annabelle," dedi Bobby nazikçe. "Kafanı dizlerinin arasına sok. Derin bir nefes al. Nefes nefese kaldın."

Dediklerini yapıp eğildim, ahşap döşemeye bakarken nefes almaya çalıştım. Ayağa kalktığımda Bobby'nin kollarına bıraktım kendimi. Tıraş losyonunun kokusu burnuma gelmişti. Sıcak ve sert kollarını hissettim omuzlarımda. Kalbinin düzenli ve ritmik atışını duyuyordum kulaklarımda. Mahcup ve ezik bir çocuk gibi tutumuyordum. Toparlanmam gerektiğini biliyor, ama kollarında kendimi güvende hissetmek istiyordum bir yarıdan.

Russell Granger diye biri var olmadıysa Annabelle kimdi o zaman? Ve neden sanki Florida'ya taşınmamızın, babamın ilk yalanı olduğuna inanmışım?

"Şşş," diye fısıldıyordu Bobby kulağıma."Şşş..." Dudakları saçlarıma dokundu. Küçük ve beklenmedik bir öpücüktü. Ama bu kadarı yetmezdi bana. Kafamı kaldırıp dudaklarını aradım.

İlk temas heyecan vericiydi. Yumuşak dudaklar, batan bıyıklar. Bir erkeğin kokusu, dudaklarıma bastıran dudakları. Nadiren hissettiğim heyecanlar. Yaşanmasına nadiren izin verdiğim ihtiyaçlar. Şimdi ağzımı açmış, dilini içime çekiyordum. Onu hissetmek, ona dokunmak, tatmak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Buna inanmak istiyordum. Zihnimin derinliklerinde saklanan o korku dışında da bir şeyler hissetmek isti-

yordum.

Beni kollarında tuttuğu sürece bu an sonsuza kadar bitmeyecek, geri kalan her şey uçup gidecek, korkmama gerek kalmayacak, kendimi bir daha yalnız hissetmeyecek, kafamda beliren bu sesleri duymak zorunda kalmayacaktım.

"Roger lütfen gitme. Roger yalvarırım yapma hıllıl..."

Bobby uzaklaşmış, ben de geri çekilmiştim. İkiimiz de nefes nefese kalmış, gözlerimizi kaçırmak için mutlağın ayrı köşelerine çekilmiştik. Bella yattığı yerden kalkıp gelmişti. Hevesle bana sürüyordu. Eğilip kafasını okşadım.

Sessizlik uzun sürmüştü. Bu fırsattan yararlanıp toparlanmaya çalıştım. Bobby bir adım daha atsa kollarına bırakırdım kendimi yeniden. Ama ayrılır ayrılmaz köşeme çekilmiştim işte. Yıllar boyu üzerinde çalıştığım sükûnetimin arkasına saklanmışım.

Ve babamın savaşındaki tek zayıflığının annem olmadığını hissediyordum şimdi. Benden de bir şeyler alıp götürmüştü ve bunu nasıl geri alacağımı bilmiyordum.

"Peki ya annem?" diye sordum aniden. "Leslie Ann Granger. Belki de her şeyi onun üzerine yapmıştır."

"Annabelle, hem babanın hem annenin adını araştırdım. Sonuç sıfır."

"Ailem gerçektir," diye ısrar ettim cılız bir sesle. Bir yandan da Bella'nın tüylerini karıştırıyor, ellerime bastırıldığı başını okşuyordum. "Komşularla oynardık, sosyal bir hayatımız, toplumda bir yerimiz vardı. Ben okula gidiyordum, babanım bir işi vardı, annem de

okul aile birliğindeydi. Hepsi gerçek bunların. Hatırlıyorum. Arlington bana aklımın bir oyunu değil."

"Ya Arlington'dan öncesi peki?"

"Ben... Ben bilemiyorum. Öncesini hatırlamıyorum."

"Bunu komşulara sormak gerekiyor demek," dedi Bobby.

"Herhalde."

Dedektif toparlanmaya çalışıyordu. "Bunun ne-reye varacağını ben de bilmiyorum," dedi aniden. "Tam altı ceset var. Her türlü soruyu sormak, her türlü ipucunun peşinden gitmek zorundayız."

"Biliyorum."

"Belki de bu sıralar fazla ortalıkta dolaşmasan daha iyi olur."

Ağzımda istem dışı çarpık bir gülümseme belirmişti. "Bobby ben zaten takma isimle yaşıyorum. Hiç arkadaşım yok, komşularla konuşmam ve hiçbir sosyal örgüte ait değilim. En uzun süreli ilişkim kargocuyla. Yani sosyallik anlamında biraz daha kapanacak olurum ot gibi yaşamam gerekir."

"Geceleri çalışman hoşuma gitmiyor," diye devam etti sözüne Bobby, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. Gözleri kısıldı, önce Bella'ya sonra da bana baktı. "Hava karardıktan sonra koşmaya çıkman da doğru değil."

Kafamı salladım. Şok etkisini yitirmeye başlamış, gardım geri gelmişti. "Ben yetişkin bir kadınıym Bobby. Daha fazla saklanmayacağım."

"Annabelle..."

"Anlıyorum, sen de işini yapmak zorundasın. Ama benim de kendi yolumda gitmemi anlayışla karşıla-

inalısın."

Buna sevinmediği açıktı. Ama hakkını yememek la/un; daha fazla uzatmadı. Bella havadaki tansiyonun azaldığını hissetmişti. Bobby'ye gidip burnunu ı-line bastırdı arsız arsız.

"Gitmem gerekiyor," dedi Bobby, ama hâlâ duruyordu.

"Notla ilgili ekip toplantısı."

Yemi yutmaya niyeti yoktu. Ben de fazla üstelemedim zaten. "Benim de işe gitmem gerekiyor," dedim, sesim fazla cılız çıkmasın diye gayret sarfederek.

"Annabelle..."

"Bobby."

"Olmaz. Sen ve ben. Etiğe aykırı. Yapamam."

"Mecbur değilsin."

Birden kaşlarını çattı. "Biliyorum. Beni çileden çıkaran da bu ya."

Gülümsedim ve hiç çekinmeden yanına gittim. Kendi adıma içten ve dürüst bir hareketti bu. Elimi yanağına koydum. Sabahtan beri uzamış sakallarım ve çenesinin sert hatlarını hissediyordum. Neredeyse bunun burunaydık ve ben vücudunun sıcaklığını duyabiliyordum.

O sözler vermeye başlayacak, ben de böyle şeylerin mümkün olduğuna inanacaktım. Benim de bir geleceğim vardı. Annabelle Granger olarak tanınan kadının da hakkı vardı mutlu olmaya.

"Barbekü sever misin?" diye fısıldadım.

Avucumun içindeki dudaklarının kıvrıldığını hissettim. "Ara sıra birkaç biftek attığım olmuştur."

"Pembe panjurlu bir ev, iki çocuk, kim bilir bir tane de hiperaktif köpek hayal ettiğin oluyor mu?"

"Benim hayallerimde genelde dayalı döşeli bir bodrum, bilardo masası ve plazma ekran televizyon oluyor."

"O da olur." Elimi çekince aradaki sıcaklığın gitmesine üzüлüp iç geçirdim. "Kısmet," dedim yumuşak bir sesle.

"Kısmet," diye onayladı o da.

Sonra da merdivenlerden aşağı inip gözden kayboldu. Kapıyı arkasından kilitlerken buna en çok bozulan Bella olmuştu.

Telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdım.

Bir erkek sesiydi. "Annabelle," diye fısıldıyordu.

Bobby Boston trafiğinde slalom yapıp hızla güneye, Roxbury'ye doğru yol aldı. Annabelle'in dairesinde beklediğinden daha uzun kalmıştı. Annabelle'in dairesinde beklediğinden fazlasını yapmıştı. Lanet olsun, Annabelle'in dairesinde az daha büyük bir salaklık yapacaktı.

Ama şimdi arabasındaydı, kontrol ondaydı ve gerçek dünyanın soğukluğuna alışmaya çalışıyordu. O bir dedektifti. Büyük bir vakanın üzerinde çalışıyordu. Ve işler gün geçtikçe daha da kötüleşiyordu.

Birileri madalyonu biliyordu. Notta yazılanlara göre o kişi sadece Çavuş D.D. Warren'i görmek istiyor, kolyeyi bu gece saat 3:33'te Boston Akıl Hastanesi arazisine getirmesini buyuruyordu.

Aksi bir şey yapıldığı takdire sonuçlan acı olacaktı. Küçük bir kız daha ölecekti.

Bobby'nin bu nota tepkisi içgüdüsel olmuştu. Taktik takımında geçirdiği on yıla yakın sürede bir şey öğrendiyse o da bunun palavra olduğunun açık olu-

şuydu.

Birileri onlarla oyun oynuyordu. Ama bu, yazılanlara uyulmadığında gerçek bir şeyler yaşanmayacağının garantisi olamazdı da.

Ruggles Sokağıma girdiğinde bir eliyle direksiyonu tutarken diğer elinde cep telefonu vardı. MIT'-den geri dönmüş, eski matematik bölümü başkanı Paul Schuepp diye biriyle temasa geçmesi için gerekli bilgiler verilmişti. Annabelle'in Oak Sokağı'ndaki eski evleriyle ilgili işlemleri yapan bir emlakçıdan da cevap gelmişti ayrıca. Aranacak bir sürü insan, izi sürülecek bir sürü ipucu vardı. Karargâha varana kadarki on dakika içinde çok hızlı davranmak zorundaydı.

Hava kararmaya yüz tutmuş, şehrin üstüne çöken gri bulutlar akşamı geceye çevirmişti neredeyse. Sokağın iki yanındaki kaldırımlar şemsiyelerinin altına saklanmış, koyu renkli paltolarına sarınmış insanlarla doluydu. Polis karargâhına yakın bir yerde yaşamaktan sirenleri kanıksadıkları için Bobby yanlarından geçerken hiçbiri kafasını kaldırıp bakmaya gerek duymamıştı bile.

Nihayet ıslıl ıslıl bina belirdi ufukta. Cam ve çelikten polis merkezi uzun bir geceye daha hazırlanıyordu. Bobby cep telefonunu kapatıp kendini bekleyen en ciddi meseleye konsantre oldu: Roxbury'de park yeri bulmak yabana atılacak bir dert değildi. İlk geçişinde sokağın dolu olduğunu gördü. Polisin park yerine girmemesinin nedeni bu noktada araba hırsızlıklarının yaygın olması değildi. Çoğu dedektif gibi o da, beklenmedik bir şey olduğunda hızlı harekete geçebilmek için binaya mümkün olabildiğince yakın bir yere park etmek istiyordu.

Allanın hakkı üçtür. Nihayet bir memur gitmeye karar verince hemen onun yerini kaptı Bobby.

Kimlik kartını daha binaya girmeden çıkartmıştı. Saat altıyı yedi geçiyordu. D.D. muhtemelen ekibi toplamış, saat 3:33'teki randevuyla ilgili stratejileri tartışmaya başlamıştı bile. Orijinal madalyonu vermeliler miydi? Taklidini yaptırmak çok riskli olmaz mıydı?

Notta yazılanlara uyacaklardı. Bobby'nin bundan kuşkusu yoktu. Avlanmak için bundan iyi fırsat olamazdı. Kaldı ki D.D. de korku nedir bilmezdi.

Bobby güvenliğin arasından hızla süzüldü, kartını okuttu ve basamakları ikişer ikişer çıkarak tırmandı merdivenleri. Hiç öpmemesi gereken bir kadını öpmenin verdiği adrenalin ve heyecanın etkisini biraz olsun atmasına yaramıştı bu aktivite.

Oraya girme. Bir görevin var senin. Bundan şaşma.

Merdivenleri yeni bitirmiş, cinayet masasına giden uzun koridorda koşup koşmamakta kararsızken hemen karşısındaki kapı açıldı ve D.D. çıktı içeriden.

Mahcup bir şekilde geri çekildi. "Toplantı burada mı?" diye sordu, neden oda değiştirildiğini anlamaya çalışırken.

D.D. hayır anlamında salladı kafasını. "Ekip toplantısı otuz dakika sonraya alındı. Eola'nın ailesi gelmiş. Sen de katıl partiye. Ama ağzını açayım deme."

Bobby'nin kaşları havaya kalkmıştı şimdi. Partie katıldı. Ağzını da açmadı.

Bobby bu konferans odasına daha önce hiç girmemişti. Burası cinayet masasının kutu gibi odalarından çok daha güzeldi. Bobby oda seçimindeki değişikliğin nedenini hemen anladı. EolaTar tek başlarına gel-

memişlerdi elbette. Kalabalığa bakılırsa, yanlarında adamlarını, adamlarının adamlarını da getirmişlerdi.

İnsan kalabalığını incelemek beş dakikasını aldı. Karşısında bir yerde yaşı seksenle yüz arası, koyu gri renk takım elbiseli, tepesi açık, cildi kırıış buruş, kanca aristokrat burunlu bir beyefendi oturuyordu. Christopher Eola'nın babası, Baba Christopher. Onun sağm-daysa narin yapılı, cildi lekeli, lacivert Chanel tayyör ve golf topu büyüklüğünde incileriyle yaşlı bir kadın vardı. Christopher Eola'nın annesi Pauline.

Kadının yanındaki diğer yaşlı beyefendi ise pahalı kruvaze takım elbisesi ve gür saçlarıyla tam bir şişman kedi idi. Ya da bilinen adıyla John J. Barron, Eola'larm avukatıydı. Onun solundaki ise Barron'un zayıf bir kopyası, gelecek vaat eden ortağı Robert Anderson'dı. Sonra kadın avukatlar arasında başarı timsali, şakası olmayan Brooks Kardeşler döpiyesi, topuz yapılmış saçları ve tel çerçeve gözlükleriyle Helene Niaru da vardı yanlarında. Sıradaki son kadın ise, sürekli notlar alıp duran, sekreter olduğunu bildiğimiz genç ve nefes kesici bir parçaydı.

Eola'larm muhtemelen yıllardır haber almadıkları bir evlat için fazlasıyla mesai ve avukatlık ücreti demekti bu.

"Bu toplantıya ne kadar içerlediğimin de girmesini istiyorum kayıtlara," diye konuşmaya başladı Baba Eola. Sesi yaşından dolayı titrek çıkıyordu belki ama emirlerine hemen itaat edilmesine alışkın birinin müsamaha göstermez havası hâlâ yerli yerindeydi. "Bütün parmakların oğluma yönelmesini hem vakitsiz hem de son derece sorumsuz buluyorum."

"Kimse kimseyi göstermiyor parmağıyla," dedi

I K-daktif Sinkus. Eola'lar ona verildiği için gösteriyi o yönelecekti. "Sizi temin ederim ki, bu rutin bir sorgudur. Mattapan'daki bulgularımızdan sonra Boston Devlet Akıl Hastanesi'nde yatmış olan, sizin oğlunuz da **Sahil** bütün hastalarla ilgili elimizden geldiğince doyurucu bilgi edinmeye çalışıyoruz."

Baba Eola kırılmış kaşlarından birini kaldırdı şüpheyle. Kamburu çıkmış karısı burnunu çekip gözlerini sildi. Oğlunu düşündükçe gözleri doluyordu herhalde.

Bobby, Christopher'm "uygunsuz" bir ilişki yaşadığı iddia edilen kız kardeşinin nerede olduğunu merak etmişti. Aradan geçen otuz yıldan sonra orta yaşlı, yetişkin bir insan olmuştu herhalde. Bunlardan onun haberi yok muydu acaba?

Avukat boğazım temizledi. "Müvekkillerim doğal olarak işbirliği yapma niyetindedirler. Zaten bu yüzden buradayız. Elbette otuz yıl önce yaşananların hassasiyetinde bir eksilme olmamıştır. Bunu göz önüne alacağınıza inanıyorum."

"Elimizden geleni yaparız," dedi Sinkus. "Başlayalım mı artık?"

Takım elbiseliler nazlana nazlana salladılar başlarını. Sinkus kayıt cihazının düğmesine bastı. Başlamıştı.

"SLayda geçmesi için lütfen 16 Nisan 1954 doğumlu Christopher Walker Eola'nın oğlunuz olduğunu bir kez daha teyit eder misiniz beyefendi." Baba Eola homurdana homurdana doğruladı söylenenleri.

"Ve de Christopher Walker Eola 1974 Nisanında Tremont Sokağı'ndaki evinizde siz ve karınızla birlikte kalıyordu."

Yine homurtulu bir onay.

"Ayrıca evinizde kızınız Natalie Jane Eola da kalmaktaydı."

Kızın ismi geçince tüyler diken diken olmuş, kaçamak bakışmalar yaşanmıştı.

"Evet," dedi Baba Eola nihayet, aslında uzun bir cümleden bir tek bunu koparıp tükürürmüş gibi.

Sinkus not aldı. "Evdeki diğer kişiler? Akrabalar, hizmetçiler, misafirler?"

Baba Eola muhtemelen ev halkından sorumlu olan karısına döndü. Pauline gözyaşları arasında dört kişinin adını vermeyi başarmıştı. Aşçı, hizmetçi, Pauline'in özel sekreteri ve bir şoför. Kadının sözleri fısıltı gibi çıktığı için anlamak zor oluyordu. Vücudu içine kapanmış gibi, göğsüne kadar inmişti çenesi. İlerlemiş osteoporoz diye düşündü Bobby. Paran çok da olsa ihtiyarlığın çaresi yoktu.

Sinkus kayıt cihazını Bayan Eola'ya yaklaştırdı. Söylenenleri not ettikten sonra devam etti.

"Anladığımız kadarıyla 1974 yılında siz Bay Christopher Eola ve karınız Bayan Pauline Eola, oğlunuz Christopher'ı Boston Devlet Akıl Hastanesi'ne yatırmışsınız."

"Doğru," dedi Baba Eola.

"Tam tarihini alabilir miyiz?"

"19 Nisan 1974."

Sinkus kafasını kaldırdı. "Christopher'ın yirminci yaş gününden üç gün sonra."

"Küçük bir parti vermiştik," diye araya girdi Bayan Eola beklenmedik bir şekilde. "Fazla gösterişli bir şey değildi. Sadece yakınlar arasında. Aşçı portakallı ördek, yani Christopher'ın en sevdiği yemeği yapmış-

11 Aık asından da pandispanya vardı." Kadın konuşma-
lı istekli görüldüğü için Bobby onu en zayıf halka
PBÇmişti. Oysa Bay Eola içerlemişti. Polise, bu görüş-
ürve, unutmak istediğı hatıralara. Ama Bayan Eola
yaslaydı. Anlatılanlar doğruysa bir evladını korumak
ıçm öbürünü kapattırmak zorunda kalmıştı. Ve evlad-
nı/ bir canavar bile olsa özlemez miydiniz?

Sinkus hafifçe Bayan Eola'ya dönmüştü şimdi.
((Öz teması engellenmesin diye tam cepheden gören
bir pozisyon almıştı. "Çok güzel bir partiydi herhalde
Hayan Eola."

"Ah evet. Christopher seyahatten döneli birkaç
ıy olmuştu daha. Hem yaş günü için hem de eve dönü-
şünü kutlamak için özel bir şey yapmak istiyorduk.
()kuldan arkadaşlarını, iş ortaklarımızı davet ettik. Gü-
zel bir akşamdı."

"Seyahat mi dediniz Bayan Eola?"

"Ah evet, yurt dışına çıkmıştı elbette. Liseden
sonra biraz dünyayı görsün diye göndermiştik. Erkek-
ler işte. Hemen durulmalarını bekleyemezsiniz. Önce
bazı tecrübeler edinmeleri gerekiyor." Söylediklerinin
kulağa ne kadar uçarı geldiğini fark edip gülümsedi.
Sonra da ciddiyetle devam etti. "Ama üniversite baş-
vuruları için Noel'de geri dönmüştü. Christopher tiyat-
roya meraklıydı. Ama fazla yetenekli olmadığını düşü-
nüyordu. Onun yerine psikolojiyi denemek istiyordu."

"Yolculukla geçen bir yıldan sonra, öyle mi? Bi-
raz daha ayrıntılı anlatabilir misiniz Bayan Eola? Han-
gi ülkeleri gezdi, oralarda ne kadar kaldı?"

Bayan Eola elini salladı. "Ah Avrupa canım. Bil-
dik yerler. Fransa, Londra, Viyana, İtalya. Aslında As-
ya'ya da meraklıydı ama o zamanlar güvenli olmadığı

için göndermemiştik. Biliyorsunuz" - öne doğru eğildi - "savaşlar falan."

Ah tabii ya, Christopher'ın rahatlıkla yırttığı Viyetnam savaşı mesela. Vicdani ret, baba parası, üniversite hedefleri. İhtimaller sonsuzdu.

"Yalnız başına mı seyahat etmişti? Yoksa arkadaşları da var mıydı yanında?" diye sordu Sinkus.

"Her ikisi de." Yine elini sallamıştı havada.

Sinkus strateji değiştirdi. "O zamanla ilgili bir şeyler var mı elinizde? Christopher'ın gönderdiği kartpostallar, günlüğünüze not düştüğünüz birkaç satır bir şey..."

"İtiraz ediyorum..." diye atıldı Barron.

"Günlüğün kendisini sormuyorum," diye açıklamaya girişti Sinkus aceleyle. "Christopher'ın dünya maceralarıyla ilgili daha detaylı bir resim çizmeye çalışıyorum, o kadar. Tarihler, yerler, insanlar. Bir ara bakarsınız."

Bu da Christopher'ın 78'de Bridgevater'dan ayrıldıktan sonra saklanmış olabileceği yerlerin listesi demekti bir anlamda. Paris'e gitmek varken Amerika'da ucuz bir otelde saklanmanın ne gereği vardı ki?

Bay Eola onay verince Sinkus devam etti.

"Demek Christopher liseyi bitirdi, biraz seyahat etti ve sonra üniversite başvuruları için geri döndü."

"Hangi üniversiteleri istiyordu?" diye söz aldı Bobby. Sinkus'dan uyarıcı bir bakış geldi ama Bobby umursamadı bunu. Haklı nedenleri vardı.

"Ah bilinen yerlerdi işte." Bayan Eola yine kesin konuşmuyordu. "Harvard, Yale, Princeton. Evden fazla uzaklaşmamak için Doğu Sahilinde kalmak istiyordu. Ama düşünüyorum da, MİT'e de başvurmuştu

galiba. İlginç bir seçim. Güzel sanatlara karşılık MİT. ('hristopher'ın sağı solu belli olmazdı."

Sinkus görüşmenin komutasını geri aldı. "Geri dönmesine sevinmiş miydiniz?"

"Ah evet," dedi Bayan Eola coşkuyla. Baba Eola bir bakış attı. Kadın ufaldı.

"Bakın," dedi Baba Eola sabırsız bir havada. "Ne sormaya çalıştığınızı biliyorum. Neden sadede gelmiyorsunuz? Oğlumuzu biz yatırdık. Tek oğlumuzu bir akıl hastanesine kapattık. Bunu hangi anne baba yapar?"

"Peki o zaman Bay Eola. Bunu hangi anne baba vapor?"

Baba Eola kafasını kaldırdı. Derisi iskelet suratına gerildiği için incelmış gibi duruyordu. "Bu açıklama, bu odadan dışarı çıkmamalı."

Sinkus'un sesi ilk kez titremiştir. "Şimdi, Bay Eola..."

"Ben çok ciddiğim. Kayıt cihazını hemen kapatmazsanız tek bir söz daha etmeyeceğim."

Sinkus D.D.'ye döndü. Çavuş yavaşça başını salladı. "Kapat. Bakalım Bay Eola ne diyecek?"

Sinkus uzanıp kayıt cihazını kapattı. Sekreter kız da hemen kalemini bırakıp ellerini kucığında kavuşturdu.

"Anlamak zorundasınız," diye başladı söze Bay Eola. "Bu sırfonun hatası değildi. Hep o Belçikalı kız yüzünden. Oğlumun hayatını karartmıştı. Erken öğrenseydik daha hızlı davranıp..."

"Neyi erken öğrenseydiniz beyefendi? Daha hızlı davranıp yapacağınız şey neydi?" Sinkus'un sesi sabırlı ve saygılıydı. Eola istedikleri şeyi vermeye hazır-

dı. Ama sabretmek gerekiyordu.

"Kız au pair'di. Onu işe aldığımızda Christopher dokuz, Natalie ise üç yaşındaydı. O zamana kadar harika bir dadımız vardı aslında ama kadın kendine bir yuva kurmak için ayrılmıştı. Aynı ajansa başvurduğumuzda Gabrielle'i tavsiye ettiler. Önceki referanslarını göz önüne alıp fazla araştırmadık. Eğitimli bir au pair olsun da nasıl olursa olsun, fark etmezdi.

"Gabrielle beklediğimizden daha gençti. Yirmi bir yaşındaydı, ve okulu yeni bitirmişti. Farklı bir kişilikti - daha neşeli, daha... şen şakrak bir kızdı." Adam surat asmıştı şimdi. Herhalde şen şakrak iltifat anlamında söylenmemişti. "Bazen çocuklarla fazla yüz göz olduğunu düşünüyordum. Ama hayat doluydu ve çocuklar ondaki maceracı ruhu seviyorlardı. Özellikle Christopher hayrandı ona.

"Christopher on iki yaşına bastığında okulunda bir olay olmuştu. Yaşma göre güçsüz bir çocuktuk, narin bir yapısı vardı. Okuldaki çocuklardan bazıları Christopher'a takmışlardı. Sürekli uğraşıyorlardı onunla. Bir gün fazla ileri gittiklerinde yumruklaşmışlardı. Tabii Christopher onlarla başa çıkamamıştı."

Baba Eola'nın dudakları tiksintiyle bükülmüştü. Adamı rahatsız eden şey, şiddetin ta kendisi miydi yoksa oğlunun şiddetle başa çıkamaması mıydı, karar veremiyordu Bobby.

Bayan Eola ise gözlerini silip duruyordu.

"Doğal olarak," diye devam etti Baba Eola, "gerken yapıldı ve saldırganlar cezalandırıldı. Ama Christopher... İçine kapanmıştı. Uyumakta zorluk çekiyordu. Kapalı bir kutu olup çıkmıştı. O sıra bir sabah saati Gabrielle'i Christopher'ın odasından çıkarken

yakaladım. Ne yaptığını sorduğumda Christopher'ın ağladığını duyunca gidip bir bakmak istediğini söyledi. İtirafetmeliyim ki ben de daha fazla kurcalamadım.

"Nihayet hizmetçimiz konuşmuşta karımla. Kadının anlattıklarına göre Gabrielle'in yatağı uzun zamandır bozulmadan duruyordu. Hâlbuki Christopher'ın odasındaki çarşafların eskisinden daha sık değiştirilmesi gerekir olmuştu. Çarşaflar çoğu zaman lekeli oluyordu. Gerisini siz anlayın işte."

Sinkus'un gözleri faltaşı gibi açılacaktı ki engel oldu. "Aslına bakarsanız, gerisini sizin anlatmanızı isteyeceğim."

Baba Eola iç geçirdi. "Tamam. Au pairimiz on iki yaşındaki oğlumla cinsel ilişkiye giriyordu. Mutlu oldunuz mu şimdi? Yeterince açık mı?"

Sinkus adama aldırmadan devam etti. "Bunu öğrendikten sonra..."

"Kızı hemen kovduk. Sonra da hakkında bir emir çıkartıp sınır dışı edilmesini sağladık. Her şey yasal çerçevede yapıldı elbette."

"Peki ya Christopher?"

• "Çocuktuk hâlâ," dedi Baba Eola sabırsızlıkla. "Belçikalı bir sürtük tarafından baştan çıkarılmış ve kullanılmıştı. Haliyle de yıkılmıştı. Bana bağırdı, annesine hiddetlendi, kendini günlerce odaya kapadığı oluyordu. Kendini Romeo sanıyor, Juliet'ini elinden aldığımız için bize öfke duyuyordu. Daha on iki yaşında bir çocuktuk. Ne anlardı ki?"

"Doktora da gittik," diye sözü aldı Bayan Eola cılız sesiyle. "Aile doktorumuza. Christopher'ı muayene ettirdik. Ama Christopher'ın sağlığı yerindeydi. Gabrielle ona fiziksel olarak zarar vermemişti, daha

çok..." Bayan Eola çaresizce omuzlarını silkti. "Doktor, zamanın en iyi ilaç olduğunu söyledi. Biz de Christopher'ı eve götürüp beklemeye başladık."

"Peki, Christopher ne yaptı?"

"Sürekli somurtuyordu," dedi Baba Eola araya girip. "Kendini tecrit etmiş, bizimle ne konuşuyor, ne de yemek yemeye geliyordu. Bu haftalarca böyle devam etti. Ama sonunda aklını başına toplamaya başlamıştı."

"Yeniden okula gitmeye başladı," dedi Bayan Eola. "Yemeği bizimle birlikte yiyor, ev ödevlerini yapıyordu. Yaşadıkları onu olgunlaştırmışa benziyordu. Takım elbise giymeye, herkese nazik davranmaya başladı. Herkes Christopher'ın bir gecede küçük bir beyefendiye dönüştüğünü söylüyordu. Sevimliydi gerçekten de. Bana çiçek getirir, küçük kız kardeşiyle hiç bıkmadan oynardı. Natalie'nin gözünde ilahtı. Abisi odasına çekildiğinde Natalie çok üzülürdü. Bir süre evde her şey normal gidiyor gibiydi."

"Bir süre," diye tekrar etti Sinkus.

Bayan Eola bir iç geçirip sustu. O eski matem ifadesine bürünmüştü yine. Bunun üzerine konuşmayı Baba Eola devraldı soğukkanlılıkla.

"Hizmetçimiz Christopher'ın odasından şikâyet etmeye başladı. Ne yaparsa yapsın yatağındaki kötü kokudan kurtulamıyordu kadın. İçeride kötü bir şeyler oluyor, diyordu. Kötü bir şeyler. Christopher'ın odasının temizliğini yapmak istemiyordu artık.

"Ben doğal olarak aldırmadım söylediklerine. Aptallık ettiğini söyledim. Üç gün sonraydı; eve geldimde çığlıklar duydum. Christopher'ın odasına koştuğumda hizmetçi kadını ters çevrilmiş yatak şiltesinin

başında buldum. Kokunun kaynağını bulmuştu nihayet yatak yaylarının arasında beş altı tane sincap ölüsü vardı. Christopher onların... derisini yüzümüştü. İç organlarını çıkartmıştı. Kafalarını kesmişti.

"Christopher okuldan eve döner dönmez dikildim karşısına. Hemen özür dilemeye başladı. Sadece pratik yaptığını söyledi. Fen dersi için sömestr sonunda bir kurbağanın kesilmesi gerekiyordu ve bu sırada midesinin bulanmasından, hatta kan görünce bayılmaktan korkuyordu. Arkadaşlarının önünde rezil olursa okulun kabadayılarının hedefi haline gelmekten çekiniyordu."

Baba Eola omuz silkti. "Ona inandım. Sözleri, korkması mantıklı gelmişti bana. Oğlum karşısındakini ikna etmekte başarılıydı. Neyse, cesetleri odasından kendisi çıkarıp bahçeye gömdü. Ben de meseleyi kapanmış bildim. Ancak..."

"Ancak..?"

"Ancak ev halkında sorunlar çıkmaya başladı. Hizmetçimiz Maria'nın başına küçük kazalar gelir olmuştu. Aniden arkasını dönünce bir süpürgeye takılıp yere kapaklanıyordu mesela. Bir keresinde çamaşır suyu bitince yeni bir şişe açıp boşaltmaya kalkmış, anında buhar kaplamıştı etrafı. Kaçmayı son anda başarmıştı kız. Sonradan anladık ki birileri çamaşır suyunu boşaltıp yerine amonyak koymuş. Maria çok geçmeden işi bıraktı. Evin perili olduğuna inanmıştı. Ama o perinin Christopher olduğunu söylediğini duyar gibi olmuştum."

"Christopher'ın ona zarar vermeye çalıştığını mı düşünüyordu?"

"Onu öldürmeye çalıştığına emindi," diye dü-

zeltti Baba Eola. "GabrielleTe ilişkisini ele verenin o olduğunu öğrenmiş olmalıydı. Belki de intikam istiyordu. Bilemiyorum. Ama Christopher nazikti her zamanki gibi. Uyumluydu. Okula gidiyordu. Notları iyiydi. Söylediğimiz her şeyi yapıyordu. Ama yine de..." Baba Eola derin bir nefes aldı. "Ben bile onun yanında olmaktan hoşlanmaz olmuştum."

"74 Nisanında ne oldu?" diye sordu Sinkus yavaşça.

"Christopher gitti," diye cevap verdi Baba Eola. "Ve yaklaşık iki yıl boyunca evimizin üstünden karanlık bir bulut kalkmış gibi oldu. Kızımız daha huzurlu görünüyordu. Aşçı daha bir keyifle çalışıyordu. Herkes daha bir rahattı yani. Ama kimse bu konuda bir şey diyemiyordu. Christopher'ın bir yanlışını görmemiştik. Sincap meselesinden ve Maria'nın ayrılışından beri küçük kazalar, tuhaf kokular ya da şüphe uyandıracak herhangi bir şey olmamıştı. Ama yine de Christopher yokken ev daha huzurluydu. Daha mutluydu.

"Sonra geri geldi."

Baba Eola bir an durdu. Sesindeki o soğukkanlılık gitmiş, üzerine karanlık, öfkeli ve kasvetli bir hava çökmüştü. Bobby öne doğru eğildi. Adamın söyleyeceklerini beklerken midesi kasılmaya başlamıştı.

"Önce Natalie değişti," dedi Baba Eola, dalgın. "Bunalımlı, içine kapanık bir kız olmuştu. Uzun süre ses çıkarmadan oturur sonra aniden olur olmaz bir sebepten gürültü koparırdı. Uyum sağlamaya çalışıyor diye düşündük. On dört yaşındaydı ki zor bir yaştır. Ayrıca bir yılı aşkın süredir ev kendine kalmış, tek çocuk olmanın keyfini çıkarmıştı. Şimdi Christopher'ın dönüşüne içlerimle belki de.

"Christopher ise kardeşinin öfke nöbetlerine al-dırmıyor gibiydi. Ona çiçekler götürüyor, en sevdiği şekerlerden alıyordu. Aptal isimler takıyor, kızdırmak için küçük şarkılar uyduruyordu. Natalie ondan uzaklaşmaya çalıştıkça Christopher daha bir ilgi gösteriyor, onu sinemaya götürüyor, arkadaşlarına gösteriyor, okula birlikte gitmeye özen gösteriyordu. Christopher tam bir beyefendi olmuştu yokluğunda. Gelişip serpilmiş, durulmuştu iyice. Galiba Natalie'nin arkadaşları da abayı yakmıştı ona. O da bunu en iyi şekilde kullanmayı biliyordu. Bu seyahatin ona iyi geldiğini düşünmeye başlamıştık. Nihayet adam olmuş gibiydi.

"Christopher'ın yaş günü partisinin ertesi günü New York'taki bir müşterim aradı. Bir sorun çıkmıştı ve gitmem gerekiyordu. Pauline de benimle gelmeye karar verdi. Görmek istediği birkaç oyun vardı. Natalie'yi okulundan alıkoymak istemiyorduk ama Christopher vardı neyse ki. Çocukları evde bırakıp gittik."

Adam yine durmuştu. Hatıralarla boğuşuyor, doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi zor duyulur hale gelmişti.

"Benim acil toplantı meğer o kadar da acil değilmiş. Pauline de istediği gösterilere bilet bulamamıştı. Bunun üzerine geri döndük. Bir gün erkenden. Arayıp haber vermeye gerek duymamıştık.

"Akşam saat sekiz civarıydı. Ev karanlıktı, hizmetçiler gitmişti. Onları salonda bulduk. Christopher benim deri koltuğumda oturuyordu. Çırılçıplaktı. Kızım... Natalie... Christopher onu şeye zorluyordu... sekse. Natalie ağlıyordu. Oğlumun daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla konuştuğunu duyuyordum. 'Seni geri zekâlı orospu, bir dahaki sefere doğru düz-

gün yapmazsan öyle bir becereceğim ki seni.'

"Kafasını kaldırıp bakınca bizi gördü. Ve gülümse-
sedi. Buz gibi bir gülümsemeydi. 'Baba,' dedi. 'Sana
teşekkür borçluyum. Bu Gabrielle'den kat kat iyi.'"

Baba Eola yine sustu. Masadaki bir noktaya göz-
lerini dikmişti şimdi. Hemen yanındaki karısı ise bit-
mişti artık. Öne arkaya sallanırken omuzları nöbet ge-
çirir gibi sarsılıyordu.

İlk harekete geçen D.D. oldu. Hemen Bayan Eo-
la'ya mendil uzattı. Yaşlı kadın mendili aldıktan sonra
sallanmaya devam etti.

"Bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz,"
dedi D.D. nazikçe. "Bunun aileniz için ne kadar kor-
kunç olduğunu biliyoruz. Son birkaç sorum olacak,
bugünlük bu kadar yeter."

"Nedir?" diye sordu Baba Eola yorgun.

"Bize Gabrielle'i tarif edebilir misiniz?"

Adamın beklediği soru bu değildi. Gözlerini kır-
pıstırdı. "Ben... Bu aklıma gelmemiştir... Ne öğren-
mek istiyorsunuz?"

"Bildik şeyler. Boyu, kilosu, göz rengi. Diğer
özellikleri."

"Şey... 1.65 boylarında. Koyu renk saçlı. Koyu
renk gözler. İnce ama şimdiki kızlar gibi değil. Daha
çok... gürbüz, kanlı canlı bir kızdı. Catherine Zeta-Jo-
nes tarzı daha çok."

D.D. başını sallarken Bobby de aradaki bağlantı-
yı fark etmişti. Gabrielle'in genel tarifi Annabelle'e
uygulanabilirdi.

Sinkus boğazını temizleyince bütün bakışlar ona
çevrildi yine. Artık toparlamak gerekiyordu ama de-
dektifin aklı karışmış gibiydi.

"Bay Eola, Bayan Eola, sakıncası yoksa sorabilir miyim acaba..? Christopher'ı yakaladıktan sonra Boston Akıl Hastanesi'ne götürülürken zorluk çıkardı mı?"

"Başka seçeneği yoktu."

"Nasıl yani?"

"Para benim param Dedektif Sinkus. Ve inanın bana, şu... olaydan sonra Christopher'a bir kuruş koklatmaya niyetim yoktu. Ama Christopher'ın kendi parası vardı. Büyükannesinden kalma bir şey. Ama şartlar gereği yirmi sekiz yaşma gelene kadar o paraya dokunamayacaktı. O zaman bile velisinin onayını almak zorundaydı. Ki bu da ben oluyorum."

Bobby hemen anlamıştı. D.D. de.

"Onu mirastan kesmekle tehdit ettiniz."

"Kesinlikle," diye atıldı Baba Eola. "O gece onu gebertmemiştim ya, daha ne olsun?"

"Ona vurdun," diye fısıldadı Bayan Eola. "Üzerine atladın. Defalarca vurdun. Natalie çılglık atıyordu, sen bağıırıyordun. Hiç bitmeyecek gibi gelmişti bana. Christopher'sa hiç istifini bozmadan oturuyordu. Ağzı yüzü kan içinde kalmıştı ama o korkunç gülümseme duruyordu yerli yerinde."

Baba Eola özür dilemeye gerek duymadan devam etti. "Sonra onu odasına kadar kovaladım ama kendini içeri kilitlemişti. Ve ben... ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Öz evladımı öldüremedim. Ama bir yandan kızımı polisin ellerine de bırakamazdım. Avukatıma danıştım" -dönüp Barron'a baktı - "üçüncü bir alternatif önerdi. Ama Christopher'ın yaşı göz önüne alındığında, akıl hastanesine yatırmak zor olabilirdi. Ya içeride kendi rızasıyla kala-

çaktı ya da mahkeme emri çıkartmak zorunda kalacaktık. Ama bu da polise gitmek demekti.

"Oğlum zekidir. Hakkim vermek lazım. Ve daha önce de söylediğim gibi çıtkırıldımdır. Sokaklarda yaşayabileceğini sanmıyordum. Neyse sabah onunla bir anlaşma yaptık. Yirmi sekizinci yaş gününe kadar Boston Akıl Hastanesi'nde kalacaktı. Soma o anlaşmanın şartlarını kendi hesabına yerine getirdiği için ben de mirası almasına izin verecektim. Üç milyon dolar fena para değil; bunu Christopher da biliyordu. Sonra gitti, bir daha da görmedik onu."

"Hiç ziyaretine gitmediniz mi?" diye sordu Sinkus.

"Benim öyle bir oğlum yok."

"Telefonla da mı sormadınız?"

"Öyle bir oğlum yok dedim ya Dedektif."

"Yani oğlunuzun Boston Akıl Hastanesi'nde başını belaya soktuğundan haberiniz yoktu. Bridgewater'a transfer edildiğini de bilmiyordunuz."

"Boston Akıl Hastanesi kapatılacağı zaman aradım. Doktor Christopher'ın Bridgevater'a gönderildiğini söyledi. Bu kadarı benim için yeterliydi."

Sinkus kaşlarını çatı. "Peki, Christopher'ın yirmi sekizinci yaş gününde?"

"Avukatımın bürosuna bir not geldi. 'Anlaşma anlaşmadır,' yazıyordu. Büyükannesinden kalan mirası alması için gerekli evrakları imzaladım ben de."

"Durun biraz," diye araya girdi D.D. "Christopher 1982 Nisanında yirmi sekiz yaşma basmıştı. Yani o gün üç milyon dolara mı kondu?"

"Aslında üç nokta beş milyon. Fonları iyi değerlendirmişler."

"Hepsine el koydu mu peki?"

"Her seferinde bir miktar çekiyordu."

"Ne?"

Baba Eola avukatına döndü. "John sen anlat lütfen."

Baron deri bir evrak çantası çıkarıp hızla açtı. "Bu gizli bir bilgidir. Gereken özeni göstereceğinize inanıyorum."

Çantasından çıkardığı kopyaları masadakilere dağıttı. Bobby şöyle bir göz atınca mali kayıtlar olduğunu anlamıştı hemen. Christopher'ın miras fonuyla ilgili ayrıntılı bilançolardı. Ne zaman ne kadar para çektiği görülebiliyordu raporlarda.

Bobby BaiTon'a döndü. "Nasıl temas kuruyordu? Christopher para istediğinde ne yapıyordu, telefon mu ediyordu?"

"Saçmalamayın," diye çıkıştı Baron. "Bankamatik değil ya bu. Noter huzurunda imzalanmış bir dilekçeyle başvurulması gerekiyor. Bunları resmi kayıtlara geçeriz. Elinizdeki evraklara bakarsanız dilekçelerin kopyasını görürsünüz. Christopher'ın kabaca yılda iki üç kez yüzer bin dolar çektiğini görebilirsiniz."

"Size yazıyordu, siz de çek kesiyordunuz, öyle mi?" diye sordu Bobby ısrarla, evrakları incelerken.

"Bize yazdığında gerekli fonu serbest bırakır, portföyün bilançosunu düzeltir, sonra da çek keserdik, evet."

"Yani bu çekler şahsen teslim alınmıyordu. Posta adresi mi vardı?" Buna inanmak zordu. Ama son sayfada gözüne ilişmişti. "Durun biraz, çeki *İsviçre'deki* bir bankaya mı yazıyordunuz?"

Baron omuz silkti. "Bayan Eola'nın da sözünü

ettiği üzere, Christopher yurtdışında yaşamıştı bir süre. Oradayken banka hesabı da açtırmış olmalı."

Bobby'nin bir kaşı kalkmıştı şimdi havaya. On dokuz yaşında bir yenyetme İsviçre'de banka hesabı açtırmazdı. BostonTı zengin şımarık oğlanlar bile. Bu, ileride bir gün, parasını saklamak zorunda kalabileceğini hesap eden bir adamın hareketiydi. Bobby Christopher'ın Avrupa seyahatinde ne yaptığım merak ediyordu şimdi.

Görüşmenin sonuna geliniyordu. Baba Eola kolunu karısının omzuna atmıştı. Kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Ürkekçe gülümsedi kadın.

"Kızınız nasıl Bayan Eola?" diye sordu Bobby yumuşak bir sesle.

Kadın beklenmedik sertlikte bir cevap verdi: "Kızım lezbiyen oldu Dedektif. Ne bekliyordunuz ki?"

Bayan Eola ayağa kalktı. Öfke canlandırmıştı onu. Baba Eola da kararlı bir şekilde kalkıp karısının koluna girdi. Avukatlar ve sekreter de pilisini pırtısını toplayıp kalkmış, müvekkillerinin arkasından asansöre yönelmişti.

Sonraki sessizliği ilk bozan Sinkus oldu.

"Ee," diye sordu D.D.'ye, "bu, İsviçre'ye gidebilir mi demek oluyor şimdi?"

Acil ekip toplantısı Eola'larla görüşmenin uzun sürmesi nedeniyle geç başlamıştı. Ama dedektiflerin büyük çoğunluğu zamanında toplandığı için Bobby, D.D. ve Sinkus geldiğinde pizzalar bitmiş, gazozlar bitirilmiş, yemekten kırıntı kalmamıştı.

Bobby kalan son parçaya bir göz attı. Bir avuç kadar acılı patates cipsi. Hiç olmasa daha iyiydi.

"Pekâlâ, pekâlâ," diye seslendi D.D. ekibe. "Toplanın ve dinleyin. Bu sefer tartışmamız gereken gelişmeler var, hadi başlayalım hemen."

Dedektif Rock önce esnedi sonra da utanıp elindeki kâğıtlarla ağzını kapattı. "Bir notumuz varmış," dedi. "Sahici bir şey mi yoksa özentî kaçıklardan birinden mi?"

"Belli değil. Başlangıçta Annabelle Granger'ın ismini duyurmuştuk ama madalyon ya da diğer şahsi eşyalarla ilgili ayrıntıya girilmemişti. Yani isimsiz şahıs ya içeriden bilgi sızdırıyor ya da başından beri her şeyi biliyor."

Bu, dedektiflerin dikkatini çekmeye yetmişti. Ancak D.D.'nin hemen sonraki duyurusu toplu homurdanmalara yol açmıştı. "Notun kopyalarını size de dağıtacağım. Ama henüz değil. Her şey sırayla: önce olağan toplantı. Şimdiye kadar neler öğrendiğimizi bir ortaya koyalım, bu küçük mesajın" -D.D. fotokopileri sallıyordu elinde - "bulmacada nereye oturduğunu sonra düşünürüz. Sinkus önce sen başla."

Sinkus için fark etmezdi. Christopher Eola takibi ona verildiği için anlatmaya dünden razıydı zaten. Eola'nın annesi babasıyla yaptıkları görüşmeyi özetledikten soma Eola'nın cinsel faaliyetlerini ve eski dadının, hedef kurbanlardan biri olduğu bilinen Annabelle Granger'm genel tarifine ne kadar uyduğunu anlattı. Daha da ilginç, Eola'nın elinde inanılmaz mali kaynaklar vardı. İsviçre bankasındaki hesabı ile milyon dolarlık fonu arasındaki para trafiği sayesinde sürekli kaçarak, gözlerden ırak bir hayat sürdürmüş olabiliyordu vesaire vesaire. Aslında bu açıdan bakıldığında her şey mümkün görüldüğü için daha geniş düşünceleri gerekiyordu.

Yapılacak işler: Eola'nın pasaport kayıtları istenecek, Interpol'e başvurulup Eola ya da benzer profilde meçhul bir şahısla ilgili kayıtları olup olmadığı sorulacak ve son olarak da İsviçre'deki bir banka hesabına fon transferinin işleyişi tespit edilip gerekirse hesaplar tümüyle dondurulacaktı.

"Eola'yı terörist ilan edelim," diye araya girdi McGahagin.

Bu yorumuna gülenler olmuştu.

"Ben dalga geçmiyorum," diye devam etti ısrarla çavuş. "Cinayet olmuş, olmamış İsviçre hükümetinin

.ya da herhangi bir merciinin umunında olmaz. Ama I tola'nın büyük bir metropol arazisine radyoaktifmadde gömdüğünden şüphelendiğini söyleyecek olsan he-
apları anında dondururlar. Cesetler de radyoaktifde-
li] miydi? Lisede kimin fen dersi iyiydi bakalım?"

Herkes boş boş baktı birbirlerine. Kimse Disco-
very ChannelT seyretmiyordu herhalde.

"Pekâlâ," dedi McGahagin inatla. "Bence bu doğ-
ru. Ve inanın bana, işe yarayacaktır."

Sinkus omuz silkip not aldı. Bir küpü ilk defa bir
daireden geçirmeye çalışmıyorlardı. Kanunlar da bu
yüzden yazılmıştı ya; girişimci cinayet dedektifleri on-
ları delecek bir yol bulsunlar diye.

Bir hastayla yattığı için Boston Akıl Hastane-
sinden kovulan hastabakıcı Adam Schmidt'i takip et-
mek de Sinkus'un göreviydi. Sırada Schmidt vardı.

"Eski başhemşire Jill CochranT buldum nihayet,"
dedi Sinkus. "Kapatılan enstitüyle ilgili çoğu kaydı hâlâ
sakladığını öğrendim. Katalogluyormuş, arşivliyormuş
falan. Tımarhane kayıtlarıyla ne yapacaksa artık. Sa-
bah onunla buluşup Bay Schmidt'i konuşacağım."

"Schmidt ile ilgili ilk bulgular?" diye sordu D.D.

"Hiçbir şey yok. Adam, Boston Akıl Hastanesi
günlerinden sonra ya uslu durmuş ya da yakalanma-
manın bir yolunu bulmuş. İçimden bir ses doğru kişi-
nin Eola olduğunu söylüyor ya, neyse."

D.D. gözlerini Sinkus'a dikmişti.

Sinkus kendini savunmak için ellerini iki yana
açtı. "Biliyorum, biliyorum, iyi bir dedektif her taşın
altına bakar. Ben de bakıyorum, bakıyorum, bakıyo-
rum."

Sinkus uykusuzluktan sıyırmak üzereydi anlaşı-

lan. Oturdu. Sırada Tony Rock vardı. Telefon hatlarından gelen son bilgileri aktaracaktı.

"Ne söyleyebilirim ki?" diye söze girdi testere gibi sesiyle. Adam yorgun görünüyor, sesi yorgun çıkıyordu. Herhalde görüntüsü ve sesi gibi bitmişti kendi de. "Saatte ortalama otuz beş telefon alıyoruz. Çoğunlukla üç temel kategoriye ayırabiliriz bunları: biraz kaçık, çok kaçık ve çok üzgünler. Biraz ve çok kaçık kategorileri tahmin edeceğiniz şeyler -uzaylılar yaptı, neyaz takım elbiseli adamlar yaptı, bu dünyada güvende olmak istiyorsanız kafanıza alüminyum folyo geçirmeniz gerekir falan.

"Çok üzgünler kelimenin tam anlamıyla çok üzgünler. Aileler. Dedeler, nineler. Kardeşler. Hepsinin bir aile ferdi kayıp. Dün yetmiş beş yaşında bir kadın aradı. Kız kardeşi 1942'den beri kayıpmış. Cesetlerin iskelete döndüğünü duymuş, şansını denemek istemiş. Kalıntıların o kadar da eski olduğunu sanmadığımı söylediğimde ağlamaya başladı. Küçük kız kardeşi eve dönsün diye altmış beş yıldır bekliyordu. Şimdi vazgeçemeyeceğini söyledi. Annesine babasına söz vermiş. Hayat bazen o kadar acımasız oluyor ki."

Rock burnunun kemerini sıvazladı, gözlerini kırıştırdı ve devam etti. "Neyse, elimde 1970-1990 arasında kaybolmuş on yedi kızın ismi var. Kızların bazıları buralı. Biri ta California'dan. Ailelerden kimlik teşhisi için gerekli ne kadar bilgi varsa almaya çalıştım. Mücevherler, giysiler, diş röntgenleri, kemik kırıkları, en çok sevilen oyuncakları - cesetlere iliştilmiş şahsi eşyalarla karşılaştırma yapmak için gerekli olduğunu düşündüm. Bu bilgileri Christie Callahan'a da iletacağım. Benim cephemden hepsi bu."

Sonra da oturdu. Oturmaktan çok çöktü demek daha doğrudu belki de. Adam hiç de iyi görünmüyordu. İlk konuşan kim olacak diye beklemedeydi herkes.

"Ne var?" diye gürledi Rock.

"Bence sen..." diye söze girecek oldu D.D.

"Annemi iyileştirmeye gücüm yetmiyor," diye karşılık verdi Rock. "Bari altı kız öldüren sapığı yakalayayım."

Bunun üzerine söylenecek fazla bir şey kalmadığı için konuya geri döndü herkes.

"Pekala," dedi D.D., "ortalamanın üstünde bir zekâya ve mali kaynaklara sahip bir şüpheli, eski çalışanlardan olan soruşturmaya değer bir başka şüpheli ve telefon hattından gelen on yedi kayıp kız vakası var. Artı, bu altı kız ortadan kaybolmaya başlamadan iki yıl önce gerçekleştirilen bir kaçırılma vakasıyla bir bağlantı da kurulabilir. Gösteriye başka kim katılmak istiyor? Jerry?"

Çavuş McGahagin'in görevi son otuz yıl içinde kaybolan küçük kız vakalarını gereken şartlara göre ayıklamaktı. Onun ekibi Massachusetts'den yirmi altı vaka tespit etmişti. Şimdiyse alanı daha da genişletip New England bölgesine yaymışlardı.

Tony Rock'ın gelen telefonlardan oluşturduğu listeyle kendi listelerini karşılaştırmış, beş ortak isim bulmuştu.

"Şimdi ihtiyacım olan şey ise," dedi McGahagin üstüne bastıra bastıra, "bir kurban raporu. Callahan cesetlerin fiziksel tarifini verebilirse çözümlenmemiş bir vakayla eşleştirme yapma şansım doğar. Sonra hakiki bir kimlik teşhisine gideriz, oradan da toplu mezarın başlangıç tarihini buluruz. Falan filan."

McGahagin D.D.'ye bakıyordu hevesle.

Çavuş bir o kadar sert karşılık verdi bu bakışlara. "Ne yapmamı istiyorsun Jerry? Altı kurban raporunu kışımından mı çıkarayım?"

"Hadi ama dört gün oldu be D.D. Neden hâlâ bir haber alamadık?"

"Buna yaş mumyalama deniyor," diye atıldı D.D. öfkeyle. "Ve New England'da bunu daha önce yapan olmamış."

"O zaman Christie alınmasın ama bilen birini çağırın."

"O çağırılmış bile."

"Ne?" McGahagin irkilmişti. Dedektifler sürekli yeni kaynaklar, yeni uzmanlar, yeni adli testler isteyip dururlardı. Ama çoğu zaman da istedikleriyle kalırlardı. "Christie'ye takviye kuvvetleri mi geliyor?"

"Yarın diyorlar. İrlanda'dan, bu nanede uzman ve 'modem' bir örnek görmeye can atan biri geliyor-muş. Savcılık masrafa ses çıkarmadı. Tek deliren biz değiliz galiba. Bütün şehir valinin başına üşüşmüş durumda. Herkes seri bir katilin serbest dolaştığını ve sıradakinin kendi kızları olduğunu düşünüyor. Hazır aklima gelmişken söyleyeyim, vali bu vakayı çözmemizi istedi, hımm, yaklaşık beş dakika önce."

D.D. bıkkın bıkkın gözlerini yuvarladı. Geri kalkanlardan birkaç gülüşme geldi.

"Şaka bir yana millet," diye devam etti D.D., "Christie gayret sarfediyor. Hepimiz uğraşıyoruz. Bir hafta daha zaman istedi. Biz de bu süre zarfında ellerimizin üzerine oturup ağlaşabiliriz ya da siz ne dersiniz bilmem ama babadan kalma metotlarla çalışmaya devam da edebiliriz."

Yine McGahagin'e döndü. "Massachusetts'den yirmi altı kayıp vakası tespit ettiğini söylemiştin. Yirmi altı biraz çok değil mi?"

"Tony'nin de dediği gibi, hayat acımasız."

"Peki, vakaları sıralayabildin mi? Mesela belli tarihler arasında vaka sayısında bir artış oluyor mu?"

"79-82 arasında Boston'da küçük bir kız olmak epey zormuş."

"Ne gibi?"

"Dört yılda dokuz vaka. Hiçbiri de çözülememiş."

"Yaş aralığı?"

"Sıfır ile on sekiz arasında."

D.D. düşünüyordu. "Peki, yaş aralığını, diyelim ki beş ile on beş arasına çekersen?"

"Vaka sayısı yediye düşüyor."

"İsimler?"

İsimleri sıraladı. Dori Petracelli'yi de saymıştı.

"Yerler?"

"Bütün bölge. Southie, Lavvrence, Salem, Waltham, Woburn, Marlborough, Peabody. Yedi vakanın altısından aynı zanlının sorumlu olduğunu farz edelim..."

"Ne yaparsan yap; sadede gel de."

"En azından arabası olan biri olmalı," diye devam etti McGahagin. "Eyaleti avucunun içi gibi bilen, farklı farklı yerlere girip çıkabilen biri. Bir tamirci, servis elemanı olabilir. Zeki biri. Organize. Tarzı hep aynı."

"Zaman aralığı Eola açısından da uygun," diye araya girdi Sinkus. "78'de serbest bırakılmış. Yapacak başka bir şeyi olmadığına..."

"Ancak," diye homurdandı D.D., "olaylar 82'de son buluyor. Eola neden dursun ki? Teorik olarak sonsuza kadar devam edebilirmiş. Sapıklar bir gün içinde bambaşka bir insana dönüşmüyorlar kolay kolay. Bir şey olmuş. Başka olaylar, etkiler araya girmiş olmalı. Bu da bizi" - bakışları dönüp dolaşıp Bobby'yi buldu - "Russell Granger'a getiriyor."

Bobby iç geçirip arkasına yaslandı. Merkeze geldiğinden beri o kadar meşguldü ki, notlar hazırlamak bir yana, işlemeye bile vakti olmamıştı. Şimdiyse bütün gözler onun üzerindeydi. Hazırlıksız yakalanmıştı.

"Polis raporlarına göre Russell Granger ilk kez 1982 Ağustosunda Arlington'daki evinde röntgenci ihbarında bulunmuş. Bir dizi olayın sonunda Russell ailesini de toplayıp ortadan kaybolmuş yaklaşık iki ay sonra. Görünürdeki neden, yedi yaşındaki kızı Annabelle'i korumak. Yani ilk etapta elimizde hedefbir kurban var - Annabelle Granger - bir de zavallı, tırlatmış bir baba. Ancak..."

"Ancak," diye onayladı D.D.

Bobby bir parmağını havaya kaldırdı. "Birincisi," diye devam etti sözüne, "1980'de kaçırılmış olan Catherine Gagnon, Russell Granger'ı bir fotoğrafından tanıdı. Ama Gagnon adamı, kurtarıldıktan sonra hastanede iki kez ziyaretine gelmiş olan bir FBI ajanı olarak biliyordu. Bu da 1980 Kasımına denk geliyor ki, Russell Granger'm röntgenci ihbarından tam iki yıl önce."

Rock bu zamana kadar uyudu uyuyacaktı. Ama bu bilgi uykusunu kaçınmış olacak ki, "Ha?" diye atıldı.

"Aynen. İkinci olarak, Granger, Catherine'i ziya-

iel ettiğinde önüne karmaşık bir çizim koymuş. Catherine resimdeki kişinin kendisine saldıran kişiye benzediğini söylemiş. Granger'ın ısrarlarına rağmen bir türlü kabul etmemiş Catherine. Peki bu resim Granger'ın Catherine'in ilgisini dağıtmak için kullandığı bir numara mıydı yoksa kafasında gerçekten bir tecavüzcü profili mi vardı? Benim düşüncem başka." Kalasını aniden D.D.'ye çevirdi. "Çavuşunki başka.

"Ki bu da bizi üçüncü noktaya getiriyor: Russell Granger'la ilgili hiçbir kayıt yok. Ne ehliyet, ne sigorta numarası. Ne onun adına, ne de Annabelle'in annesi Leslie Ann Granger adına. Emlak kayıtlarına bakılırsa Granger'larm Oak Sokağı'ndaki evlerinin sahibi 1975-1986 arasında Philadelphia'lı Gregory Badington diye biri. Granger'ın kiracı olduğunu tahmin etmekle yetinmek zorundayız. Çünkü Gregory üç yıl önce ölmüş ve telefonda sesi yüz elli yaşındaymış gibi gelen karısının hiçbir şeyden haberi yok. Yani bu noktada çıkmaz sokaktayız.

"Dün mali kayıtları taradığımda hiçbir şey bulamadım. Granger ailesinin, bir depoya kaldırılmış olabilecek eşyalarını da araştırmaya başladım. Ama sıfır. Sanki böyle bir aile hiç var olmamış gibi. Tabii Granger'ın polise yaptığı şikayetler hariç."

"Sence Russell Granger öz kızının mı peşindeymiş?" diye sordu Rock, akli karışmış halde. "Bütün bunlar düzmece miymiş?"

Bobby omuz silkti. "Bence hayır. Ama Çavuş VVarren'a soracak olursan..."

"Daha iyi bir plan olamaz," dedi D.D. ciddi bir tavırla. "Belki Russell 82'de polislin kaybolan kızları fark edeceğini düşünmüştür. Kendine kurban süsü ve-

rerek şüpheli olarak görölmekten kaçınabileceğim hesap etmiş olmalı. Ayrıca Ekimde ortadan kaybolmasıyla ilgili haklı bir neden de yaratmış oluyor. Düşünsenize. 1979-1982 arasında yedi kayıp kız var ve bunlardan biri de Russell Granger'm tanıdığı biri - kızının en iyi arkadaşı - ve bir tane olsun bir dedektif onu takip edip sorgulamaya çalışmıyor. Neden? Çünkü adam kızını korumaya çalışan baba portresini ustalıkla çizmişti. Bence mükemmel."

Sinkus hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Hep kendi adamı Eola'yı layık gördüğü için Russell Granger'm sağlam bir alternatif olarak ortaya çıkması kalbini kırmıştı.

"Küçük bir ayrıntı daha var," diye araya girdi Bobby. "Russell Granger öldü. Bu da demektir ki, seksenlerin başında her ne yapmış olursa olsun, D.D.'nin sileceğine notu bırakan o olamaz."

"Emin misin?"

"Ne yani, senin demek istediğin..."

"Bulgulara bakalım Dedektif," dedi D.D. "Şu ana kadar Russell Granger'm yaşadığını kanıtlayamadın. Dolayısıyla öldüğünü nereden biliyorsun?"

"Ah Tanrı aşkına..."

"Ben ciddiylim. Ölüm belgesi var mı? Yok. Elindeki tek delil, babasının bir taksinin çarpması sonucu öldüğünü iddia eden kızın tanıklığı. Bunu destekleyen* herhangi bir belge yok. Bana sorarsan fazlasıyla basit bir açıklama bu."

"O halde Russell Granger hem seri katil, hem de kızı canla başla onu korumaya çalışıyor, öyle mi? Şimdi gerçeklerden sapan kim?"

"Benim demek istediğim, henüz hızlı bir sonuca

varamayız. Öğrenmek istediğim iki şey daha var." D.D. buz gibi bakışlarla süzdü Bobby'yi. "Birincisi, Russell Granger bu eyalete ilk ne zaman geldi? İkinci- si de, Arlington'dan ayrıldıktan sonra neden kaçıp durmuşlar? Bana bunların cevabını getir o zaman konuşalım."

"Birincisi," dedi Bobby canlı bir şekilde, "Russell'ın MIT'deki eski patronundan daha yeni haber aldım. Yarın sabah ilk iş, gidip Dr. Schuepp ile görüşeceğim. Bu sayede Russell Granger'ın Massachusetts'- de bulunduğu zamanla ilgili bilgi edinmeyi umuyorum. İkincisi, ailenin Arlington'dan ayrıldıktan sonraki tarihleri ve şehirleri araştırmaya çalışıyorum ama halletmemiz gereken başka bir iş olduğu için buna vaktim olmadı."

D.D. acı acı gülümsedi. "Gelelim şu nota" - fotokopileri havaya kaldırdı - "bu geceki asıl olayımızı konuşalım biraz da."

krmz

www.cizgiliforum.com

Telefondaki ses Bay Petracelli çıkmıştı. Evlerinde gördüğümde nasılsa telefonda da o kadar soğuktu. Buluşmak istiyordu. Bayan Petracelli'nin bundan haberi olsun istemiyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Telefonda gerçek ismimi duymak asabımın bozulmasına yetmişti. Onu evimde ağırlamak istemiyordum: Bayan Petracelli'ye vermiş olduğum telefon numarasını kullanması bile yeterince küstahça bir davranıştı.

Nihayet akşam sekizde Quincy Pazarının doğu ucundaki Faneuil Salonu'nun önünde buluşmaya karar verdik. Bay Petracelli arabayla şehrin içine girip park yeri bulmak zorunda kalacağı için biraz homurdansa da kabul etti. Benim de kendimce sıkıntılarım vardı. Saati vardiya arasına getirmenin bir yolunu bulmak zorundaydım.

Bay Petracelli telefonu kapattıktan sonra bir süre telefonu göğsüme bastırıp düşüncelerimi toparlamaya

çalıştım. On yedi dakika içinde işte olmam gerekiyordu. Bella'ya mamasını vermemiş, üstümü değiştirmemiş, eşyalarımı boşaltmamıştım bile.

Bu şaşkınlıktan kurtulduktan sonraki ilk işim telesekreteri çalıştırmak oldu. İlk mesajda telefon kapatılıyordu. İkincisi de aynı. Üçüncüsü müşterimdendi. Bir daha düşünmüş ve fırır istemediğine karar vermişti; arkadaşı Tiffany'nin evindeki yeni perde takımını görmüş, hayran kalmıştı. Her şeyi baştan alsak, hatta benim için de sakıncası yoksa, Tiffany'nin iç mimarını arayıp bilgi alsam nasıl olurdu? *Bay bay.*

Bir not alıp kalan üç cevapsız aramayı dinledim.

Bay Petracelli miydi acaba? Ya da bana mutlaka ulaşmak isteyen başka biri miydi? Yıllar süren yalnızlıktan sonra birdenbire popüler kız oluvermiştim. Bu iyi miydi kötü müydü? Gergindim.

Bir yandan tırnaklarımı yiyip bir yandan dışarıdaki yağmurlu karanlığa baktım. Birisi madalyonu geri istiyordu. Birisi Çavuş WarrenTn arabasını bulmuştu. Bu da, aynı kişinin beni bulmasının sadece bir zaman meselesi olduğu anlamına mı geliyordu?

"Bella," dedim aniden, "benimle işe gelmeye ne dersin?"

Bella bu fikri sevmişti. Etrafımda sekiz on kere fır döndükten sonra kapiya koşturup hevesle bana baktı. Üstümü değiştirmek zorunda oluşum hoşuna gitmemişti gerçi ama en azından bu arada o da yemeğini yiyebilirdi. O bisküvisini kemirirken ben de üzerime eskimiş bir kot pantolon, basit bir beyaz gömlek ve uzun gece için rahat ayakkabılar giydim. Tabii bir kızın en iyi arkadaşı, şok tabancamı paspal omuz çantama yerleştirmeyi de unutmamıştım.

Ben kapıyı kilitlerken Bella heyecanla bekledi. Sokağa çıktığımızda bir an durup önce soluma sonra sağıma baktım. Bu saatte insanlar evlerine dönmekte olduğu için trafik yoğunluğundaydı. Atlantic Caddesi'nde arabalar tampon tampona sıralanmış olmalıydı. Hele bu yağmurda.

Ama lambaların siyah kaldırımında yansıdığı bizim sokak sakindi.

Bella'nın tasmasından tutup karanlığa daldım.

Kahvecide çalışmak berbat bir şeydi. Sekiz saatlik vardiya boyunca aşırı kafeinli müşterileri ya da aşırı kafeinsiz patronumu boğmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu gece de farklı değildi.

Saat sekiz oldu. Sırada beş kişi kalmış, yağsız bilmem ne, kafeinsiz mocha latte falan için bekliyorlardı. Fincan fincan espresso doldururken bir yandan cam kapının hemen dibine bağladığım Bella'yı, öte yandan Quincy Pazarının öbür ucunda bekleyen Bay Petracelli'yi düşünüyordum.

"Mola vermem lazım," diye hatırlattım müdüre.

"Müşteri var," dedi bütün nihsuzluğuyla.

Sekizi çeyrek geçiyor. "Çiçe gitmem gerekiyor."

"Tutmayı öğren."

Sekizi yirmi geçse, bir grup kafein bağımlısı kasanın önüne üşüşünce müdürüm beni iyice görmezden gelmeye başlamıştı. Bu kadarı yeterdi. Hızla önlüğümü çıkarıp tezgâhın üzerine fırlattım. "Ben tualete gidiyorum," dedim. "Beğenmiyorsan bana bir mesane daha alırsın."

Bir hışımla çıkıp Carl'ı şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılmış dört müşteriyle baş başa bıraktım. Ar-

kamdan küçük bir kızın, "Altına mı kaçıracaktım an-ne?" diye sordugunu duymuştum.

Gömleğimin üzerindeki kahve tozlarını silkeleyip cam kapıdan dışarı çıktım. Bella beni görünce, dili dışarıda, her an koşmaya hazır, ayağa fırladı.

Koşmayıp Quincy Pazarına kadar yürüyeceğimizi anladığında biraz hayal kırıklığına uğramıştı gerçi ama ben de Bay Petracelli'nin beni hâlâ bekliyor olmasını umuyordum.

Ned Devine'm dışında toplanmış kalabalığın arasından onu seçmeye çalıştım. Yağmur durmuştu; yani meyhane müdavimleri geri dönüyordu. Birinin omzuma dokunmasıyla irkildim. Hızla arkama döndüm. Bella da deli gibi havlıyordu.

Bay Petracelli geri fırladı. "Hey, hey, hey," dedi, gözü köpeğimin üzerinde, ellerini havaya kaldırarak.

Zorlukla derin bir nefes alıp sakinleştikten sonra bütün gözlerin üzerine çevrildiği Bella'yı da susturmak zorunda kalmıştım. "Kusura bakmayın," diye mırıldandım. "Bella yabancılardan hoşlanmaz."

Bay Petracelli kafasını sallasa da gözlerini Bella'dan ayırmıyordu. Nihayet sakinleşip ayaklarımın dibine oturunca rahatladı adam.

Bay Petracelli havaya uygun giyinmişti. Üzerinde uzun bir trençkot, yanında siyah bir şemsiye ve başında kahverengi bir fötr şapka vardı. Casus filmle-
rindeki tiplere benziyordu bu haliyle. Bu buluşmamızı da o gözle mi görüyordu acaba? Profesyoneller arasında gizli bir operasyon.

Ama ben o anda kendimi pek de profesyonel gibi hissetmiyordum. Köpeğim yanımda olduğu için şanslı sayıyordum kendimi.

Mademki bu buluşmayı Bay Petracelli istemişti, ilk konuşan da o olmalıydı.

Boğazını temizledi. Bir kez, iki kez, üç kez. "Dün yaşananlarla ilgili, şey, özür dilerim," dedi. "Ben... Lana geleceğini söylediğinde... Henüz hazır değilim." Konuşmasına ara verdi. Ben bir şey söylemeyeiince aceleyle döndü söyleyeceklerine. "Lana'nın Vakfı var, bir amacı var. Benim içinse o kadar basit değil. O günleri hatırlamak bile istemiyorum. Oak Sokağında hiç yaşamamışız gibi yapmak daha kolay. Arlington, Dori, komşularımız... hepsi rüya gibi. Çok uzaklarda kaldı. Bütün bunların sadece benim kafamda olduğuna inan-dırmaya çalışıyorum kendimi."

"Üzüldüm," dedim, söyleyecek başka bir şey bulamadığım için. Bar kalabalığından uzaklaşıp geniş, granit sütunlu binanın önüne geçtik. Bay Petracelli'nin gözü hâlâ Bella'nın üzerindeydi. Böylesi benim için de daha iyiydi aslında.

"Lana, madalyonu Dori'ye senin verdiğini söyledi," dedi adam birdenbire. "Doğru mu bu? Şu hediyelerden birini ona mı verdin? Onları kapına bırakan sapık mı öldürdü kızımı?" Sesini yükseltmişti burada. Gözlerinin gölgesinde bir şeylerin kıpırdadığını gördüm. Pek de akli başında olmayan bir ışık.

"Bay Petracelli..."

"Arada bir bağlantı olması gerektiğini Lawrence'daki dedektiflere de söyledim. Önce komşumuza bir röntgenci dadanıyor sonra da benim yedi yaşındaki kızım ortadan kayboluyor. Aynı şehirde değil dediler. İki farklı zanlı tipi var dediler. Sen kendi işine bak demek istiyorlardı aslında. Bırak da bunu biz halledelim."

Adamın ruh hali değişmeye başlamıştı.

"Belki o polisle konuşup ikna eder diye babana ulaşmaya çalıştım. Ama elimde bir telefon numarası yoktu. Nasıl ama? Beş yıllık bir dostluk. Barbekü partileri, yeni yıl kutlamaları, kızlarımızın yan yana, birlikte hüyümlerini seyretmek derken bir gün ailen bir veda bile etmeden ortadan kayboluyor.

"Bırakıp gittiği için babandan nefret ettim. Ama belki de sadece kıskanılıktandı. Beni bırakıp küçük kızını kurtardığı içindi belki. Bense hiçbir şey yapmamış, kendi kızımı kaybetmiştim."

Bay Petracelli'nin tiz sesi kırılmaya başlamış, içindeki acıyı gizleyemez hale gelmişti. Bense hâlâ ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Dori'yi özlüyorum," deyiverdim birden.

"Özlüyor musun?" diye tekrar etti sözlerimi. O irkin şey yine belirmişti gözlerinde. "Yirmi beş yıldır ailenden haber almadık. Nasıl da özlüyormuşsunuz Allahım?"

Yine sessizlik. Huzursuz huzursuz bekliyordum. Söylemek istediği önemli bir şey olduğunu, böyle kararlık ve yağmurlu bir gecede dışarı çıkmasının haklı bir nedeni olduğunu hissediyordum. Ama henüz bunu nasıl dile getireceğini bilemiyordu herhalde..

"Polise giteneni istiyorum," dedi nihayet, şapkasının altından bakırak. "Eğer onlara hikâyeni anlatırsan, özellikle de madalyonu, vakayla yeniden ilgileneceklerdir. Cinayet vakalarında zaman aşımı olmaz, biliyorsun. Yeni ipuçları bulabilirlerse..." Tereddütlüydü. Ama doğrulup devam etti sözlerine.

"Kalbim güçlü değil artık Annabelle. Kaç kere baypas yaptırdığımı ben de hatırlamıyorum. Son za-

manlarda biyonik adama döndüm. Daha fazla kaçamayacağım nasıl olsa. Zaten babam da elli beşinde gitmişti. Kardeşim desen keza. Ölmek umurumda değil. Hatta bazı günler kurtuluş gözüyle bakıyorum dersem yalan olmaz. Ama öldüğüm zaman... kızımın yanma gömülme istiyorum. Yanımda olduğunu bilmek istiyorum. Nihayet eve döndüğünü bilmek istiyorum. Daha yedi yaşındaydı. Canım kızım. Tanrım, onu o kadar çok özleyorum ki."

Sonra hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Sokaktan geçenler dönüp bakıyorlardı. Kollarımı omuzlarına attım. Bana o kadar sıkı sarılmıştı ki, az daha yere yuvarlanacaktık birlikte. Adamcağız kollarımın altında sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Bella ise etrafımızda fır dönüyor, bacağımı çekiştiriyordu. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Bay Petracelli nihayet toparlandı, gözünün yaşını sildi, pardösüsünün kemerini düzeltti, şapkasını ayarladı. Bana bakamıyordu. Zaten bunu beklemezdim de.

"Polise gideceğim," dedim. Bu benim için kolay bir sözdü çünkü zaten gitmiştim. "Kim bilir? Adli tıp sürekli gelişiyor, belki önemli bir keşifte bulunmuşlardırbile."

"Mattapan'daki şu çukur," diye mırıldandı. "Altı ceset. Belki şans bu kez de bizim yüzümüze güler." Yüzü kasılmıştı. "Şans! Beni duyuyor musun? Tanrım böyle yaşayacağıma öleyim daha iyi."

Ben yorum yapmadım. Göz ucuyla saatime baktım. Yirmi dakikadır dışarıdaydım. Herhalde şimdiye kadar koyulmuştum bile. Ha birkaç dakika eksik, ha

fazla.

"Bay Petracelli, siz şu röntgenciyi görmüş müydünüz?"

Kafasını salladı.

"Ama adamın gerçek olduğuna inanmıştınız, değil mi? Bayan Watts'm tavan arasında yaşayıp resimlerini çeken adam hani?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Bayan Watts'la babanın böyle bir şey uydurmuş olduklarını sanmam. Kaldı ki polis adamın kamp malzemelerini bulmuştu Bayan Watts'ın evinde. Bu kadarı yeterince inandırıcı bence."

"Yani o adamı bizzat görmediniz. Kendi gözlerinizle yani."

Kafasını salladı. "Hayır, ama Bayan Watts'ın tavan arasında o şeylerin bulunmasından iki gün sonra bütün komşular toplandı. Baban röntgencinin eşkalini dağıttı herkese. Sana gelen 'hediyeleri' ve geliş tarihlerini de bir bir sıralamıştı. Polisin yapabileceği fazla bir şey olmadığını söylemişti bize. Gerçek bir suç işlenene kadar elleri kolları bağlıydı. Haliyle hepimiz öfkeliydik; özellikle de çocuğı olanlar. Bir Mahalle Nöbeti oluşturmaya karar verdik. Ama ondan sonra başka bir toplantı yapılamadan ailesiyle birlikte küçük bir tatile çıkacaklarını duyurdu baban. Hiçbirimiz sizi bir daha göremeyeceğimizi bilmiyorduk."

"Babamın dağıttığı o çizimler hâlâ elinizde mi? Yani aslında aradan uzun zaman geçti ama kim bilir..."

Bay Petracelli nazikçe gülümsedi. "Annabelle, canım, içinde her tür belgenin olduğu kalınca bir dosyam var. Küçük kızım kaybolduktan sonra polisle her buluşmamıza onu da götürdüm ve polis her buluşmada

o dosyaya şöyle bir göz atıp kenara attı. Ama ben her şeyi sakladım. İçimde bir ses Dori'nin kayboluşuyla seninki arasında bir bağ olduğunu söylüyordu. Ama buna kimseyi inandıramamıştım."

"Bir kopyasını alabilir miyim?" Elimi çantama daldırılmış, bir kartvizit aramaya koyulmuştum.

"Elimden geleni yaparım."

"Bay Petracelli babamla komşuluğunuzun beş yıl sürdüğünü söylemişsiniz. Mahalleye önce taşman siz miydiniz biz mi?"

"Siz 77'de geldiniz. Lana'yla ben daha Dori yoldayken taşınmıştık. Sonra da Dori'nin yaşında bir kızları olan bir ailenin taşınacağını duyduk. Taşıma kamyonu geldiğinde Lana kurabiyeleri hazırlamıştı bile. Bir elinde kurabiye tepsisi, diğer elinde Dori'yle çıkmıştı kapınıza. Siz kızlar o günden sonra ayrılmaz bir ikili olmuştunuz bile. Ertesi akşam annenle babanı yemeğe davet ettik. Gerisi çorap söküşü gibi geldi."

Hazır hatıralara dalmışken bozmamak için gülümsedim. "Gerçekten mi? Ben hiç hatırlamıyorum. Herhalde çok küçüktüm."

"Sen, dur bakayım, on sekiz aylık ya da iki yaşında falandın herhalde. Paytak paytak yürüyordun. Sen ve Dori evin içinde koşturur çılgık çılgıca bağırırdınız. Lana da hep kafasını salları, nasıl olup da devrilip yere kapaklanmadığına hayret ederdi." Bay Petracelli gülümsüyordu. Belli-ki çok acı çekiyordu. Daha önce söylediklerinin aksine her şeyi, sanki eski bir fotoğrafa bakarmış gibi bütün canlılığıyla hatırlıyordu.

"Ailem nereden gelmişti? Biliyor musunuz?"

"Philadelphia'dan. Baban Pennsylvania Üniversitesi'nden falandı galiba. Russell'm ne iş yaptığını

hiçbir zaman anlayamadım zaten. Ama bir profesöre göre sıkı biracıydı, bak. Artı Celtics'i de tutuyordu ki, gerisi benim umurumda olmazdı."

"Babanım ne iş yaptığını ben de hiç anlayamadım," diye" mırıldandım. "Matematik öğretmenliği hep sıkıcı bir şey olarak gelmiştir bana. FBI 'da falan çalıştığını hayal ettiğimi hatırlıyorum."

Bay Petracelli güldü. "Russell mı? Sanmam. Silahlar konusunda onun kadar pimpirikli bir adam daha tanımadım. O Mahalle Nöbeti toplantısında korunmamız için silah almayı önerenler oldu ama baban bunları duymak bile istemiyordu. 'Bir adamın evime korku salması yeterince kötü zaten,' diye ısrar ediyordu. 'Bir de üzerine şiddet eklenirse bunu kaldıramam.' Hayır, hayır, baban sapına kadar liberal bir akademisyendi. Bunu konuşarak halledemez miyiz, kavgayla bir yere varamayız falan filan."

"Siz silah almış mıydınız?"

"Ben aldım. Bilseydim Dori'yi Lawrence'a gönderirken onu da yanında verirdim." Bay Petracelli'nin yüzünde yine o buruk ifade belirmişti. Daha sık nefes alıp vermeye başlamıştı. Kalbi için endişeleniyordum.

"Lana, annenle babanın öldüğünü söyledi," dedi birdenbire.

"Evet."

"Ne zaman'?"

Bununla nereye varmak istiyordu acaba? "Fark eder mi?"

"Belki de."

"Neden?"

Dudaklarını ısırdı. "Nereye gittiniz Annabelle?" diye sordu Bay Petracelli, benim sorumu duymazdan

gelerek. "Ailen tatile çıktığında nerelere gittiniz?"

"Florida'ya."

"Baban orada iş buldu mu? Bu yüzden mi kaldınız orada?"

"Taksi şoförlüğü yaptı. Profesörlüğe benzemez tabii ama bence o halinde memnundu."

Bunu duymak Bay Petracelli'yi şaşırtmış gibiydi. Acaba hangisiydi daha şaşırtıcı olan? Babamın akademik kariyerini gözünü kırpmadan harcaması mı, yoksa iş bulup çalışmaya başlamasının yalan olması mı? Emin olamıyordum. Gözlerini kırptırdı. "Affedersin," dedi neden sonra, "ihtiyarlıktan parano-yak olmaya başladım galiba. Çoğu geceler çılgılık çılgılığa uyandığımı düşünürsek bu normal bir şey."

Yağmur yine boşanmaya başlamıştı. Bay Petracelli dönüp gidiyordu ki kolunu tutup engel oldum. "Babamı neden sordunuz Bay Petracelli? Neyi öğrenmek istiyordunuz?"

"Ben şey... Dori kaybolduktan soma komşulardan biri civarda dolaşan plakasız beyaz bir karavan gördüğünü bildirmiş, hatta polise sürücünün eşkalini bile vermişti. Lana inanmadı tabii ama benim ilk aklıma gelen..."

"Evet?"

"Kısa siyah saçlar, esmer ten, yakışıklı bir adam. Yapma Annabelle." Bay Petracelli'nin yüzündeki ifade yine değişmiş, gözlerinde yine o kurnaz karartı belirmişti. "Kim olduğunu sen söyle."

Bir an için anlayamamıştım. Ama ima ettiği şeyi fark eder etmez kurtulmak için elimi çektim. Bay Petracelli parmaklarımdan yakalayıp sıkıca tuttu. "Saçmalamayın!" dedim sertçe.

"Evet Annabelle, Dori'mi alan adamın tarifi tam da senin babacığına benziyordu."

Kolumu hızla itince ıslak kaldırırma düştüm. Tam da üzerine düşmüş, parmaklarımı incitmiştim. Bella ise deli gibi havlıyordu. Onu zar zor tutup sakinleştirdim.

Kafamı kaldırıp baktığımda Bay Petracelli gitmişti. Ancak son anda attığı iftira bütün adiliğıyle karanlık ve ıslak havada asılı kalmıştı sanki.

Cari beni kovmuştı. Bu işin sadece kira gibi lüks harcamalarımı karşıladığını düşünüp fazla dert etmemiştim bunu. Aslında Bay Petracelli'nin uğursuz laflarıyla lekelediği Quincy Pazarından uzak kalacağımı bilmek rahatlatıyordu beni. Bella bile sakinleşmiş, Faneuil'den çıkıp bildiğimiz Columbus Parkına yönelirken sesini çıkarmadan yürümüştü.

Limanın yakınındaki bu park Boston'ın diğer yeşil alanlarına kıyasla çok küçük kalıyordu. Ama büyükler çimenlere yayılır ya da tahta çardakların gölgesinde serinlerken küçüklerin sıcak yaz günlerinde oynamacakları bir çeşmesi vardı en azından. Bunun yanında oyun parkı, gül bahçesi ve evsizlerin takılmayı sevdikleri ağaçlıkları saymadan geçmek olmaz.

Bazen Starbucks vardiyasından önce Bella'yla gelip Kuzey Yakasının köpek komşularıyla koştuğumuz olurdu burada. Köpekler oynasırken ben de toplanan insanların yanında dururdum.

Ama şimdi hava çocuklar için fazla soğuk ve ya-

ğışlıydı. Köpeklerin hoşbeşi için de fazla geç olmuştu. Evsizler banklarda uyuyorlardı. Bar müdavimieriyse Faneuil'de bir yere kapağı atmadañ önce hızla geçip gidiyorlardı soğuk parktan. Bunların dışında sakindi etraf.

Şu notu düşünmeye başlamıştım yine. *Madalyonu geri vermezseniz bir kız daha ölecek.*

Şimdi küçük bir kız en sevdiği oyuncak köpeğı yanı başında, pembe yünlü battaniyenin altında uyuyor muydu? Anne babasının onu koruyacağına inanıyor muydu? Kendi yuvasında başına hiçbir şeyin geleme-yeceğini düşünüyor muydu?

Adamsa elinde ağır bir levye ile bahçeyi geçerci. Görünmemek için bir ağacın ya da çalılıkların arkasına saklanırdı. Sonra da sürüne sürüne yaklaşıp kızın penceresinin dibine gelirdi.

Levyeyi kaldırıp pencerenin pervazında çalışmaya koyulurdu...

Sanki zihnimde canlanan görüntülerden bu şekilde kurtulabilecekmiş gibi bastırdım avuçlarımı gözlerime. Kendimi çirkefe batmış, şiddetin cenderesinde hissediyordum. Aradan yirmi beş yıl geçmişti ve ben hâlâ kaçamıyordum.

Bay Petracelli'nin sözlerini düşünmek istemiyordum. D.D.'nin arabasının camına bırakılan tehdidi düşünmek istemiyordum. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Artık yetişkin bir insandım ben. Bu şehirde on yıldan fazla yaşamıştım. Şimdi neden öcüler birden ortaya çıkıp eski madalyonumu işteşindi ki? Hiç anlamı yoktu bunun.

Bay Petracelli deliydi. Kızının kaybına asla alışamamış kaçık ihtiyarın tekiydi işte. Tabii ki babamı suç-

layacaktı. Başka nasıl kurtulabilirdi ki bir baba olarak hissettiği suçluluktan?

Bobby ve D.D.'nin iddialarına gelince...

Onlar babamı hiç tanımamışlardı ki. Onu benim kadar iyi bilemezlerdi. Bir sorunla karşılaştı mı tırnaklarını nasıl geçirdiğini, çözene kadar bırakmadığını nereden bileceklerdi ki? Catherine'de onun istediği bilgiler vardı demek ki. O halde kendine FBI ajanı süsü vermesi mantıklı gelmiş olmalıydı. Normal babalar belki böyle şeyler yapmazlardı ama normal babalar polisten bir şey göremeyince ailelerini Florida'ya taşımak zorunda da kalmazlardı.

Babamın biz Florida'ya taşındıktan hemen sonra kısa süreli olarak ortadan kayboluşuna gelince... Halletmesi gereken işler vardı kuşkusuz. Banka hesaplarını kapatmalı, eşyaları depoya kaldırmalıydı. Ama tabii banka hesaplarını biz gitmeden önce de kapatabilirdi. Taşıma şirketini de telefonla ayarlayabilirdi muhakkak...

Oraya girmek istemiyordum. Babam takıntılıydı, paranoyaktı ve sistemliydi.

Ama bu, katil olduğu anlamına gelmezdi ki.

Belki de adı Russell Granger bile değildi.

Şakaklarım zonklamaya başlamıştı. Yirmi beş yıl önce başlayıp bugüne kadar gelmiş birinci sınıf bir baş ağrısının habercisiydi bu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Sadece istiyordum... Diliyordum...

"Merhaba."

Ses beni o kadar ürkütmüştü ki bir çığlık atıp arkama döndüm. Az daha yere kapaklanıyordum. Güçlü bir el kolumdan tutup düşmeme engel oldu.

Bella heyecanla havlarken geç de olsa tanıdım

Boston Akıl Hastanesi'ndeki yaşlı adamı. Charlie Marvin'di bu. Bella daha yüksek sesle havlamaya başlamıştı. Charlie hiç korkmadan eğilip Bella'ya elini uzattı.

"Cici köpek," diye mırıldandı. Nihayet Bella havlamaktan vazgeçip elini koklamaya karar vermişti. Bir kaçamak koklayış daha, sonra adama doğru bir adım yaklaşıp kuyruğunu sallamaya başlamıştı bile.

Charlie'nin köpeklerle arası iyiydi besbelli. "Aferin kızıma. Ne de güzelmişsin sen! Şu beneklere de bakın. Avustralya çoban köpeği olmalısın. Etrafta güdülecek hiç koyun yok ha? Taksilere ne dersin? Sen hızlı bir kıza benziyorsım. Eminim bir sürü taksi yakalıyorsundur."

Bella bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu herhalde. Bir yandan Charlie'ye yanaşırken bir yandan da onay olmak için bana bakıyordu. Adam köpeğimin gönlünü tam anlamıyla fethedivermişti.

Nihayet çömeldiği yerden kalktı, kalkarken dizlerinin kırıtdaması üzerine mahcup mahcup gülümse-di, destek almak için koluma tutundu.

"Kusura bakma," dedi neşeyle. "Çönmek iyi de kalkması bir dert."

"Burada ne işiniz var?" diye sordum, özür dilemeyen, keskin bir ses tonuyla.

Mavi gözlerini kıstı. Bu sıkıntım ona komik gelmiş olmalıydı. Ellerini havaya kaldırdı, benim hatam demek istermiş gibi. "Bana tanıdık geldiğini söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Gönülsüzce de olsa kafamı salladım.

"İşte bu aklımdan hiç çıkmadı, ama sonunda hatırladım. Bu parktandı. Köpeğinle burada koşuyorsun. Genelde daha erken vakitte geliyorsunuz ya, birkaç

kez gördüm sizi. Bir yüzü, hele bir de güzelse hayatta unutmam." Aşağı bakıp Bella'nın çenesini okşadı. "Seneden bahsediyorum tabii canım benim," diye mınıldandı.

Artık kendimi tutamayıp gülümsemiştim. Ama hemen toparlandım. "Peki parkta siz ne yapıyorsunuz böyle sık sık?"

Kafasıyla Atlantic Caddesini işaret etti. "Evsizler için çalışıyorum. Başını sokacak bir yerin yok diye Tanrının sözünden mahrum kalman gerekmez."

Buna karşı çıkacak halde değildim.

"Ancaaak," diye mırıldandı, topukları üzerinde dönüp ellerini ceplerine sokarken, "itirafetmeliyim ki seni arıyordum."

Ben bir şey söylemedim ama kalbimin hızla atmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Sen polis değilsin," dedi.

Cevap yok.

"Ama seni olay yerine götürdüler." Kafasını eğip gözlerini üzerime dikti. "Belki de eksper falansın. Botanikçi, kemik uzmanı falan. Ben ne anlarım ki? Ama bak insanları biraz olsun tanıyorsam, sen ne bilim adamısın ne de polissin. Bu da demektir ki... bir akraba falansın. Şu zavallı kızlardan birinin akrabası. Ama anneleri olamayacak kadar gençsin. Belki de küçük bir kız kardeş. Benim teorim böyle en azından. Orada bulunan kızlardan birinin yakını olmalısın. Bunun için çok üzgünüm."

Yavaşça başımı salladım. Kız kardeş. Fena tahmin değildi.

Charlie gülümsedi. "Vay be!" Abartılı bir hareketle alnındaki teri silermiş gibi yaptı. "Bazen her şeyi

kıçımdan uyduruyorum. Ama ara sıra da olsa haklı çıktığım oluyor. Tanrı vergisi bu. Şimdi de Onun için kullanıyorum bunu. Ama bu iş bittikten sonra tamamdır. Kumara başlayacağım. Ve bu yaşımda bir Cadillac alacağım kendime!"

Adamın tebessümü bulaşıcıydı. Kendimi gülümserken yakaladım. Bella ise yeni arkadaşına hayran kalmış, etrafımızda sürtünüp duruyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Ben akrabayım. Senin bağlanttın ne?"

Charlie hemen ciddileşti, üzgün üzgün başını salladı. "Ben uyuyamıyorum. Bu sana deli saçması gibi gelebilir. Ben papazım. İnsanın yapabileceği şeytanlıkları ben bile anlayamıyorsam başkaları ne yapsın? Ama ben idealistim bak. Etrafımda hakiki şeytanlıklar döndüğü zaman hemen anlarım. Kokusunu alırım. Christopher Eola'da da böyle olmuştu.

"Ama işte, Boston Akıl Hastanesi zamanında toplu mezar gibi korkunç bir şeyden şüphelenmemiştim. Mattapan'da dolaşırken küçük kızların kaçırılmakta olduğunu anlayamamıştım. Arazide yürürken küçük bir kızın çığlığını duymadım hiç. Sık sık da dolaşırdım o korulukta. Sırfben de değil ha. Etrafta böyle doğal sığınaklar fazla olmadığı için bunun tadını çıkarmamak olmazdı. Ağaçların arasında, yemyeşil topraklarda yürürken kendimi Tanrıya yakın hissedirdim."

Sesi titriyordu. Kafasını kaldırıp kederli mavi gözleriyle baktı bana. "Fena halde sarsıldım küçük hanım. Oradaki şeytanlığı ben bile anlayamamıştım. Ne biçim bir papazım ben? Tanrının elçisi böyle kör olabilir mi?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Daha önce inancı sarsılmış bir papazla konuşmamıştım hiç. Ama Charlie Marvin hemen sonra toparlandı. Benim fikrimi almaya ihtiyacı yoktu aslında. Kendince bir formülü vardı.

"Bu bende takıntı oldu," diye devam etti konuşmaya. "Boston Akıl Hastanesi'ndeki mezar, o zavallı kızların ruhları. Bir kez çuvalladım arria bu son olacak. Ailelere ulaşmak istiyorum ama henüz hiçbirini tespit edilemedi. Sen hariç. O yüzden buradayım işte."

Hâlâ şüpheli olduğum için kaşlarımı çattım. "Anlamadım. Benden ne istiyorsunuz?"

"Bir şey istediğim yok evladım. Sadece konuşmak için geldim. İstedığın herhangi bir konuda olabilir. Gel oturalım. Hava soğuk, vakit geç oldu ve sen şimdi sıcak yatağında olacağına buraya gelmişsin. Kafan karışık olmalı."

Charlie bir banka işaret edip oraya doğru seğirtti. Ben de peşinden. Bir şey beni ona doğru çekiyordu. Bella mutluydu. Böyle sıcak, açık yürekli bir insanın yanında içimde bir şeylerin çözüldüğünü hissediyordum. Charlie Marvin insanoğlunun pek çok kötülüğüne şahit olmuştu. Hâlâ gülümseyebildiğine göre bildiği bir şeyler olmalıydı.

"Pekâlâ," dedi canlı bir sesle. "Hadi en baştan başlayalım." Elini uzattı. "İyi akşamlar, benim adım Charlie Marvin, papazım, sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Oyuna katıldım. "İyi akşamlar. Benim adım da Annabelle, perde tasarımı yapıyorum, sizinle tanıştığımıza ben de sevindim."

El sıkıştık. Charlie adımı duyunca şaşırılmamıştı.

Niye şaşırıımdı ki? Bense yirmi beş yıl sonra nihayet gerçek ismimi bir yabancıya söylediğim için neşeliydim.

Charlie oturdu. Ben de peşinden. Saat epey geç olmuştu, parkta kimsecikler yoktu, Bella'nın tasmaını çıkardım. Bella bunun üzerine sevinçle üzerime atlayıp yüzümü yaladıktan sonra çardakların arasında koşurmaya başladı.

"Pekâlâ, kusura bakma ama," diye başladı konuşmaya Charlie, "pek Boston'lı gibi konuşmuyorsun."

"Küçükken çok sık yer değiştirdik. Ama evim olarak hep Boston'ı bilmişimdir. Siz nerelisiniz?"

"Worcester'da büyüdüm ben. R'leri hâlâ söyleyemem."

Bu beni güldürmüştü. "Demek buralısınız. Karınız, çocuklarınız, köpeğiniz var mı?"

"Karım vardı. Çocuk da istiyorduk ama Tanrının planlarında yokmuş demek. Sonra karım rahim kanseri oldu ve vefat etti... ah, hayatımın en güzel on iki yılıydı. Rock-port'ta küçük bir evimiz vardı. Satıp şehre geri döndüm. Böylece gidip gelmekten kurtuldum. Artık direksiyon başında pek iyi değilim. Beynim çalışıyor gerçi ama ellerim tepki vermekte gecikiyor işte."

"Ve evsizler için çalışıyorsunuz."

"Evet efendim. Pine Sokağı'nda gönüllü çalışıyorum. Barınakta ve aşevindekilere yardım ediyorum. Ayrıca evsizler çoğu zaman ayağınıza kadar gelmedikleri için ben onlara gidiyorum."

Gerçekten ilgimi çekmişti bu. "Demek böyle yerlere geliyorsunuz? Vaaz mı veriyorsunuz? Çorba mı alıyorsunuz onlara? Broşür falan mı dağıtıyorsunuz?"

"Genelde dinlerim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Set bir şekilde başım salladı. "Evsizler yalnız kalmıyor mu sanıyorsun? Tabii ki kalıyorlar. Zihinsel veya ekonomik olarak şanssızların da insanlara ihtiyacı olur. Ben de onlarla oturuyorum işte. Bana hayatlarımı anlatmalarını istiyorum. Bazen hiçbir şey konuşmadan oturduğumuz da oluyor. O da iyi bir şey."

"İşe yarıyor mu? Kimseyi 'kurtardınız' mı?"

"Ben kendimi kurtardım Annabelle. Yetmez mi?"

"Affedersiniz, öyle demek istememiştim."

Elinin tersiyle uzaklaştırdı mahcubiyetimi. "Ne demek istediğini anladım canım. Seni rahatlatmaya çalışıyorum sadece."

Yüzüm kızarmıştı ama bu onu daha da çok neşelendiriyor gibiydi. Neden sonra öne doğru eğildi, sesi ciddileşmişti.

"Hayır, kimsenin hayatını sihirli bir şekilde değiştirebildiğimi sanmıyorum. Evsizlerin yaş ortalamasının yirmi dört olduğunu düşünürsek bu çok ayıp aslında." Şaşkın bakışımı fark etmişti. "Evet, inanmak çok güç, değil mi? Ve de evsizlerin yarıya yakını akıl hastası. Açıkçası bu insanlar bedava bir banyo ve bir tas çorbadan sonra hayatlarını değiştirebilecek tipte insanlar değiller. Yardıma ihtiyaçları var, rehberliğe ihtiyaçları var ve bana soracak olursan, terapi anlamında ne yapsak kârdır. Başka türlü de yardımın ayak-larma gidecekleri yok."

"Siz iyi bir insansınız Charlie Marvin."

Muzip bir şekilde elini göğsüne götürdü. "Ah dellenme sakın ihtiyar kalbim. Böyle bir fıstıktan ilti-

fat almayı kaldıramayabilirim. Dikkat et karımın ruhu etrafta olabilir. Cadalogun tekiydi zaten."

Beni yine güldürmüştü ki bu da sevindirmişti adamı. Bella dönüp ne yaptığımıza bir baktı. Bir ilerleme olmadığını görünce de ayaklarımın dibine yattı, derin bir iç geçirdi ve başını yere indirdi. Üçümüz bir süre oturup aya baktık, suyun sesini dinledik, huzurlu sessizliğin keyfini çıkardık.

Tabii sessizliği ilk bozan ben oldum.

"Bunu kimin yaptığını biliyor musunuz?" diye sordum. 'Bunu' derken neyi kastettiğimi açıklamaya gerek duymamıştım.

Charlie cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Korkarım bunu kimin yaptığını biliyorum," dedi sonunda. "Demek istediğim, polis bunu ortaya çıkardığında hastaneden tanıdığım birinin çıkacağına eminim."

"Birkaç şüphelinin ismini vermiştiniz. Adam Schmidt. Christopher Eola."

"Demek casusluk yapıyordun."

"Meraklıyımdır," dedim.

Bana göz kırptı. "Seni suçlayamam evladım. Yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım."

"İkisi arasında en kuvvetli zanlı hangisi sence?"

"İşlenen suçla ilgili hiçbir şey bilmiyorum ki."

"Hiç kimse bilmiyor zaten," dedim, gizli sorusuna cevaben.

"Christopher Eola," dedi birden. "Altı kızı kaçırıp öldürebilmek için hem kurnaz hem de canavar ruhlu olmak gerekir. Gerçi Adam da hayvanın tekiydi ama bu tip bir suça kalkışmayacak kadar da tembel bir he-rifti. Ama Christopher... Bundan keyif alacak biri var-

sa oydu."

"Şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Şey..." diye başladı Charlie, ama sonra durdu.

"Evet?" diye ısrar ettim.

"Dedektif Dodge ve Çavuş Warren'la konuştuğuktan sonra biraz daha düşündüm de..."

"Evet?"

"ChristopherT düşündükçe bunu yapanın o olduğuna daha bir inanmaya başladım. Bunun üzerine Bridgewater'daki bir arkadaşımı aradım. Önce Eola diye birini duymadığını söyledi bana. Bu hiç de iyiye-işaret değil. Ama sonra biraz araştırmış, Eola'nın 78'de serbest bırakıldığını öğrenmiş. Bu da demektir ki Christopher epey zamandır dışarıda ve bundan kimsenin haberi yok. Endişe verici."

"Hemen bir iş bulup, topluma karışarak örnek bir vatandaş gibi yaşadığını düşünmüyorsunuz ya!"

Charlie düşüncelere dalmıştı. "Sence Ted Bundy örnek bir vatandaş mıydı? O öyleyse Christopher'a da bir şans tanımak lazım."

"Bu hiç de iç açıcı değil."

"Adamda ahlâk namına bir şey yoktu. Diğer insanlara karşı merhametsizdi. Böyle bir adam için dünya bir oyun alanından ibarettir. Ve Christopher Eola için oyun demek, özel ve vahşi fantezileri için diğer insanları kandırmak demektir."

Charlie'nin söylediklerini düşünüyordum. "Madem öyle, nasıl oldu da otuz yıl boyunca polisin dikkatini çekmemeyi başardı sizce?" diye sordum sonunda.

"Bilmiyorum."

"Ama bir fikriniz olmalı."

Charlie düşünceli düşünceli Bella'nın başını ok-

şadı. "Eola paralı bir aileden geliyordu, belki de bunu kullanmıştır. Biraz para her tür pislği örtebilir."

"Doğru."

"Ve zeki olması da işe yaramıştır. Ama bana soracak olursan çoğunlukla görünüşüne güvenmiştir."

"Dedektiflerle konuşurken efemine olduğunu söylemişsiniz."

"Evet efendim. Ama güçlüydü de. Safı kas ve sinir. Ama dışarıdan bakınca - yani en azından benim zamanımda - soylu bir görüntüsü vardı adamın. Nedense kimse kültürlü akademisyen tiplerden şüphelenmez."

"Akademisyen mi dediniz?" diye sordum.

"Diploması falan olduğundan değil, ama öyle bir hava yaratmıştı. Bazı hemşireler onun ciddi ciddi üniversiteli olduğunu sanmıştı ya biz diploması bile olmadığını öğrenip hastaneye yaydığımızda epey bir şaşır-mışlardı."

"Ne eğitimi aldığını söylüyormuş peki?"

"Charlie dudaklarını büzdü. "Ah, çok zaman geçti üzerinden. Dur bakayım, tarih iniydi? Güzel sanatlar mıydı yoksa? Belki de edebiyat falandı. Şimdi hatırlayamıyorum. Ama bazı insanları M.I.T.'de ders verdiği inandırmayı başarmıştı. Nedendir bilmem ama ben onu hep Harvard'lılara benzetirdim."

Charlie her zamanki gibi sevecen bir şekilde gülümsedi ama ben buna cevap verecek halde değildim. Bir şey içimi kemirmeye başlamıştı. Çok fazla tesadüf vardı.

"Elinizde Christopher'ın resmi var mıdır?" diye sordum.

"Hayır efendim."

"Ama kayıtlarda bir şey olmalı. Yıllık falan mesela. Ya da vesikalık."

"Bilemiyorum. Belki Bridgewater'da çekmişlerdir resmini."

Yavaşça başımı salladım. Ayağımı gergin gergin yere vurmaya başlamıştım. Eola 78'de serbest kaldıysa... Ailesinden uzakta, gidecek başka bir yeri yok...

Rüzgâr böyle birini Arlington'a atmış olabilir miydi? Belki de yaşlı bir kadının tavan arasına yerleşmişti. Ve mademki parası vardı, ilgilendiği şey ortadan kaybolduğunda o da peşinden gitmiş olamaz mıydı? Belki de Boston polisinin Christopher Eola'dan haber alamamasının nedeni benden haber alamama nedenleriyle aynıydı. İkimiz de ortadan kaybolmuş, yirmi beş yılı yollarda geçirmiştik.

Saat epey geç olmuştu. Ben düşüncelere dalmış haldeyken Charlie'nin gitmek üzere ayağa kalktığımı hemen fark edememiştim. Geç de olsa kalktım ayağa ve çantamdan kartvizitimi çıkardım.

"Aklınıza başka bir şey gelecek olursa," dedim, "benimle paylaşmaya karar vererseniz sevinirim."

"Ah sorun değil. O zevk bana ait." Kartvizitime şöyle bir göz attıktan sonra kaşlarını çattı. "Tanya mı?"

"Göbek adım. İş için onu kullanıyorum. Ge/ıç bir kız bazı şeylere dikkat etmek zorundadır, anlarsınız ya."

Son bir kez el sıkıştık. Charlie Faneuil tarafına giderken Bella'yla ben de Kuzey Yakasına yöneldik.

Parkın ucuna varmıştım ki Atlantic Caddesinden karşıya geçmeden önce dönüp arkama baktım. Charlie bir çardağın altında durmuş Bella ve bana bakıyordu dikkatle. Bu yaşlı beyefendi eve sağ salım dönüp dön-

mediğime emin olmak istiyordu herhalde. Ya öyle de-
ğilse?

Benim de baktığımı fark edince el sallayıp gü-
lümstedikten sonra arkasını dönüp gitti.

Sonra ben de Bella'yla koşmaya başladım sokak
lambalarının altında, ana caddelerde. Elimde şok ta-
bancam, kafamda binbir soruyla.

Bobby yerden on metre yüksekte, devasa bir meşe ağacının çıplak dallarından birinde oturuyordu. Üzerinde siyah bir tulum, içinde de ince bir zırh vardı. Gece görüş gözlüklerini alnına kaldırmıştı. Silah olarak da bir Sig Sauer 3000 tüfeği, onun üzerinde bir Leupold 3-9X 50 mm. zoom özellikli bir dürbün, mermi olarak da federal ölçülere göre 308'lik Remington sürülmüştü yuvaya.

Eski güzel günleri düşünüyor olmalıydı. Mermiden daha hızlı koşabildiği, tek sıçrayışta yüksek binalara tırmanabildiği günleri. En iyinin en iyisi, en sıkının en sıkısı olduğu günleri. Bir görevi, bir takımı ve bir amacı olduğu günleri.

Ama şimdi en çok istediği şey D.D.'nin boynunu kopartmaktı.

D.D.'nin arabasına bırakılan notta her şey açık seçik anlatılmıştı. Madalyon sabah 3:33'te eski Boston Akıl Hastanesi arazisindeki yönetim binasının kalıntılarına getirilecekti. Madalyonu D.D. bizzat kendisi

teslim edecekti. Boynunda takılı halde olmalıydı. Yanında da başka kimse olmayacaktı.

Bobby dedektif olarak çaylak olabilirdi ama bir taktik biriminde yedi yıl hizmet etmişti. Strateji nedir bilirdi, özel operasyonlar onun için çocuk oyuncağıydı.

D.D. notu okuyunca bunun iyi bir fırsat olduğunu düşünmüştü. Bobby'nin gördüğü tek şey ise bunun bir *yem* olduğuydu.

Neden D.D.? Neden yalnız başına? Mademki amaç madalyonu geri almaktı neden bir de D.D.'nin boynunda getirmesini istiyordu?

Araziyi de göz ardı etmemek gerekiyordu. Kocaman ormanlık bir alan. İki harabe, bir inşaat alanı ve bir de yer altı olay mahalli. Bu kadar büyük bir araziyi kontrol edebilecek sayıda özel operasyon ekibini New England'da teinin etmek imkânsızdı. Hem de böyle kısa bir süre içinde.

D.D. buna karşı çıkmış, araziye sadece iki yerden giriş olduğunu hatırlatarak kontrolün o kadar da güç olmadığını ileri sürmüştü. Oysa Bobby'nin de dik-kati çektiği üzere, bölgeye sadece iki adet *resmi* giriş/-çıkış için olmasına rağmen yöre halkı çitlerin altından oyuklar kazmış, delikler açmış, yıllardır içeride elini kolunu sallayarak dolaşmaktaydı. Arazi delik deşik olmuş, sınırları belirsiz, etrafındaki çitler çürüktü.

Taktik birimlerine ihtiyaçları vardı. Mesela eski takımı olsa 32 adamla birlikte olay yerini kontrol altına alabilirlerdi. O da olmadı şehrin kendi ekibiyle birlikte çalışmaya da razıydı Bobby. İşin doğrusu eyalettekiler bunu kabul etmeye yanaşmasa bile Boston'ın şehir ekipleri de fena sayılmazlardı.

Bunların yanında helikopterler, köpekler ve stratejik aralıklarla yerleştirilmiş gece görüş güvenlik kameraları da olması gerekirdi.

Oysa D.D. bölgeye sadece bir adam yerleştirmeye karar vermişti: Bobby'yi. Geri kalanlar güvenli bir mesafeden izleyecekler, zanlı ortaya çıkar çıkmaz da çemberi daraltacaklardı. Etrafta çok fazla insan olması /anlıyı korkutup kaçırabilirdi. Hava desteği keza. Güvenlik kameraları aslında fena bir fikir değildi ama bölgeye böyle karmaşık bir şebeke kuracak kadar vakitleri yoktu.

Bunların yerine daha basit önlemler almak zorundaydılar. Bomba tespit köpekleri üç saat önce turlarını tamamlamış, iki düzine kadar memur da etraftaki koruluğu taramıştı. Soma teknik destek ekibi gelip belirli noktalara enfrared ışınlar gönderen sensörler yerleştirmiş, böylece söz konusu buluşma noktasının çevresi bir anlamda gizli bir ağla çizilmişti. Sensörlerden birinden geçiş olduğunda sinyal Merkezi Kumanda'ya gönderilecek, Bobby ve D.D. de zanlı yaklaşıırken haberdar edilecekti böylece.

D.D.'nin bor kaplama Kevlar yeleğinin altına kablolar yerleştirilmişti. Yelekteki alıcıdan bir kulaklık uzatılmıştı. Bu sayede hem Bobby'yle hem de yolun karşısındaki mezarlığın önüne yerleştirilmiş Merkezi Kumanda'yla iletişim kurabileceklerdi.

D.D. aptalın tekiydi. Dünyayı bir gecede kurtarabileceğini sanan inatçı, dik başlı, at gözlüklü çavuşun tekiydi.

Bobby bunun yine hıristan kaynaklandığını sanmıyordu. Bu kez daha da korkutucu bir şekilde, asil itici güç meraktı.

D.D. zanlının ortaya çıkacağına inanıyordu. Böylece aradıkları adamın Christopher Eola mı yoksa Annabelle'in kayıp babası mı olduğunu tespit etmeyi umuyordu. Sonra bu çocuk katilini göz kamaştıran güzelliği ve hazırcevaplığıyla öyle bir etkisi altına alacaktı ki, adam bir daha hiçbir kızı kaçırmayı aklından bile geçiremeyecekti. Ekip üzerine çullanıp kelepçeleyerek götürmeden önce D.D.'ye her şeyi anlatacaktı nasıl olsa.

D.D. aptalın tekiydi. İnatçı, dik kafalı, at gözlüklü...

Bobby aşağı doğru eğildi. Leupold dürbünü ayarladı. Yapraksız ağaçların arasından esen rüzgârın sesini kesmek zorundaydı.

Elleri titremiyordu. Bu da bir şey sayılırdı.

O talihsiz olaydan sonra, Jimmy Gagnon'un başının arkaya savrulduğunu, kafatasından kan ve et fışkırdığını gördüğü o andan sonra silahlarla arası bir daha iyi olmaz diye düşünmüştü. Hatta silahlara yaklaşmak bile istemeyecekti muhtemelen.

Aslında silahlara meraklı olmamıştı hiç. İlk kez polis akademisinde ateşlemişti bir tüfeği. Bu konuda yetenekli olduğunu da orada keşfetmişti. Biraz çalışmayla usta olup çıkmıştı. Biraz daha zorlamayla da keskin nişancı oluvermişti. Ama hiçbir zaman bayılmamıştı bu işe. Tüfek kolunun bir uzantısı, ruhunun çağrısı olmamıştı hiç. Kullanmayı çok iyi becerdiği bir aletti, o kadar.

Jimmy Gagnon'u vurduktan üç gün sonra bir atış poligonuna gidip tabancayla ateş etmişti. İlk denemesi berbattı. İkincisi fena olmamıştı ama. Bunun da tüfekten farkı yok diye düşünmüştü. Bu perspektifi ko-

ırdığı sürece kaybet-mezdi.

Rüzgâr yeniden esmeye başlamıştı. Ağaçların dallan salınıyordu. Islığa benzer bir uğultu duydu yine. Eski bir akıl hastanesi bahçesinde bile olsa hayaletle-
im varlığına inanmadığını hatırlatmak zorundaydı ken-
dine.

Allalım cezası D.D.

Saati 3:21 'i gösteriyordu. On iki dakika kalmıştı.
(icce görüş gözlüklerini indirip ayarladı.

D.D. aşağıda eski binanın harabeleri arasında bir
ileri bir geri gidip duruyordu. İçindeki Kevlar yelek
yüzünden daha hantal ve şekilsiz görünüyordu. Hava
soğuk olduğu için her zaman giydiği beyaz gömleği-
nin üzerine sarı bir yağmurluk geçinmişti. Görüşünü
engelleyeceği için şapka takmamıştı. Elleri boşta kal-
sın diye de şemsiye almamıştı yanına.

Geri dönüp ağaca doğru yürüyünce boynundaki
gümüş madalyonu fark etti Bobby. Bir an için Dori
Petracelli'nin kayıp fotoğrafları geldi aklına. Aynı ma-
dalyon onun da boynundaydı şimdi.

Zanlı onlarla oyun oynuyordu. Madalyon umu-
runda bile değildi. Başka bir kızı daha kaçırmak isterse
kaçırırdı. Bu sapıkların işi buydu.

Ama D.D. haklıydı belki de. Belki bir gece daha
kazanmışlardı böylece. Zanlının talimatları açık ve sa-
mimiydi bir anlamda. Adam D.D.'yle bir çeşit bağ kur-
muş olmalıydı. Kurbanlarından kalma eski bir ganime-
ti bir çavuşun boynunda görmek istiyordu.

Belki de adam etraftaydı şimdi. Ağaçların birine
tünemiş, ya da harabenin içinde bir yere saklanmış ola-
bilirdi. Belki de gizlice D.D.'yi gözlüyor, uzun ve güç-
lü bacaklarına, doğal atletik zarafetini seyrediyordu

hayranlıkla.

D.D. binanın bir köşesine kadar gittikten sonra topukları üzerinde dönüp ters tarafa doğru yürümeye başladı. Saat 3:31.

Neden 3:33'ü seçmişti sanki? Neden bu kadar kesin bir saat? Zanlı 333 simetrisinden mi hoşlanıyordu? Yoksa yine oyun mu oynuyordu onlarla?

Merkezi Kumanda'dan Teğmen Trenton'm sesi geldi Bobby'nin kulaklığına. *"Hareket var. Sensörden sinyal geldi. Batı tarafından. "*

Bunu D.D. de duymuş olmalıydı ama hiç bozmadan yürümeye devam ediyordu.

Bobby sol tarafına baktı. Bir hayat belirtisi arıyordu gözleri.

Çalıkların arasından bir karaltı çıkıvermişti.

Teğmen Trenton'm sesini duydu yeniden. *"Daha fazla hareket. Kuzeyde. Hareket. Doğuda. Hayır, güneyde. Hayır dur. Yüce Tanrım. Dört taraftan giriş var. Sensörler çıldırdı. Bobby beni duyuyor musun? "*

Bobby duyuyordu. Bobby görüyordu. Bobby dört yana dönüp duruyordu.

Tüfeği bir o tarafa bir o tarafa doğaıltuyordu. Nişan alıyor, tetiği çekiyordu. Bir inlemeyle karaltı yere yığılıyordu. Ama üç hareket daha vardı ormandan fırlayan.

D.D. çığlık atmaya başlayınca her şey bir anda olmaya başlamıştı.

Bobby dönüp nişan almaya çalıştı, köpeklerin çok hızlı hareket ettiğini fark etti. Şimdi dürbünün menzilinden çıkacak kadar yaklaşmışlardı. Bir küfür savurup kafasını yukarı kaldırarak babadan kalma yöntemlerle halletmeye girişti. Hızlı bir atış. İkinci köpek de

yere inmişti inleyerek.

Aşağıdan da silah sesleri geliyordu. D.D. Bobby'den altmış metre uzaklıktaydı şimdi. Bobby'nin bulunduğu ağaca doğru koşuyor, omzunun üzerinden ateş ediyordu. Oldukça hızlıydı.

Ama başaramayacaktı.

Bobby çok hızlı nefes alıp veriyordu şimdi. Odaklan. Anın içinde ama dışında ol. Hedefi bul. Hedefe odaklan. Büyük siyah bir köpekle diğer bir köpeğin yolları şimdi kesişmeye başlamış, hedeflerine doğru koşuyorlardı.

Ağacın dalları görüşünü engelliyordu. Biri olmasa diğeri. Şimdi ikisi de dalların arasında küçük bir boşluğun arasından menzildeydiler.

Tetiğe asıldı yine. Üçüncü köpek de yere yığıldı. Ancak dördüncü köpek yetişip uçarak D.D.'nin üzerine çullanmıştı.

D.D. yere düşmüş, köpek kocaman dişlerini omzuna saplayıp sarı yağmurluğu parçalamaya başlamıştı.

"Memur düştü, memur düştü!" diye bağındı Bobby. "Yardım lazım, *hemen, hemen, hemen.*"

Bobby şimdi ağacın dallarının arasından inmeye çalışıyordu. Sırtında tüfeğiyle on metre aşağı inmek kolay değildi. Bu arada köpek de iğrenç hırıltılarla D.D.'nin ensesine yönelmişti.

Bobby dalların arasından bir yol bulup kalan beş metreyi atlayarak yere inmişti. Yere düşerken ayak bileklerinde patlayan acı büyüktü. Tüfek bir işe yaramazdı şimdi; mermi köpeği de geçip D.D.'ye saplanabilirdi. Elini arkaya götürüp Glock tabancasını çıkardı.

D.D. hâlâ hareket ediyordu. Üstündeki yükten

kurtulmaya çalışıyor, arkasındaki köpeğin kafasına vurmaya çalışıyordu elinden geldiğince.

Köpekse Kevlar yeleğe takmıştı. Yeleği parçalayıp bir an önce dişlerini yumuşak ve beyaz ete geçirmek için çabalıyordu deli gibi.

Bobby koştu. Rottveiler kafasını kaldırıp bakmadı. Bobby tabancanın namlusunu hayvanın kulağına doğrulttu. Bobby tetiği çekti. Dev hayvan yere yığıldı. Ardından sessizlik nihayet.

Hayvanın dişlerini D.D.'nin sol omzundan çıkarmaları on dakika sürmüştü. Bu sırada D.D.'yi yan yatırmışlar, Bobby de başından bir an olsun ayrılmamıştı.

Kan. Biraz yanağında, biraz boynunda. Korktukları kadar kötü değildi ama. Yelek D.D.'yi köpeğin tırnaklarından da korumuştü. Öne doğru eğilince Kevlar da yukarı doğru sıyrılmış, boynunu sivri dişlere karşı korumuştü. Tek kaybı birkaç parça sıyrık deri ve ensesinden bir tutam saçtı. Diğer ihtimaller de göz önüne alındığında D.D. şikayet edecek halde değildi.

Memurlar nihayet Rottveiler'm cesedini kurtarıp D.D.'nin yanına yatırmayı başarmışlardı.

D.D. Bobby'ye dayanarak ayağa kalktı. "Köpekler nereden çıktı?" diye sordu. Sağlık ekibi gelmiş tansiyonuna bakmaya çalışıyordu o sırada. Yağmurluk işlerine engel olur gibi olunca bir çırpıda attı üzerinden D.D.

"Ağaçların arasından," dedi Sinkus nefes nefese. Koşa koşa gelmişti. "Henüz zanlıyla ilgili bir şey bulaamadık ama iki yüzer metre uzaklıkta çalılıkların arasına saklanmış, zaman ayarlı dört tel kafes tespit edildi. Saat 3:33'te elektrik devre kapanıp kafesin kapak

lan açılınca köpekler serbest kalmış."

Bobby kafasını kaldırıp baktı. "Ve dört köpek de aynı hedefe doğru koşmaya başlamış öyle mi?"

"Her kafeste... ee... şeyler vardı," dedi Sinkus.

"Ne vardı?" diye buyurdu D.D.

"Şey. İç çamaşırı. Her kafeste bir çift. Pek emin değilim aslında ama hepsi de senin külotların galiba."

"*Ne?*" diye gürlledi D.D. öfkeyle. Sağlık görevlisi kıpırdamamasını istiyordu ya dönüp öyle bir bakış attı ki adamcağız korkuyla geri çekildi.

D.D.'nin şimdi kendini daha iyi hissettiğini bilmek Bobby'yi rahatlatıyordu.

"Evde sıra dışı bir şey fark etmedin mi?" diye sordu Sinkus. "Çekmecelerin karıştırılmış olabilir mi? Daha doğrusu kirli çamaşırların? Üzerinde senin kokun olması gerekir."

"Dört gündür eve uğradığım yok ki!" diye gürlledi D.D. Sonra iç çekerek, "Çamaşır bile yıkayamadım," dedi.

"Durum böyle işte. Kokunu taşıyan birkaç eşya yeterli. Eğitimli köpekler için gerisi çocuk oyuncağı."

D.D.'nin bundan hiç hoşlanmadığı açıktı. Dönüp yerde yatan cesede baktı. Kocaman, siyah, kaslı. Eğilip karnına dokundu. Yüzünde öfkeden çok üzüntülü bir ifade belirmişti şimdi.

"Amcamın da bir Rottvreiler'ı vardı. Adı da Meadow'du. Dünyanın en tatlı köpeğiydi. Sırtına biner gezdik." D.D.'nin elleri köpeğin bedeni üzerinde dolaşıl) boynundaki tel kapını buldu. Bu uyuşturucu kalıkcıları ve köpek dövüşçülerinin takmayı sevdikleri **turnalara benziyordu**. "Orospu çocukları," diye parladı birden **"Köpeği küçükten ahp yetiştirmişlerdir her-**

halde. Zavallının başka bildiği yoktur ki."

Bobby artık D.D.'ye bakmaya cesaret edemiyordu. Ne de olsa ona saldıran dört köpeği o haklamıştı. Gerçi bundan hiç pişmanlık duymuyordu ama şu şartlarda kendini iyi hissetmesi için de bir neden kalmamıştı.

"Anlayamıyorum," diye homurdandı D.D. "Maddiyonu bana taktırması adamın hoşuna gitmiş olmalı. Peki ama bu tuzak niye? Uzaktan kumandayla saldırmak gibi bir şey bu. Bizim adamımızın böyle uzak durmayı seven bir tip olduğunu sanmıyorum. Aksine yaklaşıp dokunmayı tercih ediyor olmalı."

"Karmaşık bir durum bu," diye fikir belirtti Sinkus. "Böylece zekâsını sergilemiş oldu. Eola'nın yapacağı türden bir şey."

D.D. bir şey söylemedi. Bobby de. D.D.'nin söylediklerini düşünüyordu. Arabasının sileceğine bırakılan not kişiye özeldi. Buldukları cesetlerde özel olarak seçilmiş eşyalar vardı ki bu da Annabelle'i takip eden adamın bıraktığı hediyelere benziyordu. Bu tuzakta amaç D.D.'nin iç çamaşırlarını çalmak olmalıydı ki zanlı bundan büyük zevk almıştı herhalde. D.D. haklıydı. Zanlı işin ön sevişme kısmını başarıyla tamamlamış, ancak asıl meseleye geçmekten kaçınmıştı.

Bu işte bir yanlışlık vardı. Bu hasta herifin tarzı değildi bu.

"Araziyi aramaya devam edin," dedi D.D. "Teknikçiler video ekipman ya da dinleme cihazlarına da baksınlar. Zanlı bütün bunları kaydedip evinde rahat rahat seyretmek istemiş olabilir. Belki de internette yayınlayabileceği bir şeyler olsun istemiştir."

"Aramaya devam," dedi Sinkus, D.D.'yi rahat-

latmak için.

"Helikopter de lazım," diye devam etti D.D., üzerine üşüşen sağlık görevlilerini sabırsızlıkla iterek. "Ve de köpekler. Allah kahretsin, çok büyük bir arazi burası. Saklanacak olsa günlerce bulamayabiliriz."

Sinkus kafasını sallıyor, notlar alıyordu. Departmanın bir yıllık bütçesini bir gecelik arama operasyonu için harcamaya hazırdı.

Ama Bobby'nin canını sıkın bir şeyler vardı hâli.

Peşinde oldukları adam bir pedofildi, küçük çocukları avlayan bir tipti. Şimdi neden birdenbire yetişkin bir kadının peşine düşmüştü? Hem de zeki, silahlı ve her şeye hazırlıklı bir kadın polisin peşine.

Pedofiller tercihlerini böyle kolay değiştirebilir iniydi? Küçük çocuklardan otorite timsali yetişkinlere geçiş yapabilirler miydi?

Yoksa...

Şimdi anlamıştı. Adamın ilgi alanı değişmemişti aslında. Hâlâ aynı hedefin peşindeydi. Ve yeni ortaya çıkan bu hedefson birkaç gündür polisin koruması altındaydı. Ta ki bu geceye kadar...

Bobby bir hışımla diğer dedektiflere döndü. "Anabelle!"

Kan ter içinde uyandım. Ellerim sımsıkı çarşaflara kenetlenmiş, kaslarım gergin. Bir an için korkudan gözüm dönmüştü. Kaç, karşı koy, bağır. Ama düşüncelerim de uyku mahmuruydu. Boşlukları dolduramıyordum.

Nefes nefese kalmıştım. Yattığım yerde doğruldum. Saat sabah 2:32'ydı. Kâbus, diye düşündüm. Zor bir geceydi.

Yataktan inip üzerime bir erkek boxer şortu ve artık bozarmış siyah bir tişört geçirdim. Bella kafasını kaldırıp bir durum değerlendirmesi yaptı. Huzursuz gecelerime alışkındı nasıl olsa. Sonra da kafasını patilerinin üzerine indirdi; en azından birimiz uyuyabilirdi. Bense ayaklarımı sürüye sürüye mutfığa kadar gidip musluktan bir bardak şehir suyu doldurdum. Bu da beni uyaıdırmazsa başka seçeneğim kalmamıştı.

Mutfağın kapısında durmuş zincirli ve kilitli kapının altından sızan cılız apartman ışığına bakarken kapının zili çaldı aniden. Öyle bir sıçradım ki suyu

üzerime döktüm. Bella ise yatak odasından ok gibi fırlayıp kapının önünde bitmiş, deli gibi havlamaya başlamıştı.

Düşünmeden hareket etmeye başlamıştım şimdi. Plastik bardağı lavaboya attım. Yatak odasına koştum. Yastığı kaldırıp, altına gizlediğim şok tabancasını kap-tım. Hadi, hadi, hadi.

Mutfığa geri dönmüştüm şimdi. Bella havlıyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Dış kapının açıldığını duymuş muydum? Ya da merdivende ayak seslerini?

Neden sonra Bella'yı tasmaından tutup oturttum yere. "Şşş, şşş, şşş," diye mırıldandım ya benim ger-ginliğim ikimize de yeterdi aslında. Gözlerimi kapı-nın altından sızan ışığa dikmiş, karanlık gölgelerin, düşmanın görüş menziline girmesini bekliyordum.

Ve...

Hiçbir şey olmadı.

Dakikalar geçiyordu. Nefesim normale döndü. Dövüş ya da kaç duruşundan şaşkınlık evresine geç-miştim. Geç de olsa pencereye gidip sokağa bakmayı akıl edebildim. Aşağıda ne park edilmiş yabancı bir araba, ne de gölgede saklanan bir karaltı vardı.

Şok tabancasını göğsümde sıkı sıkı tutar halde koltuğa çöktüm. Aşırı tepki gösterdiğimi biliyordum ama nöbete devam etmeye kararlıyım. Bella bu konu-larda daha pratik zekâlıydı elbette. Bir iç geçirip oturma odasındaki yatağına yollandı. Birkaç saniyeye kal-madan da kıvrılıp uyumaya devam etti. Bense nöbet yerinden ayrılmadan bekledim.

Kapı zillerinin gecenin bir yarısı çalabildiğini bi-liyordum. Daha önce de olmuştu bu. Yine olacaktı. Sarhoşlar ya da bazen davetli misafirler daireleri karış-

tınp yanlış zile basabiliyorlardı. Diğer kiracılar da güvenlik konusunda duyarlıydılar. Kimse tanımadığı kişilere kapıyı açmıyordu. Bu da, aşağıdakinin doğru düğmeyi bulana kadar bütün zillere basması demek oluyordu bir yandan.

Başka bir deyişle, kapı zilinın gecenin bir yarısı çalmasının milyonlarca mantıklı açıklaması vardı. Ve hiçbirini rahatlatmıyordu içimi.

Pencerenin kenarındaki koltuktan kalktım. Ön kapıya döndüm. Kulağımı dayayıp merdivenden gelecek sesleri dinledim.

Mesele şu ki, gerçek hayatta film müziği diye bir şey olmuyor. Sinemada kötü bir şeyler olacağını bilirsin çünkü müzik ona göre değişir. *Jaws'm* o meşhur melodisini duyup da kalbi hoplamayan yoktur herhalde. Aslında hepimiz severiz bu tip işaretleri. Böylece dünyanın bir düzene kavuştuğunu hissederiz. Kötü şeyler olabilir ama en azından habersiz yakalamaz bizi. *Da-da, da-da, da-da-da-da-da-da.*

Gerçek hayat böyle olmuyor elbette. Küçük bir kız güneşli bir öğleden sonra eve dönüyor, her zaman çıktığı merdivenlerden çıkıyor, kulaklarında klimaların her zamanki uğultusu, her zamanki gibi giriyor evine ve annesini kanepede cansız yatarken buluyor.

Bir adam şehirde yürüyüşe çıkıyor. Arabaların vızıltısını, kornaların gürültüsünü, cep telefonuyla konuşan diğer yayaların uğultusunu dinliyor. Kaldırımından aşağı adımını bir saniye erken atıyor ve bir bakıyorsunuz ki yüzü pestile dönmüş, bir lamba direğine yapışmış halde buluyorlar.

Küçük bir kız büyükannesinin bahçesine çıkıyor oynamak için. Kuşlar cıvıldıyor. Sonbahar yaprakları

çıtırdıyor ayaklarının altında. Rüzgâr uğulduyor hafiften. Hemen sonra kendini plakasız bir karavanın arkasında çığlıklar atarken buluyor.

Hayat bir anda değişiyor ve sizi uyaracak bir film müziği olmuyor hiçbir zaman.

Bu da benim gibi biri için, her türlü gürültüye atlamak anlamına geliyor. Aralarındaki farkı anlayana kadar başka seçeneğim olmuyor.

Ben de diğer şehirli komşularım gibi olmak isterdim. Gecenin bir yarısı kapının zili çaldığında kalkıp diyafona "Defol git!" diye saydırdıktan sonra yatağa dönüp horul horul uyumaya devam edebilmek isterdim. Hayat böyle güzel olmalı.

Üç ayrı gece lambasının aydınlattığı yatak odasına döndüm nihayet. Sonra da ikiz yatağıma uzandım.

Bir süreliğine hayallere daldım. Bobby Dodge dedektif olmasaydı, ben de kurban, şüpheli, tanık olmasaydım nasıl olurdu acaba? Sıradan iki insan olarak bir kilise toplantısında karşılaşsak. Ben fasulyeli salatadan getirirdim. O da bekâr erkeklerin çoğu zaman getirdikleri tortula cipslerinden getirirdi. Kikbokstan, köpeklerden, beyaz çitlerden konuşurduk. Sonra beni eve kadar bırakmasına izin verirdim. Kolunu belime dolardı. Ben de korkudan kaskatı kesileceğime bırakırdım kendimi. Sert bir erkek vücudunun dokunuşu, göğüslerime bastıran kaslı erkek göğsü. Beni öpmeden önce bıyıklarının iç gıcıklayan batışı.

Birlikte akşam yemeği yer, sinemaya gider, hafta sonlarını sevişerek geçirirdik. Kanepede, yatak odasında, mutfak tezgâhının üstünde. Sıkı ve atletik bir vücudu vardı. Eminim sekste de çok iyiydi.

Diğer insanlar gibi sevgili bile olabilirdik belki

de. Ben de normal insanlar gibi davranıp cinsel tacizciler listesinde ismini arama ihtiyacı duymazdım.

Ama ben normal değildim işte. Uzun yıllar ruhumda korkunun damgasıyla yaşamıştım. O da omuzlarında ölü bir adamın yükünü taşıyordu uzun süredir. İşi gereği bana yalan söyleyip benden faydalanmaya çalışıyordu. Benim geçmişim de ne zamandır yalan söyleyip benden faydalanmaya çalışıyordu aslında. İkimiz de haklı olduğumuza inanıyorduk.

İlk kez merak ettim Bobby'nin geceleri nasıl uyduğunu. Birlikte olmuş olsak ilk kim uyanırdı gecenin bir yarısı çığlık çığlığa? Bu düşünceler aklımı başıma getirmeliydi aslında ama aksine gülümsememe yol açtı. İkimiz de hastaydık, o da ben de. Belki yeterince zamanımız olsa birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu da anlayabilirdik.

İç geçirdim. Yatakta öbür tarafa döndüm. Bella'nın pıtır pıtır odaya girip yatağımın dibinde bittiğini duydum. Kulaklarını okşayıp onu sevdiğimi söyledim. Bu ikimiz için de iyiydi.

İlginçtir, gevşemiştım nihayet. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Uykuya dalmak üzereydim.

Sonra zil yine çaldı. Gecenin sessizliğini delen tiz bir gürültüyle. Tekrar tekrar çaldı. Bu sinir bozucu ses taarruza geçmiş, küçük dairemde yankılanıp duruyordu.

Yataktan fırlayıp pencerenin dibine koştum. Sokak lambaları karanlığı biraz olsun aydınlatıyordu ama hepsi o kadardı. Topuklarımın üzerinde dönüp mutfığa döndüm hemen. Kaslarım gerilmiş, elimde şok tabancası, gözlerimi kapının altındaki ince boşluğa dikmişim.

Bir gölge belirdi.

Kıpırdamadan duruyordum. Nefesimi tuttum. Baktım.

Yavaşça dizlerimin üzerine indim. Çizgi şeklindeki açıklıktan dışarıda neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Ne bir ayak, ne bir adam.

Başka bir şey. Küçük, dikdörtgen şekilli, Pazar gazetelerinin parlak karikatür sayfalarına sarılmış bir şey...

Hızla ayağa fırlayıp kapıya saldırdım. Kalbim korkuyla gümbürder, ellerim öfkeyle titrerken kilitleri açmaya giriştim. Zinciri de çıkarırken Bella havlamaya başlamıştı. Birlikte beşinci katın koridoruna fırladık nihayet. Elimde şok tabancası, yarı çıplak avazım çıkana kadar bağırmaya başlamıştım: *"Nerdesin orospu çocuğu? Çık dışarı adam gibi dövüş. İstedğin ben değil miyim? "*

Yerdeki paketin üzerinden atladım. Bella ok gibi fırladı merdivenden aşağı. Ben de peşinden girişe kadar indik. İkimiz de saf adrenalin yakıtımızı almış, kocca bir orduya kafa tutmaya hazırдық.

Ama bina boştu, merdivenler sakın, giriş ıssız. Giriş kapısından gelen sese doğru gidince kapının açıldığını ve rüzgârda çarptığını fark ettim.

Kapıyı ardına kadar açtım. Soğuk yağmur çarptı yüzüme. Dışarıda fırtına vardı ya, içimdeki fırtınanın yanında bu neydi ki!

Sokakta hiç hayat belirtisi yoktu. Dış kapıyı iyice kapattıktan sonra Bella'yı da çağırıp yukarı çıktım.

Dairemin önünde duruyordu hâlâ. Düz, dikdörtgen bir kutu. Üstünde Snoopy'nin gülümseyen bir karikatürü vardı.

Ve birdenbire buna daha fazla katlanamayacağımı hissettim. Yirmi beş yıl yetmemişti demek. Babamın talimleri yetmemişti. Tehlike geri dönmüştü ve ben kiminle savaşıacağımı, nasıl saldıracağımı, öfkemi nereye yönelteceğimi bilemiyordum hâlâ.

Bu da korkuyla dolduruyordu içimi. Karanlık dairemdeki her bir gölgeden, bu eski binanın her gıcır-tısından, sokaktan geçmekte olan her insandan korkuyordum.

Paketi olduğu yerde bıraktım. Bella'yı tasma-sından tutup banyoya sürükledim, ben de girdikten sonra kapıyı kilitledim, küvete girdim ve gecenin bitmesi için dua etmeye başladım.

"Hiçbir şey görmediğine emin misin?" diye soruyordu Bobby. "Bir araba, bir insan, aniden belirip kaybolan bir karaltı?"

Cevap vermedim. Daracık mutfakta bir ileri bir geri yürüyüşünü seyrediyordum.

"Peki ya bir ses? Konuştu mu, merdivenlerden inişini ya da çıkışını da mı duymadın?"

Hâlâ bir şey söylemiyordum. Bobby belki de saatlerdir aynı somları sorup duruyordu. Bense bildiğim her şeyi anlatmıştım. Benim kabullenmeyi reddettiğim şeylerle yüzleşme sırası ondaydı şimdi.

Meçhul şahıs yirmi beş yıl sonra yeniden bulmuştu beni mesela.

Telefonum sabah dördü biraz geçe çalmış, zilin sesi gibi kanımı dondurmıştı yine. Ama telesekreterde duyduğum ses bir sapığın sesi değildi. Bobby'ydi ve telefonu açmamı istiyordu.

Sesi beni sakinleştirmiş, aklımı başıma toplama-

mı sağlamıştı. Bobby'nin hatırına küvetten çıkıp banyo kapısını açarak karanlık daireme geri dönmek zorunda kalmıştım. Onun için ahizeyi kaldırıp telsiz telefonu omzuma yaslarken bir yandan odaların ışıklarını açıp bir yandan gece olanları rapor edebilirdim.

Bobby beni uzun uzadıya dinlememişti. İki dakika içinde telefonu kapatıp bana doğru yola çıkmıştı bile.

Bir sürü takım elbiseli adamla birlikte gelmişti bu kez. Üç dedektif vardı yanında - Sinkus, McGahagin ve Rock. Onlarla birlikte gelen bir sürü üniformalı memur binayı abluka altına almışlardı. Onların arkasından gelen olay yeri teknisyenleri de ön kapıları, girişi ve merdivenleri incelemeye koyulmuşlardı.

Komşularım gecenin bu saatinde uyanmaktan hiç de hoşnut olmamışlardı belki ama bir yandan bu bedava gösteriyi merakla izlemekten de geri durmuyorlardı.

Bella evine gelen bir sürü yabancı yüzünden deliye dönmüştü. Sonunda mecburen Bobby'nin arabasına kapatmak zorunda kaldım onu. Olay yeri teknisyenleri başka türlü çalışamayacaktı yoksa. Kimse umutlu değildi. Gece yağan yağmur şimdi sabah sisine çevirmişti. Yağmur kanıtları silip süpürmüştü. Bunu ben bile anlayabiliyordum.

Olay yeri teknisyenleri apartman girişini bitirmiş, merdivenlere geçmişlerdi şimdi de. Siyah parmak izi tozları uçuşuyordu her yerde. Bir kısmı da asıl gösteriye geçmiş, kapının dibinde duran küçük kutuyla ilgilenmeye başlamıştı.

Not yok. Fiyonk yok. Pakete herhangi bir şey yazılmasına gerek yoktu zaten. Kimin gönderdiğini bili-

yordum.

Dairemin kapısı yeniden açıldı. Bu kez gelen D.-D.'ydi. Bunun üzerine herkes işini bırakıp çavuşa döndü. D.D. biraz solgun görünse de o keyifsiz profesyonel havası üzerindeydi her zamanki gibi. Yanağının alt kısmı bandajlanmış bir kadın için hiç de fena görünmüyordu aslında.

"Senin buraya gelmen..." diye başlayacak oldu Bobby.

"Ne var?" dedi D.D. bıkkın ve tahammülsüz. "Ne yapacaksın yani, beni hastane yatağına mı kelepçeleyeceksin?"

Bobby'nin anlattığına göre D.D. daha birkaç saat önce bir köpeğin saldırısına maruz kalmış, ölümle burun buruna gelmişti. Ölümden dönmek gibi önemsiz bir şey onu yavaşlatamazdı elbette.

"Paket ne zaman gelmiş?" diye sordu D.D., yedek kulübesinden oyuna giren bir oyuncu gibi heyecanla.

"Üçü yirmi geçe civarı," dedi Bobby.

Kadının bakışı benim üzerime çevrildi bu kez. "Eskileri gibi mi?"

"Evet," dedim alçak sesle. "En azından dışarıdan bakıldığında, küçükken aldığım hediye paketlerini andırıyor. Hep karikatür sayfalarına sarardı."

"Başka ne gördün peki?"

"Hiç. Binayı aradım, sokağa baktım. Kapıyı açtığımda o çoktan kaybolmuştu."

D.D. iç geçirdi. "Aman ne iyi. Bir gecede iki olay." Dedektif Sinkus yanımıza gelip, "Biz hazırız," dedi.

Bobby bir an duraksadıktan sonra bana baktı.

"Sen gidebilirsin," dedi. "Biz açarken sen aşağıda bekle."

Bakışlarımla gereken cevabı verdim. Bobby de çaresiz omuz silkti. Böyle tepki vereceğimi tahmin etmişti herhalde.

Olay yeri teknisyenini çağırdı yanma. Adam kutuyu getirip mutfak tezgâhına koydu. Dördümüz dip dibe durup teknisyenin çalışmasını izlemeye koyulduk. Teknisyen cerrah neşteri gibi bir aletle kutunun üzerindeki bandı kesti, sonra da bir sanatçı hassasiyetiyle paket kâğıdını çıkardı.

Dört dakika içinde karikatür sayfasından paket kâğıdı çıkmıştı bile. Onun da altından Snoopy ve Charlie Brovvn'm karikatürleri olan bir kâğıt daha çıktı. Ve onun da altında sıradan parlak beyaz bir hediye kutusu. Kutunun kapağı bantlanmamış olduğu için teknisyen kolaylıkla kaldırdı kapağı.

Beyaz peçeteye sarılmıştı. Teknisyen önce sağ tarafı kaldırdı, Sonra da sol tarafı kaldırarak hazineyi ortaya çıkardı.

Önce renkler gördüm. Pembe çizgiler. Teknisyen kumaşı kutudan tamamen çıkarıp açınca nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissettim.

Bir battaniyeydi bu. Koyu pembe üzerine açık pembe çizgili. Geri çekildim.

Bobby yüzümdeki ifadeyi görüp kolumdan tuttu. "Ne oldu?"

Ağzımı açmaya çalıştım. Konuşmaya çalıştım. Ama bu çok çok fazlaydı. Bu benim değildi - olamazdı - ama benimkine benziyordu. Korkmuş, dehşete düşmüştüm ama bu bebek battaniyesine uzanıp dokunmak, eskisiyle aynı hissi verip vermeyeceğine bakmak

istiyordum bir yandan. Par-m'aklarımın arasından kayan saten çizgilerin yanağımda yumuşacık bıraktığı hissi yeniden yaşamak istiyordum.

"Bu bir battaniye," dedi D.D. "Bebek battaniyesi. Üze-rinde etiket, fatura falan var mı? Kutunun üzerinde herhangi bir iz var mı?"

Teknisyenle konuşuyordu. Adam battaniyeyi sermiş, eldivenli parmaklarıyla orasını burasını çevirip inceliyordu. Sonra kutuya döndü, içindeki sargı kâğıdım da çıkarıp içine dışına baktı dikkatle. Nihayet kafasını kaldırıp salladı.

Benim de sesim gelmişti sonunda. "O biliyor."

"Biliyor mu?" diye bastırdı Bobby.

"Battaniyeyi. Arlington'dayken bir battaniyem vardı. Koyu pembe üzerine açık pembe saten çizgili. Aynı böyle bir şeydi."

"Bu senin bebeklik battaniyen mi?" diye sordu D.D. hayret içinde.

"Hayır, o değil. Benimki biraz daha büyüktü ve köşeleri yıpranmıştı. Ama çok benziyor, hem de çok. Sanki aynısının kopyası çıkarılmış gibi."

Hâlâ dokunmak istiyordum. Ama bir an için bunu yapmak günahmış gibi, şeytanın verdiği bir hediyeyi kabul etmekmiş gibi geldi bana. Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. Başım dönmeye, midem bulanmaya başlamıştı.

Bu insan nasıl oluyordu da beni bu kadar iyi tanıyordu? Hem de ben onu hiç tanımazken. Yüce Tanrım, böyle her şeye gücü yeten bir şeytanla nasıl başa çıkacaktım ben?

"Orijinal polis raporunda," diye konuşmaya başladı Bobby, "komşunun evinde bulunan Polaroid fo-

toğraflar da vardı. Bunların arasında Annabelle'in en sevdiği battaniyesiyle çekilmiş fotoğraflar da olduğunu söylesem ne dersiniz?"

"Orospu çocuğu," diye fısıldadım.

"Ne hafıza," diye ekledi D.D. keyfisizce.

Teknisyen bir kesekâğıdı çıkarmıştı. Üzerine gazlı kalemle bir numara ve kısa bir açıklama yazdı. Taklit battaniye göz açıp kapayıncaya kadar delil oluvermişti böylece. Arkasından kum ve sargı kâğıdı geldi. Sonra da karikatür sayfası.

Mutfak tezgâhı şimdi boşalmıştı. Olay yeri teknisyeni ganimetini de alıp gitti. Sanki bütün bunlar hiç olmamıştı. Sanki.

Oturma odasına gittim. Pencereden dışarı baktığımda bir sürü polis arabasının, dedektif aracının kaldırım boyunca sıralanmış olduğunu gördüm. Buradan bakınca Bobby'nin Crown Vic'ini de seçebiliyordum. Arka pencere hafıf aralanmıştı. Bella ıslak, siyah burununu dışarı çıkarmıştı.

Keşke şimdi o da yanımda olsaydı. Tutunabilecek birine ihtiyacım vardı.

"Demek binanın dışında kimseyi görmedin," dedi D.D. bana dönerek. "Akşam erken vakitte falan da mı yoktu kimse?"

Kafamı salladım.

"Ya işte? Starbucks'ta sırada bekleyen birileri ya da Faneuil'den çıktıktan soma yolda karşılaştığın bir yabancı?"

"Ben dikkatliyimdir," dedim. Bay Petracelli'ye ve Charlie Marvin'e kartvizitimi vermiştim gerçi ama kartvizitte adresim değil sadece bir posta kutusu numarası bulunuyordu. Bunun yanı sıra iş telefonum da ya-

krmz

www.cizgiliforum.com

ziliydi ama rehberde arasalar bile yine sadece posta kutusu numaramı bulabilirlerdi. Keşke bunu daha önceden de akıl etseydim de Bobby'ye ev telefonumu vermeseydim. Boston polisinin yarısı doluşmazdı evime böylece.

"Şimdi seni Annabelle adıyla tanıyan kaç kişi var?" diye sordu Bobby.

Mantıklı bir soruydu. Bense hâlâ aksiydim. "Sen, Çavuş Warren, dedektifler..."

"Çok komik."

"Bay ve Bayan Petracelli. Catherine Gagnon. Ah bir de Charlie Marvin."

"Ne?"

D.D. bunu duyduğuna sevinmemişti besbelli. Düşünüyorum da herhangi bir şeye sevindiğini görmemişim hiç.

Önceki gece Charlie Marvin'le konuştuğumu anlattım. Özet olarak tabii. Hikâyem bittiğinde Bobby iç geçirdi. "Charlie'ye gerçek ismini neden söylersin ki?"

"Yirmi beş yıl oldu," dedim dalga geçerek. "Korkacak neyim var ki?"

"Kendini korumanın ne olduğunu sen hepimizden daha iyi bilirsin Annabelle. Sonunda berbat edeceksen aldığın eğitim nereye gitti?"

Bu tepemi artırmıştı. "Hey sizin yakalamanız gereken bir çocuk katili yok muydu?"

"Biz ne yapıyoruz burada? Annabelle yirmi beş yıldan sonra ilk defa gerçek ismini kullanmaya geçen hafta başladın. Ve bak, kapma bir hediye bırakıldı bile. Noktaları bir araya getirmeye gerek var mı?"

"Hayır yok geri zekâlı. Küvete saklanan bendim. Ne kadar korktuğumu çok iyi biliyorum."

Dokunmuştı. Çok sert değildi. Şahsi bir şey de değildi aslında. Sadece yorgundum, korkmuştum ve kime sataşacağımı bilmiyordum. Söylediklerimi karşı çıkmadan kabullendi. Gözlerini ayırmadan bakıyordu bana.

Diğer memurların da bize bakmakta olduklarını fark ettim geç de olsa. D.D.'nin bakışları Bobby ile benim aramda gidip geliyor, kendince bir şeyler çıkar-maya çalışıyordu bütün bunlardan. Hemen uzaklaştım oradan. Yalnız kalmak istiyordum.

Bobby'ye gelmesini söylediğime pişman olmuş-tum. Polislerin gitmesini istiyordum şimdi. Olay yeri teknisyenlerinin gitmesini istiyordum. Yalnız kalmak, beş bavulumu çıkarıp hazırlamaya koyulmak istiyor-dum.

Kapının zili yaldı. Korkuyla sıçrarken dilimi ısır-mıştım. D.D. ve Bobby çoktan çıkmış, merdivenler-den aşağı inmekteydiler. Korktuğuma utandım bir an. Allah kahretsin, böyle yaşamak istemiyordum ben!

Hemen kapıya yöneldim. Dedektiflerden biri - Sinkus'tu sanırım - kolumu tutmaya çalıştı ama ondan kolay kurtuldum. Bobby gibi sert ve hızlı değildi; hiç şansı yoktu. Hemen merdivenlere attım kendimi. Kom-şularım güvenli dai elerine dönüyor; kapılar çarpılı-yor, sonra da kilitleniyordu ardı ardına.

Merdivenlerin sonunda tahta tırabzana tutunup üzerinden atladım. Yere sert bir inişten sonra hızla dış kapıya koştum.

Bizim ihtiyar kargocu Ben, gözleri fal taşı gibi açılmış, tedirgin tedirgin bekliyordu. Bobby ve D.D. adamın üstüne çullanmaya hazırdılar.

"Tanıya?" dedi Ben korkuyla.

O anda kahkahayla gülmeye başladım. Bu, son kumaş siparişlerini getiren kargocunun korkusunu anlayışla karşılamaktan aciz bir kadının yarı isterik kahkahasıydı.

"Her şey yolunda," dedim, sakın görünmeye çalışarak.

"O kutuyu bana verir misin?" diye buyurdu Bobby.

Ben kutuyu verdi. "İmzalaması gerekiyor," diye mırıldandı. "Şey... ben acaba... Yüce Tanrım."

Ben susmuştu. Bobby biraz daha uzun baksa adamcağız altına işeyecekti korkudan.

"Smith ve Noble," diye okudu Bobby kutunun üzerinde yazanları.

"Perde," dedim. "Özel yapım kumaş güneşlik daha doğrusu. Ciddin bir sorun yok. Her gün bir paket gelir zaten, öyle değil mi Ben?"

Bu sefer öne bir adım atıp Bobby ile kargocunun arasına girmiştim.

"Sorun yok," diye tekrarladım. "Bir olay oldu. Bizim binada. Polis onun için gelmiş."

"Ya Bella?" diye sordu Ben. Bu adamı dört yıldır tanıyordum ve anladığım kadarıyla insanları pek umursamıyordu. Diğer kargocuların aksine müşterilerinden çok müşterilerinin köpekleriyle ilgiliydi.

"O da iyi."

Bella sanki önceden anlaşılmış gibi, sesimi duyar duymaz Bobby'nin arabasından havlamaya başlamıştı. Ben iyice endişelenmiş olacak ki dönüp polis arabalarının arasında Bella'yı aradı gözleriyle.

"Ama o iyi bir köpektir!" diye patladı sonunda.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Daireden çıkarmak zorunda kaldık," diye açıklamaya giriştim. "Ama Bella iyi. Yanına gitsene. Seni görünce sevinir."

Ben hâlâ ne yapacağını bilemiyordu. Bobby elindeki kumaş kutusuna bakakalmıştı, kaşları çatık. D.D. ise hayatından bezmişti zaten.

Karar anıydı. Ben'i bileğinden yakalayıp Bobby'nin arabasına götürdüm. Bella kafasını açıklıktan çıkarmış neşeye havlıyordu. Bu numara işe yaramıştı.

Ben ceplerinde kurabiye aramaya başlayınca hayatın normale döndüğünü anladım.

Bella Ben'den tam dört kurabiye koparmayı başarmıştı. Apartmanın kapısına döndüğümüzde ortalıkta *Miami Vice* atmosferi de iyiden iyiye kaybolmuştu.

Bobby Ben'e birkaç soru sordu. Günlük güzergâhı neydi? Bu mahalleye ne sıklıkla geliyordu? Günün hangi saatlerinde? Binanın etrafında gezinen birilerini görmüş müydü?

Ben yirmi yıllık UPS elemanıydı. Boston sokaklarını avucunun içi gibi biliyordu. Mesela günde beş altı kere uğradığı için Atlantic'teki trafiğe yakalanmadan gelmenin kestirme yollarını biliyordu. Kimseyi fark etmemişti ya zaten bakmamıştı ki. Hem niye bakırdı ki?

Bir kargocunun hayatının kolay olmadığını öğrenmiştim. Bir sürü koli, karmaşık teslimat çizelgeleri, maksimum verimlilikle hazırlanmış güzergâhlar ve hepsini altüst eden acil teslimat paketleri. Stres, stres, stres, Noel'de bile. Ama anlaşılan sonunda sağlam bir emeklilik paketi bekliyordu onları.

Bizim apartmanın etrafında dolaşan, Bella'ya ve

bana musallat olan birilerinin olabileceği fikri Ben'i rahatsız etmişti. Gözünü açık tutacağına dair söz verdi Bobby'ye. Belki ara sıra güzergâh değiştirip fazladan birkaç kez daha geçebilirdi bizim sokaktan. Evet, evet yapabilirdi bunu.

Ben genç bir adam değildi. Ellilerinde olduğunu talimin ediyordum. Şişe dibi gözlükleri ve kırılmış bıyıkları vardı. İş gereği hep hareketli olduğu için formda kalmıştı. Hafifgöbek yapmıştı o kadar. Bobby'nin yirmi sene sonraki haliydi. Kahverengi UPS şapkasının altında eski bir boksörün suratı vardı - pek çok yumruk yemiş kırık bir burun, sol tarafında çene ameliyatından kalma ince bir yara izi.

Ben nihayet iç geçirip doğruldu. Sonra da Bobby'nin elini sıktı ciddiyetle.

Böylece bütün Boston polisine ek olarak bir de kargocum olmuştu bana göz kulak olacak. Artık geceleri mışıl mışıl uyuyabilirdim.

Ben gitti. Bobby koliyi apartmana bıraktı. Ben de arkasından girdim içeri.

Ün beş dakika sonra Bobby ve D.D.'yi tartışır-
V_/ken buldum. Bana düşen, uslu bir kız olup kane-
pede oturmakta aslında ama hem gergindim hem de
küçük evimde bu kadar çok kişiyi bir arada görmeye
alışık değildim. Kimsenin benim ne yaptığımı ilgi-
lendiği yoktu. Ben de Bella'ya bakmak için aşağı in-
dim.

Bobby ve D.D. dışarıda, kaldırımında dikiliyordu.
Etrafta başka dedektif kalmamıştı. D.D.'nin sesindeki
öfke kulak kabartmama neden olmuştu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye güdüyordu
D.D.

"Neden söz ettiğini anlamıyorum ki." Bobby ah-
mağı oynamaya çalışıyordu gerçi ama çabucak savun-
maya geçtiğine bakılırsa D.D.'nin neyi kastettiğini
anlamıştı herhalde.

Hemen içeri sıvışıp aralık dış kapıya kulağımı
dayadım.

"Onunla aranda bir şey var senin," diye saldırıya

geçti D.D.

"Kiminle?"

D.D. Bobby'nin koluna bir şaplak indirdi. Ben bile duymuştum sesini.

"Ah! Ne var ya? Bugün Bobby'yi tokatlama gününü mü?"

"Şirinlik yapma. Seni çok iyi tanıyorum bilirsin."

Sessizlik. Sonra, Bobby'nin cevap vermeyeceğini görünce: "Allah aşkına Bobby, senin neyin var? Önce Catherine, şimdi de Annabelle. Nedir bu, İsa falan mı sanıyorsun kendini? Sadece başı dertte kadınlara mı tutuluyorsun? Sen dedektifsin. Her şeyin doğrusunu biliyor olman gerekir."

"Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi Bobby, bu sefer daha da ciddi bir ifadeyle.

"Ona nasıl baktığımı gördüm."

"Allah aşkına yapma..."

"Demek doğru görmüşüm. Hadi ama, gözlerime bak da söyle."

Sessizlik bu sefer daha uzun sürmüştü. Bobby'nin D.D.'nin gözlerine bakamadığını hissedebiliyordum.

"Allah kahretsin!" dedi D.D.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi Bobby yeniden.

"Kahramanlık yaptığını mı sanıyorsun? Bobby... Catherine Te aranızdaki şeyi görmezden gelmek elimden geleni yaptım, bunu sen de biliyorsun. Ama onunla ilişkin oldu. Aklını kaybetmiştin. Tanrı biliyor ya, kadının böyle bir gücü var erkeklerin üzerinde. Ama arkamı dönmeye kalmadan bir bakıyorum yine aynı şeyleri yapmaya kalkışyorsun... Bu yüzden mi ayrıl-

dik biz Bobby? Aşık olduğun kadının ille de bir kurban mı olması gerekiyor?"

Yok artık, çok ileri gitmişti şimdi. Bobby'nin de asabını bozmuş olmalıydı.

"Madem açık konuşacağız öyle olsun bakalım. Ben karşımdaki insanın beni zorlamasını isterim D.D. Oysa biz birbirimizi hiç zorlamadık. Çünkü birbirimizi kopyasınız. İsimizle yaşıyor, isimizle nefes alıyor, isimizle yatıyoruz. Çıkarken de ilişkimizi işten uzak tutamadık. Allah kahretsin ya, seni on yıldır tanıyorum ama bir amcan olduğunu daha yeni öğrendim. Ve de Rottweiler sevdiğini. Bunları neden mi yeni öğreniyorum? Çünkü biz *hep iş konuştuk*. Yatakta bile polis olmaya devam ettik."

"Hey ben sadece bu işten ibaret değilim ki!" D.D. karşı atağa geçmişti. Bir an için ağlamaya başlayacak diye endişelendim.

"Tanrım," diye iç geçirdi Bobby yorgun yorgun.

"Kes şunu." Bir şaplak daha. Herhalde Bobby ona dokunmaya çalıştı diye tahmin ediyordum. "Bana acımaya kalkma sakın."

"Bak D.D. bunu şahsi bir mesele haline getirmeyelim. Açık konuşalım, sen benimle uzun süreli bir ilişki düşünmedin ki hiç. Ben ilginç bir tiptim sadece. Silahı hakkında atıp tutmayı seven seçkin bir keskin nişancı. Oysa senin gözün daha yükseklerdeydi."

"Terbiyesizlik etme."

"Ne yani, durup sana iltifatlar mı yağıdırsaydım şimdi?"

Uzun ve zorlu bir sessizlik daha.

"Kız başına bela olacak Bobby."

"Ben çocuk değilim."

"Böyle büyük bir vakada çalışmamıştın hiç. Özel ilişkiler kuramazsın."

"Bana güvendiğin için çok sağ ol. Çavuşum olarak söyleyeceklerin bittiyse ben içeri girmek istiyorum da!"

Önce bir hareketlenme oldu sonra sesler aniden durdu. D.D.'nin Bobby'nin kolunu tuttuğunu tahmin ediyordum. "Evime gittim ben Bobby. Zorla içeri girildiğine dair hiçbir iz bulamadım. Kapılarım kilitli, pencereler kapalıydı. Ama Sinkus haklı, o iç çamaşırı bana ait. Birileri içeri girip iç çamaşırlarımı çalmış ve bunu çok zekice yapmış."

"Olay yeri teknisyenleri..."

"Hiçbir delil bulamayacaklar Bobby. Tıpkı burada hiçbir şey bulamadıkları gibi. Bence bu bile meselenin ciddiyetini ortaya koymaya yeter."

"Burada işimiz biter bitmez seninle gelip bir de ben bakmak istiyorum."

D.D. bu teklife şüpheyle bakmış olacak ki Bobby hemen açıklama yapmaya girişmişti şimdi: "Eski taktik takımı üyesiyim ben D.D. Haneye tecavüzün nasıl bir şey olduğunu az çok bilirim."

"Hadi canım, sizinkiler olsa kapıyı kırarlardı. Sizin tarzınızla zanlının tarzı... çok farklı."

"Öyle olsun bakalım," diye homurdandı Bobby. Sesi endişeli geliyordu. "Beni huzursuz eden de bu ya. Zanlı profili olarak benziyor ama... Zanlı yirmi beş yıl önce ilk kez ortaya çıktığında hedefi küçük kızlar-mış. Yedi yaşındaki Annabelle Granger, onun en yakın arkadaşı Dori Petracelli falan. Şimdi birden yetişkin kadınlara mı merak sardı yani? Sen, Annabelle... Ben suçlu profillerinden anlamam ama böyle şeylerin ol-

duğunu daha önce hiç duymamıştım."

"Belki de bütün bunların yaşla ilgisi yoktur. Kaçmayı başarabilen tek kişi Annabelle. Ve onu bulmuşken bir daha elinden kaçırmak istemiyor olabilir. Bense. .. baş dedektifim bir yerde. Benimle oynamak istiyor. Ama aramızda geçmişe dönük şahsi bir mesele olmadığı için gelip kendi halledeceği yerde köpekleri üzerime salmayı yeğledi. Annabelle onun hayatının projesi. Bense sadece hobi olarak varım."

"Cesaretlendirici bir düşünce."

"Özellikle de benim için. Kim zevk için öldürmek ister ki? Hem Eola'yı da düşün Bobby. Herkes onun Boston Akıl Hastanesi'nde bir hemşire öldürdüğünü söylüyor. Ve eğer aradığımız adam Eola'ysa, yaş ayırt etmeden her türlü kadını hedef alabilen biriyle karşı karşıyayız demektir. Bundy de böyle değil miydi? Başta sadece üniversite öğrencilerine saldırdığını sanıyorduk ama sonradan kurbanlarının bazılarının daha küçük kızlar olduğunu öğrendik. Bu herifler... onları neyin iştaha getirdiğini nereden bilebiliriz ki?"

Bobby hemen karşılık vermedi. Biraz durduktan sonra konuştu: "Russell Granger hâlâ şüpheli listende mi?"

"Sen aksini ispat edene kadar da orada kalacak."

"Adam dirilmiş mi yani?" diye mırıldandı Bobby, D.D.'yi kızdırmak için.

Ama D.D. ikimizi de şaşırttı. "Dün gece başmüfettişle konuştum Bobby. Zamanımız kısıtlı olduğu için sana bir iyilik yapıp Annabelle'in babasının ölümüyle ilgili bir araştırmaya giriştim. Dosyaya bakılırsa polis Annabelle'le -Tanya'yla yani -irtibata geçmiş. Kız kimlik teşhisinde bulununca polis daha fazla kur-

calamamış. Düşünsene Bobby, adamın yüzü darmadağın olmuştu. Polis ne bir parmak izi ne de ayırt edici bir işarete bakmış; adamın kızı cesedi teşhis edince dosyayı kapatmışlar hemen. Demek istediğim, o ceset üzerinde Michael W. NelsonTn ehliyeti bulunan herhangi bir kişi olabilirdi. Bir yabancı, bir serseri. Akan trafiğe ittiği zavallı bir evsiz mesela..."

D.D.'nin sözleri Bobby'yi şaşkına çevirmiş olmalıydı. Böylesi daha iyiydi çünkü öyle bir tepem atmıştı ki, o anda hiçbir şeyi duyacak halde değildim. D.D. babamın hâlâ hayatta olduğunu mu düşünüyordu? Kendi ölümünü gizleyebilmek için başka birini öldürdüğüne mi inanıyordu? Bu cinayet şöleninin arkasındaki şeytanın o olduğuna gerçekten inanıyor muydu acaba?

Ama bu çok saçmaydı. Babam katil değildi ki! Ne küçük kızları, ne Dori Petracelli'yi, ne de yetişkin adamları öldürmüş olamazdı. Böyle bir şeyi kesinlikle yapmazdı.

Yoksa beni sağ bırakır mıydı hiç?

Dizlerimin bağı çözülmüştü. Omzumla kazara dış kapıya çarpınca kapı açıldı. Neyse ki D.D. ve Bobby fark etmemişti bunu. Ellerindeki vakayı analiz etmekle meşguldüler ne de olsa. Babamı parçalarına ayırıp inandığım az sayıdaki gerçeklerden birini daha büyük bir yalana çevirmekle meşguldüler.

Arlington'dan ayrılmamızın nedeni babamın izlerini yok etmek istemesi değildi. Ben güvende olayım diye taşınmıştık oradan. Taşınmıştık çünkü...

"Roger lütfen gitme. Roger yalvarırım yapma bunu..."

"Her kimse artık," diye söze girdi Bobby, şüp-

heli bir ses tonuyla, "o meçhul şahıs dikkat çekmek istiyor. Ve ne kadar 'uyanık' olursa olsun dikkatsiz davranmaya eğilimli. Senin arabana bir not, Annabelle'in kapısına da hediye bıraktı. Neden? Madem bu kadar zeki neden ikinizi de öldürüp meseleyi kökünden halletmiyor? Hayır, o avını kovalamak istiyor. Kendini göstermek istiyor. Ve biz de onu buradan yakalayacağız işte. Kafasını bir kez daha dışarı çıkarır çıkarmaz ensesinden tuttuğumuz gibi içeri tıkacağız."

"Umarım sen haklı çıkarsın," diye mırıldandı D.-D. "Çünkü bana sorarsan böyle bir adamın sıradaki planı korkunç bir şey olmalı."

Dönüp ön kapıya yöneldiler. Geç de olsa toparlanıp merdivenlere doğru fırladım. Daireme girerken Dedektif Sinkus ve McGahagin şüpheli şüpheli baktılar. Hemen yatak odama girip kapıyı kapattım.

Birkaç saniye geçmişti ki kapı çalındı kibarca.

Hiçbir şey söylemedim. Kapıyı çalan her kim-diye çekip gitti sonra.

Küçük yatağında oturup boynumdaki şişeciği avucuma aldım. Bunun bile bir yalan olabileceğini düşünmekten alamıyordum kendimi.

Nihayetinde benim suçumdu. Telefon çalmaya başladı. Odamdan çıkıp bakmak istemiyordum. Telesekreter devreye girdi haliyle. Ve haliyle Bay Petracelli mesajını bıraktı Boston polisinin yarısı dinlerken.

"Annabelle, istediğin o resmi buldum. Bu materyalleri postaya vermek istemem tabii. Eğer istersen yine şehirde buluşabiliriz. Aynı yerde aynı saatte olur mu? Beni ara." Bir numara geveledikten sonra da ka-

pattı. Yatağımda doğrulup iç geçirdim.

Odanın kapısı bu kez kibarca çalmmamıştı.

Kapıyı açtığımda karşımda Bobby'yi gördüm, yüzünde karanlık bir ifadeyle. "Resim mi? Aynı yerde, aynı zamanda demek?"

"Hey," dedim neşeli görünmeye çalışarak. "Biraz dolaşalım mı?"

Bay Petracelli yeniden şehir trafiğinde boğuşmak zorunda kalmayacağını öğrendiğinde sevinmişti. Ayrıca Bella da dışarıda dolaşmanın harika bir fikir olduğunu düşünüyordu. Kala kala Bobby'yle ben kalmıştık geriye. Önde yan yana oturmuş, göz göze gelmemeye çalışıyorduk.

Trafik rahattı. Bobby merkezi arayarak eski komşularımla ilgili bir araştırma yapılmasını istedi. Tek paranoyağın ben olmadığını öğrenmek hoşuma gitmişti bir anlamda. Genelde tanıştığım herkesi Google'da araştıran ben olurdum ne de olsa.

"D.D. nerede?" diye sordum nihayet.

"Başka bir işi vardı."

"Eola mı?" diye yem attım.

Yan gözle baktı bana. "Bu ismi sen nereden biliyorsun bakalım Annabelle?"

Gözlerinin içine baka baka yalan söyledim. "İnternette."

Besbelli inanmaz bir şekilde kaşını kaldırıp baktı ama soruma cevap vermekten de geri durmadı. "D.D. kendi evinde bir çeşit olay mahalli araştırması yaptıracak. Zanlı senin kapma bir hediye bırakmış olabilir ama D.D.'nin evine girip iç çamaşırlarını çalmış."

"Sarışın olduğu içindir," dedim ama anlaşılan

espri kaldıracak halde değildi.

Petracelli'lerin kapısının önünde durduk.

Küçük gri burun gökyüzüne karışmış gibi duruyordu. Beyaz panjurlar. Yeşillik küçük bir bahçe. Torunları bile olmayan yaşlı bir çift için ideal bir evdi.

"Bay Petracelli'ye göre Lawrence polisi kızının vakasını yeterince ciddiye almamış," diye söze girdim arabadan indiğimizde. Bella mızımlandı. Oturmasını söyledim ona. "Dori'nin kayboluşuyla benim peşimdeki adamın arasında bir bağlantı ihtimalinden söz edecek olursan Bay Petracelli bildiği her şeyi anlatacaktır sana."

"Ben konuşacağım sen dinleyeceksin," diye buyurdu Bobby buz gibi bir sesle.

Salak, dedim içimden, kaldırım taşından yapıma girişte yürürken.

Bobby kapıyı çaldı. Bayan Petracelli açtı kapıyı. İkimizi görünce bir iç geçirdi. Bana attığı kaçamak bakışta özür dileyen bir hal vardı sanki.

"Walter," diye seslendi içeri, "misafirlerin geldi."

Bay Petracelli aşağı öyle bir iniş indi ki, önceki ziyaretimde gördüğüm adamdan eser kalmamıştı. Kolunun altında büyükçe bir klasör, gözlerindeyse gerçek olamayacak kadar parlak bir ışık vardı.

"Gelin, gelin," dedi neşeyle. Bobby'nin elini, benim elimi sıktı, sonra da bıkıcı köpeğim de ortalıkta mı diye endişeli endişeli bakındı etrafına. "Sizin de geleceğinizi öğrendiğimde çok heyecanlandım Dedektif. Ne kadar da çabuk geldiniz! Bütün bilgiler elimde, burada işte. Şu halimize bakın, kapıda durmuş konuşuyoruz. Ne kadar kabayım. Buyurun çalışma odasına geçelim. Lana canım -kahve ister misiniz sahi?"

Lana yine derin bir iç geçirip mutfağa yollandı. Bobby ve ben de seke seke giden Bay Petracelli'nin peşine takıldık. İçeri girer girmez adamcağız hemen deri koltuklardan birine oturup hevesle klasörü açtı ve içindekileri masaya yaymaya başladı. Geçen geceki kasvetli, uğursuz tavrının aksine şimdi kızının kaçırlışıyla ilgili evrakları teker teker çıkarırken utanmasa sevinçten ısılık çalacaktı.

"Demek Boston polisindensiniz," diye sordu Bobby'ye.

"Ben Dedektif Robert Dodge efendim. Massachusetts Eyalet Polisinden."

"Harika! Ben de hep eyaletin devreye girmesi gerektiğini söyler dururum zaten. Yerel polisin elinde yeterince kaynak yok. Küçük kasabalar demek küçük polisler demek; o da küçük beyinler demek." Bay Petracelli bu arada bütün evrakları gerektiği şekilde dizmeyi bitirmişti nihayet. Kafasını kaldırıp baktığında Bobby'nin de benim de hâlâ kapının ağzında dikilmekte olduğumuzu görüp şaşırdı.

"Oturun, oturun lütfen, rahatınıza bakın. Bu belgeleri yıllardır saklarım. Üzerinden geçmemiz gereken çok şey var."

Ben yeşil renkli kanepeye oturdum, Bobby de gelip yanıma sıkıştı. Hemen sonra Bayan Petracelli gelip kahve fincanlarını, sütü ve şekeri bırakır bırakmaz odadan sıvıştı. Onu suçlayamazdım.

"Şimdi, gelelim 12 Kasım 1982'ye..."

Bay Petracelli hakikaten de bütün evrakları itinayla saklamıştı. Geçen yıllar boyunca Dori'nin hayatının son günüyle ilgili kapsamlı bir zaman sıralaması oluşturmuştu. O gün saat kaçta uyandığını bile bili-

yordu. Kahvaltıda ne yediğini. Hangi giysileri seçtiğini, bahçede hangi oyuncaklarıyla oynadığını. Öğlen on ikiye doğru büyükannesi onu yemeğe çağırmıştı. Ama Dori oyuncak ayılarıyla birlikte dışarıda piknik yapmak istemişti. Dori'nin büyükannesi de bunda bir sakınca görmeyip bahçedeki masaya fıstık ezmesi, jölleli sandviç, artı dilimlenmiş bir elma getirmişti. Son gördüğünde Dori yiyecekleri pelüş konuklarına pay etmekle meşguldü. Dori'nin büyükannesi mutfakı toplamak için içeri girmiş, sonra da komşunun biri onu telefonda mahsur almıştı. Yirmi dakika soma bahçeye geri döndüğünde oyuncak ayılar, önlerinde birer parça sandviç ve birer dilim elmayla oldukları yerde oturuyorlardı. Dori ise ortalıkta yoktu.

Bay Petracelli 911 'in ilk kez ne zaman arandığını da biliyordu. Çağrıya cevap veren memurun ismini, hangi soruların sorulduğunu, ne cevap verildiğini dahi biliyordu. Oluşturulan arama ekipleriyle ilgili notları, gönüllü olanların listeleri elindeydi. Hatta o gün öğleden sonra saat 12:15-12:35 arasında nerede olduğuyla ilgili tatmin edici deliller sunamayanları bile not almıştı. Gönüllü olan köpek sahiplerini biliyordu. Civar-daki gölleri arayan dalgıçlar hakkında bilgisi vardı. Topu topu yedi günlük polis ve yerel sivil çalışma faaliyetlerini titiz kronolojik çizelgeler ve detaylı isim listeleriyle belgelemişti.

Babama dair bilgiler de vardı elinde.

Bobby'nin yüzündeki ifadeden Bay Petracelli'nin bu sunumuyla ilgili ne düşündüğünü çıkaramıyordum. Bay Petracelli'nin sesi duygusal durumuna göre kâh yükselip kâh alçalıyor, mesela kayıp bir kızın arama çalışmalarındaki bariz hataları göz önüne sererken

heyecandan etrafa tükürükler saçtığı oluyordu. Bobby'nin yüzündeki ifade hâlâ tepkisizdi. Bay Petracelli konuşuyordu. Bobby ara sıra notlar alıyordu. Ama çoğunlukla dinliyor, yüzünde en ufak bir değişiklik olmuyordu.

Ben şahsen bir an önce o resmi görmek istiyordum. Önce benim peşime düşen, sonra ailemi bitmek bilmeyen bir kaçışa zorlayan ve en sonunda en iyi arkadaşımı öldüren o adamın yüzünü görmek için can atıyordum.

Ama beklediğim gibi olmamıştı.

Daha kızgın bakışlı bir adam olacağını tahmin ediyordum. Karanlık, sinsî bakışlı, sağ yanağına dövmeyle bir gözyaşı damlası resmedilmiş bir surat. Oysa, babanım elinden çıkan bu ayrıntılı çizimdeki tip çok halim selim bir kişiydi. Genç bir adamdı bu -yirmili yaşlarında görünüyordu. Kısa koyu renk saçlar. Koyu renk gözler. Küçük ve derli toplu yüz hatları. Hiç de bir hayduda benzemiyordu yani. Hatta resimdeki adamı yanıımızdaki pizzacıda çalışan çocuğa bile benzetmiştim.

Uzunca bir süre resme bakıp benimle konuşmasını, bütün sırlarım açmasını bekledim. Ama ne yaparsam yapayım, resimdeki bu genç adam, Boston'dan gelip geçmiş on binlerce yirmili yaşlarda, koyu renk saçlı erkekten biri olmaktan öteye gidemiyordu.

Anlayamıyordum. Babam bundan mı kaçmıştı yani?

Bobby faksı olup olmadığını sordu Bay Petracelli'ye. Aslında masanın arkasındaki faksı görmüştük ta en başından beri. Bobby bir açıklama yapma ihtiyacı duyup notların ofise fakslanmasının daha hızlı olaca-

ğını, böylece diğer dedek-tiflerin hemen işe koyulabileceklerini anlattı. Bay Petracelli nihayet birileri notlarını ciddiye aldı diye sevinçten havalara uçuyordu.

Bobby'nin faks numarasını girişini izledim. Sonra da alan kodu girmişti ki Boston içinde buna hiç gerek yoktu aslında. Nihayet makineye yüklediği tek sayfa o çizimden başkası değildi.

Bobby sayfaların geri kalan kısmını sadece kopyalama fonksiyonunu kullanarak makineye girdi ve kopyaları topladı sonra. Bay Petracelli yüzünde tuhaf bir kırmızılık, kocaman gülümser halde bir ileri bir geri sallanıyordu oturduğu yerde. Yaşadığı heyecan tansiyonunu yükseltmişti besbelli. Bir somaki kalp krizi ne zaman gelecek diye düşündüm. Acaba kızının cesedinin çıkarıldığını görecektik kadar uzun yaşayabilecek miydi?

Ayıp olmasın diye içtik kahvelerimizi. Bay Petracelli kapıda ellerimizi tekrar tekrar sıkarken gitmemizi hiç istemiyormuş gibi bir hali vardı.

Nihayet arabaya ulaşmayı başardığımızda Bay Petracelli de verandada dikilmiş el sallıyordu hiç durmadan.

Yolda giderken son bir kez dönüp baktım. Bu kambur, ufak tefek yaşlı adam, yüzü kıpkırmızı kesilmiş, keyifle gülümsüyor, nihayet kızını geri getirebileceğine inandığı polis dedektifine el sallıyordu bıkıp usanmadan.

"Resmi Catherine Gagnon'a faksladın," dedim otoyola çıktığımızda. "Neden?"

"Baban Catherine'e hastanedeyken bir çizim göstermiş," dedi Bobby aniden.

"Sahi mi?"

"Aynı çizim olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Ama bu mümkün değil ki! Catherine hastaneyken yıl 1980'di; oysa bu resim ancak iki yıl sonra çizilmiş."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o adam kapımıza hediyeler bırakmaya başladığında tarih 1982 Ağustos'tu. Ortalıkta bir sapık yoksa kimin resmini çizmiş olabilir?"

"Eksik bir nokta daha var."

"Eksik mi?"

"Polis raporuna göre o sapığın yüzünü gören olmamış. Ne annen baban, ne Bayan Watts, ne de komşulardan biri. Teorik olarak bu sapık o çizime modellik etmiş olamaz."

İşte şimdi çuvallamıştım. Kendi kendime bunun mantıklı bir açıklaması olmalı diye düşünüp dururken, son zamanlarda bu bahaneye çok sık başvurduğumu fark ettim bir yandan. Babam daha 1980'de bir şeyleri biliyor olmalıydı. FBI ajanı kılığına girip elinde bir çizimle Catherine'i ziyaret etmesini gerektirecek kadar ciddi bir şeydi bu. Ama neydi?

Hafıza bankamı taramaya çalıştım. 1980'de henüz beş yaşındaydım. Arlington'da oturuyorduk ve...

Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Karikatür çizimli hediye paketlerini bile hatırlamıyordum. Zaten bunların iki yıl sonra, ben yedi yaşındayken gelmeye başladıklarından emindim.

Bobby'nin belindeki cep telefonunun ötmesiyle bozuldu sessizlik nihayet. Bobby hemen telefona sarılıp birkaç kelime konuştuktan sonra yan gözle bana baktı. Sonra telefonu kapattı. Sanki bana bir şeyler

söylemeye hazırlanıyordu ki telefonu yeniden çaldı.

Bu kez sesi farklıydı. Kibar ve profesyoneldi. Bir yabancıya hitap eden dedektifsesi. Galiba bir görüşme ayarlamaya çalışıyordu ya konuşma istediği yönde ilerlemiyor gibiydi.

"Konferansa ne zaman katılacaksınız? Sizinle açık konuşacağım beyefendi, bir an önce görüşmemiz gerekiyor. Eski profesörlerinizden biriyle ilgili. Russell Granger..."

Hattın diğer ucundakinin dırdırını ben bile duyabiliyordum şimdi. Sonra Bobby başını sallamaya başladı.

"Nerede oturuyorum demiştiniz? Lexington. Aslına bakarsanız ben de o civardayım şimdi."

Bana baktı. Fazla uzatmadan omuz silktim. Bobby babamın eski patronuyla bir görüşme ayarlamaya çalışıyordu ve bunun başka zaman olması imkânsız gibi görünüyordu.

Umurumda değildi. Ama tabii hiçbir güç arabada oturup beklememi isteyemezdi benden.

Bella'yı yürüyüşe çıkarmanın vakti geldi," dedi Bobby, Lexington Merkezi Tideki heykelin kuzeyine sapan ara sokaklardan birine dalarken. Paul Schuepp kapı numarası olarak 58'i vermişti. Bobby sokakta buyandan kapı numaralarını okuyordu. 26, 32, doğru yoldaydık. "Bacaklarını açmak için iyi bir yere benziyor."

Annabelle bunu tam da beklediği gibi karşılamıştı. "Ha ha ha. Çok komik."

"Ben ciddiylim. Bu resmi bir polis soruşturmasıdır."

"O halde beni de yardımcılığına almak zorundasın çünkü sen ne dersin de ben de geliyorum."

Kapı numarası 48... Kırmızı kiremit cepheli beyaz kolonyal ev oradaydı işte. "Aslında eskisi gibi vahşi batıda yaşamıyoruz artık."

"Şehirdeki son silahlı soygun haberlerini okudun mu sen? Kandıramazsın beni."

Bobby kapının önüne çekti. Bir karar vermesi ge-

rekiyordu. Schuepp'un bahsettiği otuz dakikanın onunu ya Annabelle'le tartışıp heba edebilir, ya da içeri gelmesine izin verip D.D.'den polislik üzerine bir nutuk daha dinlemek zorunda kalırdı. Çavuşla son konuşmaları zaten hiç hoş olmamıştı. D.D. bunun intikamını almak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı artık.

Bobby kapıyı açıp inerken hiçbir şey söylemedi. Annabelle de peşinden geliyordu.

"Dedektif Sinkus Charlie Marvin'in izini bulmuş," dedi Bobby kapıya doğru giderlerken. "Marvin geceyi Pine Sokağı'nda geçirmiş, gece yarısından sabah sekize kadar oradaymış. Dokuz evsiz ve üç görevli bunu doğruluyor. Yani senin apartmana hediye bırakan kimdi bilmiyorum ama Charlie değilmiş."

Annabelle homurdandı. Oysa Charlie Marvin kafasındaki şüpheliler listesinde üst sıralardaydı. Bir kere rahiple Noel Baba arası bir şeydi bu adam. İkincisi, babası değildi Annabelle'in.

Annabelle'e babasının dirildiğine inanmadığını söylemek isterdi Bobby. Ama işin aslı, her an daha da kararsız ve şüpheli oluyordu bu konuda. Bay Petracelli tam bir takıntı örneği idi. Bobby Bay Petracelli'nin geçen gece nerede olduğunu tespit etmek üzere bir memur görevlendirmeyi düşünüyordu ama açıkçası birilerinin kapısına karikatüre sarılı bir hediye bırakmak bu yaşlı adam gibi bir zırdeliyi aşıyordu.

Anahtar o çizimde diye düşündü Bobby. Russell Granger'm çizdiği o adam kimdi ve polise ilk şikâyetinden iki yıl öncesinde neden kendini tehlike altında hissetmişti?

Bobby, Walter Petracelli'yi dinlemeye başladığında hemen anlamıştı bu soruların cevabının onda ol-

madiğim. Belki şansı bu kez yaver giderdi RussellTn eski patronuyla. Son zamanlarda yaptığı tek şey cep telefonundan konuşup durmak olmuştu. Oysa zamanı kısıtlıydı işte, D.D. de tepesindeydi. Başmüfettişe bizzat çıkıp vakayla ilgili kendi teorilerini anlatsa... bunu düşünmek bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti.

Bobby dev bir çelengin ortasında stratejik bir noktaya yerleştirilmiş pirinç tokmağı zor da olsa seçebilmişti. Ancak üçüncü çalışından sonra açıldı kapı.

Bobby'nin Paul Schuepp ile ilgili ilk izlenimleri, Yoda'dan üç beş santim daha uzun olduğu ve uzatmaları oynamakta olmasıydı. Ufak tefek, porsumuş eski MİT matematik bölümü başkanının kafasında birkaç tel kır saç, ihtiyarlık lekeleriyle dolu bir cilt ve gür beyaz kaşların altından bakan sulu mavi gözleri vardı. Schuepp'un yüzü yıllar geçtikçe sarkmış da sarkmış, etrafi kızarık göz kapakları, titrek bir çene ve ensede biriken kat kat kırışmış deri bırakmıştı geride.

Schuepp yamuk yumuk elini uzatıp Bobby'nin koluna yapıştı kendinden beklenmeyecek bir kuvvetle. "Girin, girin. Sizi gördüğüme sevindim Dedektif. Bu bayan..?"

Schuepp aniden durdu. Mahzun gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Hay Allah. Hık demiş annenin burnundan düşmüşsün. Annabelle'di değil mi? Ne kadar da büyümüşsün. Şu işe bakın. İçeri buyurun lütfen. Ben gidip kahve getireyim. Yok canım bu saatte kahve mi içilirmiş? En iyisi scotch getireyim ben!"

Schuepp kendinden beklenmeyecek bir çeviklikle atılıp kemerli holden geçerek salona daldı. Oradan başka bir kemerli bir kapı yemek odasına, oradan sağa dönünce de mutfığa gidiliyordu.

Bobby ile Annabelle de adamı bütün ev boyunca takip ettiler. Bobby bir yandan demode çiçekli mobilyalara, özenle yapılmış dantel masa örtülerine ve duvardan duvara menekşe renkli perdelerin çiçekli dekorlarını inceliyordu. İnşallah bir Bayan Schuepp da vardı çünkü bütün bunları Bay Schuepp Tın kendi yaptığını düşünmek bile istemiyordu.

Mutfak eski tarzda döşenmişti. Meşe dolaplar ve ortada devasa ahşap bir masa vardı. Masanın ortasına yerleştirilmiş raflara şeker, tuz ve küçük bir eczaneye yetecek kadar ilaç diziliydi. Schuepp kahve makinesini çalıştırdıktan sonra kilere girip bir şişe Chivas Regal'le çıkageldi.

"Kahvenin tadı berbattır herhalde," diye açıklamaya girişti. "Hanım geçen yıl vefat etti. O olsaydı iyi kahve neymiş görürdünüz. Dolayısıyla," diye ekledi, Chivas şişesini masanın ortasına koyup, "scotch tavsiye ederim."

Annabelle gözleri faltaşı gibi açılmış halde izliyordu yaşlı adamı. Üç bardak çıktı ortaya. Annabelle ve Bobby'nin reddetmesine aldırmadan kendi bardağına iki parmak kadar viski döktü ve sonra bir dikişte içti. Schuepp'un yüzü bir anda kıpkırmızı olmuştu. Ak-sırıp tıksırmaya başlayınca Bobby görgü tanığının soruşturma esnasında düşüp ölmesiyle ilgili senaryolar üretmeye başlamıştı. Neyse ki yaşlı profesör göğsüne bir yumruk indirip kendine gelmişti.

"İçmeyi pek beceremem," dedi Schuepp. "Ama böyle anlarda içkisiz olmaz."

"Buraya neden geldiğimizi biliyor musunuz?" diye sordu Annabelle nazikçe.

"Dur önce ben sana bir sorayım küçük hanım.

Sevgili baban ne zaman öldü?"

"On yıl kadar önce."

"O kadar yaşadı demek. Aferin ona. Nerede öldü?"

"Boston'a dönmüştük nihayet."

"Sahiden mi? Hım, çok ilginç. Sakıncası yoksa nasıl öldüğünü de sorabilir miyim?"

"Karşıdan karşıya geçerken bir taksi çarptı."

Schuepp beyaz gür kaşlanndan birini havaya kaldırıp kafasını salladı. "Peki ya annen?"

Annabelle bir an duraksadı. "On sekiz yıl oldu. Kansas City'deydik."

"O nasıl öldü?"

"Aşırı dozdan. İçkiyle birlikte bir sürü ağrı kesici almış. Alkolle ilgili sorunları vardı. Okuldan eve döndüğümde ölü buldum onu."

Bobby Annabelle'e hızlı bir bakış attı. Schuepp'a anlattıklarını o bile daha yeni öğreniyordu.

"Kökenleri aynı," dedi Schuepp. "Ama çok da mantıksız değil. Alır mıydınız?" Masayı gösterdi. "Kahve hazır ama ben yine de scotch denemenizi tavsiye ederim."

Mutfağa dönüp kahve fincanlarını, şekeri ve kremayı bir tepsiye dizdi. Bobby hiç sormadan elinden aldı tepsiyi. Elli kiloluk bir adamın beş kiloluk bir tepsiyi taşıyabileceğine ihtimal vermiyordu. Schuepp minnettarlığı göstermek için gülümsedi.

Masaya oturduklarında Bobby'nin zihni fırl fırl dönmekte, Annabelle ise beti benzi atmış somurtmaktaydı.

"Babamı tanıyordunuz," diye girdi söze Annabelle.

"Yaklaşık yirmi yıl önce matematik departmanının başkanlığım yapma şerefine erişmiştim. Babanla beş yıl beraber çalıştık. Fazla uzun bir zaman sayılmaz ama baban izini bırakmıştır. Teorik matematikten çok uygulamalı matematiğe meraklıydı. Öğrencilerle ilişkileri mükemmeldi ve bir strateji dehasıydı. Ona hep öğretmenliği bırakıp Savunma Bakanlığı'nda çalışması gerektiğini söyledim."

"Siz onun patronu muydunuz?" diye sordu Bobby not almak için.

"Pennsylvania Üniversitesi'nden yakın dostum Dr. Gregory Badington'ın tavsiyesi üzerine almıştım işe. O şartlar altında başka türlü olması beklenemezdi zaten."

"Durun biraz." Bobby bu ismi daha önce de duymuştu. "Philadelphia'dan Gregory Badington mı?"

"Evet efendim. Greg 72-89 arası matematik programının başkanlığını yapmıştı yanılmıyorsam. Birkaç yıl önce vefat etti. Anevrizma. İnşallah ben de onun kadar şanslıyım." Schuepp söylediklerinde çok samimiydi.

"Demek Gregory Badington, Russell Granger'm eski patronuydu," dedi Bobby ağır ağır. "Russell'ı hem sizin programınıza tavsiye etti hem de ailesiyle birlikte Arlington'daki evine taşınmalarını sağladı. Dr. Badington neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Greg mezuniyet çalışmasını Harvard'da tamamlamıştı," diye başladı anlatmaya Schuepp. "Boston'a olan tutkusunu hiç kaybetmedi. Russell'ın ailesinin Philadelphia'dan ayrılmaları gerektiğinde hiç düşünmeden yardım elini uzatmıştır." Yaşlı profesör Annabelle'e dönmüştü şimdi. İhtiyar, benekli ellerini bir

araya kavuşturdu. "Baban sana ne kadarını anlatmıştı canım?"

"Hiçbirini. Benim bunları dert etmemi istemiyordu herhalde. Ama sonunda çok geç kalınmıştı elbette."

"Mattapan'daki o mezar ortaya çıkarılana kadar," diye toparladı Schuepp Annabelle'e yardım etmek için. "Haberlerde gördüm, hatta ismini duyunca polisi arayıp aramamak konusunda kendimle mücadele ettim. Orada bulunanların sana ait olamayacağına neredeyse emin gibiydim. Sizin sokağın karşısında oturan diğerkız olmasından şüpheleniyordum."

"Dori Petracelli."

"Evet, doğru söylüyorsun. Siz gittikten birkaç hafta sonra ortadan kaybolmuştu kız. Baban kahrından ölecekti. Yaptığı onca plana rağmen bunu görememişti işte. Böyle bir yükü taşımak ne de zordur. Sana neden hiçbir şey anlatmadığını tahmin edebiliyorum. Kızını kurtarmak için en iyi arkadaşını feda etmek zorunda kaldığını hangi baba anlatmak ister ki? Korkunç günlerdi ve korkunç tercihler yapmak zorunda kalmıştı."

"Bay Schuepp..." diye söze girişecek oldu Annabelle.

"Bay Schuepp," diye araya girdi Bobby. Bir an önce not defterine kayda değerkbir şeyler yazmak için sabırsızlanıyordu.

Kırış buruş yaşlı adam gülümsedi. "Galiba şu konferansa yetişemeyeceğim," dedi. Sonra scotch şişesini kapıp bardağına boşalttı ve kafaya dikti.

Ve hikâyesini en baştan anlatmaya koyuldu.

"Baban - ki o zamanki ismi Roger Grayson'dı -

on iki yaşındayken ailesini kaybetmiş. Bu konuda konuşmayı sevmezdi. Onun ağzından hiçbir şey duymadım yani. Bildiklerimi Greg'den öğrenmiştim. O da departman içindeki dedikodulardan. Korkarım aile içi şiddetle ilgili bir meseleymiş. Russell, şey yani Roger, sanırım..."

"Russell deyin lütfen," diye araya girdi Annabelle. "Ben onu böyle hatırlamak istiyorum." Konuşup konuşmamakta tereddüt eder gibi dudaklarını ısırdı. "Roger Grayson. *Roger lütfen gitme...*" Annabelle kaşlarını çatıp suratını buruşturdu. Son bir kez üzerine basa basa söyledi, "Russell."

"Russell olsun o halde. Pekâlâ, Russell'm annesi Russell 'ın babasından ayrılmak istemiş. Baba bu haberi pek hoş karşılamadığı için bir gece eve elinde silahla dönmüş. İkisini de vurup öldürmüş. O gece Russell da evdeymiş. Bir de küçük kardeşi."

"Kardeşi mi?" diye atıldı Annabelle, hayretler içinde.

Bobby'nin kalemi yazmayı bırakmıştı şimdi. "İki erkek Grayson mı var yani?" Çizim gözünün önüne geldi aniden. Resimdeki adamın Annabelle'in babasına benzerliğini hatırlayınca taşlar yerine oturmaya başlamıştı şimdi.

Schuepp başım salladı. "Erkek kardeş. Evet bir amcan var canım, gerçi bunu yeni öğrendiğine eminim ama doğrusu bu."

"Evet hiç bilmiyordum."

"Baban da böyle olmasını istiyordu. İyi bir nedeni vardı çünkü. O geceki olaydan sonra Russell ve kardeşi Tommy, Milton Hershey kimsesiz çocuklar okuluna kabul edilmiş neyse ki. İki kardeşin akademik açı-

dan gelecek vaat ettikleri daha o zamandan anlaşılıyormuş demek ki. Hershey'nin eğitim programı da bunun için biçilmiş kaftandır zaten. Güzel, yeşillikler içinde akademik disiplini yüksek bir okuldur.

"Baban olağanüstü bir başarı gösteriyormuş. Ama ondan yedi yaş küçük olan Tommy o kadar da iyi değilmiş. Ta en başından çocukta akıl hastalığıyla ilgili belirtiler tespit edilmiş. Öfke/tepki kontrol sorunları. Tepkisel bağlanma bozukluğu. Bu konulara meraklı olduğumdan biliyorum; küçük çocukların incelenmesinde yardımcı olacak istatistiksel bir model geliştirmek için çalışmıştım bir zamanlar."

Schuepp varmak istediği noktayı hatırlayıp bir an için durdu, sonra daha bir gayretle devam etti konuşmasına. "Baban nominalden erken mezun olup Perin'e kabul edilmiş. İnanılmaz derecede yetenekli bir öğrenci olduğu için Gregory onunla bilhassa ilgilenmiş. Onun da rehberliğinde Russell mastır programına başlamış, hatta doktorasını matematik alanında vermenin planlarını dahi yapmaya başlamışmış. Bu arada hemşirelik okulundan güzel bir kıza aşık olmuş ve doktora yaparken de evlenmiş bu kızla, yani annenle canım.

"Tam bu sıralarda Tommy de Hershey'den ayrılmış. Başka gidecek yeri olmadığı için babana yanaşmış. Baban da ne yapacağını bilemediği için kabul etmiş onu. Yeni evli bir adam için hem genç karısı hem de bitmek bilmeyen çalışmalarla ilgilenmesi zaten yeterince zor değilmiş gibi bir de bu çıkmış üstüne üstlük. Ama ne yaparsın, aileler bunun içindir.

"Tommy civardaki bir restoranda bulaşıkçılık işi bulmuş. Geceleri badıgartlık yapıyor, gündüzleri de ara sıra büyük kavgalara karışıyormuş. Russell karde-

şini üç kez, kavga çıkarma, uyuşturucu, alkol gibi nedenlerden dolayı kefaletle çıkarmak zorunda kalmış. Tommy'ye sorarsan hep öbür herifin yüzünden oluyormuş bunlar. Hep öbür herifler başlatıyormuş kavgayı.

"Nihayet bir gece annen Russell'ı karşısına alıp korkmaya başladığını anlatmış. Yatak odasında üstünü değiştirirken Tommy'yi delikten bakarken yakalamış; hem de iki kez. Ve bir keresinde de duş alırken Tommy'nin banyoya girdiğini hissetmiş. Seslenince çocuk paniğe kapılıp kaçmışmış.

"Bu kadarı yeterliymiş baban için. Bir hışımla üzerine gidip küçük kardeşini evden kovmuş. Bu olay tam da zamanında oluyormuş zira birkaç hafta sonra annen hamile olduğunu anlamış.

"Meğer Tommy uzaklara gitmemiş aslında. Olmadık saatlerde hiç haber vermende geliyormuş eve. Bazen evde Russell bile oluyormuş. Ama çoğu zaman onun olmadığı saatlerde geliyormuş. Annen Leslie - ki o zamanki adı Lucy'ydi..."

Bobby bu ismi çabucak not ettikten sonra kafasını kaldırıp baktığında Annabelle'in de sessizce tekrar ettiğini fark etti. Lucy Grayson. Bunca yıl sonra annesinin gerçek ismini ilk defa duymanın nasıl bir şey olduğunu merak etti birden. Ama Schuepp konuşmaya devam ettiği için bunları düşünmeye fırsat bırakmıyordu.

"... neyse annen bundan o kadar rahatsız olmaya başlamış ki evde kimse yok sansın diye ışıkları kapatmayı, televizyonun sesini kısmayı alışkanlık edinmiş sonunda," diyordu şimdi Schuepp. "Ama Tommy ısrarla gelmeye devam ediyormuş. Kadıncağız hastane-

deki nöbetinden döner dönmez beliriyormuş kapıda. Lesli enikonu inanmaya başlamış artık Tommy'nin onu takip ettiğine.

"Russell kardeşini karşısına alıp bu saçmalığa bir son vermesi gerektiğini söylemiş. Tommy'yi artık aralarında görmek istemiyorlarmış. Bir daha ortaya çı-karsa polis çağıracaktı.

"Çok geçmeden kapılarının önünde parçalanmış, ölü hayvanlar belirmeye başlamış. Derisi yüzülmüş kediler. Kafası koparılmış sincaplar. Russell bunları yapanın Tommy olduğundan eminmiş. Polise gitmiş. Ama ellerinde delil olmadığı için yapacakları bir şey yokmuş. Russell da bunun üzerine evine bir güvenlik sistemi kurmuş. Kapıya fazladan kilit ekletmiş, kapının önüne harekete duyarlı parlak bir ışık kaynağı yerleştirmiş. Leslie de bundan sonra işten eve yalnız başına gelmeyecektmiş. Russell ona eşlik etmeye başlamış.

"Gregory anlatmıştı, bir gece Russell T ofiste oturmuş boşluğa bakar halde bulmuş. Gregory kapıyı nazikçe çalınca Russell da dökülmeye başlamış. 'Onu öldürecek. Babam annemi öldürmüştü. Tommy de karımı öldürecek şimdi,' diyormuş.

"Gregory ne diyeceğini bilememiş tabii. Herkes hayatına dönmüş ve birkaç ay sonra da Leslie doğum yapmış. Tommy ortalıkta yokmuş; Russell nerede olduğunu bilmiyormuş, zaten, umurunda da değilmış. Baba olmanın tadını çıkarmakla meşgulmüş zira. Annenle birlikte huzurlu yaşantılarına geri dönmüşler, hatta daha önce fırsatını bulamadıkları bir halayına bile çıkmışlar. Ta ki..."

"Tommy geri dönene kadar," diye araya girdi Annabelle sessizce.

• "Sen o zaman on sekiz aylıkmışsm," diye devam etti Schuepp. "Russell sonradan öğrenmiş ki, Tommy ortalıkta olmadığı zaman zarfında hapisteymiş aslında. Tahliye olur olmaz da kaldığı yerden devam etmek üzere geri dönmüş. Ama artık Leslie umurunda değilmiş. Artık istediği senmişsin.

"Russell ve Leslie'yle ilk karşılaşmalarında eve yürümektelermiş ve yanlarında da sen varmışsın bebek arabasında. Gündüz vaktiymiş. Tommy sizi görür görmez hemen karşıya geçip yollarını kesmiş. 'Nasılsınız, sizi gördüğüme sevindim, bu bizim yeğen mi? Ah ne kadar da güzelmış.' Russell engel olmadan seni kap- tığı gibi kollarına alıp mıncıklamaya başlamış. Russell seni almaya çalışmış. Tommy izin vermemiş. Russell'- ın dediğine göre, gözlerinde korkunç bir pırıltı belir- miş. O zaman korkmuş işte. Tommy seni öpecek mi, yolun ortasına mı atacak bilememiş çünkü.

"Haliyle fazla sert yaklaşılamamışlar. Leslie de öyle. Neyse sonunda seni geri almayı başarıp bebek arabasına yerleştirmişler ve yürümeye devam etmiş- ler. Ama ikisi de bu olaydan çok sarsılmışlar.

"Russell ertesi gün kilitleri değiştirmiş ve bütün masrafları cebinden karşılayarak binanın güvenlik sis- temini baştan aşağı yenilettirmiş. Sonra yine polise git- miş. Tommy'nin adli geçmişini de orada öğrenmiş za- ten. Ama yine de polisin yapabileceği fazla bir şey yokmuş. Ne de olsa yeğenini ziyaret etmesi bir suç de- ğilmiş. Russell'm şikayetini not alıp kayıtlara geçir- mişler, hepsi o.

"Russell her zamankinden daha endişeli çıkmış karakoldan. Greg'le konuşup mazeret izni almak iste- diğini belirtmiş. Leslie'yi bebekle bir an olsun yalnız

bırakmak istemiyormuş. Greg onu sakinleştirmeye çalışmış. Russell doktorasını yeni tamamlamışmış ne de olsa. Şimdi ayrılması kariyeri için felaket olurmuş. Kaldı ki artık annen de çalışmadığı için eve birilerinin ekmek getirmesi gerekirmiş.

"Bunun üzerine Russell çalışmaya devam etmeyi kabul etmiş ama Leslie'nin ailesini yanlarına çağırma-yı planlıyormuş bir yandan. Ne kadar kalabalık olurlarsa o kadar güvende olacaklarını düşünüyordu herhalde."

"Hayır olamaz," diye fısıldadı Annabelle. Eliyle ağzını kapatmıştı şimdi. Bobby aklından geçenleri anlamaya çalışıyordu. Büyükannesi ve büyükbabasının bir araba kazasında ölmüş olduklarını söylediğini hatırlıyordu. Ve şimdi hakikatin bu trajik araba kazasından daha yıkıcı olduğuna dair bir his vardı içinde.

Schuepp üzgün üzgün başını salladı. "Evet canım. Annenin ailesi gelmiş. Ve bir gün seni gezintiye çıkarmışlar. Ama gidiş o gidiş. Üniformalı bir memur bulmuş onları parktaki bir bankta yan yana. İki de bir tabancayla kalplerinden vurulmuşlar. Sense elinde yepyeni bir oyuncak ayı, etrafta kendi başına oynuyormuşsun. Ayıcığın boynundaki hediye kartında da şöyle yazıyormuş: 'Sevgilerimle, Tommy Amcan.'

"Polis Tommy'yi hemen içeri alıp sorgulamış ama Tommy her şeyi reddetmiş. O sadece parkta sizi gömüştü, sana ayıcığı vermiş ve büyükannelele kısa bir sohbetten sonra oradan ayrılmışmış. Polis Tommy'nin kaldığı yeri de aramış ama bir şey bulamamışlar. Ortada ne tabanca ne de bir görgü tanığı olmadan yapabilecekleri başka bir şey yokmuş. Babana daha dikkatli olmasını tavsiye etmişler, o kadar.

"Baban o gün Greg'in odasına çıkıp kararım verdiğini ilan etmiş. Ailesiyle birlikte ortadan kaybolacaktı. Ancak böyle güvende olabileceklerine inanıyormuş.

"Greg bir kez daha onu mantıklı davranmaya çalışmış. Russell ve Leslie sürekli yollarda olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezlermiş. Hem sahte kimlik, yeni ehliyet, yeni bir iş bulmayı nasıl becerebileceklermiş? Filmlerde gördükleri gibi kolay olamazmış.

"Ama Russell kararlıymış. Kardeşine baktığında babasını görüyormuş. Bir adamın intikam takıntısı yüzünden yeterince kaybı olmuşmuş zaten. Birilerini daha kaybetmek istemiyormuş. Ve işte, konuşmaya devam ettikçe Gregory'yi de kendi tarafına çekmeyi başarmış. Russell ve Leslie'nin Arlington'daki yeni evine taşınmaları da onun fikriymiş. Her şey Greg'in adına olduğu için Tommy'nin onları takip edip Massachusetts'e kadar gelmesi çok zor olurmuş.

"Gregory durumu izah etmek için beni de aramıştı. Tam da o sıralar departmanda açığımız olduğu için gerisi teferruata kalmıştı sadece. Russell ve annen Arlington'a taşınacak, ben de babana MIT'de iş verecektim. Haliyle babanı muhasebeye gerçek adıyla, yani Roger Grayson olarak kaydettirmek zorundaydım. Ama gerekli insanları devreye sokunca baban Russell Granger, annen Leslie Ann Granger, sen de sevimli kızları Annabelle Granger oldun. Bunun aksi sadece maaş çekinde ve diğer mali kayıtlarda geçiyordu.

"Çok zekice bir yol bulduğumuzu sanıyorduk ama yeterince uyanık olamamıştık gerçekte."

"Tommy onları buldu," dedi Bobby kısaca. Annabelle artık konuşmuyordu. Hayret içinde dinlemeye

devam ediyordu anlatılanları.

"Russell da inanmaya başlamıştı buna. Siz Arlington'a taşınır taşınmaz, senden biraz büyük bir kızın kaçırılmasıyla ilgili haberler dolaşmaya başlamıştı. Russell hemen endişeye kapılmıştı haliyle. Tommy'nin oralara kadar geldiğini ve Annabelle'i aramakta olduğunu düşünüp korkuyordu."

"Catherine'in vakası," diye araya girdi Bobby. "Başka bir adam yapmıştı; Richard Umbrio. Ama Catherine ile Annabelle'in arasındaki şaşırtıcı fiziksel benzerlik Russell'm da dikkatini çekmiş ve endişeye kapılmasına sebep olmuş olabilir." Bobby Annabelle'e baktı. "Hatta bu yüzden FBI ajanı kılığına girip hastanede yatmakta olan Catherine'e ulaşmak ve ona bazı sorular sormak istemiş olabilir."

"Resimdeki adam Tommy," diye mırıldandı Annabelle. "Babam Tommy'nin resmini çizip Catherine'e göstererek nasıl tepki vereceğini görmek istemiş."

"Muhtemelen."

Acı acı gülümsedi Annabelle. "Sana mantıklı bir açıklaması olduğunu söylemiştim." Ama yüzü hâlâ solgun ve kederliydi.

"Umbrio, Umbrio," diye mırıldanıyordu Schuepp. "Haklısınız. Polis sonunda o insan azmanını tutuklamıştı. Şimdi hatırladım. Ama Russell gardım indirmeye yanaşmıyordu hiç. Karate dersleri almaya, sapık katiller hakkında kitaplar okumaya başlamıştı. Bunun nasıl bir şey olduğunu ben tahmin bile edemiyorum - önce küçük yaşta anneni babanı kaybediyorsun ve yıllar sonra aynı trajik olayların eşliğinde olduğunu hissetmeye başlıyorsun.

"Annenin yaşamak zorunda olduğu şeyler yü-

zünden kendini inanılmaz suçlu hissettiğini biliyorum. Onları birlikte gördüğün nadir zamanlarda baban aşırı ihtiyatlı ve keyifsiz olurdu hep. Ah bir kez kocaman kocaman gülümseyebilse, katıla katıla gülebilse her şey çok farklı olurdu belki.

"Annen seni çok seviyordu Annabelle," dedi Schuepp sessizce. "Vakit geldiğinde gözünü kırpmadan gitti.

"Russell Ekim'in sonlarında geldi odama. Tommy geri dönmüş, evinizin önüne senin için hediyeler bırakmaya başlamıştı yeniden. Russell bunun hep kendi suçu olduğunu söylüyordu. Yeterince dikkatli olmamıştı. Banka hesaplarının, vergi kayıtlarının izini sürmüş olmalıydı. Ve şimdi korkunç sonun gelmesi an meselesiydi.

"Russell bu sefer ailesi için yeni kimlikler satın aldı, eski arabanızı yeni bir tanesiyle değiştirdi. Her şeyi arkasında bırakacaktı. Hızlı ve hafif seyahat edeceklerdi. İşin sırrı buradaydı. Hatta nereye gittiğinizi bana bile söylemeyecekti.

"O giderken arkasından baktım ve başarıp başaramayacağını düşündüm. Acaba bu hikâyenin sonunu bir akşam haberlerden mi öğrenecektim? İlk iki hafta her şey yolunda gitti. Ama sonra şu küçük kız, senin arkadaşın ortadan kayboldu. Kızın oturduğu sokağı öğrendiğimde bunu kimin yaptığımı hemen anlamıştım. Babanın anlattığına göre Tommy hayal kırıklıklarından nefret ederdi."

"Babam biliyor muydu? Dori'yi yani?" diye sordu Annabelle çabucak araya girerek. "Size anlatmış mıydı bunu?"

"Beni üç gün soma aradı," diye devam etti Schu-

epp. "Haberlerde görmüştü o da. Ne yapacağım bilemiyordu. Bir taraftan bunu Tommy'nin yaptığına emindi ama öte yandan dönüp polise her şeyi anlatmaya kalktığında..."

"Tommy onları bir kez daha bulacaktı," diye yardım etti Bobby. "Peki ya siz efendim? Siz polisle temasa geçtiniz mi?"

"Polis hattına isimsiz bir aramada bulundum. Böylece bir şeyler yaptığımı hissedip vicdan azabından kurtulmayı..."

"Dori Petracelli için gerekenleri yapmamışsınız ama." Bobby adama bir bakış attı. "Bildiklerinizin hayatı değeri varmış. Eğer polise gitmiş olsaydınız..."

"Polis Russell ve Leslie'nin izini bulurdu o zaman," dedi Schuepp sakince. "Sonra da onları Massachusetts'e geri getirip Tommy'nin önüne atarlardı. PetracelliTerin kızı muhtemelen ölmüştü zaten. Bu yüzden ben de hâlâ kurtarılabilecek olan bir hayata - yani senin hayatına Annabelle - önem verdim."

Bobby ağzını açtı. Ama bir şey söylemeye kalmadan Annabelle araya girerek susturdu onu.

"Bunu bir de Bay ve Bayan Petracelli'ye izah et-sene. Onlar da anne babaydı. Onlar da acılarını yüreklerine gömüp komşularının hayatta kalmasını tercih ederlerdi herhalde." Kederli kederli çevirdi kafasını.

Schuepp bir bardak scotch doldurup Annabelle'e uzattı.

Ama istemiyordu Annabelle. Hemen toparlanıp Bobby'nin çok iyi bildiği o kararlı yüz ifadesiyle sordu:

"Son bir sorum olacak Bay Schuepp: Bana gerçek adımları söyleyebilir misiniz?"

Benim adım Amy Marie Grayson. Amy Marie Grason. Bobby'nin Crown Vic'inde oturmuş, anne babamın külleri avucumun içinde, tekrarlayıp durdum gerçek ismimi; ağzımda eğreti kalmaymcaya kadar devam etmek istiyordum. 2. karayoluna girmiştik bu arada. Nereye gittiğimizi anlamıyordum ya, umurumda da değildi.

Amy. Marie. Grayson. Hâlâ yapmacık geliyor, yakıştıramıyordum kendime.

Ömrüm boyunca iki ismim oldu: Annabelle Granger ve o sıradaki takma ismim -her neydiyse artık. Oysa şimdi, Bay Schuepp'un söylediklerinden sonra üç kişi oluvermiştim bir anda: Amy Grayson, Annabelle Granger ve... neyse ne.

Bu düşünce kafamı karıştırmıştı. Başımı arabanın soğuk camına dayadım. Bir an için babam geldi gözlerimin önüne. Giacomo'nun yerinde 21. yaş fi um mü kutladığımız gün. Bütün neşesiyle **karşımda duru** yordu sanki.

Babam kazanmıştı. Uğranda savaştığı amacın ne olduğunu benimle hiç paylaşmadığı için anlayamamıştım onu. Ama o gece, yaş günümde yani, savaşı nihayet kazandığını hissediyordu herhalde. Annesini kaybetmişti. Karısını kaybetmişti. Ama kızı... Nelere mâl olursa olsun, beni kurtarmayı başarmıştı en azından.

Benim hayatımı bir savaş nedeni gibi gördüğünü düşünmek bir şekilde üzerimdeki bütün kibirden sıyrılmama neden olmuş, gözlerime dolan yaşlara ben bile şaşırmıştım. Benim için kariyerini bir kenara bırakmıştı. Yine benim için, komşularından, evinden ve kendi hayallerinden vazgeçmişti. Nihayetinde karısından bile vazgeçmişti.

Babam benim gözümde hep soğuk bir insan olmuştur. İnatçı, sert ve saldırgan. Ama hiçbir zaman kırıcı ve gaddar bir insan olarak hatırlamayacağım onu. Paranoyakhğı beni çılgına çevirmiş olsa bile her zaman bir amacı ve hedefi olmuştur.

Ve şimdi, bütün hikâyeyi öğrendikten sonra keşke diyorum, keşke zamanı geri alabilsem de her şeyden ne kadar pişman olduğumu anlatabilsem babama, minnetle sarılsam boynuna, onu nihayet anlayabildiğimi söyleyebilsem. Ama düşünüyorum da, babam böyle sıcakkanlı gösterilerden hoşlanmazdı. Hep kavgader dururduk, sonu gelmeyen kavgalar. Bunun nedeni, babamın iyi bir münakaşadan her zaman haz almıştıydı biraz da. Kızını savaşçı olarak yetiştirmişti. Ve yeteneklerimi sınamaya bayılıyordu.

Amy Marie Grayson. Amy Marie.

Bir an için duyar gibi oldum. Annem yumuşacık sesiyle mırıldanıyordu, "Hanimiş de benim küçük me-

leğim... Günaydın Amy'cik, agucuk, gugucuk."

Ağlıyordum. İstedğimden değil. Ancak duygular bütün kuvvetiyle çökmüştü üzerime. Annemin fedakârlıkları. Babamın kayıpları. Sarsıla sarsıla, gürültüyle ağlarken Bobby'nin elini omzuma koyduğunu doğru düzgün fark etmemiştim bile. Nihayet araba yavaşlayıp yol kenarında durdu. Emniyet kemerim çözüldü. Bobby beni kucağına çekti. Direksiyonun zorluk çıkarmasına aldırmadan yapmıştı bunu. Benim de umurumda değildi zaten. Yüzümü omzuna gömdüm. Çocuk gibi sımsıkı sarıldım ona. Ailem benim hayatımı kurtarmak için her şeylerini feda ederken bense bu yüzden onlara öfke duymuştum hep. Bunu düşündükçe hıçkırıklarımla şiddetleniyordu.

"Şşşş," diyordu Bobby tekrar tekrar.

"Dori benim yüzümden öldü."

"Şşşş."

"Annemle babam da. Ve o beş kız. Peki ne için? Benim neyim bu kadar özel ki? Bir işte bile tutturamıyorum ve tek dostum bir köpek."

Bella bunu duyar duymaz arka koltuktan sızlandı. Onu tamamen unutmuştum. Şimdi ön ayaklarını koltuğun tepesine atmış, öne geçmeye çalışıyordu. Bobby onu geri çevirmeye kalkmadı. Beni sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanıp duruyordu. Omzuma dolanmış kollarının kuvvetini hissedebiliyordum. Kaslarının sertliğini.

Bu beni çılgına çeviriyordu. Hayatımdaki her şeyin çözüldüğünü, parça parça olup rüzgâra bırakılmış konfetiler gibi uçtuğunu düşünürken Bobby'yi bu kadar gerçek ve güçlü hissedebiliyor olmam ne kadar tuhaftı. O anda yanımdan trafiğin vızır vızır ak-

tığı bir caddede, kenara park etmiş bir arabanın içinde olduğumuza seviniyordum, çünkü benim dairemde ol- saydık şimdiye kadar çoktan çırılçıplak soymuştum bu adamı. Üzerindekileri teker teker çıkarır, ellerimle cil- dini hisseder, dilimi kaslı karnında gezdirirken kendi gözyaşlarımın tuzunu tadardım. Çünkü o anda tek is- teğim kendi düşüncelerimden bir süreliğine sıyrılmak, çılgınca bir anın içine savrulup yaşadığımı hissetmek- ti.

Amy Marie Grayson. Amy. Marie. Grayson.

Ah Dori, çok üzgünüm. Ah Dori.

Bobby öptü beni. Çenemi yukarı kaldırıp dudak- larını benimkilerle birleştirdi. O kadar zarif ve düşün- celi bir öpücüktü ki bu, tekrar ağlamaya başladım bü- tün şiddetiyle. Elini alıp göğsüme bastırdım sıkıca çünkü kendimi cansız hissetmek istemiyor, onun da beni her an kırılabilecek bir cam parçasıymışım gibi görmesinden korkuyordum.

Amy Marie Grayson. Ailesinin bir amcanın ga- zabına uğradığı kız.

Aynı amca geçen gece izini buldu yeniden.

Aniden geri çekilince dirseğimi direksiyona çarptım. Belle sızlandı yeniden. Bobby'nin kucağın- dan inip koltuğa oturdum ve Bella'yı da yanıma aldım.

Bobby beni durdurmaya çalışmadı. Hiçbir şey söylemedi hatta. Sadece hızlı hızlı nefes alıp verdiğini duyabiliyordum.

Yanaklarımı ovuşturdum. Bella da birkaç kez ya- layarak yardım etti bana hevesle.

"Ben işe döneyim artık," dedim kısaca.

Bobby bana tuhaftuhafbaktı. "Ne işin var ki?"

"Elimde bir proje var. Müşterim meraklanmış-

tır."

Bobby gözlerini üzerime dikti. "Annabelle... Amy? Annabelle."

"Annabelle. Ben... şey... alıştım Annabelle'e artık."

"Annabelle yeni bir yere taşınman gerekiyor."

"Neden ki?"

Kaşlarım çattı. "Kaçığın teki nerede oturduğunu öğren-di. Buna ne dersin?"

"O kaçık kafaya takmış bir kere. Ama ben de kolay lokma sayılmam."

"Bence yanlış düşünüyorsun."

"Sen benim *babam* değilsin!"

"Hey dur bakalım. Şahsi alakamı bir kenara bırakacak olsak bile" - önü kabarık pantolonunu düzeltti - "dedektif olduğumu unutmamak gerek. Biz bunun eğitimini alıyoruz. Mesela obsesifbir sapık hedefi tespit ettiyse ardından kötü şeylerin gelmesi kaçınılmazdır. Şu Tommy - ya da şu anda hangi ismi kullanıyorsa artık - hayatta olduğunu ve Kuzey Yakasında oturduğunu öğrenmiş işte. Adamın son yirmi dört saat içinde yaptıklarına baksana; bir polis memurunun evine girdi, dört azgın köpekle bir baskın planı hazırlayıp uygulamaya koydu ve senin kapının önüne sevgisinin sembolü olarak bir hediye bıraktı. Ya da şöyle söyleyeyim istersen, bu adama bulaşmaya gelmez. Bize birkaç gün ver. Otelde falan kalırsın, ortalıkta dolaşmazsım Oyunu güvenli oynamak varken aptalca bir cesaret niye?"

"Otelde falan kalamam çünkü Bella'yı almazlar," dedim karşılık olarak. Sonra da kollarımı köpeğime doladım.

"Ah yapma ama... Köpeklerin kaimi **edildiği**

yerler de var. İstersen hemen sordurayım."

"Hem çalışmam da gerekiyor biliyorsun. Faturaları cazibemi kullanarak ödeyemem."

"Dikiş makineni de alırsın yanına."

"Sırf o da değil ki. Kumaşlar lazım, bilgisayarım olmadan olmaz, kalıplar var..."

"Ben taşınmana yardım ederim."

Nedensiz yere yüzümü astım. Sonra da başımı Bella'nın kürkünün içine gömerek, "Artık bütün bunların bitmesini istiyorum," diye itirafta bulundum.

Bakışları nihayet yumuşamıştı. "Biliyorum."

"Ben Amy olmak istemiyorum," diye mırıldandım. "Annabelle olmak yeterince zordu zaten."

Bobby arabayı apartmanın önüne çekti. Arabadan iner inmez bir klakson sesi duydum. Dönüp baktım. Bella da çığlıklar gibi havlıyordu.

Sokağın başından kocaman bir UPS kamyonu geliyordu. İhtiyar şövalyem Ben, sadık kahverengi atına binmiş, doludizgin bana koşuyordu. Yavaşlayıp bir bana, bir de Bella'ya baktı endişe dolu gözlerle. Başparmağımı havaya kaldırıp her şeyin yolunda olduğunu işaret edince o da mağrurca başını sallayıp yanımızdan geçti gitti.

"Bak işte," dedim Bobby'ye. "Bal gibi de kalabilirim kendi evimde. Kargocum her gece uğradığı sürece eyalet polisine falan ihtiyacım yok."

Bobby bunu komik bulmamıştı.

Bizimle birlikte yukarı kadar geldi. Birileri, teknik ekip ya da dedektiflerden biri ortalığı toparlamaya çalışmıştı galiba. Hâlâ biraz dağınıktı ama fena da görünmüyordu.

"Bana bir saat zaman tanı," dedi Bobby. "En faz-

la iki saat. Önce birkaç çağrıya cevap vereceğim, sonra bazı işleri toparlayacağım..."

"Tommy'yi bulman gerekiyor," dedim. "D.D.'ye de söyle, zavallı babamdan şüphelenmeyi bıraksın artık."

Bobby gözlerini kısıp baktı ama daha fazla da üstelemedi. "Gelmeden önce ararım."

"Emredersiniz komutanım."

"Yanına fazla bir şey almana gerek yok; unuttuğun bir şey olursa ben sonradan gelip alırım."

"Sahi mi? En sevdiğim siyah, dantelli sutyenim gibi mi? Ya da olmazsa olmaz, seksi pembe tangama ne dersin?"

Gözleri alev alev olmuştu şimdi. "Tatlım, iç çamaşırını çekmeceni yağmalamayı ben de isterdim ama unuttuma ki aradığın kişi üniformalı bir memur olacaktır."

"Tüh." Omuzlarımı silktim. "O zaman kendi donlarımı kendim yerleştireceğim."

"İstedğin her şeyi alabilirsin Annabelle. Arabayı tıka basa doldursan umurumda değil."

"Gerek olmayacak. Seyahate çıkarken yanıma fazla bir şey almamakta uzman sayılırım."

Bu imalı sözler onu bir an olsun kandıramamıştı. Hemen dibimde bitti ve ben karşı koymaya fırsat bulamadan ateşli bir öpücük kondurdu dudaklarıma.

"İki saat," dedi yeniden. "En fazla o kadar."

Sonra da gitti.

Bella çocuk gibi ağladı kapının dibinde. Bense yetişkin bir kadının, kendi dairesinde nasıl bu kadar çaresiz kalabildiğini merak etmekle meşguldüm.

Bobby arabaya biner binmez cep telefonuna sa-

rılmıştı. isimleri ele geçirmişti; şimdi sıra bilgideydi. İlkönce D.D.'yle başladı ama telesekreteri girmişti devreye. Sinkus da aynı şekilde.

Kısa bir iç hesaplaşma sonrasında kararını verdi. Boston emniyet teşkilatının işi başından aşkındı ve onunla acilen bilgiye ihtiyacı vardı. Aman canım, ne de olsa eyalet adına çalışıyordu, değil mi? Eski dostlarından birini arayıp devreye girmesini istedi. Zaten borçluydu ona.

Bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyordu. A: Tommy Grayson; B: Roger Grayson; C: Lucille Grayson, D, E, F ve diğerleri: Gregory Badington, Paul Schuepp, Vvalter Petracelli... Taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

Schuepp'un hikâyesi doğruysa, Annabelle'in peşindeki adam muhtemelen amcası Tommy Grayson'dı. Ve yine kuvvetle muhtemeldi ki, Annabelle'in peşindeki adamla Dori Petracelli'yi öldürüp cesedini Mattapan'a gömen adam aynı şahıslardı.

Bu da demekti ki, Tommy Grayson, Pennsylvania'dan Massachusetts'e kadar gelmişti.

Peki ya sonra?

Tommy, Annabelle'in ailesinin kaçtığını biliyordu. Ta Philadelphia'dan Arlington'a kadar geldiğine göre peşlerinden gitmiş olması da muhtemeldi. Christopher Eola'nın aksine, Tommy o kadar da zengin değildi. Bu da demekti ki, Annabelle'in ailesinin peşine düştüğünde bazı lojistik sıkıntılarla karşılaşmıştı. Örneğin kira ve ulaşım giderlerini nasıl karşılamıştı? Birkaç senede bir yeni bir şehirde yeni bir iş bulmayı nasıl başarmıştı? Herhalde bunun için basit işlerde çalışmak zorunda kalmıştı. Schuepp, Tommy'nin Philadelphia'-

da badıgartlık yaptığını söylemişti. Hep bu tarz işlerde çalıştıysa izini bulmak zor olmamalıydı. Tommy'nin resmini her şehirdeki kanun kuvvetlerine göndermeleri ve oralardaki barlara dağıtmalarını istemeleri yeterliydi. Belki de böylece Tommy'nin hareketlerini takip edebilirler, çizdiği rotayı kolaylıkla çıkarabilirlerdi.

Peki ama Tommy Annabelle'in ailesini her seferinde nasıl bulabiliyordu? Schuepp'a kalırsa Annabelle'in babası zeki bir adamdı. Hatalarından ders almayı biliyordu. Ancak aile, ortalama olarak 18 ay ya da iki yılda bir yer değiştirmişti.

Annabelle'in babası erken harekete geçmeyi öğrenmiş olmalıydı. Ne zaman haberlerde kaçırılan bir çocuk görse korkuya kapılıp ailesini aldığı gibi yollara vuruyordu. Tommy bunu fark etmiş miydi?

Bobby, Tommy hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Annabelle'in babası hakkında da tabii.

Haliyle Boston emniyet teşkilatının en iyi park yerleri kapılmıştı. Bobby dört kez dolandıktan sonra nihayet çıkan birinin yerine girmeyi başardı. Crown Vic'i park edip kilitledikten sonra binaya yöneldi.

Cam kapılardan geçip Cinayet Masası'na girdiği anda dikkatini çeken ilk şey sessizlikti. Danışmadaki Gretchen boş boş bilgisayarının ekranına bakıyordu. Diğer birkaç memur da masalarında oturmuş evraklarla uğraşıyorlardı.

GretchenTn masasına gidip durdu. Nihayet kafasını kaldırıp bakmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Bobby sessizce.

"Tony Rock'ın annesi," diye fısıldadı danışma memuresi.

"Hay Allah."

"Otuz dakika kadar önce aradı. Sesi hiç iyi gelmiyordu. Çavuş Warren o zamandan beri ulaşmaya çalışıyor ama adam telefona cevap vermiyor."

"Hayır, olamaz."

"Herhalde biraz yalnız kalmak istiyordur."

"Herhalde. Kötüdür. Anma töreni falan düzenlenecek olursa bana da..."

"Herkese haber veririm," dedi Gretchen.

Bobby başını sallayıp teşekkür etti ve D.D.'nin odasına yöneldi. D.D. telefondaydı ama onu görünce parmağını kaldırıp beklemesini işaret etti. Bobby kapı koluna tutunup D.D.'yi dinlemeye koyuldu. Çoğunlukla, "Evet, hı hı, doğru," diyip duruyordu. Patronlarla konuşuyor olmalıydı.

Bobby omzunu kapıya yasladı. Birden ne kadar yorgun olduğunu anlamıştı. Ormandaki tuzak. D.D.'nin Rottveiler'in saldırısına uğraması. Onun iyi olduğuna karar verdikten sonra Annabelle'i arayıp telefondaki korku dolu sesiyle karşılaşması. Sonra yine şehrin öbür ucuna doğru koştururken çok geç kalmaktan duyduğu endişe, gittiği yerde karşısına çıkacak manzaranın korkusu.

Annabelle'in babası da böyle mi hissetmişti bir zamanlar? Hayat parmaklarının ucundan kayıp gidiyormuş gibi mi hissetmişti? Trenin yaklaşmakta olduğunu görüp de rayların üstünde sıkışıp kalmış gibi mi gelmişti ona da?

Sıkı bir uykuya ihtiyacı vardı.

D.D. nihayet konuşmasını bitirmişti. "Kusura bakma," dedi uzatmadan. "Rock'ın annesi..."

"Duydum."

"Haliyle birkaç gün izinli olacak."

"Tabii."

"Yani..."

"Hey, çalışmak iyidir. Şahsiyetimizin oturmasını sağlar."

"Ee?"

"Eesi Russell Granger'm gerçek ismi Roger Grayson'mış. O, karısı -yani Lucille Grayson -ve yeni doğmuş kızları, Amy Grayson, Philadelphia'da otururlarken Roger'ın kaçık kardeşi Tommy Grayson'ın tacizlerine maruz kalmışlar. Öyle ki, Roger, bir gün Amy'yi parka götüren Lucy'nin ailesinin ölümünden bile Tommy'yi sorumlu tutar olmuş. Ve sonunda gerekli şeyleri ayarladıktan sonra bütün ailesini de alıp Arlington'a gitmiş ve orada Granger ismi altında yaşamaya başlamışlar. Ama maalesef sahte kimlik çıkarmayı bilmediği için bütün mali işlemlerde orijinal isimlerini kullanmak zorunda kalmışlar. MIT'nin eski matematik kürsüsü başkanı Paul Schuepp'un anlattıklarına bakılırsa Roger 82 yılında Tommy'nin izlerini bulduğuna inanmaya başlamış. Bunun üzerine ailesini ikinci kez kaçırmaya karar vermiş ama bu sefer işini doğru yapmış."

"Vay canına," dedi D.D.

"Bir arkadaşımдан, Roger'ın ismini, Lucille'in ismini, Tommy'nin ismini ve birkaç kişinin daha kimliğini araştırmasını rica ettim. Tommy'nin sabıkası olduğu için sistemde kaydı vardır diye düşünüyorum. Asıl soru ise şu: Tommy, Annabelle'in ailesini elinden kaçırdığını anlayınca Massachusetts'te takılmaya devam etti mi yoksa peşlerine düştü mü? Ve de şimdi nerede?"

D.D. şakaklarını ovdu. "Şimdi asıl zanlımız Tommy Grayson mı oldu?"

"Evet. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama bence Annabelle'in babası gerçekten öldü."

"Peki ya FBI ajanı kılığına girmeler falan?"

"Russell da bizimle aynı şekilde düşünmüş. Catherine'in Annabelle'e ne kadar benzediğini o da fark etmiş olmalı. Catherine'e yapılanların Tommy'nin işi olmasından endişelenmiş. Göz önüne çıkmak istemediği için de polise gitmeyip kendi işini kendi halletmeye çalışmış olmalı."

"Ama Catherine'e saldıran, Tommy değildi."

"Hayır, Catherine ile Annabelle'in benzerliği tamamen rastlantı. Ama Umbrio'nun yöntemleri Tommy'ye de ilham vermiş olabilir. Yeraltındaki mezarları düşünürsek, uzak da olsa bir bağlantı kurulabilir."

"Peki ya Christopher Eola?"

"O da muhtemelen bir katil, ama bizim katilimiz değil."

"Charlie Marvin?"

"Gerçekten de Pine Sokağı'ndaki barınakta çalışan emekli bir peder. Dün gece onu orada görenler olmuş."

"Adam Schmidt?"

"Onu bilmiyorum, bak. Sinkus'a soracaksın artık."

"O da seni arıyordu," dedi D.D. "Öğleden sonra Boston Akıl Hastanesi'nden Jill Cochran'la konuşmuş. Birbirinize aktaracağınız çok şey olmalı."

Bobby dik dik baktı D.D.'ye. "Bu mudur? Ben Annabelle'in babasının gerçek kimliğini ortaya çıkarayım, davayı çözüp kucağına bırakayım, sen hâlâ surat

krmz

www.cizgiliforum.com

as. O da neden? Dedektif meslektaşlarımla paslaşmadığım için, öyle mi?"

"Surat astığım falan yok," diye karşılık verdi D.D. "Ama bana kalırsa bu dahiyane fikirlerine rağmen hâlâ tıkamamız gereken önemli bir gedik var."

"Neymiş o?"

"Tommy Grayson ne cehennemde saklanıyor? Annabelle'in apartmanının önünde nöbet tutmadığı ya da eğitilmiş köpekleri ormana salmadığı zamanlar neler yapıyor?"

"Peki o zaman bir dahaki sefere zanlıyı altın bir tepside kapma bırakırım."

"Bana kalırsa," diye devam etti D.D., Bobby'yi duymamış gibi, "şayet Grayson ailesi kimlik değiştirdiyse Tommy de aynısını yapmış olabilir. Ve de bu kimlik sorununu çözüp o orospu çocuğunu bir an önce enlemek istiyorsak bulmacanın diğer parçasını da ortaya çıkarmak zorundayız,"

"Bulmacanın diğer parçası da ne?"

"Boston Akıl Hastanesi."

"Ah," dedi Bobby şaşkın. Ama hemen sonra anlamıştı aradaki bağlantıyı. "Tamam. Evet. Peki. En baştaki teorimize geri dönüyoruz demek. Bahçeye rahatlıkla altı ceset gömebildiğine göre katilin Boston Akıl Hastanesi'yle bir bağlantısı olmalı. Bu da demektir ki, eğer katilimiz Tommy Grayson'sa..."

"Çalkantılı geçmişi olan kim peki? Daha şimdi sen söyledin."

"Tescilli bir kaçık."

"O halde Tommy Grayson'm Boston Akıl Hastanesi'nde bir geçmişi olmalı."

"Ve de," dedi Bobby arayı doldurarak, "bu bilgi

Sinkus'ta var."

"Onu bulmak bir dedektif olarak senin görevin," dedi D.D. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Annabelle'e bir otel ayarlamaya çalışıyorum."

D.D. bir kaşını kaldırdı..

"Ve düşünüyorum da, gerçi bunu ona söylemedim ama, onu bildiğimiz bir yerde tutabilirsek kendi dairesine de bir tuzak kurabiliriz."

D.D. dudaklarını büzdü. "Pahalı."

Bobby omuz silkti. "O senin derdin, benim değil. Ama bu durumun fazla uzun süreceğini sanmıyorum. Son yirmi dört saat içindeki faaliyetlerini göz önüne alırsak, bana kalırsa Tommy'nin daha fazla sabrı kalmadı."

"Başmüfettişe çıtlatırım," dedi D.D.

"Tamamdır."

Bobby tam çıkmak üzereydi ki D.D. son kez durdurdu onu.

"Bobby," dedi sessizce. "Hiç fena değil."

On iki yaşımdayken şiddetli bir hastalığa yakalanmışım. Ateşimin çıktığını, midemin bulandığını hatırlıyorum. Sonra gözlerimi açtığımda kendimi hastanede buldum. Aradan altı gün geçmişti. Anneme baktım; bu altı gün boyunca bir an olsun gözlerini kırpmadan beklemişti başımda.

Halsizdim, kolumu kaldıracak takatim yoktu, vücuduma bağlı hortumları ve kabloları bile ayırt etmekte güçlük çekiyordum. Annemse yatağımın yanındaki bir sandalyede oturuyordu. Gözlerimi açtığımda o da sevinçle ayağa fırladı.

"Ah, Tanrıya şükür!"

"Anneciğim?" Ona yıllardır anneciğim dememiştim.

"Buradayım aşkım. Her şey yolunda. Bak, yanımdayım."

Gözlerimi tekrar kapadığımı hatırlıyorum. Terli yüzüme inmiş saçlarımı tarayan soğuk parmakları hissedebiliyordum. Diğer elini tutup yeniden uykuya dal-

iniştim. O anda güvende olduğumu anlamıştım. Çünkü annem yanımdaydı ve on iki yaşındayken annenizin babanızın sizi her şeyden koruyabileceğini sanıyordu-
nuz.

İki hafta geçmemişti ki, babam tekrar yola çıka-
cağımızı ilan etti. Bu sefer ben bile anlamıştım bunun
geleceğini. Koca bir hafta hastanede bir sürü doktorun
gözetiminden geçmiştim. İsimsiz insanların böyle bir
lüksü olmaz.

Kendi bavulumu kendim hazırladım. Zor olma-
mıştı. Birkaç kot pantolon, tişörtler, çoraplar, iama-
şlıları, sevdiğim bir elbise. Sevgili oyuncaklarımı da
almıştım. Geri kalanları arkada bırakmayı çoktan đ-
renmiştim.

Babanı birkaç işini halletmek için çıkmıştı. Ev
sahibiyle hesap kapatılacaktı, arabaya benzin kona-
caktı, bir içinden daha istifa edecekti. Bavul hazırlama
işini hep anneme bırakırdı zaten. Koca yaşamınızı dört
bavula sığdırmak kadın işiydi, anlaşılan.

Annemin bu eziyeti çekişini sayısız kereler izle-
miştim. Genelde otomatik pilota bağlar, bir şarkı mırıl-
danırdı o esnada. ekmeceyi a, katla, bavula koy. Di-
đer çekmeceyi a, katla, bavula koy. Dolabı a, katla,
bavula koy. Bu kadar.

O gün yatağın ucunda oturmuş ellerine bakarken
yakaladım onu. Ben de hemen yanına kıvrıldım. Om-
zumu omzuna dayadım.

Annem Cleveland'i sevmişti. Bizim katta oturan
yaşlı kadınlar onu kanatlarının altına almışlardı. Cuma
akşamları toplanır kâğıt oynar, konyak içerlerdi. Dai-
remiz küçüktü ama St. Louis'tekinden daha şirindi.

Burada tahtakuruları yoktu. Hemen bir blok ötedeki durakta durmak için frenlere asılan bir trenin gürültüsü de yoktu.

Annem mahalledeki bir markette kasiyerlik işi bile bulmuştu. Sabahları beni sağ salim otobüse bindirdikten sonra işe giderdi. Akşamüzeri de sessiz, sakın, ağaçlıklı sokaklarda yürür, yakındaki bir gölde durup ördekleri beslerdik.

Acımasız soğuk kışa rağmen on sekiz ay kalmayı başarmıştık Cleveland'de. Annem karanlık, kasvetli havayı hiç umursamadığım söylerdi. New England'daki hayatını hatırlatıyor olmalıydı.

Annem Cleveland'de mutlu olabilirdi.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım, yatakta yan yana otururken.

"Şşş."

"Belki ikimiz de olmaz dersek..."

"Şşş."

"Anne..."

"Böyle günlerde ne yaparım bilir misin?" diye sordu annem.

Kafamı salladım.

"Geleceği düşünürüm."

"Chicago'yu mu?" diye sordum anlamaz bir şekilde. Babam oraya gideceğimizi söylemişti.

"Hayır, şaşkın. On yıl sonraki geleceği. On beş, yirmi, kırk yıl sonraki geleceğimizi. Senin mezun olduğunu hayal ederim. Düğününü hayal ederim. Kucağında torunlarımla hayal ederim kendimi."

Surat asmıştım. "I-ıh. Aklından bile geçirme."

"Bunlar da olacak elbette."

"Hayır, asla. Ben evlenmeyeceğim ki."

Gülümsedi, saçlarımı okşadı. İkimiz de ellerinin titrediğini fark etmemişiz gibi yaptık. "On iki yaşında herkes böyle düşünür."

"Hayır ama ben ciddiym. Koca yok, çocuk yok. Çocuk demek, zırt pırt taşınmak demek."

"Ah, canım benim," dedi üzgün üzgün. Sonra da sıkı sıkı sarıldı bana.

Dairemden ayrılırken annemi düşünüyordum. Bella'ya tasmağını takmış, şok tabancasını elime almıştım. Gündüz gözüyle, kendi apartmanımdan böyle sıvışır gibi çıkmak üzücüydü. Ama Bobby haklıydı. Burası artık güvenli değildi. Gizli ajanların ve gizli yaşamaların dünyasında maskem düşmüştü artık. Belki de Bobby'nin tavsiyesine uyup bir süreliğine bir otelde kalmak daha doğru olacaktı.

Babam da olsa böyle yapardı.

Ama gitmek demek, bavulların hazırlanması demekti. Ve bavullar da bodrumdaki kiracı dolaplarında duruyordu.

O dolaplardan daha önce kim bilir kaç kez eşyalarımı alıp koymuştum. Ama şimdi bugünün de farklı olmadığına inandırmak zorundaydım kendimi.

Ayağımın altındaki merdivenler gıcırdıyordu. O anda donakalmıştım. Üçüncü katta, 3C'nin kapısının önünde duruyordum. Kalbim küt küt atıyor, şimdi ne olacak diye bekliyordum. Ama hemen sonra kendimi ayıplayıp toparlandım.

3C'nin kiracılarını tanıyordum. Genç, profesyonel bir çiftti. Tekir kedileri Ashton kapının altından Bella'ya tıslamayı severdi. Ashton hariç herkes son üç yıldır iyi kötü anlaşmayı becermişti. Şimdi bu insan-

lardan birdenbire korkmaya başlamanın manası yoktu.

Ama o anda 3C'den korkmamak için de bir sebep göremiyordum işte. Korkularımın gerçek kaynağına odaklanamadığım için her bir karanlık noktaya bakıp orada şeytan Tommy Amca'nın gölgesini görmek kolay oluyordu.

Önce ikinci kata sonra da birinci kata kadar indim. Girişse en zor kısmıydı. Ellerim titriyordu. Dikkatimi toplamak için uğraş veriyordum.

Anahtarları karıştırıp nihayet doğru olanı bulduktan sonra kilide soktum. Ağır ve eski kapı homurdanarak içeri doğru açılınca yüzyıllık apartmanın dibine inen karanlıkla yüz yüze gelmiştim. İçeride bir süre uğraştıktan sonra nihayet tepedeki çıplak bir ampulü yakan düğmeyi bulabilmişim.

Koku burada farklıydı. Soğuk ve rutubetliydi; yosunlu taşlar ya da ıslak toprak gibi kokuyordu içerisi. Dori'nin mezarı gibi kokuyordu.

Bella hiç düşünmeden atılıp dar, ahşap merdivenlerden aşağı koşturdu. Birimiz cesurdu en azından.

En aşağıda, duvara tutturulmuş sunta dolapları görebiliyordum. Beşinci katın kiracısı olduğum için benim dolap sonlarda bir yerdeydi. Kilidi ancak ikinci seferde açabildim. Bu esnada Bella ise ortalığı kolaçan ediyor, yeni bir şeyler keşfetmenin zevkiyle mutlu mutlu homurdanıyordu.

Annem babamdan kalma bavulları çıkardım. Yıllardır oradan oraya gitmekten bozarmış, yeşil renkli beş adet bavul. En büyük parçayı yerde sürüklerken tekerleklerinden hiç de hayra alamet olmayan gıcırıltılar geliyordu.

O anda gözümün önünde canlanıverdi yüzlerce

anı. Arlington'daki son akşamımız ve babam. Pırıl pırıl Florida havasıyla keyiflenmiş, bavulları boşaltan annem. Tampa'da bavulları hazırlayışımız. Baton Rouge'a yerleşmemiz. Kısa süren New Orleans macerası.

Başarmıştık. Dövüşerek, düzelterek, savaşıarak, acı çekerek. Kaybederek, nefret ederek, kazanarak, ağlayarak. Öyle ya da böyle başarmıştık işte. Ve hayatımda ilk defa annemi babamı bu kadar çok özlediğimi hissediyordum. Nihayet elim, boynumdaki küllere gitti. O buz gibi, kasvetli yerde annemi ve babamı hemen yanı başımda hissedebiliyordum şimdi.

Ve o anda anladım ki, onların yerinde ben olsam, ben de aynı şeyleri yapardım. Evladımı korumak için dünyanın bir ucuna giderdim. İşimi bırakır, kimliğimi bırakır, gerekirse bütün hayatımdan vazgeçerdim. Ben de bütün bunlara değerdi. Anne baba olmak buydu işte.

Sizi seviyorum, sizi seviyorum, sizi seviyorum diye haykırmak istiyordum. Beni duyabildiklerine inanmak istiyordum. Bu kadarcık bir inancım da olmasa ben de Bay Petracelli gibi keder ve pişmanlık içinde boğuluyor olurum.

Hep ileri ve yukarı, derdi babam. *Buradan daha iyisini bulamayız.*

"İleri ve yukarı," diye fısıldadım. "Hadi babacığım, bitirelim artık şu işi."

Bavullarını hepsini indirip dolabın kapağını kilitledikten sonra ısıklık çalıp Bella'yı çağırdım. Yüküm yüzünden iki sefer yapmak zorunda kalacaktım. Öncelikle en büyük bavulun üzerine küçüklerden bir tanesini bağladıktan sonra en küçük olanını da omzuma attım.

Dolapların arasındaki daracık geçitten ağır aksak geçerken kafamı kaldırıp yukarı baktım.

Merdivenlerin başında Charlie Marvin duruyordu. Karanlıkta gözleri beni arıyordu.

Bobby, Sinkus'un odasına giderken cep telefonu çaldı. Arayanın ismine baktıktan sonra açtı telefonu. "Faksı aldın mı?"

"Sana da merhaba," dedi Catherine.

"Kusura bakma. Kafam çok dağınık."

"Gönderdiğin fakstan belli. Neyse, sorunun cevabı şudur: o iki resim de aynı adama ait *olabilir*."

"Olabilir ne demek?"

"Yapma Bobby, aradan 27 yıl geçmiş."

"Ama sen Annabelle'in babasını hemen tanıdın," diye karşı çıktı Bobby.

"Annabelle'in babasıyla az konuşmadık ama." Catherine'in sesi sinirli geliyordu. "Beni o kadar zorlamıştı ki sonunda adama gıcık olmuştum. Bu da aklımda sağlam bir yer etmiş olmalı. Ancak o resim... O anda aklıma gelen ilk şeyi hatırlıyorum sadece: o çizimdeki adam bana saldıran adam *değildi*."

Bobby iç geçirdi. Daha elle tutulur bir şeylere ihtiyacı vardı. "Ama bu çizimle hastanede sana gösterilen çizimin aynı olma ihtimali de var, öyle değil mi?"

"Evet böyle bir ihtimal var," dedi Catherine. "Kim bu peki?"

"Annabelle'in amcası Tommy Grayson. Öğrendiğimize göre henüz on sekiz aylıkken peşine düşmüş Annabelle'in. Annabelle ve ailesinin Arlington'dan Pili ladelphia'ya kaçmalarının sebebi de oj **muş** Somtiul¹ da izlerini bulmuş."

"Bu Tommy, Richard'ı tanıyor muymuş?"

"Bunu bilemiyoruz. Ama seninle ilgili çıkan haberlerden esinlenip bir yer altı odası oluşturmaya karar vermiş olabilir."

"Bir yardımım dokunursa sevinirim," dedi Catherine soğukkanlılıkla.

Bobby Catherine'i herkesten daha iyi tanıdığı için daha fazla ileri gitmekten kaçmıyordu. "Senin bir suçun yok."

Catherine bir şey söylemedi.

"Ama tabii," diye devam etti söze Bobby, "artık Tommy'yi de ortaya çıkardığımıza göre dava neredeyse bitmek üzere. Onu enseleyip içeri tıktık mı mesele de sonsuza kadar kapanmış olacak."

"Bunu kutlamak için Arizona'ya da gelecek misin?"

"Catherine..."

"Biliyorum Bobby. Kutlamak için Annabelle'i yemeğe çıkarırsın herhalde."

Sessiz kalma sırası şimdi Bobby'deydi.

"O kızı sevdim Bobby. Samimiyetle söylüyorum. Onun mutlu olacağını bilmek hoşuma gidiyor."

"Bir gün sen de mutlu olacaksın."

"Hayır Bobby, bu imkânsız. Belki öfkem biraz azalır, hepsi o. Sana iyi şanslar."

"Teşekkür ederim."

"Ve her şey sona erdikten sonra Annabelle'le beni ziyarete gelmek isterseniz kapım size her zaman açıktır."

Bobby bunu hiçbir zaman yapmayacağını biliyordu ama yine de telefonu kapatmadan önce Catherine'e son bir kez teşekkür etmeyi de ihmal etmedi.

İpin bir ucu da tamamdı. Şimdi geriye on iki kadar kalmıştı. Sırada Sinkus vardı.

Sinkus final maçında bir anlık dikkatsizlikle yüz-yılın golünü kaçırmış küçük bir çocuk gibi homurdanıyordu. Süt kokuyordu sanki.

"Yani şu profesör ta en başından beri hikâyeyi biliyor muymuş?"

"Galiba."

"Tüh yahu, Jill Cochran'la tam üç saat boşuna konuşmuşum demek. Öğrendiğim tek şey de eski akıl hastanesi hemşirelerinin Katolik rahibelerden daha çatlak olduğu."

Bobby kaşlarını çattı. "Ne yaptı ki? Elinde sopayla peşinden mi koştu?"

"Hayır, akıl hastalarını her zaman potansiyel suçlu olarak görmenin nasıl büyük bir haksızlık olduğuna dair bir nutuk çekti önce. Kaçıklar da insandır, onların da hakları vardır falan. Çoğu zararsızdır, sadece bizler anlayamayız onları gibi. 'Bak şuraya yazıyorum,' dedi sonra. 'Suçlunun bizim hastalardan biri olmayacağına adım gibi eminim. Hayır, gör bak, cemiyetin üst basamaklarından gelme biri olacaktır. Düzenli kiliseye giden, çocuklarını şımartıp duran, dokuz beş çalışan biri çıkacak. Tanrıya karşı gelenler, o korkunç suçları işleyenler çoğu zaman normal insanlar oluyor.' Kadının söyleyecek daha çok şeyi vardı'."

"Peki kayıtlar nerede?" diye sordu Bobby, sabırsızlığını gizlemeye çalışarak.

"Karşında duruyor." Sinkus duvarın dibine dizilmiş dört koliyi gösterdi. "Korktuğum kadar kötü olmadı. Unutma ki, hastane bilgisayar sistemine geçilme-

den önce kapatılmıştı. Ben yüzlerce koliyle karşılaşacağımı sanıyordum. Ama hastane kapatıldığı zaman Bayan Cochran bu kadar çok evrakın heba olacağını bildiği için elinden geldiğince toparlayıp azaltmaya çalışmış. İleride bir hastayla ilgili bilgi istendiğinde bakabileceği bir şeyler olsun istemiş. Ayrıca anladığını kadarıyla orada geçirdiği yılları anlatan bir kitap yazmak da istiyor kadın. Hafızası kuvvetli."

Bobby omuz silkti. Neden olmasın?

İlk kolyi açtı. Şu Jill Cochran düzenli tertipli bir kıza benziyordu. Evraklar yıllara ve binalara göre tasnif edilmişti. Her yılın altında binaların tek tek kayıtları toparlanmıştı. Bobby, Charlie Marvin'in anlattıklarını hatırlamaya çalıştı. 1 Binasında yüksek güvenlik gerektiren hastalar yatıyordu galiba.

Yetmişleri ayırıp I Binasının dosyasını çıkardı. Her bir hastanın bilgileri tek bir sayfaya kadar indirilmişti ama yine de epey ağır bir yük ediyordu elinde.

İlk olarak Christopher Eola'nın dosyasına ve Cochran'ın notlarına göz attı. Kabul tarihi, kısa aile geçmişi ve Bobby'nin hiç anlamadığı bir sürü klinik terimden sonra nihayet başhemşirenin izlenimleri dikkat çekiciydi: "son derece tehlikeli, son derece sinsi ve görüldüğünden daha kuvvetli."

Bobby sonradan geri dönmek üzere sayfaya işaret koyup dosyaları taramaya devam etti. Mattapan'daki olay mahallinin, Annabelle'in amcasının işi olduğuna emindi. Buna rağmen Christopher Eola'nın başka şeytani işlere bulaştığını da hissedebiliyordu. Mattapan dosyası sonuçlansa bile emniyet teşkilatının Bay Eola'nın izini bir süre daha sürmek isteyeceklerini iyi biliyordu.

Karşısına ilgi çekici bir şeyler çıkar umuduyla dosyaları taramaya devam etti. *Deliyim ben*, diye bağırarak bir hasta dosyası. *Altı kız kaçırıp işkenceyle öldürecek bir hasta varsa bu da odur*, diyecek bir doktor notu.

Hastaların çoğunun şiddet hikâyesi ve kabarık sabıka dosyaları vardı. Ancak en azından yarısının geçmişî karanlıktı. Ya polis tarafından ya da mahkeme kararıyla yatırılmışlardı. Seksenlerde gündeme gelen evsizlerin krizinden çok daha önce Boston'da bir evsiz krizi olduğu aşîkârdı.

Bobby bütün yığını elden geçirdikten sonra görûntünün hâlâ netleşmemiş olduğunu fark etti. Durup bir ara verdi, sonra yeniden girişti.

"Aradığın ne?" diye sordu Sinkus.

"Bilmem."

"Böylesi daha zor değil mi?"

"Sen ne yapıyorsun?"

Sinkus elindeki kabarık dosyayı kaldırıp gösterdi. "Personel kayıtları."

"Hımm. İşe yarar bir şeyler var mı bari?"

"Sadece şu sapık hastabakıcı Adam Schmidt."

"Hadi ya! İzini bulabildiniz mi?"

"Çalışıyoruz. Yaş olarak baktın mı?"

"Yaş mı?"

"Evet. Sen şimdi Tommy Grayson olabilecek bir hasta arıyorsun, öyle değil mi? Russell Granger'dan yedi yaş küçük olduğunu söylemiştin ya. Demek ki on altı yaşından falan itibaren hapse ya da hastaneye girip çıkmış."

"RussellTn bildiği kadarıyla."

"O halde, Boston Akıl Hastanesi'nde yattıysa

genç bir adara arıyorsun demektir. En fazla yirmisinde bir yeniyetme."

Bobby bu mantığı sevmiştir. "Evet, iyi bir tahmin."

Bütün dosyaları tekrar elden geçirip on dört adama kadar indirmişti şimdi. Tabii Eola ile birlikte Charlie Marvin'in sözünü ettiği sokak çocuğu Benji'yi de listeye dahil etmeyi unutmamıştı.

Peki ya şimdi?

Bobby saatine göz atıp yüzünü buruşturdu. Şimdiden bir buçuk saat harcamıştı. Gidip köpekleri seven bir otel bulmalı, sonra da Annabelle'e dönmeliydi.

On dört dosyayı toparlayıp aldıktan sonra, "Bunların fotokopisini çekmemde mahzur var mı?" diye sordu.

"Kafana göre takıl. Hey, sen şu Charlie Marvin'in Boston Akıl Hastanesi'nde çalıştığını söylememiş miydin?"

' Hastabakıcılık yapmış," dedi Bobby. "Üniversitede okurken. Sonrasında da hastane kapanana kadar gönüllü pedeliik hizmetinde bulunmuş."

"Emin misin?"

"Adam kendi söylemişti. Neden ki?"

Sinkus kafasını kaldırıp baktı. "Bobby, önümde bütün yılların bordroları duruyor. 1950'lerden kapanana kadarki hepsi. Ama inan bana Charlie Marvin diye birinin adına tek kuruş para yatmamış görünüyor."

Yardımla mı?" diye seslendi Charlie yukarıdan. "Ah, şey, önemli değil. Geliyorum ben de zaten." Bella merdivenlerden yukarı fırlamıştı bile. Charlie'nin bu ani ziyareti beni ne kadar huzursuz etse de Bella yeni dostunu görmekten keyiflenmişe benziyordu.

Atlayıp zıplayarak adamı yalamaya başladı. Ben se üç bavulu çıkarırken hızlı düşünmeye çalışıyordum. Hatırladığım kadarıyla Charlie benim adresimi bilmiyordu. Şu Allahın cezası şok tabancasını nereye koymuştum acaba?

Hemen sonra hatırladım. Aşağıda bırakmıştım. Dolabın içinde. Bavulları çıkarırken onu da orada koymuştum. Kilitli dolabımın içindeydi, evet. Tam arkamı dönmüş, merdivenlerden aşağı inmek üzereydim ki...

"Sabahın epey bir hareketli geçiyor galiba," dedi Charlie neşeyle, Bella'yla ben apartmanın girişine açılan kapıya yöneldiğimiz anda. Aralıktan komşulardan birinin kapısının açık olduğunu gördüm. Alışveriş tor-

balarını taşıyordu herhalde. *Boston Herald*'m manşetini görebiliyordum: "Komşuları Buzdolabını Yerleştiren Hunharca Öldürülen Genç Kadm."

Sakin olmak zorundaydım. Yine gölgelere saldırmaya başlamıştım. Bobby'ye kalırsa Charlie dün geceyi Pine Sokağı'ndaki barınakta geçirmişti. Dip dibe geldiğimizde Charlie'nin pek uzun boylu ya da iri yarı olmadığını fark ettim. İlerlemiş yaşını da göz önüne alınca önemli bir tehdit oluşturacak gibi görünmüyordu. Ben gerekirse elim kolum boş kalsın diye bavulları yere indirirken Charlie de çömelmiş, köpeğimin gıdısını okşuyordu.

"Barınağa bir polis gelip beni sordu," dedi Charlie, fazla önemsememiş gibi görünmeye çalışarak.

"Öyle mi? Buna üzıldüm."

"Komik geldi bana," dedi Charlie. "Bu yaşta, birilerinin dikkatini çekebiliyorum demek hâlâ. Gel gör ki, barınağın idarecilerinden birinde polis telsizi varmış. Haliyle memur bey gidince girip dinleyelim dedik. Konuşmalarda buranın adresi de geçince gelip bir uğrayayım, ne haldesin kendi gözlerimle göreyim dedim. Bütün bunların biraz da benim suçum olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Senin suçun mu?"

"Beni takip ediyorlar," dedi Charlie birdenbire. "En azından böyle olduğuna eminim. Mattapan'da Çavuş Warren ve Dedektif Dodge'la konuştuğumuz günden beri bu böyle. Önceleri pek emin olamamıştım gerçi. Sadece üzerimde bir huzursuzluk vardı. Galiba seninle karşılaştığımız gece de takip ediliyordum. Ve bana öyle geliyor ki, beni takip eden kişi o toplu mezarla ilgili bir şeyler biliyor. Hatta seni tanıyor bile olabi-

lir."

"Benimle ne ilgisi olabilir ki?"

"Çünkü o mezarın anahtarı sende Annabelle. Neden bilmiyorum, nasıl olduğunu da anlayabilmiş değilim ama olan biten her şeyin merkezinde sen varsın bence."

Komşum tam o anda elinde market torbalarıyla çıkagelmişti. Bize şöyle bir göz attı -genç bir kadın, yaşlı bir adam ve mutlu bir köpek sonra da yoluna devam etti.

Charlie gözleriyle adamın hareketlerini takip ederken bir yandan da Bella'nın kulaklarını okşamayı ihmal etmiyordu.

"Mattapan'la ilgili bir şey biliyorsun sen," dedim Charlie'ye.

Charlie başını salladı yavaşça.

"Polise söylemediğin bir şeyler var."

Yine yavaş ve düşünceli bir şekilde salladı kafasını.

"Bilmek istiyorum," dedi sessizce. "Her şeyi öğrenmek istiyorum. Sadece onunla ilgili değil Annabelle, seninle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Anlat bakalım," diye büyürdüm aniden. Aptalca bir hataydı.

Charlie Marvin gülümsedi. "Tamam. Ama artık dost olduğumuza göre, beni evine davet etmen gerekmez mi?"

"Olmaz dersem?"

"Olur diyeceksin Annabelle. Buna mecbursun; yoksa gerçeği öğrenemezsin."

Beni fena yakalamıştı ve bunun farkındaydı. Meraktan kim ölmüş, diye düşündüm. Gerçeklerden daha

sağlam bir yem olabilir miydi acaba? Yavaşça ama emin adımlarla daireme doğru yöneldim.

Merdivenlerde önden onun gitmesi için bekledim. En azından bu daha az aptalca bir hareketti. Böylece gözümün önünde olmasını sağlamıştım. Ben bavulları taşıyorum, demiştim. Arkamdan gelecek olursa bavullarla bir yerini çıkartabilirdim istemeden de olsa. Ne kadar sakar olduğumu bir bilseydi.

Charlie bu açıklamaları her zamanki neşeli gülümsemesiyle karşıladı. Anlayışlı bir insandı ne de olsa. Kimseyi zora sokmak istemezdi.

Beş kat yukarı, elimde bavullarla çıkarken kendi kendime lanet okumak için bolca vaktim olmuştu. Şok tabancasını neden unutmuştum ki sanki? Ve benim şaşkın köpeğim neden insan sarrafı olamıyordu?

Ben Charlie Marvin'in gerçek bir tehdit unsuru olduğundan emindim. Sadece ne kadar tehlikeli olduğunu kestiremiyordum.

Neyse ki genç ve sağlıklıydım. Beşinci katın düzlüğüne çıktığımızda Bay Marvin belini tutmuş, nefes nefese kalmıştı.

Geriye çekildi. Önce birinci kilidi açtım. Sonra ikinciyi. Sonra üçüncüyü.

"Tedbirli kız," diye yorumladı bu sahneyi Bay Marvin.

"Neler olacağını bilemezsin."

Kapım açılmıştı. Bir kez daha önden gitme şerefini kendisine bahşettim. Sonra da büyük bavulu arada bırakarak kapının açık kalmasını sağladım.

"Böyle bir binada," diye açıklamaya girişti Charlie, "konuşulan her şey ta aşağıya kadar gider herhal-

de."

"Ah, kesinlikle," diye onayladım. "Çılgınlıklar da duyulur. Ve en azından bir komşunun evde olduğunu düşünürsek..."

Bu seferli gülümsemesi daha acı olmuştu. "O kadar korkuttum mu seni?"

"Neden bir an önce konuşmaya başlamıyorsunuz Bay Marvin?"

"Asıl tehlike ben değilim," dedi yaşlı adam sessizce. Biraz kederliydi sanki.

"Bay Marvin..."

"İşte o," dedi Charlie ve arkasını işaret etti.

Bobby yürüyordu. Çok hızlıydı. D.D. konuşuyordu. Çok kızgındı.

"Charlie Marvin'in geçmişini araştırmadın mı?"

"Araştırdık. Sinkus daha bu sabah bulabildi izini. Adam, Pine Sokağı'ndaki barınakta gönüllü çalışıyor. Dün gece orada olduğuna dair sağlam delilleri var."

"Ah tabii ya; peki Pine Sokağı'ndaki barınakta gönüllü çalışan Charlie Marvin'le bizim Charlie Marvin'in aynı kişiler olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ne?"

"Oraya bizzat gidecektin. Resmini falan gösterecektin. Hep aynı acemilikler!"

"Takibini ben yapmadım ki!" Bobby bir an karşı koyacak oldu, ancak soma vazgeçti. D.D. nasıl olsa onu dinlemeyecek kadar kızgındı. Birilerine çatmak istiyordu ve şanslı kişi de Bobby olmuştu. Bundan bir ders çıkarması gerekirdi.

Charlie Marvin'in eşkalini de vererek bir arama emri çıkarıldı. Polis öncelikle bildiği şeylerden başla-

mak zorunda olduğu için, Pine Sokağı'ndaki barınağı. Columbus Parkı'nı, Faneuil Çarşısı'nı, eski Boston Akıl Hastanesi arazisini, kısacası Charlie Marvin'in bilinen bütün rotasını abluka altına almıştı. Şansları yaver giderse Marvin'i bir saate kalmadan enseleyebilirdi. Hem de ruhu bile duymadan.

"Yine de her şey çok saçma geliyor bana," diye mırıldandı Bobby, lobiden geçerlerken. "Marvin Tommy Amca olamaz. Çok yaşlı."

"Benim arabama," dedi D.D., ağır cam kapıları iterken.

"Nereye park etmiştin?"

Bobby nerede olduğunu öğrenince kafasını salladı. "Benimki daha yakın. Hem sen kız gibi sürüyorsun arabayı."

"Kız gibi demek!"

D.D. söylene söylene Bobby'nin arkasından gidiyordu. Crown Vic'e binerlerken patladı nihayet: "Charlie Marvin yalan söyledi. Bu kadarı benim için yeterli."

"Tanıma uymuyor yine de," diye ısrar etti Bobby, motoru çalıştırırken. "Tommy Amcanın ellilerinde olması gerekir. Charlie Marvin ise oradan geceli en az on yıl olmuştur herhalde."

"Belki de yaşlı gösteriyordur sadece. Sen de o kadar girip çıksan sen de o kadar erken çökerdin."

Bobby cevap vermedi. Arabayı hızla caddeye çıkardı, ışıklara yakalandı, sonra da tam gaz Pine Sokağı'na doğru yola koyuldu.

Açık kapıya doğru hızla çevirdim başımı. Hiçbir şey görememiştim. Bu kez tamamen arkama dönüp

dengeli bir pozisyon olarak karşı saldırıya hazırlıklı hale geldim.

Charlie Marvin yüzünde o hayran ifadeyle duruyordu olduğu yerde. Galiba her şeyi anlamaya başlamıştım nihayet. Evde kimse yokken sesler duymuştum Bay Marvin. Bella da her zamanki gibi durumu anlamış, şirinliği bozulmasın diye uyum sağlamıştı. Şimdi ikimizin arasında oturmuş, endişeli endişeli mızızlanıyordu.

"Geç olsun güç olmasın," dedim ona. Alaycılık köpek türüne bahşedilmemiş bir meziyetti işte.

"O kadar güzelsin ki," dedi Charlie.

"Beni utandırıyorsun."

"Benim için fazlasıyla yaşılsın gerçi."

"Bak şimdi anın büyüğü müyüsü kalmadı."

"Anahtar sensin. Onun tek istediği sensin çünkü."

Yine nefes almayı kesmiştim; ağzım da kupkuru olmuştu. Bir şey yapmalıyım. Telefona sarılmak gibi. İmdat diye bağırarak gibi. Koşup sokağa kaçmak gibi. Ama hareket etmemiştim. Hareket etmek istemiyordum. Tanrı şahidimdir ki, o anda tek istediğim Charlie Marvin söyleyeceklerini dinlemektir.

"Sen biliyordun," diye fısıldadım.

"Orayı ben buldum. Birkaç yıl önce gecenin bir yarısı. Binayı yıkacaklarını öğrendiğim zaman son bir veda turu atmaya gitmiştim. Bir daha asla dönmemeye yemin ettiğim bir yere son bir kez *adios* demeye gitmiştim. Fakat sonra ağaçların arasında bir hışırtı duydum. Meraklanmışım. Orada birilerinin olduğuna kabılımlı basardım ama sonra *puf*, ortadan kaybolmuştu. Hayaletlere inanmazdım ya, inanacağımı tutmuştu.

Tabii o kadar da batıl inançlı değilimdir aslında.

"Yerin altından gelen ışığı keşfedene kadar dört gece daha gitmek zorunda kalmıştım. Ağaçların altında bekledim. Adamın toprağın altından çıkışını, fenerini de alıp ağaçların arasında gözden kaybolmasını izledim. Bir dahaki sefere ben de yanıma fener almıştım. Şafak sökmeden hemen önce oradaydım. Girişi buldum, aşağı indim. Böyle bir şeyi rüyamda görsem inanmazdım. Nefesim kesilmişti. Tam bir usta işiydi. Çok geçmeden ortaya çıkacağını biliyordum."

"Bunu kim yapmış Charlie? Yerin altından çıkan kimdi? O kızları kim öldürmüştü?"

Kafasını salladı. "Altı kız. Hep altı kız oluyordu. Ne eksik, ne fazla. Hep bakıyordum, bir şeylerin değişmesini bekliyordum. Ama aradan yıllar geçti. İki sıra. Her birinde üç ceset. Kusursuz seyirciler. Ve sonra adamı bir daha görmedim. Tanrı biliyor ya, bunu çok istedim. Ona soracak çok şeyim vardı."

"Onları sen mi öldürdün? Ortaya çıkarılan şey senin eserin miydi?"

Ben hiçbir şey söylememişim gibi konuşmasına devam etti Charlie. "Sonradan haberlerde mezarın bulunduğunu gördüm tabii. Şehrin büyümesiyle bir kurban daha verilmişti. Ama o zaman kafama dank etti işte. Bu yüzden şehre salacaktı kendini; eserini son bir kez kontrol etmek isteyecekti. Ben de onu bir kere daha görmek umuduyla yine oralarda takılmaya başladım. Ama tek gördüğüm sendin. Ve sen de yalancının tekisin."

İlk kez sesi yükselmiş, tehditkâr bir hava almıştı. İçgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attım.

"Kimsin sen?" diye sordum. "Peder meder olma-

dığın kesin."

"Eski bir hastayım, toplu mezarlara da özel bir merakım var. Sen kimsin peki?"

"Ben ölüyüm," dedim kısa keserek. "Hastanenin bahçesini ziyaret eden bir hayaletim sadece. O canavar tekrar ortaya çıksın da geberteyim diye dolanıyorum ortalıkta."

Charlie'nin mavi gözleri kısılmıştı. "Annabelle. Annabelle Granger. İsmin gazetede çıkmıştı. Mezarda-kilerden biri. Sen gerçekten ölüsün."

Hemen sonra yüzündeki gerginlik çatlayıp bir te-bessüme dönüştü. "Biliyorsun, aslında kalbimi şu sa-rışın çavuşa kaptırmıştım," dedi sinsice. Elindeki bıça-ğın pırlıltısını gördüm. "Ama düşünüyorum da Anna-belle canım, sen de iş görürsün hani."

Bobby, Charlie Marvin'in eşkalini Pine Sokağı barınağındaki genç adama verdi aceleyle. Juan Lopez, Boston emniyet teşkilatının aradığı Charlie Marvin'in, barınağın Charlie Marvin'iyle aynı adamlar oldukla-rını onayladı. Son on yıldır gönüllü olarak çalışıyordu. İyi adamlar bir puan daha almıştı.

Ancak Bay Marvin o anda barınakta değildi. Bir saat kadar önce çıkmıştı. Hayır, Lopez nereye gittiğini bilmiyordu. Bay Marvin gönüllüydü ne de olsa. Ada-mın peşinden gidecek halleri yoktu ya. Ama Bay Mar-vin'in sokaklarda çalışmayı, evsizleri ziyarete gitmeyi sevdiğini bilmeyen yoktu. Polis parklara bakabilirdi ilk olarak.

Bobby genç adama, bununla ilgilenen başka me-murlar olduğunu söyledi. Marvin'in acilen gözaltına alınıp sorgulanması gerekiyordu.

Lopez şaşırmıştı. "Bizim Charlie Marvin mi? Beyaz saçlı, parlak mavi gözlü, yüzünden gülümsemesi hiç eksik olmayan *Charlie Marvin* mi? Ne yapmış ki? Zenginden alıp fakire mi vermiş?"

"Bu resmi bir mesele. Bir cinayetle ilgili."

"Olmaz öyle şey!"

"Olur öyle şey."

"Bak olmadı şimdi."

"Kendisini görürseniz bizi arayın Bay Lopez."

"Tamam ama durun biraz; düşündüm de, bence Mattapan'a da bakın. Şu eski akıl hastanesinin bahçesine. Hani geçenlerde kazdıkları yer var ya, orası işte. Charlie son zamanlarda oradan ayrılmıyordu... Hey, yoksa siz..."

"Teşekkürler Bay Lopez. Biz sizinle temasa geçeceğiz."

Bobby ve D.D. Mattapan'a doğru yollanırken Bobby cep telefonunu çıkarıp Annabelle'i aradı.

Charlie'nin ilk hamlesini önceden tahmin edip otomatik pilotta yana kaçarken bir yandan da bir sürü şeyi kafamda çözmeye çalışıyordum. Charlie Marvin, Boston Akıl Hastanesi'nin eski hastalarından biriydi. Charlie Marvin o mezarı bulmuştu. Ancak korkacağı yerde hayran kalmıştı Charlie Marvin.

Bay Marvin'in geçmişi biraz şiddet doluydu herhalde. Sustalının nasıl tutulacağını çok iyi biliyordu.

İlk başarısız denemeden sonra yer değiştirmiştik küçük mutfakta. Kendimi tebrik etmeye kalmadan fark ettim Charlie'nin hamlesinin asıl başarısını. Şimdi benimle açık kapının arasında mükemmel pozisyon almıştı.

Gözlerimin, omuzlarım geçip arkadaki tek kaçış umuduma kayışını izledikten sonra kocaman kocaman sıırttı. "Yaşlı bir adam için hiç de fena sayılmaz ha?" dedi. "Aradan yıllar geçti ama görüyorum ki bende hâlâ iş bitmemiş."

Bella bacaklarımın arkasına geçmişti. Kafasını kaldırıp Charlie'ye bakıyor, alçak sesle de olsa hırıldıyordu.

Havla, diye bağırarak istiyordum köpeğime. *Gürültü yapmak için daha iyi bir zaman olamaz!* Ama o hırıldamaya devam etti tabii. Bunun için onu suçlayamazdım. Şeytanın ta kendisiyle yüz yüze geleli üç dakika olmuştu ve ben hâlâ bir çığlık bile atmamıştım.

Korku bazen ses tellerini felç eder, derdi babam. Ev ödevine iyi çalışmıştı.

Charlie öne atıldı, bense geriye ve mutfak tezgâhına çarptım. Mutfakta manevra yapacak fazla yer kalmamıştı ve benim de Charlie'nin istediği gibi dairenin içine doğru sürüklenmeye niyetim yoktu. Açık kapı, dışarıdaki koridor benim tek kaçış umudumdu.

Dengemi sağlayıp ileri atılmaya hazırlandım. Adam yaşlıydı ve sustalı, bir tabanca kadar tehlikeli olamazdı. Biraz olsun şansım vardı.

Charlie sağa doğru hafifçe eğildi.

Ben sağlam bir tekme indirmeye hazırlanıyordum.

Ancak Bella erken davranıp atılmıştı.

Aptal, kahraman köpeğimin inlemesini duyduğumda, Charlie'nin bıçağının, göğsüne sapladığını anlamıştım.

Telefon çalışıyordu.

Telefon alıyordu.

Telefon alıyordu.

Telesekreter girdi devreye. Bobby Annabelle'in kayıtlı sesini duydu. *"Şu anda evde değiliz. Sinyal sesinden sonra isminizi ve numaranızı bırakın. "*

"Annabelle," dedi Bobby aceleyle. "Annabelle aç şu telefonu. Konuşmamız gerekiyor. Charlie Marvin'le ilgili bir şeyler öğrendik. Geç kalmadan önce aç şu telefonu."

Hâlâ açan çıkmamıştı. Onu beklemekten sıkılıp kendi başına gitmeye mi karar vermişti acaba? Bu kadından her şey beklenirdi. Bobby belki de bu yüzden korkuyordu bu kadar.

Allah kahretsin. Frene asıldı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı D.D.

"Onu takip etti."

"Kim?"

"Marvin. Dün gece parkta bulmuştu onu. Charlie Marvin'in, Annabelle'in nerede oturduğunu bildiğine adım gibi eminim."

Bella yere yığıldı, telefon çaldı, gırtlığımın derinliklerinden gelen haykırışı duydum: "Orospu çocuğu!"

Charlie'nin üzerine atıldım. Ellerimle boğazına sarılıp gırtlığının yumuşak noktasını bulmaya çalıştım. O da yere yuvarlanıp kolumu yakaladı ve bıçağını savurmaya başladı. Şimdi yerde birbirimize girmiştik. Harekete geçmektense izlemeyi tercih eden beynimin bir parçası bunun hazırlıklı olduğum türede bir boğuşma olmadığını söylüyordu. Ne gösterişli tekmeleler, ne de hamleleri önceden tahmin edip ustaca karşılık vermeler vardı burada. Tek yaptığımız, yerde yuvarlanırken deli gibi birbirimizi didiklemek oluyordu şimdi.

Yüzümden aşağı akan terimin tuzu ağzıma kadar girmiş, ellerimde ve kollarımda acı hissetmeye başlamıştım. Charlie deliler gibi savuruyordu bıçağını. Ben-se sağ elimle yüzüne yumruklar indirirken sol elimle de kendimi korumaya çalışıyordum.

Ben daha hızlıydım. O ise daha donanımlıydı. Benim bir yerlerim kanıyordu. O ise nefes nefese kalmıştı. Sola doğru bir hamleyle yanağımı yarmayı başardı sustalısıyla. Elimle bileğimin birleştiği noktayı bütün gücümle indirdim göğüs kafesine. İyice nefessiz kalmış, öksürmeye başlamıştı.

Bu boşluğu fırsat bilip hızla ayağa fırladım ve kapıya yöneldim.

Ama yapamazdım. Bella'yı bu halde bırakamazdım. Kesin öldürürdü onu.

Bu arada Charlie de ayağa kalkmış, üstüme gelmeye başlamıştı. Mutfak dolaplarına doğru geriledim. Gelmeye devam ediyordu. Elimi arkaya götürüp dolabın ahşap kenarına sürdüm parmaklarımı.

Menzile girmişti şimdi. Çenesine bir tekme indirdim. Arkaya doğru sendeleyince ben de bütün ustalığımı kullanarak kafasını yakaladığım gibi çenesine çarptım hızla. İstedğim kadar kuvvetli olmamıştı aslında ama yine de işe yaramıştı.

Hemen dolabı açıp dağınık halde duran tencere-leri tavaları karıştırmaya başladım.

Charlie kendine geliyordu yine.

Hadi, hadi.

Nihayet bulmuştum. Çelik tavanın ucu. Kusursuz bir silah.

Charlie bir kez daha bana doğru yaklaşırken, şimdiye kadar aklımdan bile geçirmedığım bir şeyi yapmaya hazırlanıyordum: bir insanı öldürecektim.

Aniden uzaklardan, o zaman kadar duyduğum en tatlı sesi duydum. Merdivenleri aceleyle çıkan ayak sesleri. Charlie donakalmıştı. Ben de ses çıkarmadan dinliyordum.

Bobby'dir, diye düşündüm. Bobby beni kurtarmaya geliyordu.

Kapıdan içeri kahverengi bir UPS üniforması girivermişti.

"Ben!" diye atıldım.

Charlie de o anda, "Benji?" demişti.

Ben ikimize de baktıktan sonra hayret içinde, "Christopher?" dedi.

Bobby trafiğe yakalanmıştı. Trafiğe yakalanacaktı herhalde. Çünkü burası Boston'dı, burada araba sürmek ölümcül bir spordu ve arkandaki arabanın sireni olup sende olmaması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Annabelle'in numarasını çevirdi bir kez daha. Telesekreter çıkınca kapattı. Direksiyona bir yumruk indirdi.

"Sinir yapma, sinir yapma," diye hırladı D.D.

"Ters giden bir şeyler var."

"Sevgilin telefonun diğer ucunda senin aramam beklemiyor muymuş yoksa?"

Bobby sert bir bakış attı D.D.'ye. "Ben ciddiylim. Ona bir otel ayarlayacağımı biliyordu. Böyle çekip gitmiş olamaz."

D.D. omuz silkti. "Köpeği var ya. Belki onu yürüyüşe çıkarmıştır, ya da koşmaya gitmişlerdir birlikte."

"Belki de," diye araya girdi Bobby, "Charlie Marvin bizden önce davranmıştır."

Bobby'nin telefonu çaldı. Arayanın kim olduğuna bakmadan açıp kulağına götürdü telefonu. Arayan

Annabelle değil, Massachusetts Eyalet Polisi'nden dostu Dedektif Jason Murphy'ydi.

"Dediğin gibi Roger Grayson'ın ismini araştırdım," diye söze girdi Jason hemen. "Arlington'ın kuzeyindeki 2 numaralı karayolunda kiralık bir dolabı varmış. Grayson kiralari beşer yıllık ödüyormuş. Son ödeme bir iki yıl önce yapıldığı için mal sahibi dolabı başkasına vermemiş. Ama gelip dolabı boşaltacak olursak bize seve seve yardım edeceğini söyledi. Bu şekilde durması onun da hoşuna gitmiyormuş."

"Harika."

"Suç kayıtları ise önemsiz. Aşırı hız cezasından başka bir şey yok; o da yirmi beş yıl öncesine ait zaten. Şu Grayson herhalde kilise azizlerinden biriydi."

"Hepsi bu mu?"

"Evet, aşırı hız. 15 Kasım 1982. 100'lük yolda 125'le giderken yakalanmış."

15 Kasım 1982. Dori Petracelli'nin kayboluşundan üç gün sonra.

"Başka?"

"Başka ne? Bir saat önce başladım araştırmaya..."

"Ya Walter Petracelli?"

"Henüz onunla ilgili bir şey yok."

"Bana da haber verirsin, değil mi?"

"İşimiz ne? Ama bundan bedavaya sıyrılacağım düşünme sakın Bobby. Önce şehrimizi sonra kendimizi düşünürüz."

Jason telefonu kapattı. Bobby de cep telefonunu göğüs cebine tıktı. Sonra sireni açtı yeniden. Bir şey olmamıştı bu sefer de. Trafik o kadar birbirine girmişti ki, tek bir polis arabası için bile geçecek yer yoktu.

Saatine göz attı. Şimdi Atlantic Caddesi'ndeydiler. Annabelle'in evine üç beş kilometre uzaktaydılar aslında.

"Ben kenara çekiyorum," dedi Bobby.

"Ne?"

"Arabayı boş ver D.D. Henüz genciz ve sağlıklıyız. Hadi koşalım."

"Ben, Ben, Tanrıya şükür buradasın. Baksana Bella'ya ne yaptı. Delirmiş bu. Bize yardım et lütfen. Bella, zavallı Bella'cık, ben yanındayım kızım, her şey yoluna girecek."

Çelik tavayı bir kenara bırakıp zavallı köpeğimi kucağıma almıştım. İncecik, beyaz tüylerinin arasından akan kanının sıcaklığını hissedebiliyordum. İnliyordu. Ellerimi yalamaya çalışıyordu.

"Ben!" diye bağırdım yeniden.

Ama Ben kıpırdamıyordu. Kapıda durmuş, Charlie Marvin'e bakıyordu.

"Sendin demek! Yere bakan yürek yakan," dedi Charlie.

"O benim," dedi Ben kısaca. "Onu alamazsın. O benim."

"Polisi ara Ben," dedim ağlamaklı. "911'i ara, Dedektif Bobby Dodge'u iste. Köpekler için ne gönderiyorlar bilmiyorum ama herhangi bir ambulans da is görür herhalde. Ben? Duyuyor musun? Ben?"

Ben nihayet bana bakmıştı. Yavaşça içeri girdi. Kapıyı kapatıp kilitledi teker teker.

"Her şey yolunda," dedi ciddi bir tavırla. "Tommy Amcan geldi Amy, ben her şeyi halledeceğim."

Charlie kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Sonra

da kahkahası bir hırıltıya dönüştü. Göğüs kafesine indirdiğim yumruk bir şeyleri yerinden oynatmış olmalıydı. Benim de kulaklarımdaki uğultu geçmeye yüz tuttuğu için kendi acılarımı ve ağrılarımı hissetmeye başlamıştım. Zedelenmiş kaburgalarım, kesik bileklerim, yarılmış yanağım.

En azından kolay lokma olmamıştım ama. Charlie'nin sağ gözü şişip kapanmıştı. Yerde debelenip Ben'den uzaklaşmaya çalışırken acı içinde sol tarafım tutuyordu.

Benimse beynim çalışmayı bırakmıştı şimdi. Charlie umurumda değildi. Ben'in niyetini anlayamamıştım. Tek istediğim, Bella'yı buradan çıkarmaktı. Köpeğimin hayatta kalmasını istiyordum.

Bir yandan bu düşüncelere odaklanmaya çalışırken bir yandan da iki adamın konuşmalarını dinleyip kulaklarıma inanamıyordum.

"Onları nasıl öldürdün?" diye sordu Charlie. "Teker teker mi? Çifter çifter mi? Neyle kandırdın onları? Ben hep fahişelere meraklı olmuşumdur mesela. Ne de olsa atayanları soranları olmaz."

"Kıza zarar verdin mi?" diye sordu Ben. Bakışlarını Charlie'ye dikmişti.

"Seni arıyordum Benji. Yerin altındaki o odacığı bulduğumdan beri senin peşindeyim. Ben de kendimi akıllı sanırdım. Evsizlerle çalışırsam gecenin bir yarısı herhangi bir sokakta bulunmamın da haklı bir nedeni olabileceğini düşünmüştüm. Ortadan kaybolan once fahişeyi düşünsene... Ama yine de o yeraltı mezarındaki ustalık ve hayal gücü. Keşke önce ben düşünseydim. Neler yapardım bir bilsen."

"Kızı yaraladın mı?"

"Ne kadar süre hayatta kalmalarına izin verdin? Gün mü, hafta mı, ay mı? Ah, ne kadar çok imkân var. Ben maskem sayesinde av peşine düşmenin tadını çıkarabiliyordum. Ama sonra... Zaman hep yetersizdi işte. Hep bir yerden bir yere gitmem gerekiyordu. Onları kandırıp tuzağa düşürürken, ellerini kollarını bağlarken çok enerji sarfediyordum. Hem tam zevk almaya başlamışken kısa kesip pratik bir çözüm bulmak zorunda kalıyordum. Ya birileri gürültüyü duyduysa, ya birileri burnunu sokmaya karar verirse? Romantizmi bir yana bırakıp süprüntüyü kaldırmaya bakmak zorundasın. Dikkat çekmek iyi bir şey değil.

"Bana doğruyu söyle," dedi Charlie. "Benim çalışmalarım biraz olsun ilham kaynağı olmadı mı sana? 75'teki hemşireyi düşün. Planladığım bir şey değildi aslında. Ben bahçedeydim. O da bahçedeydi. Sonrası çorap söküşü gibi geldi. Bu, Boston Akıl Hastanesi'nde meydana gelen en büyük olaydı; tabii senin mezar ortaya çıkarılana kadar. Benji? Benji beni duyuyor musun?"

Ben Charlie'nin üzerine doğru eğildi. Yüzündeki bakış tüylerimi diken diken etmişti. Parmaklarımı Bella'nın kürküne gömdüm. Ses çıkarmasını istemiyordum.

Bir elimi yere koyup Bella'yla birlikte kapıya doğru gitmeye başlamıştım.

"Sen Amy'min canını acıttın," dedi Ben. "Şimdi de ben senin canını acıtacağım."

Charlie o an hiç müttefiki olmadığını anlamıştı. O an içinde bulunduğu tehlikenin farkına varıp bıçağını çıkardı.

Ben tek eliyle Charlie'nin bileğini yakalayıp kı-

virdi. Kemik çatırtısını duymuştum.

Hemen kapıya koşup kilitleri açmaya başladım çılgınca. Neden bu kadar çok kilit vardı ki sanki?

Dönüp bakamıyordum ama kulağıma gelen seslere de engel olamıyordum.

Amcam bıçağı Charlie Marvin'in elinden almıştı. Sonra da Jiç tereddüt etmeden, sapma kadar soktu Charlie Marvin'in gözüne. Bir çığlık. Islak, iğrenç bir ses. Ve lastikten boşalan havanın sesi gibi, uzun bir hırıltı.

Sonra da sessizlik.

"Ah Amy," dedi Ben.

Artık kendime hakim olamıyordum. Kucağımda Bella'yla birlikte kilitli kapının dibine yığılırken ağlamaya başladım.

Tek istediğim sensin Amy," diyordu Ben. "Diğer kızlar önemsizdi. Hataydı hepsi. Hatamı yıllar önce anladım. Ve hep seni bekledim. Sonunda sabrımın karşılığım aldım." Kanlı elini uzatıp yanağımı okşadı. Geri kaçmak istedim ama gidecek yerim kalmamıştı.

"Lütfen kapıyı aç Ben." Sert çıkmak istiyordum ama sesim titriyordu. "Bella yaralandı. Acil tıbbi müdahale gerekiyor. Lütfen Ben."

Bana bakıp iç geçirdi. "Bunu yapamayacağımı sen de biliyorsun Amy."

"Senden kimseye bahsetmem. Charlie saldırdı derim. Delirmişti derim. Hatta onu benim bıçakladığımı bile söylerim. Vücudumdaki yaralara baksana. Bana inanacaklardır."

"Hiçbir şey eskisi gibi değil. Başlangıçta, seni yeniden bulduğumda her şey iyiydi. Benden başka kimsenin seni tanımadığını anlamıştım. Özeldin sen; el değmemiş. Bana aittin."Hiçbir yere gitmem. Burada kalmaya devam ederim. Her şey eskisi gibi devam

eder. Kumaş siparişlerini veririm, sen de her gün teslimata gelirsin."

"Ama... Sen de biliyorsun. Polis her şeyi öğrendi. Hiçbir şey eskisi gibi olamaz artık."

Gözlerimi kapatıp düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Bella inliyordu. Onun sesi bana güç vermişti. "Anlamıyorum. Yirmi beş yıl bensiz idare ettin. Şu diğer kızlar vardı en azından. Demek ki senin için o kadar da önemli değilim."

"Ah hayır," diye karşılık verdi hemen, bütün samimiyetiyle. "Bırakmak isteyene kadar devam ettim. Düşündüğün gibi değil yani." Kahverengi kepinin çıkardı. Kafasının tepesi boyunca uzanan yara izini ilk kez o zaman fark ettim. "Durmama neden olan şey bu oldu. Bu olmasaydı seni sonsuza kadar takip edebilirdim. Ta yirmi beş yıl önce benim olurdun Amy."

"Tanrım," diye inledim. Ben babama benzemiyor olabilirdi ama sesini dinlediğim zaman, değinmek istediği bir şeyi ifade etmeye çalışırkenki o yoğun ve ciddi sesi dinlediğim zaman... Aynı babam gibi konuşuyordu. Aynı ton, aynı ritim, aynı ses.

Bunu daha önceden fark edip bilinçaltımda bir bağlantı kurmuş olabilir miydim acaba? Onu içeri almamın, dış dünyayla tek bağlantım olmasına izin vermemin nedeni bu muydu? Kan kanı çeker. Belki de bir parçam, ailemi yeniden bulmuş olmaktan zevk alıyordu gizlice.

"Tek istediğim, beni terk etmeyecek biriydi," diyordu babamın sesi. Aynı ciddi ses, yara bere içindeki bir kafadan çıkıyordu. "Gitmek istemeyecek biri. Bunun annen olabileceğini düşündüm ama o beni anlamadı. Sonra da hapse düştüm zaten." Sesi bir an düş-

müş, ama hemen sonra toparlanmıştı. "Çıktığımda seni görür gönnez anlamıştım.

"Bana gülümsemenden, yumuk yumuk ellerinle parmağımı sıkmandan anlamıştım Amy. Ailem sendin. Beni daima sevecek, hiç terk etmeyecek biri varsa o da sendin. O kadar mutlu olmuştum ki. Ama bir gün geri döndüğümde baktım ki gitmişsin. Ailenle birlikte ortadan kaybolmuştun."

"Bella yaralı," dedim acınarak. "Lütfen."

"Hayat benim için cehenneme dönmüştü. Sana kalsa beni hiç terk etmeyeceğini biliyordum tabii. Belli ki baban yüzünden böyle olmuştu." Ben elimi tutup, kanlı parmaklarıyla bileğimi okşadı. "Sonra sağda solda sizi aramaya başladım. Koskoca bir aile buhar olup uçamazdı ya! Mutlaka arkada bir iz bırakmış olmalıydınız. Ama kimse bir şey söyleyemiyordu. Soma kafama dank etti. Ailesine bakabilmesi için ağabeyimin bir iş bulması gerekirdi. Peki iş bulmasına kim yardım ederdi? Eski patronu tabii ki. Bunun üzerine Dr. Badington'larm evine girdim. Karısı vardı yalnızca."

"Nasıl?"

"Bir akşamüzeri gitmiştim. Bayan Badington önce konuşmayı reddetti haliyle; ama kedisinin üzerinde biraz çalıştıktan sonra öttü. Babanın MIT'deki yeni görevini, Arlington'daki evi anlattı. Daha da iyisi benim geldiğimi başka kimseye söylemedi. Ona yaptığım şeyler kibar bir çevrede kolay kolay anlatılacak şeyler değil ne de olsa. Ayrıca aramızda geçenleri birilerine söyleyecek olursa aynı şeyleri kocasına da yapacağımı iyi biliyordu."

"Aman Tanrım..."

"Sonra Massachusetts'e gittim. Ayağımın to-

zuyla seni görmek istiyordum. Ama vakit geç olmuştu, kaybolmuşum ve başıma olmadık şeyler geldi. Arabamı çaldılar. Yanlış yerde ve yanlış zamanda yakalanmıştım. Dört kardeş önce beni bir güzel dövdüler. Sonra elbiselerimi aldılar. Sonra da... Sonra dünyam karardı. Hem de çok uzun bir süreliğine.

"Yavaş yavaş kendime gelmeye başlamıştım. Yemek yemeyi, üstümü başımı giymeyi, dişlerimi fırçalamayı falan hep yeniden öğrendim. Doktorlarım çok iyiydi. Hayatımın yanlış bir yöne sapmış olduğunu ama ikinci bir şansımın her zaman olduğunu söylüyorlardı. Artık bundan sonra istediğim gibi bir hayatım olabilirdi. Kendimi yeni baştan yaratabilirdim.

"Bir süre çok uğraştım. Bu fikir hoşuma gitmişti. Benji olabilirdim. Babası, önce karısını öldürdükten sonra son kurşunu da beynine sıkan ayyaş orospu çocuğunun teki değil de eski bir CIA ajanı olan Benji olabilirdim. Aslında Benji olmak hoşuma gitmişti. Gerçekten.

"Ama çok yalnızdım Amy. Nasıl bir şey olduğunu bir bilsen. Ailen yok. Seni gerçek isminle çağıran kimsen yok. Toplum içinde giymek zorunda olduğum maskeleri değil de gerçek beni bilen birileri olsun istedim. Başka türlü yaşanmaz."

"Yeter artık," diye fısıldadım. "Yeter, yeter." Ama susmuyordu. Durmadan konuşuyordu, babamın sesi, kendi düşüncelerim, beynimi oyuyordu sanki.

"Bahçede dolaşırken o çukuru buldum bir gün. Oranın küçük evim olmasını istiyordum. O zamanlar durumum iyiydi. Hâlâ enstitüde kalıyordum ve yakınlardaki bir okula gidiyordum. Çukur odacığa dönüştü, odacık da çalışma salonum oldu. Ve sonra bir gün...

"Onu gördüm. Okuldan eve dönüyordu. Yüzündeki ifadeden, onun da beni görmüş olduğunu anlayabiliyordum. Benden hoşlanmıştı, benimle birlikte olmak istiyordu. Beni asla terk etmeyecekti."

"Şşş," diye araya girmeyi denedim yeniden. "Şşş, şşş, şşş. Sen delisin. Senden nefret ediyorum. Annemle babam da nefret ediyorlardı. Keşke geberip gitseydin."

"Son anda fikrini değiştirmişti kız. Bana karşı koymaya çalıştı. Çılgık attı. Mecbur kalmıştım... Her şey çok hızlı gelişmişti. Ama sonrasında üzgündüm. Böyle olmasını istememiştim. İnan bana Amy. Ama soma düşündüm de, onu saklayabilirdim. Nereye saklayacağımı da biliyordum. Böylece beni terk etmemiş olurdu."

"*Hastasın sen!*" Elimi hızla çekip onun elinden kurtardım. Fark etmemişti sanki.

"Bir daha denedim," dedi konuşmasına devam ederek. "Bir daha, bir daha, bir daha. Her seferinde ilişkilerimiz gelecek vaat ediyor gibi oluyordu ama sonra hızla bozuluyordu. Ama bir gün aklım başıma geldi. O aptal, işe yaramaz kızları istemiyordum ki ben. Ben *seni* istiyordum. Sonra Bayan Badington'ın söylediklerini hatırladım. Ve seni yeniden buldum.

"Biricik Amy'ciğimi, canım Amy'ciğimi bulmuştum. Bu sefer sana çok yaklaşmıştım. İşleri yavaştan almaya karar verdim. Öncelikle güvenini kazanmak için kapına küçük hediyeler bırakmakla başladım. O kutuları açtığın, içlerindeki hazineyi keşfettiğin andaki gülümseme. Tam da hayal ettiğim gibiydi. İstedğim gibi. Benim olacaktın."

Durdu, iç geçirdi. Bense ağlamak üzereydim.

Ama konuşmasını bitirmemişti henüz. İkimiz de

bundan sonra olacakları çok iyi biliyorduk.

"Roger beni gördü. Ne kadar dikkatli olursan ol ağabeyler böyledir işte. Kardeşlerinin neyin peşinde olduğunu hissederler. O da biliyordu tabii. Bilmez olur mu? Hızlı hareket etmem gerektiğini anlamıştım. Ama çok geçmeden polisin tavan arasındaki saklanma yerimi bulduğunu fark ettim. Güya seni alıp götürecektim; oysa şimdi kanundan kaçmak zorundaydım. İzimi kaybettirip geri döndüğümde her şey bitmişti. Ev yerli yerindeydi ama içindekiler gitmişti.

"Roger," dedi Ben, "her zaman zeki orospu çocuğunun teki olmuştur. Bunu ona ödetecektim haliyle."

Ben'in eli havaya kalkmıştı şimdi. Kafasındaki yara izini ovuşturuyordu bilinçsizce. Acısını dindirmek için miydi acaba? Yoksa hâlâ içini yakan bir hatıranın izi miydi?

"Dori'yi sen kaçırdın," diye mırıldandım.

"Buna mecburdum," dedi omuz silkerek. "Biri-lerine ihtiyacım vardı. Yalnız kalmak istemiyordum. Hem senin madalyonunu da çalmıştı. Bunu yapmasına izin veremezdim ki."

"Madalyonu çalmadı, beyinsiz herif. Ben vermiştim ona. O benim arkadaşımdı, ben de onunla paylaştım çünkü arkadaşlar böyle yapar. Sen iğrenç herifin tekisin! Bana dokunman midemi bulandırıyor!"

"Ah Amy." Yine iç geçirdi. "Kıskançlık yapmana gerek yok. Benim istediğim Dori değildi ki. Onu yem olarak kullandım. Roger'ın bana dönmesini sağlamak için."

Şok olmuştum. "Babamı bir kere daha gördün mü? Hem de Arlington'da."

"Roger eve geldi. Gelmek zorunda olduğunu bi-

liyordum. Çok uzun zaman önce de olsa severdi beni Roger. Bizimkiler evde bağırsırlarken birlikte aolaba saklanırdık. Elimi tutup, 'Her şey yolunda,' derdi. 'Senin başına bir şey gelmesine izin vermem. Benim yanımda güvendesin,' derdi. Bir akşam babam mutfığa girdiğinde annemi görmüş, üç kurşun sıkılmıştı üzerine. **Dan, dan, dan!** Arkasını dönünce beni gördü. Tabancasını kaldırdı. Ateş edeceğini anlamıştım. Ama Roger engel oldu ona. Roger tabancasını indirmesini söyledi babama. İlle de birini öldürmek istiyorsa kendini öldürebileceğini söyledi.

"Babamın yaptığı da bu oldu. Orospu çocuğu nam-luyu şakağına dayayıp tetiği çekti. Güle güle Babacığım. Merhaba yatılı okul.

"Ama yatılı okulda Roger ortadan kaybolmuştu. Kendi sınıfı, kendi arkadaşları, kendi yaşantısı vardı yani. Beni terk etmişti. Bu kadar basit işte.

"Neyse, Arlington'daki evde onu bekledim. Çünkü çok iyi biliyordum. Roger geri dönerdi. O ve ben bir kez daha karşı karşıya gelecektik. Tabii bir de silah vardı."

"Babamı öldürmeye mi çalıştın?"

Ben bir bakış attı. Sonra da kafasını üzgün üzgün sallayıp kafasındaki yara izini elledi. "Hayır Amy. Baban, yani benim sevgili ağabeyim öldürmeye çalıştı beni."

Bobby ve D.D. yayaların arasından geçip, korna çalan taksileri umursamadan Hanover boyunca koşmaya devam ettiler. Güneş batıyor, restoranlar akşam hazırlığı yapıyor, sokaklar kalabalıklaşıyordu. Bobby ve D.D. cep telefonlarıyla kur yapan yeniyetmeleri,

bebek arabalarıyla gezintiye çıkmış anneleri, köpeğini çişe çıkarmış şehir halkını umursamadan koşuyordu.

D.D. rahattı ama Bobby'nin nefesi kesilmeye başlamıştı. Bu sefer kararlıydı. Bu mesele hallolduktan sonra kesin bir spor salonuna yazılacaktı.

Annabelle'den hâlâ ses seda yoktu.

İçinde büyüyen paniği bacaklarına aktararak hızlanmaya başladı.

Koştı, koştu.

Ona inanmıyordum. Babamı silahla düşünemiyordum. Hem Bay Petracelli de dememiş miydi, babamın ateşli silahlardan hoşlanmadığını. Annesini ve babasını kaybettiği gece düşünülürse bundan daha doğal bir şey olamazdı.

Ama anlaşılan, Dori'nin kaçırılışı babam gibi demokrat bir insan için bile haddinden fazlaydı. Demek ki kendine bir silah bulmuştu. Sonra da Boston'a gidip kardeşinin peşine düşmüştü.

"Roger lütfen gitme. Roger yalvarırım yapma..."

Tommy/Ben'in anlattıklarına bakılırsa iki kardeş eski evimizin karanlık gölgelerinde hesaplaşmışlardı. Tommy içeri girerken kullandığı demir çubukla, babamsa yeni tabancasıyla.

"Onu çok ciddiye almamıştım," diye anlatmaya devam etti Ben. "Roger bana zarar veremezdi. O beni korumuştur. Sevmişti. Beni hep koruyacağına söz vermişti. Fakat sonra..."

"Çok yorgun görünüyordu. O kızı kaçırıp kaçırmadığımı sordu. Başka kızları da kaçırmış mıydım? Ne yapabiliyordum ki? Ona gerçeği anlattım. Altı kızı nasıl kaçırdığımı. Sonra da plastik torbalara doldurup

kendime küçük bir aile kurduğumu anlattım. Ama bu kadarı yeterli değildi. Seni de istiyordum Amy. Sana ihtiyacım vardı. Benim olana kadar gün yüzü yoktu bana.

" 'Sanırdım ki,' dedi Roger, 'kalıtımın gerçekte o kadar da önemli değildir. Çevre insanı değiştirir sanırdım. Bu illa da anne baba eğitimi olmak zorunda değildi. İnsan benim gibi de değiştirebilirdi kendini. Yeterince vakit, ilgi ve doğru bir tavırla hepimiz olmak istediğimiz insanlar olabiliriz sanırdım. Yanılmışım. DNA da önemliymiş. Kalıtım içimizde yaşıyormuş demek. Babam senin içinde yaşıyor.'

"Şimdi silahın kimde olduğuna bakıp bir daha düşünmesini söyledim ağabeyime. O da kabul etti aslında. Ona da mantıklı gelmişti sanki.

" 'Doğru,' dedi. 'Çünkü böyle bir şeyi yapacağımı ben bile tahmin edemezdim.'

"Sonra da ateş etti. Bu kadar basit. Tabancasını kaldırdı. Ve kafama bir mermi çaktı." Ben'in eli yine kafasındaki yara izine gitmişti.

"Şok ne kadar tuhaf bir şey. Sesi duydum. Alnımın yandığını hissettim. Ama uzun süre yere yığılmadan ayakta kaldım. En azından bana öyle gelmişti. Durup ağabeyime baktım.

" 'Seni seviyorum,' dedim. Sonra da yere yığıldım.

"Başıma geldi.

" 'Beni asla terk etmeyeceğine söz ver,' dedim ona.

"Ama Roger çekip gitti.

"Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Gözlerim karardı, bayılmışım. Kendime geldiğimde hâlâ ha-

reket edebildiğimi fark ettim. Ben de çıktım oradan. Öyle yolda yürürken adamın biri beni durdurup, 'Bak-sana dostum, bence bir doktora gitsen iyi olur,' dedi.

"Sonra da ambulans çağırdı. Doktorlar altı saat sonra beynimin ön kısmına saplanmış yirmi iki kalibrelik mermiyi çıkardılar. Bunun üzerinden yirmi beş yıl geçti ve ben o günden sonra fazla bir şey hissetmemeye başladım. Ne mutluydum. Ne mutsuzdum. Ne çaresiz, ne de öfkeliydim. Artık kendimi yalnız bile hissetmiyordum.

"İnan bana Amy'ciğim, hayat değil bu."

Tommy'nin hikâyesi sona yaklaşmaya başlamış gibiydi. Ben hâlâ şok içindeydim. Demek ki babam öz kardeşini vurmuştu. Tommy hayatta kalmayı başarmıştı. İki kardeşin hayatta bu şekilde karşı karşıya gelmiş olmaları ne tuhaftı.

"Hiçbir şey hissetmiyor musun?" diye sordum ihtiyatlı bir şekilde. "Hiçbir şey öyle mi?"

Tommy başını salladı.

"Bir daha kızların peşinden gitmedin mi?"

"Aşık olamıyorum."

"O zaman bana da ihtiyacın yok."

"Olmaz olur mu? Sen benim ailemsin. İnsanın aileye her zaman ihtiyacı olur."

"Ben..."

"Tommy. Bana Tommy demeni istiyorum. O kadar uzun zaman oldu ki. Hadi Amy. Amcanın hatn için. Söyle bir de senin ağzından duyayım."

Belki de bununla dalga geçmem gerekirdi ama ona gerçek ismiyle hitap etmemi istediğinde bunu yapamadım. Yaralıyım, bitkindim, köpeğim ölümle pençeleşiyordu ve kendi dairemde kapana kısılmıştım.

Amcama gerçek ismini bahetmemek belki de yapabilceğim son şeydi.

Kafamı salladım. Ve sevgili, duygusuz Tommy Amcam gelip yüzüme bir tokat indirdi. Dudaklarım ayrılırken ağzıma kan tadı geldi. Ağzımda biriktirip yüzüne tukurdum.

"Senden nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret!" diye bağırdım.

Kafama inen yumrukla beynimin sarsıldığını hissettim.

"Söyle!" diye kükredi.

"Orospu ocuğu!"

Kolunu havaya kaldırmıştı ama bu sefer hazır-lıklıydım.

"Hey Ben," diye bağırdım. "Yakala!"

Bella'yı üzerine atarken katil bir manyağın bile yakalama iğdleri olsun diye dua ediyordum iim-den.

Bobby önce çığlığı duydu. Annabelle'in apartmanına bir blok ötede ve D.D.'den de yirmi metre kadar öndeydi. Annabelle'in telefonu amamasının mantıklı bir nedeni olduğunu düşünmek istiyordu. Annabelle'in iyi olduğuna inanmak zorundaydı.

Sonra bağırırıları duydu. Ve var gücüyle koşmaya devam etti.

Annabelle'in apartmanının n kapısı açıldı. İçeriden genç bir adam fırladı sokağa. "Polis, polis, birileri polisi arasın. Galiba UPS'i onu öldürmeye alışıyor!"

Bobby merdivenlere koşarken D.D. de telefonla yardım istedi.

Ben, Bella'nin ağırlığıyla sendeleyip arkaya düşerken ben de nihayet ilk kez çığlık atmayı başarmıştım. En iyi dostumu kurban ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Beni buna mecbur ettiği için Ben'den nefret ediyordum.

Hemen kapıya koşup deli gibi kilitleri açmaya çalıştım. Ben, Bella'dan kurtulup arkamdan yakaladığı anda iki kilidi halletmişim bile. Hızla dönüp dirseğimi yüzünü indirdim. Gözlükleri kırılmıştı.

O arkaya düşerken ben de zincirle uğraşıyordum. "Hadi, hadi, hadi..."

Parmaklarım öyle titriyordu ki, sanki benimle işbirliği yapmak istemiyor gibiydi. Hıçkırarak ağlamaya, kontrolümü kaybetmeye başlamıştım.

Sonradan geldi kulağıma. Merdivenleri hızla çıkan ayak sesleri. Tanıdık bir ses. "Annabelle!"

"Bobby!" Son kez bağırmayı başarmıştım. Sonra Ben üstüme atladı.

Yere düşerken burnumu da kapıya çarpmıştım. Gözlerime yaşlar doldu ve gırtlığımdan öfke dolu bir çığlık daha yükseldi. Kapı sarsıldı. Bobby kapıyı zorluyordu. Ama açılmıyordu, açılmaması da normaldi. Çünkü bu kapıyı özellikle dayanıklı olduğu için seçmişim ve üzerine de bir sürü kilit taktırmıştım. Güvende olayım diye kendime bir kale yaratmıştım; ama aynı kale şimdi hayatıma mal olacaktı.

"Annabelle, Annabelle, Annabelle!" Bobby kapının öbür tarafından kükrüyordu çaresizce.

Sonra Tommy'nin hırıltılı sesini duydum; kulağımın hemen dibindeydi. "Bu senin hatan Amy, beni buna mecbur ettin. Bana başka bir şans vermedin."

Uzaklardan babamın sesini duyuyordum şimdi.

Sonu gelmeyen nutuklarından birini çekiyordu yine:

"Bazen, çok korktuğun zaman ses çıkarmakta zorluk çekebilirsin. Sen de bir şeyleri kır o zaman. Duvarları yumrukla, eşyaları fırlat. Gürültü çıkar tatlım, karşı koy. Her zaman karşı koy. "

Tommy omuzlarımdan yakalamıştı. Tommy üze-rime çıktı. Elinde Charlie'nin kanlı bıçağıyla tepemde duruyordu şimdi.

"Beni asla terk edemeyeceksin."

"Ateş edeceğim," diye bağırdı dışarıdan Bobby. "Kapı-dan uzak dur. Bir, iki..."

Yere yapışmış haldeyken boynumdaki şişeciği koparıp aldım. Tommy bıçağını havaya kaldırdı. Cam şişeciğin tepesindeki metal kapağı çıkardım.

Sonra da annemin babamın küllerini Tommy'nin yüzüne fırlattım.

Tommy deli gibi gözlerini ovuşturarak geri çekildi.

Tam o anda Bobby de ateş etti.

Tommy'nin vücudu titremeye başlamıştı. Sonra Bobby tekmeleyerek açtı kapıyı.

Tommy yere yığılacağım, sesin geldiği yöne dönüp yaralı bir hayvan gibi saldırdı.

Bense ayağa fırladım. Bobby sola kaçtı. Tommy kırık kapıyı yarıp dışarı çıktı ve aynı hızla beşinci katın tırabzanlarına çarptı. Dengesini sağlamak için kollarını savurmaya başlamıştı.

İşi şansa bırakamazdım.

Gidip arkasından ittim var gücümle.

Sonra, babasının kızı durup amcasının düşmesini izledi.

Gerçek insanı özgür kılar. Başka bir eski deyiş daha. Gerçi bunu babamın ağzından hiç duymadım ama artık geçmişî hakkında öğrendiklerimden sonra her şeyi anladığımı sanıyorum.

Dairemdeki o kanlı akşamın üzerinden altı ay geçti. Polis sorgulan, DNA sonuçlarıyla dolu; üstüne üstlük bir de basın toplantısıyla süslenmiş altı ay. Artık kendi ajansım bile var. Büyük bir Hollywood stüdyosuyla anlaşabilirsek milyoner olabileceğimi söylüyorlar. Ve tabii kitap anlaşması var bir de.

Larry King'in programına çıktığımı hayal edemiyorum. Ailemin trajedisinin üzerinden para kazanmayı da. Ama yine de nasıl geçineceğimi düşünmüyor değilim. Bugünlerde perde siparişleri de zayıf. Henüz kararımı tam olarak vermedim.

Şu anda banyodayım ve bacaklarımı tıraş ediyorum. Gerginim. Biraz da heyecanlıyım. Artık kendimi daha iyi tanıma yolunda olduğumu hissediyorum.

Şu ana kadarki gerçekleri sıralayacak olursam:

Bir, köpeğimin sağlığı yerinde. Bella mutfakta kucağımda ölmedi. Hayır benim cesur köpeğim sandığımdan daha kuvvetli çıktı. Tabii Bobby bizi bir devriye arabasına atıp acil servise yetiştirmemiş olsaydı o da mümkün olamazdı ya, neyse. Charlie Bella'nın omzunda kemiğe kadar inen derin bir yara açmış. Bir iki tendonu da koparmış. Çok kan kaybetmişti. Ama iki bin dolarlık tıbbi bakım sayesinde evine geri dönmeyi başardı Bella. Artık benim yatağımdan başka yerde uyumak istemiyor. Ben de ona kocaman kocaman sarılmayı seviyorum. Henüz koşmaya çıkamıyoruz. Ama gücümüz kuvvetimiz yavaş yavaş yerine geliyor.

İki, yaralar iyileşiyor. Bella'nın yanından bir an olsun ayrılmak istemediğim için yirmi dört saat hastanede kaldım. Ben kendim de epey bir kan kaybetmiştim ya, veterinerlerden biri uyarmasa onu da fark edemeyecektim. Yanağıma on iki dikiş atıldı. Bacaklarıma yirmi. Sağ koluma otuz bir. Kapak kızı günlerim bitti herhalde. Yara izlerimi seviyorum ama. Bazen gecenin bir yarısı uyanıp, parmak uçlarımı onların üzerinde gezdirdiğim oluyor. Savaş yaraları. Babam sağ olsa benimle gurur duyardı.

Üç, bazı soruların cevabı hiçbir zaman bulunamayacak. Babamın saklama dolabından annemin en sevdiği kanepesi, bebeklik resimlerim, doğum belgelerim, muhtelif aile hatıratı ve son olarak da babamdan bir not çıktı. Boston'a geri dönüşümüzden bir hafta öncesi talihliydi not. Hiçbir açıklama yoktu ama. 18 Haziran 1993'te babam şöyle yazmıştı: *Ne olursa olsun, seni her zaman sevdiğimi ve elimden geleni yaptığımı unutma.*

Boston'da öleceğini tahmin etmiş miydi? Onca

trajediye bulaştıktan sonra üzerinde kara bulutların dol-
laştığına mı inanıyordu acaba? Hiçbir fikrim yok. Kar-
deşinin hâlâ hayatta olduğundan şüphelendiğini tah-
min ediyorum. Herhalde, Arlington'daki terk edilmiş
bir evde bulunan kimliği meçhul bir cesetle ilgili ha-
berler görmek için bakıp durmuştur gazetelere uzunca
bir süre; sonra böyle bir hikâyeye rastlayamayınca da
amacına ulaşamadığını anlamış olmalı. Peki ama ne-
den geri dönüp işini tamamlamak istemedi? Neden
Florida'ya, annemle benim yanıma döndü?

Bilmiyorum. Hiçbir zaman da bilemeyeceğim.
Belki de adam öldürmek görüldüğü kadar kolay de-
ğildir. Bir kez denemesi yetmişti belki de babama. On-
dan sonra da kaçmaya devam etmişik işte. Ne zaman
bir çocuk kaybolursa, gazetede bununla ilgili bir haber
çıkarsa, işareti alıyordu babam. O yeni kimlikler ayarlar-
ken annem bavulları topluyor, hep birlikte yola çıkı-
yorduk tekrar tekrar.

İşin tuhafyanı, polis Tommy Amcamın bizi takip
ettiğine inanmıyor. O mermi amcamı öldürmemiş ola-
bilir ama beyninde yol açtığı tahribat sapkın dürtüleri-
nin çoğunu ortadan kaldırmışa benziyor. UPS'te çalış-
maya başlamış, biraz antisosyal olsa da, örnek bir va-
tandaş olarak yaşamayı başarmıştı. Hayatına devam
etmeyi bilmişti yani.

Sadece benim ailem geçmişe takılıp kalmış, ba-
bamın nasıl ulaşacağını bilmediği bir güven duygusu-
nun arayışı içinde hep yollarda olmuştu.

Dört, bazı gerçeklerin dile getirilmemesi gerekir.
Örneğin, onca soruşturmadan sonra polis Ben/Tom-
my'nin ölümünün resmen kaza olduğuna karar verdi.
Kanun kuvvetlerine karşı giriştiği bir silahlı çatışmada,

saygın bir memur tarafından kilitli kapının arkasından üzerine dört el ateş edilmişti. Memur sonradan kapıyı açmayı başardığında yaralı zanlı kaçmak için son bir gayretle apartmana koşmuştu. O acı ve şaşkınlık içinde kazara beşinci kattaki tırabzanın üzerinden düşüp ölmüştü.

Bobby'yle bu konuyu sonradan hiç konuşmadığımızı söylememe gerek yok. D.D.'yle de keza. O da zaten giriş kattaki lobide olduğu için, zanlının düşüşünden önce olan bitenden haberdar olamazdı.

Gerçi birkaç hafta önce bana üzerinde *Kazadır, Olur* yazan bir tişört hediye ettiğini de söylemeden geçemeyeceğim.

Beş, psikopatların bile bir cemiyet ruhu vardır. Charlie Marvin'in eski Boston Akıl Hastanesi'nin hastalarından Christopher Eola olduğu anlaşıldı. Boston emniyet teşkilatı, evsizlere çalışan bir gönüllü kılığında en az bir düzine fahişenin cinayetinden sorumlu olduğuna inanıyor şimdi. İntihar danışma hattında gönüllü çalışmış olan Ted Bundy'nin el kitabına bakılacak olursa, Charlie bu konumundan yararlanarak potansiyel kurbanlarıyla buluşabilmiş, bir yandan da polisin dikkatini çekmemeyi başarmıştı.

Tabii sonunda hedef olarak başmüfettiş D.D. Vvarren'ı seçmekle fazla ileri gitmişti. Bir el yazısı uzmanı, D.D.'nin arabasına bırakılan notun muhtemelen Charlie'nin elinden çıkmış olduğuna karar verdi. Boston Akıl Hastanesi'ndeki o randevuda vurularak öldürülen dört köpeğin izini süren polisler sonunda iki uyuşturucu satıcısı/köpek eğitmenine ulaşmış; onlar da bu "ödüllü" hayvanları iyi kalpli yaşlı bir adamın satın aldığını kabul etmişlerdi.

En makul tahmin şöyle: Charlie o toplu mezarın gerçek failini öğrenmek maksadıyla soruşturma sırasında ortaya çıkmıştı. Ancak o esnada D.D.'ye aşık olarak bazı oyunlara girişmişti. Polis Charlie'nin Boston'daki evinde bomba yapımında kullanılan bazı malzemeler bulmuştu. Anlaşılan, Tommy onu benim mutfağında öldürmeden önce başka melanetler de kuru-yordu kafasında.

Eola'nın ailesi cesedi teşhis etmeye yanaşmadı. Sonradan duyduğuma göre cesedi isimsiz bir mezara gömüldü.

Altı, insan bazı şeyleri kolay kolay unutmuyor. Bu sabah Dori'yi toprağa verdik. Biz derken Dori'nin annesi babası, ben ve de Dori'yi hiç görmemiş olsa da trajik ölümünden etkilenen iki yüz kadar daha insanı kastediyorum. Emekli Lawrence polis memurlarının ve yirmi beş yıl önce aranmasına yardımcı olan komşuların ağladıklarını gördüm. Cenazeye Boston emniyet teşkilatı da katıldı. Sonrasında Bay ve Bayan Petracelli bütün memurlarla tek tek el sıkıştı. Bayan Petracelli D.D.'nin önüne geldiğinde çavuşa öyle bir sarılma sarıldı ki, iki kadın dayanamayıp hüngür hüngür ağladılar.

Bayan Petracelli törende birkaç şey söylememi rica etti. Aslında peder gerekenleri söylemişti; fena da değildi. Bu insanların hiçbiri benim tanıdığım Dori'yi bilmedikleri için çocukluğuyla ilgili bir şeyler anlatırım diye düşünüyordum ama o an geldiğinde konuşmadım. Duygularım paylaşamayacak kadar kuvvetliydi.

Aslında şu film anlaşmasını kabul etsem iyi olacak. Çünkü parayı Bayan Petracelli'nin vakfına ba-

ğışlamak isterim. Daha fazla Dori'nin, ailelerine geri verilmelerini isterim. Çocuktuk arkadaşlarının, "Seni seviyorum, çok üzgünüm, güle güle," diyebilmesini isterim.

Gerçekler insanı özgür kılar.

Hayır, gerçekler size geçmişten haber verir sadece. Haftada üç dört kez gördüğüm kâbusları açıklar. Ödemem gereken onca veteriner ve doktor masraflarını açıklar. Doğru düzgün tanımadığım bir UPS teslimatçısının neden Amy Grayson'] hayattaki tek varlığı olarak gördüğünü anlatabilir. Aynı UPS adamının, görevinin ilk on beş yılında neden sürekli rota değiştirdiğini, fazla uzağa gidemeyeceklerini düşündüğü ailesini bulmak için koskoca Massachusetts eyaletinin nasıl altım üstüne getirdiğini açıklayabilir.

Nihayet bir gün biraz da şans eseri, bütün bu arayışının meyvesini toplamış, yani beni bulmuştu işte.

Gerçekler, annemin babamın beni sevdiklerini gösteriyor ama sadece sevginin hiçbir zaman yeterli olamayacağını hatırlatmaktan da öte durmuyor.

Gerçekten de küçük bir kız, nereye ait olduğunu bilmek ister.

Yeterince temizlendim. Bacaklarımı ve koltukaltılarımı tıraş ettim. Bileklerime tarçınlı yağ sürdüm. Bir elbise giymem gerekiyor. Bu ben değilim ama. Sonuçta, ilk fırsatta hepsini üzerimden atıp siyah bol bir tişört ve Filene'in bodrumundan neredeyse bedavaya aldığım bermuda pantolonun içine giriyorum.

Topuklu da olsun.

Bella mızımızlanmaya başlıyor. Gideceğimi o da anladı. Bella artık evde yalnız kalmak istemiyor. Aslına bakarsanız, ben de hoşlanmıyorum bundan. Char-

lie Marvin'in cansız bedenini hâlâ görebiliyorum mut-fakta. Eminim Bella yere sinmiş kan kokusunu bile duyabiliyordun

Önümüzdeki hafta kararımı veririm. Kendime yeni bir daire bulacağım. Geçen otuz iki yıldan sonra artık geçmişî geçmişte bırakmanın zamanı geldi.

Kapı çalıyor.

Allah kahretsin. Avuç içlerim terliyor. Berbat haldeyim.

Topuklularla düşmemeye gayret ederek yeni kapımın önünde bitiyorum. Kilitleri açarken - artık beş değil, üç kilit var sadece, fena değil - dişime ruj bulaşmamış olması için dua ediyorum.

Kapıyı açtığımda hayal kırıklığı hissetmiyorum. Altında haki renk bir pantolon, üstünde gri gözlerini ortaya çıkaran mavi bir gömlek ve lacivert bir spor ceket var. Saçı duştan sonra hâlâ nemli; tıraş losyonunun kokusunu duya-biliyorum.

Boston polisi, son ceset de teşhis edilip takibatı yapılacak kimse kalmadığı için dün öğleden sonra 2:00 itibariyle Mattapan cinayet mahalli soruşturmasını resmen kapattı ve memurları da bu görevden azletti.

Dün öğleden sonra saat 2:01'de anlaşmamızı yaptık.

Şimdi elinde bir çiçek buketi ve köpek mamasıyla kapımda duruyor. Bella'yı evde bırakmayacağımız anlaşıldı.

"Merhaba," diyor, gözlerinin etrafını kırıştıran bir tebessümle. "Bobby Dodge, tanıştığımıza memnun oldum. Mangal partilerine ve havhav beyaz köpeklere bayıldığımı söylemiş miydim?"

Ben çiçekleri alırken Bella da kemiği kapıyor.

Senaryoyu bozmadan elimi uzatıyorum.

O da parmaklarımın arkasını öpüyor. İçim ürpe
riyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bobby Dodge.'
Derin bir nefes alıyorum. "Benim adım da Annabelle.'